

בראשית

עז/א

פרשת וירא

זהר

רבי חייא פתח (שיר¹ ב יב) הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו הנצנים נראו בארץ כד ברא קב"ה עלמא יהב בארעא² כל הילא דאתחזי לה וכלא הוה בארעא³ ולא אפיקת איבין בעלמא עד דאתברי אדם כיון דאתברי אדם⁴ כלא אתחזי (נ"א) למיפק) בעלמא⁵ וארעא גליאת איבהא וחילהא⁶ [דאתפקדו] (דאתפקדת) בה כגוונא דא⁷ שמים לא יהבו הילין לארעא עד דאתא אדם הה"ד (בראשית ב ה) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהו"ה אלהיים על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה⁸ אטמרו כל אינון תולדין⁹ ולא אתגלון ושמיא אתעכבו דלא אמטירו על ארעא בנין דאדם אין דלא אשתכח ולא אתברי וכלא אתעכב בגיניה

כיון דאתחזי אדם מיד הנצנים נראו בארץ וכל הילין דאתמרו אתגליאו ואתיהיבו בה עת הזמיר הגיע דאתתקן תקונא דתושבחן לזמרא קמי קב"ה מה דלא אשתכח עד לא אתברי אדם וקול התור נשמע בארצנו [דא] (דהא כל) מלא

רבי חייא פתח, "הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו". "הנצנים נראו בארץ", כשברא הקב"ה את העולם, נתן בארץ כל הכח שראוי לה, והכל היה בארץ, ולא הוציאה פירות בעולם עד שנברא אדם. כיון שנברא אדם, הכל ראוי (לצאת) בעולם, והארץ גלתה את פירותיה וכחה שנפקדו בה. כדוגמא זו, השמים לא נתנו כחות לארץ עד שבא אדם. זהו שכתוב "וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה". נסתמו בה כל אותם תולדות ולא התגלו, והשמים התעכבו, שלא המטירו על הארץ משום שאדם אין, שלא נמצא ולא נברא, והכל התעכב בגללו.

כיון שנראה אדם, מיד "הנצנים נראו בארץ", וכל הכחות שנסתמו, התגלו ונתנו בה. "עת הזמיר הגיע", שנתקן תיקון התשבחות לזמיר לפני הקב"ה מה שלא נמצא עד שלא נברא אדם. "וקול התור נשמע בארצנו", שהרי (זה) (כל) דבר של

¹ כל המזמור הוא בסוד הגבורות דכשהיא מתתקנת בדעתה אז היא מזמרת דדעתא בפומא אתגליא (מ"מ לקמן צח ע"א).

² בבריאת העולם נתקנו כל בירורי מלכין קדמאין לבד ממ"ן דרחל שלא נתקנו כדי שאדה"ר יתקנם, וז"ש יהב בארעא וכו', היינו כל הניצוצות הראויות לה לחלקה (רמ"ז).

³ כל בירוריה היו כמוסים בתוכה אפילו אותם השייכים לדומם וצומח, ולכן לא אפיקת איבין, וכמו שאמרו רז"ל שכל הצמחים והעשבים לא יצאו [אלא] על פתח קרקע, וכמו שפי' רש"י בחומש (בראשית ב ה) (רמ"ז).

⁴ ה"ס מ"ה ובו תלוי תיקון דשם ב"ן, שה"ס מ"ן דרחל (רמ"ז).

⁵ נגלה בעולם שפע כל ד' עולמות, כי אדה"ר היה מגיע עד האצילות והיה בו סוד זיהרא עילאה שהוא מהאצילות (רמ"ז).

⁶ ה"ס שיח השדה ועשב השדה, והם אותם דאתפקדו בה, שהיו בה בבחינת פקדון כמוסים בתוכה להתעלות בתיקונם (רמ"ז).

⁷ יובן במ"ש (לקוטי תורה תהלים) שסוד המטר הוא אור עליון היורד מלמעלה להחיות את הניצוצות שבעמקי הקלי' שהם אסורים שם וחושקים לחזור למקומם, לכן אין לך טיפה שיורדת מלמעלה שאין טיפיים עולות כנגדה מלמטה מרוב חשקם לעלות משם, וכו' ולכן כל עוד שלא היה אדם בארץ ושהיו מ"ן דרחל נסתרים בתחיית הארץ לא ירד מטר שהיה לבטלה כל עוד שלא בא אדם לתקן המ"ן (רמ"ז).

⁸ יש ב' מקומות לקומת רחל א' כנגד נה"י דז"א ועז"א שיח השדה, שי"ח ש' ח"י בסוד נה"י וכו', והמקום השני הוא בעלותה עד נגד חג"ת וכו' והוא סוד עש"ב ע"ב ש'. ושיעור הכתוב כך: וכל שיח השדה, שכל הבחי' של מ"ן דרחל לא היה להם עדיין שום מציאות תיקון, והטעם כי לא המטיר וכו' של אירד אור מלמעלה מן הדעת המתפשט ב"ק שממנו חיות הנוק', והוא סוד חו"ג וכו' וזהו כי לא המטיר ה' אלקים שהם חו"ג הרמוזים במטר (מ"מ).

⁹ כי אז היו ז' אחור באחור (רמ"ז).

בראשית

הקדוש ברוך הוא (שעשה) שלא

דקב"ה (דעבד) [ד]לא
מדרש הנעלם¹⁰

רבנן פתחי בהאי קרא¹¹ (שיר א ג) לריח
שמניך¹² טובים שמן תורק שמך וגו' תנו רבנן
האי נשמתא דבר אינש בשעתא דסלקא¹³
מארעא [לרקייעא] וקיימא בההוא זיהרא עלאה¹⁴
דאמרן קודשא בריך הוא מבקר ליה¹⁵ תא שמע
אמר רבי שמעון בן יוחאי כל נשמתא דצדיקיא
ביון דקיימא באתר שכינתא יקרא¹⁶ דחזיא
למיתב¹⁷ קודשא בריך הוא קרי לאבהתא¹⁸
ואמר לון זילו ובקרו לפלניא צדיקא דאתא
ואקדימו ליה שלמא מן שמי ואינון אמרין מארי
עלמא לא אתחזי לאבא למיזל למיחמי לברא
ברא אתחזי למיחמי ולמחזי ולמתבע לאבוי¹⁹
והוא קרי ליעקב ואמר ליה אנת דהוה לך צערא
רבנין זיל וקביל (אולפניה) [פני] דפלניא צדיקא
דאתא הכא ואנא איזיל עמך הה"ד (תהלים כד ו)
מבקשי פניך יעקב סלה מבקש לא נאמר אלא
מבקשי אמר רבי חייא מרישיה דקרא משמע
דכתיב (תהלים כד ו) זה דור דורשיו וגו'

רבתינו פתחו בפסוק הזה, "לריח
שמניך טובים שמן תורק שמך וגו'". שנו
רבתינו, נשמה זו של האדם, בשעה
שעולה מהארץ לרקיע ועומדת באותו זוהר
עליון שאמרנו, הקב"ה מבקר אותה. בא
ותשמע, אמר רבי שמעון בר יוחאי, כל
נשמת הצדיקים, כיון שעומדת במקום
שכינת הכבוד, שראויה לשבת, הקב"ה
קורא לאבות ואומר להם, לכו ובקרו את
פלוני הצדיק שבא, והקדימו לו שלום
משמי. והם אומרים, רבונו של עולם, לא
ראוי לאבא ללכת לראות את הבן. הבן
ראוי לראות ולהראות ולדרוש את אביו.
והוא קורא ליעקב ואומר לו, אתה שהיה
לך צער בניס, לך וקבל (למדו) פני פלוני
הצדיק שבא לכאן, ואני אלך עמך. זהו
שכתוב "מבקשי פניך יעקב סלה", לא נאמר
מבקש אלא מבקשי. אמר רבי חייא, מראש
הפסוק משמע, שכתוב "זה דור דורשיו וגו'".

¹⁰ תת טעם לשבח אל שם מדרש זה הנקרא בשם מדרש הנעלם, וכו' שרוב עניין (ומנין) זה הוא על
הנשמה שמקורה הוא בבריאה ששם גן עדן העליון, וידוע בסדר פרד"ס שהדרשה היא בבריאה (שעה"ג ז).
וכו', והמדרש הנגלה הוא בסוד החיצוניות אך הנעלם הוא בסוד פנימיות שהן הן הנשמות. ולכן להיות
שמדרש זה הוא מיוסד על הנשמה על כן שמו נאה לו מדרש הנעלם (רמ"ז).

¹¹ רמז לנשמה ושרה לגוף, כי כך היא המידה שמלכות היא סוד חיצוניות של זעיר, אבל קודם שנתווסף
ה' באברהם הוא בסוד הנשמה קודם שתשתלם, ובתוספת ה' שה"ס ה' ראשונה של השם אז הוא סוד
שלימותה לשוב אל הבריאה דתמן ה' ראשונה וכו' ובזה תבין יושר הלוח מאמר זה, כי בהיות שעכשיו כבר
אברהם הוא שלם ומלא לכן דורשו על הנשמה בהיותה כבר שלימה וכו' ואמרו ריח ולא טעם או נועם הוא
כי הנשמה נהנית וכו', ומלת לרי"ח גי' אברה"ם, סוד הנשמה, והרי במלה זו נרמזת הנשמה ומקום מושבה
ובחינת הנאתה (רמ"ז).

¹² שמניך הוא סוד המוחין כנודע בסוד (תהלים קט יח) וכשמן בעצמותיו, וידוע שהנשמה היא מהמוחין
הפנימיים שמהם שתי בחינות הנשמה שהן פנימי ומקיף, ולכן אמר שמניך בלשון רבים, וכו'. ועוד סוד
הנשמה מבחינת הדעת היא, שהוא מכוון ממש כנגד (המוח) [החוטם] ולכן שייך בו ריח (רמ"ז). עי' יהל אור.
לט ע"ב (הערת הזוהר).

¹³ ועתה שזוכה להתעלות מגן עדן התחתון שהוא בארץ ומתעלה עד גן עדן העליון, שאז מתקשר עדן
תחתון בעליון, ולכן אברה"ם גי' ב' פעמים עד"ן, אז קב"ה מבקר לה (רמ"ז).

¹⁴ ר"ל שזוכה לאור אמא דאצילות המקנת בבריאה וכו', וזש"ה לריח שמניך טובים, לפי שמעלות
הנשמות, שהן סוד השמיים הטובים כנזכר (רמ"ז).

¹⁵ ה"ס שפע אצילות המתחדש בבריאה לשעשוע הנשמה (רמ"ז).

¹⁶ ה"ס אימא דבריאה שהיא ג"ע העליון, ולגבי שכינתא תתאה נקראת שכינתא יקרא (מ"מ).

¹⁷ כי צריך שיתעלה עד מקום שרשו וכו' למטה מי שצריכה לחזור בגלגול (מ"מ)

¹⁸ הוא סוד שורש הנשמות שבאצילות שהוא ודאי נה"י דאי' שהם בחב"ד דזעיר, והכוונה שישפיע זוהר
ואור לאותה נשמה שעלתה לבריאה, ולכן קב"ה שהיא אמא קורא לאבות שהם חב"ד דזעיר המתכוננים
מנה"י דידה, וידוע דאי' מקנא בבריאה בנה"י שלה (רמ"ז).

¹⁹ אין הכוונה שהאבות רע עינם בבניהם חלילה אלא שרוצים שתגדל מעלתם במה שינתן להם כח
התעלות ולעורר זווג עליון שבאצילות ולא שיושפע עליהם אור בלתי התעוררותם (רמ"ז).

בראשית

אמר רבי יעקב <יעקב> (עקיבא) אמר רבי (חייא) [עקיבא] יעקב אבינו הוא כסא הכבוד וכן תאנא דבי אליהו יעקב אבינו הוא כסא בפני עצמו דכתיב (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקוב ברית כרת קודשא בריך הוא ליעקב [לבדו] יותר מכל אבותיו

סתרי תורה

[חסר] ²⁰הורמנותא דמלכא ²¹אתחזי בתלת גוונין ²²גוון חד [חיזון] דאתחזי לעינא מרחיק ²³ועינא [לא] יכיל לקיימא בברירו דחזי ²⁴בגין דאיהי מרחוק עד דנטיל עינא חיזו זעיר בקמיטו דיליה ²⁵ועל דא כתיב (ירמיה לא ב) מרחוק יהו"ה נראה לי

גוון תניין ²⁶חיזו דהאי [נ"א דחד] עינא בסתימא דיליה דהאי [גוון] (ד) לא אתחזי לעינא בר בסתימו זעיר דנקיט ולא קיימא בברירו סתים עינא ופתח <זעיר ²⁷ונקיט> (דנקטי זעיר) ההוא חיזו וגוון דא [נ"א גוון ודא] אצטריך לפתרונא לקיימא על מה דנקיט עינא ועל דא כתיב (שם א יא) מה אתה רואה גוון תליתא ²⁸הוא זהר אספקלריאה דלא אתחזי ביה כלל (בגלגולא) [בר בגלגולא] דעינא [כד] (ד)איהו סתים בסתימו ומגלגלין ליה בגלגולא [נ"א] (מיותר) דעינא דאיהו סתים בסתימו ומגלגלין ליה בגלגולא) ואתחזאי בהאי גלגולא אספקלריאה

צ/ב

זהר

אשתכח בעלמא עד דאתברי אדם כיון דאשתכח אדם כלא אשתכח

אמר רבי יעקב אמר רבי חייא (עקיבא), יעקב אבינו הוא כסא הכבוד. וכן תנא דבי אליהו, יעקב אבינו הוא כסא בפני עצמו, שכתוב "וזכרתי את בריתי יעקוב". ברית כרת הקב"ה ליעקב לבדו יותר מכל אבותיו,

ממשלת המלך נראית בשלשה צבעים, גוון אחד, מראה שנראה לעין מרחוק, ואין העין יכולה לעמוד בברור שרואה, משום שהוא מרחוק, עד שנוטלת העין מראה קטן בקימוץ שלה, ועל זה כתוב "מרחוק ה' נראה לי".

צבע שני, מראה של העין הזאת (של אחד) בסיתום שלה, שאין הצבע הזה נראה לעין, רק בסתימה קטנה, שתופס ולא עומד בברור, סותם העין ופותח מעט ולוקח אותו המראה, והצבע הזה (הצבע וזה) צריך לפתרון לעמוד על מה שלוקחת העין, ועל זה כתוב "מה אתה רואה". הצבע השלישי הוא זהר האספקלריה שלא נראה בו כלל, חוץ מגלגול העין כאשר הוא סתום בסתימות ומגלגלים לו בגלגול, ונראה בגלגול הזה אספקלריה

נמצא בעולם עד שנברא אדם. כיון שנמצא אדם, הכל נמצא.

²⁰ חסר (הערת הזוהר)

²¹ לעיל פו ע"א (ד"א). פירוש ממשלת מלכו של עולם וע' מק"מ פירוש הכל. הרש"ב (נ"א). עי' זוהר הרקיע ויהל אור. ועי' אריכות יהל אור ח"א יב ע"ד.

²² עי' יהל אור בליקוט.

²³ אבא (מ"מ). פירוש מ' שאינו מקבלת הארה לנביא אלא מעט מסטרא דנשמת הנביא החקוקה במדה זו אין בחינת נשמתו יכולה לקבל יותר (נ"א).

²⁴ היינו מחסד או מחכמה. א"מ (נ"א).

²⁵ פי' הנביא אינו יכול להשיג אור אבא עד שקומט עיניו מעט כדי שיהיה נכלל האור במקום א' ואז יכול להסתכל (מ"מ). כשקומץ עיניו כי מי שרוצה לראות דבר מרחוק קומט עיניו מעט כענין שכתב בעל העקידה בפסוק הנה עין ה' אל יראיו (ד"א).

²⁶ פרצוף אימא (מ"מ).

²⁷ היינו מפחד (נ"א).

²⁸ ז"א (מ"מ). היינו מת"ת. א"מ (נ"א).

בראשית

בטר דחטא כלא אסתלק מעלמא ואתלטיא ארעא הה"ד (בראשית ג יז) ארורה האדמה בעבורך וגו' וכתוב (שם ד יב) כי תעבוד את האדמה לא תוסף תת כחה לך וגו' וכתוב²⁹ (שם ג יח) וקוץ ודרדר תצמיח לך אתא נח ותקין קרדומין [ופצירי³⁰] בעלמא ולבתר (שם ט כא) וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה אתו בני עלמא וחבו קמיה קב"ה ואסתלקו חילין [דארעא] (דעלמא) כמלקדמין והו קיימי עד דאתא אברהם כיון דאתא אברהם (לעלמא) מיד הנצנים נראו בארץ אתתקנו ואתגלו כל חילין בארעא עת הזמיר הגיע בשעתא דאמר ליה קב"ה דיתגור כיון דמטא ההוא זמנא דברית אשתכח ביה באברהם ואתגור כדין אתקיים [ביה] כל האי קרא ואתקיים עלמא ומלה דקב"ה הוה באתגלייא ביה הה"ד (בראשית יח א) וירא אליו יהו"ה

רבי אלעזר פתח האי קרא (בשעתא) [בתר] דאתגור אברהם דעד לא אתגור לא הוה מליל עמיה אלא מנו דרגא תתאה ודרגין עלאין³¹ לא הו קיימי על ההוא דרגא כיון דאתגור מיד הנצנים נראו בארץ³² אלין דרגין תתאין³³ דאפיקת³⁴ ואתקינת³⁵ האי דרגא תתאה³⁶ עת הזמיר³⁷ הגיע [אלין] ענפוי דערלה וקול התור נשמע בארצנו דא קול דנפיק מנו³⁸

אחר שחטא, הכל הסתלק מהעולם והתקללה הארץ. זהו שכתוב "ארורה האדמה בעבורך וגו'", וכתוב "כי תעבוד את האדמה לא תוסיף תת כחה לך וגו'", וכתוב "וקוץ ודרדר תצמיח לך". בא נח ותיקן קרדומים ופצירות@? בעולם. אחר כך, "וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה". באו בני העולם וחטאו לפני הקב"ה, והסתלקו צבאות הארץ (של העולם) כמקודם, והיו מתקיימים עד שבא אברהם. כיון שבא אברהם (לעולם), מיד "הנצנים נראו בארץ", נתקנו ונתגלו כל הצבאות בארץ. "עת הזמיר הגיע", בשעה שאמר לו הקב"ה למול, כיון שהגיע אותו הזמן שברית נמצאה בו באברהם ונמול, אז התקיים בו כל הפסוק הזה, והתקיים העולם, ודבר הקב"ה היה בהתגלות בו. זהו שכתוב "וירא אליו ה'".

רבי אלעזר פתח הפסוק הזה (בשעה) אחר שנמול אברהם. שעד שלא נמול, לא דבר עמו אלא מתוך דרגה תחתונה, והדרגות העליונות לא היו קיימות על אותה הדרגה. כיון שנמול, מיד "הנצנים נראו בארץ", אלו הדרגות התחתונות שהוציאה והתקינה הדרגה התחתונה הזו. "עת הזמיר הגיע", אלו ענפי הערלה. "וקול התור נשמע בארצנו", זהו קול שיוצא מתוך

²⁹ מ"כ קוץ במ"ק עשו ודרדר במ"ק ישמעאל עם המלה ואפשר שאדה"ר נתגלגל באברהם ויצחק כנודע נתקלל כשיתגלגל שיצאו מהם עשו וישמעאל (ז"ח) (נ"א).

³⁰ צ"ע פירוש המילה שבתרגום ירמיה לא ח, וכן ישעיה ל יד משמע שזה לשון של נהרות מים, ועי' לעיל סח ע"א שזה לשון של מחילות.@
הם סוד נה"י של הזכר (מ"מ).

³¹ הם ארגמ"ן וכן דרגין עילאין שהוא ז"א נראו בארץ נתראו לאברהם אחר המילה (מ"מ).

³² הם חו"ב דידה שהם תתאין לגבי נו"ה דידה (מ"מ).

³³ הוייתם ומציאותם (מ"מ).

³⁴ הארת החסדים בהם (מ"מ)

³⁵ פי' הם ארגמ"ן שתחת המלכות (מ"מ).

³⁶ הוא תיקון דעת שלה מכח יסוד שלו וכו', וכל זה ניתקן בכריתת הערלה מעל היסוד דז"א, דזמורה הנכרתת מן הכרם שהיא בחי' המותרות המעכבות שלא יפרח, דאל אחר איסור. ובהיות הערלה על יסוד, אז נה"י שלו שהם איברי הזרע בסוד הפנימיות הם סתומים והם ג' שני ערלה, לפי ששם אחיזה לחיצונים, אבל שנה הד' שהיא כנגד ב' שלישי ת"ת יש לו פדיון וכשזומרים הערלה, מתגלים האורות הנרמזים במלת נראו (מ"מ). פי' לשון לא תזמור עת בא להכרית הקליפה חיצונית מן העולם המעכבים לבא רוב טובה בעולם (ד"א). פירו' כזמורה הנכרתת מהכרם כן הערלה מן המילה ואח"כ נותן האילן פירות וע' מק"מ פירוש הכל. הרשב"ב (נ"א).

³⁷ זהו בסוד הפריעה, שאז מתגלה השליש העליון ונתקן כתר דידה (מ"מ).

בראשית

מדרש הנעלם

דעביד [ליה] (ההוא) כסא הכבוד בר מן
קדמאה

רבי [אליעזר] (אלעזר) הוה יתיב והוה לעי
באורייתא אתא לגביה רבי עקיבא אמר ליה
במאי קא עסיק מר אמר ליה בהאי קרא דכתיב
(שמואל א ב ח) וכסא כבוד ינחילם מהו כסא
כבוד ינחילם³⁹ זה יעקב אבינו דעביד ליה כרסי
יקר בלחודוי לקבלא אולפן⁴⁰ נשמתא דצדיקיא
וקודשא בריך הוא אזיל עמיה בכל ריש ירחא
וירחא⁴¹ וכד חמי נשמתא יקר אספקלריאה
שכינתא דמאריה⁴² מברכת וסגדת קמי קודשא
ברוך הוא הה"ד (תהלים קד א) ברכי נפשי וגו'
אמר רבי עקיבא [קודשא בריך הוא] קאים
עלוהי ונשמתא פתח ואמר יהו"ה אלהי גדלת
מאד וגו' כל הפרשה עד סיומא דקאמר (שם לה)
יתמו חטאים וגו'⁴³ ועוד אמר רבי עקיבא ולא דא
בלחודוי אלא משבחת ליה על גופא⁴⁴ דאשתאר
בעלמא דין ואמר (שם קג א) ברכי נפשי את
יהו"ה וכל קרבי וגו' וקודשא בריך הוא אזיל⁴⁵
מנא לן האי מהאי קרא דכתיב (בראשית יח א)
וירא אליו יהו"ה באלוני ממרא זה יעקב מהו
ממרא משום דאחסין מאתן עלמין מעדן⁴⁶ והוא
כסא⁴⁷

שעשה לו כסא הכבוד, פרט מן הראשון.

רבי אליעזר היה יושב ועוסק בתורה.
בא אליו רבי עקיבא ואמר לו, במה מר
עוסק. אמר לו, בפסוק הזה שכתוב "וכסא
כבוד ינחילם". מהו "כסא כבוד ינחילם", זה
יעקב אבינו שעשה לו כסא כבוד לבדו
לקבל לימוד נשמת הצדיק, והקב"ה הולך
עמו בכל ראש חדש וחדש, וכשהנשמה
רואה את כבוד האספקלריה של שכנית
רבונו, מברכת ומשתחוה לפני הקב"ה. וזהו
שכתוב "ברכי נפשי את ה'".

אמר רבי עקיבא, הקב"ה עומד עליו,
והנשמה פותחת ואומרת "ה' אלהי גדלת
מאד וגו'", כל הפרשה עד הסיום שאומר
"יתמו חטאים וגו'". ועוד אמר רבי עקיבא,
ולא זו בלבד, אלא משבחת אותו על הגוף
שנשאר בעולם הזה, ואומר "ברכי נפשי את
ה' וכל קרבי וגו'". והקב"ה הולך לנו
זה, מהפסוק הזה שכתוב "וירא אליו ה'
באלוני ממרא", זה יעקב. מה זה "ממרא",
משום שירש מאתים עולמות מעדן, והוא
כסא.

³⁹ הישיבה היא בשוקיים ועל הכסא נסמך כל הגוף, וכן הוא בכאן שעל יעקב יש כחב"ד גג"ת, ועל כן הוא גי' ז' היות. וכו' הוא מבחי' אחוריים שה"ס הכלים והאותיות, ונקרא כסא הכבוד על שם האור היוצא אליו מן הלב (רמ"ז).

⁴⁰ זו היא נחלת הצדיקים בבית אביהם יעקב, שבו עצם התורה, ולכן הנשמות עולות עד כסא יקרו להשתלם בתורתם, שהוא כעין הרב המלמד וכו' הכל לפי מדרגת שלימותה בכל ד' דרכי פרד"ס, כי בעלי הפשט ינחלו בבית יעקב שבעשיה וכן על דרך זה, אבל בעלי האמת שהיא מדת יעקב שמקבל מאבא שה"ס עיקר המהימנותא עלאה, יעלו עד האצילות בכל חלקי הנר"ן שלהם (רמ"ז).

⁴¹ כי אז יוסיף ביעקב הארה חדשה מיסודות אר"א, וכו', ואז הוא זמן התעלות הנפש לרוח (רמ"ז).

⁴² הוא אור יסוד אבא המאיר במלכות אימא שהיא שכינתא דמאריה וכו' ועוד יכוין ביקר אספקלריא לאור החסדים המתגלים בנ"ה דז"א הנקראים תרי רישי דסיהרא, וה"ס אספקלריא המאירה (רמ"ז).

⁴³ רומז למה שנודע שבמוסף ר"ח עולה יעקב עד כתר ז"א ואז יסודות אר"א מאירים עליו ולפי שאז הוא תכלית גדולתו משבחת הנשמה ה' אלהי גדלת מאד וכו' שמורה תוספת אור והשגחה בכל העולם ומסיים יתמו חטאים וכו' מפני שמדריגת יעקב התמידית היא מן החזה ולמטה ששם שורש עץ הדעת טו"ר אבל כשהוא מתגדל אז כולו טוב יתמו (רמ"ז).

⁴⁴ משבחת ליה על גופא ה"ס פקידת הנפש את גופה בכל ר"ח ואז נוסף אור לאותו הבל דגרמי והוא חילוץ עצמות (רמ"ז).

⁴⁵ אזיל הוא מפני שאין אותו האור הנוסף ליעקב וגדולתו אלא בשעת תפילה ואינו כשל שבתות וי"ט שמתקיימת תוספת אורם כל היום ולכן מותר להניח תפילין אחר תפילה והבן זה (רמ"ז).

⁴⁶ עיי' לקמן ככד ע"ב ובהגר"א על ספד"צ יב ע"ב ד"ה ומהאי (דע"ה ח"ב לד ע"ג), וכן דף יב ע"ג ד"ה וז"ש האלף – כלומר מתוך הד' מאות היורדים לז"א, ר' להנהגת הזמני, ור' לעתיד לבא.

⁴⁷ אור אותם האחוריים הוא הנעשה פרצוף יעקב הנקרא כס"א (רמ"ז).

בראשית

אמר רבי יצחק ממרא בגימטריא ותמנין וחד הוה מאתן [דעדן] דכתיב (שיר ה יב) ומאתים לנוטרים את פרוי ותמנין וחד דהוא כסא ובגין כך אתקרי וירא אליו יהו"ה באלוני ממרא ועל שום דא נקרא(ת) ממרא אמר רבי יהודה מהו באלוני ר"ל תוקפוי הה"ד (בראשית מט כד) אביר יעקב והוא יושב⁴⁸ פתח האהל הה"ד (תהלים טו א) יהו"ה מי יגור באהלך וגו'

סתרי תורה

דנהרא ולא יכיל לקיימא בההוא גוון [בר] (ב) דהזוי זוהר מנהרא בסתימו דעינא⁴⁹ ועל דא כתיב (יהוקאל לו א) היתה עלי יד יהו"ה (שם לג כב) (ויד הו"ה היתה אליו) (שם ג יד) [ויד יהו"ה עלי חוקה] וכלהו מתפרשן לנביאי קשוט בר משה מהימנא עלאה דוכה לאסתכלא לעילא במה דלא אתחזי כלל עליה כתיב (במדבר יב ז) לא כן עבדי משה וגו'

וירא אליו⁵⁰ אתחזי ואתגלי ליה שכינתא גו אינון דרגין דאתחברו בסטרוי מיכאל לסטר ימינא גבריאל לסטר שמאלא⁵¹ רפאל לקמא אוריא ל לאחורא ועל דא אתגליא עליה שכינתא בהני¹ (אלוני בוסמין >נ"א צולמין > דעלמא בגין >לאחזאה > (לאחזאה) >קמיהו > ברית קדמאה רשימו קדישא [דהוה בכל עלמא] ברזא דמהימנותא) [צולמין דעלמא בגין לאחזאה קמיהו ברית] והוא יושב פתח האהל מאן פתח האהל דא אתר דאקרי ברית⁵² רזא דמהימנותא כחום היום⁵³ דא רזא דאתדבק ביה אברהם תוקפא דסטרא דימינא דרגא דיליה פתח

צח/א

זהר

אמר רבי יצחק, ממרא בגימטריא מאתים שמונים ואחת, הוא מאתים של עדן, שכתוב "ומאתים לנוטרים את פרוי", ושמונים ואחת שהוא כסא. ולכן נקרא "וירא אליו ה' באלוני ממרא", ועל שם זה נקרא "ממרא". אמר רבי יהודה, מה זה "באלוני", רצונו לומר כחו, זהו שכתוב "אביר יעקב". "והוא יושב פתח האהל", זהו שכתוב "ה' מי יגור באהלך וגו'".

המאירה. ולא יכול לעמוד באותו הצבע, רק שרואה זהר מאיר בסתימת העין. ועל זה כתוב "היתה עלי יד ה'", (ויד ה' היתה אלי) "ויד ה' עלי חזקה". וכולם נפרדים לנביאי האמת, פרט למשה הנאמן העליון שזכה להסתכל למעלה במה שלא נראה כלל. עליו כתוב "לא כן עבדי משה וגו'".

"וירא אליו", נראתה ונתגלתה אליו השכינה תוך אותן דרגות שהתחברו בצדו, מיכאל לצד ימין, גבריאל לצד שמאל, רפאל לפנים, אוריא לאחור. ועל זה נגלתה עליו השכינה באלונים מבוסמים (צלמים) הללו של העולם, כדי להראות לפניהם ברית (רושם ראשון) הקדושה שהיתה בכל העולם בסוד האמונה. "והוא יושב פתח האהל". מה זה "פתח האהל", זה המקום שנקרא ברית, סוד האמונה. "כחום היום", זה הסוד שנדבק בו אברהם, הכח של צד הימין, הדרגה שלו. "פתח

⁴⁸ ואומרו יושב, נלע"ד כי הרקיע נקרא כסא כמ"ה (ישעיה סו, א) השמים כסאי (רמ"ז).

⁴⁹ במחשבה שמתעורר באדם כשסותם עיניו ואז פועל כח השכלי יותר מבעת שעיניו פתוחות שמבלבל אותו ראות הגשמי. ע"פ הסוד שלו הוא מבואר בתקונים בכמה מקומות ענין סתימו דעינין ופתיחו דעינין (ד"א).

⁵⁰ תקונים כח (ד"א).

⁵¹ ולקמן פרשה במדבר רכח [דף קיח ע"ב] לא משמע הכי ע"ש. א"מ (נ"א).

⁵² מלכות (מ"מ).

⁵³ כחום היום, פי' הוא חסד, ור"ל שהשיג המלכות כמו שהשיג לחסד שהוא חום היום (מ"מ)

בראשית

ההוא פנימאה דכלא⁵⁴ וההוא קול נשמע⁵⁵
ודא קול [דגזר] (דאתגזר) מלה⁵⁶ למלא [ועבד]
(ועביד) לה שלימו

תא הזי דעד לא אתגזר⁵⁷ אברהם לא הוה
[עליה] (עמיה) אלא האי דרגא⁵⁸ כדאמרן [כיון
דאתגזר] (לכתר) מה כתיב (בראשית יח א) וירא
אליו יהו"ה למאן דהא לא כתיב וירא יהו"ה אל
אברם דאי לאברם מאי שבחא הכא יתיר
[מבקדמיתא] (מקדמיתא) עד לא אתגזר דכתיב
(בראשית יב ז) וירא יהו"ה אל אברם אלא רזא
סתימא איהו⁵⁹ וירא אליו יהו"ה לההוא דרגא
דמליל עמיה מה דלא הוה מקדמת דנא עד לא
אתגזר דהשתא אתגלי קול⁶⁰ ואתחבר בדבור
כד מליל עמיה והוא יושב פתח האהל והוא ולא
גלי מאן⁶¹ אלא הכא גלי חכמתא דכלהו דרגין
שרו על האי דרגא תתאה בתר דאתגזר אברהם

תא הזי וירא אליו יהו"ה דא הוא רזא דקול
דאשתמע דאתחבר בדבור (א) ואתגלי ביה והוא
יושב פתח האהל⁶² דא עלמא עלאה דקאים
לאנהרא עליה⁶³ כחום היום דהא אתנהיר
ימינא⁶⁴ (ב) דרגא דאברהם אתדבק ביה דבר

אותו פנימי של הכל, ואותו קול נשמע,
וזה קול שגוזר דבר לדבר ועושה לה
שלמות.

בא וראה, טרם שנמול אברהם לא היתה
עליו אלא הדרגה הזו כפי שאמרנו. כיון
(אחר) שנמול מה כתוב, "וירא אליו ה'",
למי, שהרי לא כתוב וירא ה' אל אברהם,
שאם לאברהם, אז מה השבח כאן יותר
מבהתחלה טרם שנמול שכתוב וירא ה' אל
אברם. אלא סוד סתום הוא, "וירא אליו
ה'", לאותה דרגה שדברה עמו מה שלא
היה מקודם לזה טרם שנמול, שכעת
התגלה הקול והתחבר בדבור כשדיבר עמו.
"והוא יושב פתח האהל", "והוא" ולא גילה
מי, אלא כאן גילה את החכמה שאחר
שנמול אברהם כל הדרגות שרויות על
הדרגה התחתונה הזו.

בא וראה, "וירא אליו ה'", זהו הסוד
שקול שנשמע שהתחבר בדיבור ומתגלה
בו. "והוא יושב פתח האהל", זהו העולם
העליון שעומד להאיר עליו. "כחום היום",
שהרי הוא הימין, הדרגה שאברהם נדבק
בו. דבר אחר, "כחום היום", בשעה
שמתקרבת דרגה לדרגה בתשוקה של זה

⁵⁴ פי' הוא ז"א שנתראה במלכות, והכוונה כי קודם המילה אע"פ שדרגין עילאין שהם ר"ק דז"א היו בתוך המלכות ודרגין תתאין שהם ארגמ"ן היו מרכבה אליה, מ"מ אברהם לא היה רואה רק המלכות לבדה, ואחר המילה נתגלו לו כולם (מ"מ). דף נ ע"ב (ד"א).

⁵⁵ רחל מקבלת אור מן ההוא פנימאה להיות שאז רחל מאירה מבחינות עליונות שאין שם שום אחיזה לחיצוניים, וז"ש בארצנו בארץ שהיא מיוחדת לנו, ואין לזרים חלק בה. משא"כ בבחינתה מהחזה ולמטה ששם עץ הדעת טו"ר ולכן בתחלה אמר בארץ ואח"כ אמר בארצנו (מ"מ).

⁵⁶ פי' בחי' חי מדבר הוא באבא כנודע מדד' בחי' דצח"מ, ועוד כמו שיש מילה ביסוד שהוא ענין כריתה גם הדיבור הוא כך, וכמו שברית המעור הוא סוד זווג תחתון, כך ברית הלשון הוא סוד זווג עליון בסוד אחע"ה וגיכ"ק בחי' חו"ב, קול דכר, דיבור נוק' (מ"מ).

⁵⁷ אברם הוא בסוד סיתום החסדים ואל היה משיג אלא מן המדריגה התחתונה שהיא מן המלכות בהיותה אחרו ז"א, והוא סוד מחזה דאיהו תרגום (מ"מ).

⁵⁸ כל עוד שלא נימול אברהם היה בסוד חיצוניות, שהוא סוד נה"י גימ' אבר"ם, ופי' דרגין עלאין הם חג"ת חב"ד, לא הוו קיימי וכו' והטעם מפני שהערלה היתה מונעת גילוי החסדים והגדלות (מ"מ). כח ע"ב (הערת הזוהר).

⁵⁹ פי' גילוי סיוד אבא שהוא יסוד הסתום והפנימי (מ"מ).

⁶⁰ והלא גם קודם שנימול כתיב וירא ה' וכו' עכשיו נגלה הפנימיות שה"ס קול ונתחבר בדיבור שה"ס חיצוניות, שמתחילה היה רואה כמשל החרש שאין בו כח לשמוע הברת הקול אלא מסתכל בעקימת השפתיים ומבין מה שאומרים לו, אבל הפקח שומע את הקול ממש (מ"מ).

⁶¹ עכשיו שפי' "אליו" רומז לה' עצמו (מ"מ).

⁶² כשנתגלו כל החסדים עד ראש ז"א יתעלה יסוד אימא עד הכתר והיינו "והוא", שהוא הכתר יושב פתח האהל הוא יסוד אימא (מ"מ).

⁶³ עליה דייקא עליה דלא אמר ביה כי הכוונה על הכתר שהוא עליו (מ"מ).

⁶⁴ הוא הארת וגדולת החסדים בכל הז"א הנק' היום, שכולו הזהיר מאור החסדים כי אור יסודו אימא שהוא עלמא עילאה נתעלה עד הכתר (מ"מ).

בראשית

כנגד זה.

אחר כחום היום בשעתא דאתקריב דרגא
לדרגא בתיאובתא דדא לקבל דא
מדרש הנעלם

כחום היום דכתיב (מלאכי ג כ) וזרחה לכם
יראי⁶⁵ שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה⁶⁶
אמר רבן יוחנן בן זכאי בההיא שעתא⁶⁷ אזיל
קודשא בריך הוא⁶⁸ ובגין דשמעין אבהתא
אברהם ויצחק דקודשא בריך הוא אזיל לגביה⁶⁹
תבעין מן יעקב למיזל עמהון ולאקדמא ליה
שלם⁷⁰ ואינן קיימין עלויה [מ]מאי דכתיב
(בראשית יח ב) וישא עיניו וירא והנה שלשה
אנשים נצבים עליו שלשה אנשים [נ"א]
דקיימין אלין אבהתא אברהם יצחק ויעקב
דקיימין עלויה וחמו עובדין טבין דעבדי וירא
וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה
משום דחמי שכנית יקרא עמהון הה"ד (שיר א ג)
על כן עלמות אהבוך [נ"א] אלו הן האבות)

דבר אחר⁷¹ וירא אליו יהו"ה באלוני ממרא
(בראשית יח א) רבנן פתחי בהאי קרא בשעת
פטירתו של אדם דתניא אמר רבי יהודה בשעת
פטירתו של אדם הוא יום הדין הגדול שהנשמה
מתפרדת מן הגוף ולא נפטר אדם מן העולם עד
שרואה את השכינה הה"ד (שמות לג כ) כי לא
יראני האדם וחי ובאין עם השכינה שלשה
מלאכי השרת לקבל נשמתו של צדיק הה"ד
וירא אליו יהו"ה וגו'

כחום היום זה יום הדין הבוער כתנור להפריד

"כחום היום", שכתוב "וזרחה לכם יראי
שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה".

אמר רבי יוחנן בן זכאי, באותה שעה
הלך הקב"ה, ומשום ששומעים האבות,
אברהם יצחק, שהקב"ה הולך אליו,
תובעים מיעקב ללכת עמם ולהקדים לו
שלום, והם עומדים עליו, ממה שכתוב
"וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים
נצבים עליו", שלשה אנשים (שעומדים)
אלו האבות, אברהם יצחק ויעקב
שעומדים עליו וראו מעשים טובים
(שעשה) (שעושים). "וירא וירץ לקראתם
מפתח האהל וישתחו ארצה", משום שראה
שכנית הכבוד עמם. זהו שכתוב "על כן
עלמות אהבוך" (אלו הן האבות).

דבר אחר, "וירא אליו ה' באלוני ממרא",
רבותינו פתחו בפסוק הזה בשעת פטירתו
של אדם, ששנינו, אמר רבי יהודה, בשעת
פטירתו של אדם הוא יום הדין הגדול,
שהנשמה מתפרדת מן הגוף. ולא נפטר
אדם מן העולם עד שרואה את השכינה.
זהו שכתוב "כי לא יראני האדם וחי".
ובאים עם השכינה שלשה מלאכי השרת
לקבל נשמתו של צדיק. זהו שכתוב "וירא
אליו ה' וגו'".

"כחום היום", זה יום הדין הבוער כתנור

⁶⁵ יראה היא הפתח כמ"ש בפ' בראשית ז ע"ב וי"א ע"ב (יהל אור).

⁶⁶ ברקיע הזה יש בחינת ארבע חיות הקדש שהם חגת"ם שבדעת, וכו' רפאל נקרא וכו' שמשא יקרא,
מפני שמאיר במזרח, וכו' ואז בוא"ל שהוא דין וצדק יהפך לצדקה, ומרפא מרפא"ל, והם שני כנפי השמש
הזאת (רמ"ז).

⁶⁷ שהנשמה מתעלה (רמ"ז).

⁶⁸ ה"ס אור מלכות אצילות המאיר בעשיה וכו', ומפני שכל אור אצילות ה"ס אלקות קרי ליה קב"ה.

⁶⁹ עי' ע"ח שער מג פרק ג: בזה הרקיע שהוא סוד הדעת, ממנו נמשך עמודא חדא, והוא סוד חוט
השדרה היורד מן הדעת מבחי' יסוד שבו שהוא פתחא אמצעייתא, ונמשך עד קרקע הגן היא מלכות, ומשם
עולין ויורדין הנשמות תדיר. ובו ג' גוונים קשת, כי היסוד קשת איקרי, הכלול מחג"ת, ג' גוונים אילין, וכפי
שורש הנשמה עולה בא' מאותן הגוונים. ובעת הזווג שהוא בריש ירחא ובשבת, אז מתגלגל ג' נהורין מחג"ת
שבדעת, ונגלגל להאיר בג' גוונים דבההוא קשת שהוא העמוד. ואז עולין בו הנשמות בסוד מ"נ אל זה הרקיע
דעת דנוקבא, ומשם מקבלים טפת מ"ד ומאירין ומתענגים שם, ע"כ. ולזה ירמוז הליכת האבות שהם חג"ת
שבדעת, ולפי שכללות הדעת ה"ס יעקב לכן שואלים ממנו שיבא עמהם, כלומר שנכללים ח"ג שהם אברהם
ויצחק, בת"ת שהוא יעקב (רמ"ז).

⁷⁰ ה"ס הארתם המתגלה שם להאיר את הנשמה, וכל שלום הוא בקו האמצעי (רמ"ז).

⁷¹ ור"ל באלוני תוקפא הו איום הדין החזק מאד כמ"ש (צפניה א יד) יום ה' הגדול כו' מר צרח שם
גבור, ור"ל והוא ישוב פתח האהל בבית הבליעה וכו' שהוא פתח הגוף שנקרא אהל (יהל אור).

בראשית

הנשמה מן הגוף וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים המבקרים מעשיו מה שעשה והוא מודה עליהם בפיו וכיון שהנשמה רואה כך יוצאת מן הגוף עד פתח בית הבליעה ועומדת שם עד שמתודה כל מה שעשה הגוף עמה בעולם הזה. ואז נשמת הצדיק⁷² היא שמחה במעשיה ושמחה על פקדונה דתאנא אמר רבי יצחק נשמתא של צדיק מתאוה אימתי תצא מן העולם [הזה] שהוא הבל כדי להתענג בעולם הבא.

תנו רבנן כשחלה רבי אליעזר הגדול ההוא יומא ערב שבת הוה⁷³ ואותיב לימיניה הורקנוס בריה והוה מגלי ליה עמיקתא ומסתרתא והוא לא הוה מקבל בדעתיה מלייא דחשיב כמטורף בדעתיה הוה כיון דחמא דדעתא דאבוי מתישבא עלוי קביל מניה מאה ותמנין ותשעה ריזין עלאין כד מטא לאבני שיש דמתערבי במיא עלאה בכה רבי אליעזר ופסק למימר אמר קום התם ברי א"ל [רבי] אבא למה אמר [ליה] חזינא דאוחית חלף מן עלמא⁷⁴ אמר ליה זיל ואימא לאמך דתסתלק [תפלגין] (תפלגין) באתר עילא ובתר דאסתלק מן עלמא [ואיתין] (ואיתין) הכא למחמי להון לא תבכי דאינון קריבין עלאין ולא תתאין ודעתא דבר נש לא ידע

צח/ב

זהר

וירא אליו אמר רבי אבא עד לא אתגור אברהם הוה אשים⁷⁵ כיון דאתגור אתגלי כלא⁷⁶ וישראל עליה שכינתא בשלימו⁷⁷ כדקא יאות⁷⁸

להפריד את הנשמה מן הגוף. "וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים", המבקרים מעשיו מה שעשה, והוא מודה עליהם בפיו. וכיון שהנשמה רואה כך, יוצאת מן הגוף עד פתח בית הבליעה, ועומדת שם עד שמתודה כל מה שעשה הגוף עמה בעולם הזה. ואז נשמת הצדיק היא שמחה במעשיה ושמחה על פקדונה. ששוניו, אמר רבי יצחק, נשמתו של צדיק מתאוה אימתי תצא מן העולם הזה שהוא הבל כדי להתענג בעולם הבא.

שנו רבותינו, כשחלה רבי אליעזר הגדול, אותו יום ערב שבת היה, והושיב לימינו את הורקנוס בנו, והיה מגלה לו עמוקות ונסתרות, והוא לא היה מקבל דבר בדעתו, שחשב שכמטורף בדעתו היה. כיון שראה שדעת אביו מתיישבת עליו, קיבל ממנו מאה שמונים ותשע סודות עליונים. כשהגיע לאבני שיש שמתערבים במים העליונים, בכה רבי אליעזר ופסק לומר. אמר, עמוד שם בני. אמר לו, אבא, למה. אמר לו, אני רואה שאני ממהר לעבור מן העולם. אמר לו, לך ואמור לאמך שתעלה את התפילין שלי למקום עליון, ואחר שאסתלק מן העולם, ואבא לכאן כדי לראות אותם. לא תבכו, שהם קרובים עליונים ולא תחתונים, ודעת בני אדם לא משיגה

"וירא אליו". אמר רבי אבא, טרם שנמול אברהם, היה אטום. כיון שנמול, הכל התגלה (אליו), ושרתה עליו שכינה

⁷² ר"ל זהו וירא וירץ כו', וישתחו ארצה לקראת השכינה, ארץ החיים ארצה לארץ, ויאמר אדני אם נא מצאתי, כמ"ש אם הוא זוכה, אז אין שכינה מסתלקת מאצלו, עד שמוליכתו למקומו, כמ"ש צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, מה יפו פעמיך בנעלים כו'. ואם ח"ו רשע הוא, אע"ג שמוכרח לראות השכינה בין צדיק בין רשע, מ"מ השכינה מסתלקת תיכף, ואז מצער אותו המלאך המות מאד, ויוציאה כפיטורי בפי וסט (ברכות ח ע"א), אבל בצדיק כשהשכינה לפניו יוציאה בנשיקה, וז"ש הצדיק אל נא תעבור מעל עבדך, ולכן נאמר כאן שם אדני שהוא השכינה כידוע (יהל אור).

⁷³ יום המיתה הוא תכלית האדם, והוא בחינת יחידה (מתוך נרנח"י) של שיעור קומת האדם, הרי הוא בחי' מלכות של העולם העליון. ולכן השגתו ביום זה גדולה יותר ממה שיכול היה להשיג בכל ימי חייו (מים אדירים ג).

⁷⁴ שתמהר להיות עבר וחלף מן העולם ותעלה בעוה"ב למדרגה העליונה (ד"א).

⁷⁵ נבואתו היתה סתומה, שהרי כל שערי בינה שהם ה' חסדים היו סתומים כנודע מענין הערלה (רמ"ז). עי' לקמן ח"ב לו ע"א.

⁷⁶ נתגלו כל ה' חסדים, והוא ה' דאברהם (רמ"ז).

⁷⁷ הוא פי' וירא אליו אל אברהם, דהא בהא תליא, שאברהם זכה לשריית שכינה עליו בגילוי גמור, דהיינו בשלימו (רמ"ז).

בראשית

בשלמות כראוי.

תא חזי והוא יושב פתח האהל⁷⁹ (בראשית יח א) והוא דא עלמא עלאה דשרי על האי עלמא תתאה אימתי כחום היום בזמנא דתיאובתא דחד צדיק [למישרין] (דשרי) ביה מיד (בראשית יח ב) וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו⁸⁰ מאן אינון שלשה אנשים אלן אברהם יצחק ויעקב⁸¹ דקיימי עליה דהאי דרגא ומנייהו⁸²

תוספתא

וירא אליו יהוה באלוני ממרא (בראשית יח א) אמאי באלוני ממרא ולא באתר אחרא אלא בגין דיהיב ליה עיטא על גזירו דקיימא דיליה⁸³ בשעתא דאמר קב"ה לאברהם למגור אזל אברהם לימלך עם חברוי אמר ליה ענר⁸⁴ אנת בן תשעין שנין ואת מעיק גרמך א"ל ממרא דכרת יומא דרמו לך כשדאי באתון דנורא וההוא כפנא דעבר על עלמא דכתיב (בראשית יב י) ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה ואינון מלכין דרדפת בתריהון ומחית יתהון וקב"ה שזבינך מכלא ולא יכיל בר נש למעבד לך ביש קום עביד פקודא דמרך א"ל קב"ה ממרא אנת

בא וראה, "והוא ישב פתח האהל", "והוא" זהו העולם העליון ששורה על עולם התחתון הזה. אימתי, "כחום היום", בזמן שתשוקתו של צדיק אחד שישרה בו. מיד, "וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו", מי הם שלשה אנשים אלו, אברהם יצחק ויעקב, שעומדים על הדרגה הזו, ומהם

"וירא אליו ה' באלוני ממרא". למה "באלוני ממרא" ולא במקום אחר, אלא משום שנתן לו עצה על ברית המילה שלו. בשעה שאמר הקב"ה לאברהם להמול, הלך אברהם להמלך עם חבריו. אמר לו ענר, אתה בן תשעים שנה, ואתה מעיק לעצמך. אמר לו ממרא, הזכרת את היום שזרקו אותך הכשדים לתוך כבשן האש, ואותו רעב שעבר על העולם, שכתוב "ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה", ואותם מלכים שרדפו אחריהם והכית אותם, והקב"ה הציל אותך מהכל ולא יכל איש לעשות לך רע. קום ועשה את מצות רבונך. אמר לו הקב"ה, ממרא, אתה נתת לו עצה להמול,

⁷⁸ שגרם גילוי החסדים בשלימות גדול, וזה במה שהחמיר על עצמו במה שלא נצטווה, דהיינו שה' לא צווהו אלא על המילה כדאיתא ביבמות (עא ע"ב), והוא קיים גם הפריעה, כמ"ש התוס' (רמ"ז), עי' ח"ג קסג ע"ב.

⁷⁹ עיקר גילוי זה וכוחו הוא בקו האמצעי מן הדעת עד היסוד, כי יסוד אימא מתעלה לדעת בפריעה, ואז כל החסדים יורדים ליסוד, וזהו "והוא" יסוד אימא, עלמא עילאה. יושב פתח האהל, הוא דעת שהוא הפתח לר"ק דזעיר וכו'. מיד וישא עיניו וגו' שלשה אנשים וגו', הם חג"ת שבדעת (רמ"ז).

⁸⁰ ר"ל כשנגלה אליו תיאובתא דצדיק הוא נשא עיניו אל מקור התיאובתא וראה שלשה אנשים (רמ"ז).

⁸¹ חג"ת שבדעת הם נקראים אברהם יצחק ויעקב (רמ"ז).

⁸² ה"ס כתר מלכות המתעלה עד הדעת כשמתגלה יסוד אמא בגילוי כל החסדים וכו', ואז כתר רחל הוא עולה שם, וז"ש עליה דהאי דרגא, פי' כשהוא בערך מדרגה זו שהיא מעלה גדולה, שכתר רחל שסתמה אהל ועולה ללאה ופתוח לדעת זעיר שהוא הפתח למוחין שלו ושם יסוד אמא שהוא פתח שלה (רמ"ז).

⁸³ מי שנתן עצה לאברהם לימול, היה ממרא שהוא סוד הגבורות, שעולה כמנין פ"ר ע"ה, שהם הגבורות, אשר מבקשים הזווג והמיתוק. ובהיות אברהם ערל אי אפשר להזדווג, כי החסד עילאה כשמתגלה בפום אמה, כשמגיע לערלה מסתלק, לזה נתן לו עצה שימול. והוא, כי ג' רעים היו לאברהם, והם ענר אשכול וממרא. ענ"ר הם הגבורות של זעיר, והם ש"ך כמנין ענ"ר. אשכול הוא יסוד שנקרא שד"י, ומוריד החסדים שהם בתוך אה"ה של אימא, שריבוע אה"ה עולה ד"ם כמו שידעת, א"כ שד"י וד"ם עולה בגי' אשכול. וכו'. ואלו השנים שהם ענר ואשכול, אינם מתמתקים ע"י הזווג. לזה לא נתנו עצה לימול, כי אין להם בזה תועלת, אבל ממרא שעיקר המתקתו ע"י הזווג, נתן לו עצה. כי כל עוד שהיה ערל, היה מסתלק ממנו החסד. ולא היה מתמתק, ולכן נתן לו עצה לימול. וז"ש וירא אליו ה'. לומר, שעתה שנתגלה החסד בפומא דאמא, בסיבת המילה שמל, נתגלה לו השכינה לקבל החסדים. ובמה נתגלה, באלוני. ופירוש אילון הוא תוקף, וזהו שנתגלה אליו בתוקף הגבורות, שהם ממר"א שעולים פ"ר [גבורות הנקבה, הם אותיות מנצפ"ך, שהם בגי' פ"ר] כמו שפי', לימתק ע"י הזווג (ספר הליקוטים וירא פ"ח).

⁸⁴ אולי ר"ל כבר עברו עליך צ' שנה ואולם גם יותר שהם צ"ט כמ"ש בתוה"ק ולא חשב הפרט (הערת זוהר).

בראשית

חיך איני מתגלה עליו אלא בפלטרין שלך. זהו שכתוב "באלוני ממרא".

יהבת ליה עיטא למגזר חיך לית אנא מתגלי

עליה אלא בפלטרין דילך הה"ד (שם יח א)

באלוני ממרא

מדרש הנעלם

בהו עד דהוו יתבי עאלו חכימי דרא למבקר ליה אוליט להו [על] דלא אתו לשמשא ליה⁸⁵ דתנינן גדולה שמושה יותר מלימודה עד דאתא רבי עקיבא אמר ליה עקיבא עקיבא למה לא אתית לשמשא לי (נ"א) דהא אתא עתא לאצרפא)

אמר ליה רבי לא הוה לי פנאי ארתה אמר אתמהה עלך אי תמות מיתת עצמך לטייה <דיהא> (דהא) קשה מכלהון מיתתיה⁸⁶ [בכה] (בכי) רבי עקיבא [ו] אמר ליה רבי אוליף לי אורייתא אפתח פומיה רבי אליעזר במעשה מרכבה אתא אשא ואסחר לתרויהון⁸⁷ אמרו חכימיא שמע מינה דלית אנן חזיין⁸⁸ וכדאין לכך נפקו לפתחא דברא ויתיבו תמן הוה מה דהוה ואזל אשא ואוליף בבהרת עזה תלת מאה הלכות פסוקות⁸⁹ אוליף ליה [ר"ו⁹⁰] טעמים דפסוקי דשיר השירים והוו עיני דרבי עקיבא נחתין מיא ואתחזר אשא כדקדמיתא

כד מטא להאי פסוקא (שיר ב ה) סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני לא יכיל למסבל רבי עקיבא וארים קליה בבכיייתא וגעי⁹¹ ולא הוה ממלל מדחילו דשכינתא דהות תמן אורי ליה כל עמיקתא ורוזין עלאין דהוה ביה בשיר השירים ואומי ליה אומאה דלא לישתמש בשום חד פסוק מניה כי

אותם. בעוד שהיו יושבים, נכנסו חכמי הדור לבקרו, וקלל אותם על שלא באו לשמש אותנו, ששינונו, גדולה שמושה יותר מלימודה. עד שבא רבי עקיבא, אמר לו, עקיבא, עקיבא, למה לא באת לשמש אותי (שהרי באה העת להצרף).

אמר לו, רבי, לא היה לי פנאי. רתח ואמר, אתמהה עליך אם תמות מיתת עצמך. קללו שמיתתו תהיה קשה מכולם. בכה רבי עקיבא ואמר לו, רבי, תלמד אותי תורה. רבי אליעזר פתח פיו במעשה מרכבה. באה אש והקיפה את שניהם. אמרו חכמים, נשמע מזה שאין אנו ראויים וכדאים לכך. יצאו לפתח החיצון וישבו שם. היה מה שהיה והאש הלכה. ולימד בבהרת עזה שלש מאות הלכות פסוקות, ולימד אותו מאתים וששה עשר טעמים של פסוקי שיר השירים, והיו עיני רבי עקיבא זולגות דמעוות, וחזרה האש כבתחלה.

כשהגיע לפסוק זה "סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני", רבי עקיבא לא יכל לסבול, והרים קולו בבכיה וגעה, ולא היה מדבר מיראת השכינה שהיתה שם. הורה לו כל עמוקות וסודות עליונים שהיו בשיר השירים, והשביעו שבועה שלא ישתמש בשום פסוק ממנו, כדי שהקב"ה לא יחריב את העולם בגללו,

⁸⁵ עי' סנהדרין סח ע"א שישבו בריחוק ד' אמות, שר"א היה בנידוי.

⁸⁶ עי' שעה"כ מח ע"ג: המוסר עצמו על קידוש ה' הוא עושה שני זווגים אלו שהם כ' כפופה וך' פשוטה ולפיכך נאמר למרע"ה על ר"ע שנהרג על קידוש ה' כך עלה במחשבה וז"ס שאמרו על ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום תרי שלומות לעילא ותתא.

⁸⁷ וכל החכמים אנשי השם אשר האירו בתורתנו שמשו בו בזה השם הגדול, והיו מוסרים אותו זה לזה, וכו'. הראשון שמש בו אדם, ימים רבים לדעת חכמה ושכל, ומסרו לשת ושת עשה עליו ספרים לאין חקר לרוב חכמתו, וסידר כל סידורי המרכבה על תכונת השם הזה. וכו' והלל ושמאי מסרוהו ליונתן בן עוזיאל ולרבי יוחנן בן זכאי, ואלו ירדו לעומקו כפי השגתם, ואלו מסרוהו לרבי אליעזר הגדול, ורבי אליעזר הגדול מסרו לרבי עקיבא, וכו' (הקדמת עמק המלך).

⁸⁸ עי' אד"ז רפז ע"ב: עד דהוו יתבי פתח עינוי ר"ש וחמא מה דחמא, ואסחר אשא בביתא נפקו כולהו, ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חברייא יתבו אבראי.

⁸⁹ עי' תיקר"ז נ ע"א וע"ב.

⁹⁰ עי' תיקר"ז סג ע"א שזה בחי' הגבורות. @

⁹¹ צעקת שור (רש"י תהלים מב ב).

בראשית

ואין רצון לפניו שהבריות ישתמשו בו

היכי דלא ליחריב עלמא⁹² קודשא בריך הוא
בניניה ולא בעי קמיה דישתמשון ביה
סתרי תורה

האהל רוא [ד]תרעא דצדק⁹³ פתחא
דמהימנותא⁹⁴ דכדין עאל ביה אברהם⁹⁵ בההוא
רשימא קדישא כחום היום דא צדי"ק דרגא
דחבורא דעאל ביה מאן דאתגזר ואתרשים
ביה רשימא קדישא⁹⁶ דהא אתעבר מערלה
ועאל בקיומא דתרין דרגין אלין דאינון רוא
דמהימנותא

והנה שלשה אנשים וגו' (בראשית יח ב) אלין
תלת מלאכין שליחן דמתלבשן באוירא ונחתו
להאי עלמא (<נ"א> ואתחזון)⁹⁷ בחיזו דבר נש
ותלת הוו כגוונא דלעילא בגין דקשת לא אתחזי
אלא בגוונין תלתא חוור וסומק וירוק והכי הוא
ודאי ואלין אינון שלשה אנשים תלתא גוונין גוון
חוור גוון סומק גוון ירוק גוון חוור דא מיכאל בגין
דאיהו (ממנא) [סטרא] דימינא גוון סומק דא
גבריאל סטרא דשמאלא גוון ירוק דא

צ"א

זהר

יניק [נ"א] יסודא דעלמא ואתון⁹⁸ כדין וירא
וירץ לקראתם⁹⁹ (בראשית יח ב) דתיאובתא
דהאי דרגא תתאה לאתחברא בהו¹⁰⁰ וחדוותא

האהל", סוד השער של צדק, פתח
האמונה, שאז נכנס בו אברהם באותו
הרושם הקדוש. "כחום היום", זהו צדיק,
הדרגה של חיבור אחד שמי שנמול נכנס בו
ונרשם בו הרושם הקדוש, שהרי נתבטל מן
הערלה ונכנס בקיום של שתי הדרגות
הללו, שהן סוד האמונה.

"והנה שלשה אנשים וגו'", אלו שלשה
מלאכים שלוחים שמתלבשים באויר,
ויורדים לעולם הזה (ונראים) במראה של
בן אדם. והשלשה הם כדוגמא שלמעלה,
משום שהקשת לא נראית אלא בשלשה
צבעים, לבן, אדום וירוק, וכך הוא בודאי.
ושלשת האנשים שלשה צבעים, צבע לבן,
צבע אדם, צבע ירוק. צבע הלבן זה מיכאל,
משום שהוא צד הימין, צבע האדום זה
גבריאל, הצד של השמאל. צבע הירוק זה

יונקת (יסוד העולם) ונזונית, ואז, "וירא
וירץ לקראתם", שתשוקת הדרגה
התחתונה הזו להתחבר בהם ושמחתה

⁹² כל השירים קודש, שהוא חכמה, דהיינו אבא, ושיר השירים קודש קדשים, קודש חד רישא דלא
אתידע סתימא, קדשים תרין, אין עם אריך הנדבקים יחד. וכו' "סמכוני באישיות רפדוני בתפוחים"
בשלימות איבריהם, עם פרצופים כפולים, אבא ואימא, ישראל סבא ותבונה, ובקרוב הרחוקים הנדחים
בגלות, שהם שכינה וישראל. ועל זה השביע רבי אליעזר הגדול את תלמידו רבי עקיבא בעת פטירתו (עמק
המלך ש"י פ"ב).

⁹³ עיקר גילוי הדעת עלאה הוא בפום אמה ועיקרו לנוק' (כללים ח"ב עג ע"ד).

⁹⁴ פירוש שיושב בפתח האהל מ' כחום היום יסוד וצודק והוא יושב וז"ש דכדין עאל וכו' (נ"א).

⁹⁵ פ' בא לו ע"א ועי' לעיל ד ע"א (לש"ו).

⁹⁶ פירוש שדי הרשום באדם חסר י' אשתלים ביו"ד דמילה כנזכר ריש פ' ויחי דף ר"ד. וז"ש קדישא דעד
לא אתרשים ביה יו"ד היה שד אבל כשנרשם בו י' אז השם קדישא דהיינו שד"י. א"נ שע"י המילה האדם
קדוש ואינו הולך אחר ביאות אסורות ושמא קדישא הוא קדוש גורם קדושה לאדם. ז"ח (נ"א).

⁹⁷ לד ע"א (הערת הזוהר).

⁹⁸ בין החסדים ובין גבורות (רמ"ז).

⁹⁹ הם [חג"ת שבדעת] היו יורדים ונמשכים מלמעלה למטה והוא נגדל וירץ לקראתם ממטה למעלה, וזה
היה מפתח האהל, וכו' שהוא מן ת"ת דזעיר ששם פתח האהל (רמ"ז).

¹⁰⁰ תשוקת זו הדרגא להתחבר אל החסדים שבחג"ת דזעיר המושפעים מן הדעת, ולפי שהם שם
סתומים בחג"ת דזעיר שביניהם מקור ראשה בחזה, ולכן היא משתוקקת להתחבר עמהם וליהנות מהם
(רמ"ז).

בראשית

דילה לאתמשכא אבתרייהו¹⁰¹ וישתחו ארצה
(שם) [לאתתקנא] (לאתקנא) כרסייא לגבייהו¹⁰²

תא הוי עבד קב"ה לדוד מלכא חד סמכא
מכרסייא עלאה¹⁰³ כאבהן¹⁰⁴ ואף על גב דאיהו
כרסייא לגבייהו אבל בזמנא דאתחבר בהו איהו
חד סמכא לאתתקנא בכרסייא עלאה ובגין כך
נטל מלכותא¹⁰⁵ בחברון דוד מלכא שבע שנין¹⁰⁶
לאתחברא בהו והא אתמר

רבי אבא פתח ואמר (תהלים כד ג) מי יעלה
בהר יהו"ה ומי יקום במקום קדשו תא הוי כל בני
עלמא לא¹⁰⁷ חמאן על מה קיימי [ב]עלמא¹⁰⁸
ויומין אזלין וסלקין וקיימי קמי קב"ה כל אינון
יומין דבני נשא קיימי [בהו] בהאי עלמא דהא
כלהו אתבריאן¹⁰⁹ וכלהו קיימי לעילא¹¹⁰ ומנלן
דאתבריאן דכתיב (שם קלט טז) ימים יוצרו וכד
מטאן יומין לאסתלקא מהאי עלמא כלהו קריבין
קמי מלכא עלאה

הה"ד (מלכים א ב א) ויקרבו ימי דוד למות
(בראשית מז כט) ויקרבו ימי ישראל למות בגין
דכד בר נש איהו בהאי עלמא לא אשגח ולא
אסתכל על מה קאים אלא כל יומא ויומא חשיב
כאילו הוא אזיל ברקנייא דהא כד נשמתא
נפקת מהאי עלמא לא ידעת לאן אורחא סלקין

להמשך אחריהם, "וישתחו ארצה", להתקין
להם כסא.

בא וראה, הקב"ה עשה את דוד המלך
עמוד אחד מהכסא העליון כמו האבות.
ואף על גב שהוא כסא אליהם, אבל בזמן
שמתחבר בהם הוא עמוד אחד להתקין
בכסא העליון, ולכך דוד המלך לקח את
המלכות בחברון שבע שנים להתחבר בהם,
והרי נאמר.

רבי אבא פתח ואמר, "מי יעלה בהר ה'
ומי יקום במקום קדשו". בא וראה, כל בני
העולם לא רואים על מה עומדים בעולם,
והימים הולכים ועולים ועומדים לפני
הקב"ה, כל אותם ימים שבני אדם עומדים
בהם בעולם הזה, שהרי כולם נבראו וכולם
עומדים למעלה. ומנין לנו שנבראו, שכתוב
"ימים יוצרו". וכשמגיעים הימים להעלות
מן העולם הזה, כולם קרבים לפני המלך
העליון.

זהו שכתוב "ויקרבו ימי דוד למות",
"ויקרבו ימי ישראל למות". משום שכאשר
אדם הוא בעולם הזה, אינו משגיח ולא
מתבונן על מה הוא עומד, אלא כל יום
ויום חשוב כאלו הוא הולך בריקנות, שהרי
כשהנשמה יוצאת מן העולם הזה, לא
יודעת לאיזו דרך מעלים אותה, שהרי

¹⁰¹ פי' ששמחתה יתירא שלה שאלו יתגלו ויגדלו וגם שיתעלו למעלה בהגדלתם, כי בזה היא תתמשך
ממש אחריהם (רמ"ז).

¹⁰² בזמן שמתעלים החסדים למעלה אז משליש התחתון שבתפארת שנכפל לשני שלישים, נעלה שלישי
אחד לכתר זעיר ומשליש האחר נעשה כתר מלכות, וזהו וישתחו ארצה, שהמשיך אור משליש הנעלה אל
כתר להאיר לכתרה של רחל, וזהו לאתקנא כרסייא לגבייהו, כי אז נגמר תיקון המלכות, ולכן מיד אמר
אברהם, אדני אם נא מצאתי חן בעיניך, כי כיון שנשלמה המלכות בכתרה אז היא מלכות שלימה (רמ"ז).

¹⁰³ עמוד אחד לכסא הכבוד (ד"א).
¹⁰⁴ שהיא שווה אליהם, דהיינו בזמנא דאתחבר בהו, וזה בהתעלות יסוד אימא לדעת זעיר שאז גם
בחג"ת שהיו בתחילה החסדים מכוסים בהם חזרו להיות מגולים, ואז יעקב ורחל מתעלים עד הדעת והיא
מתחברת לחג"ת בהיותם כולם מאירים בשוה, ואז היא רגל רביעית לכרסייא עלאה יסוד אמא שבדעת
(רמ"ז).

¹⁰⁵ עט ע"ב (הערת הזוהר).

¹⁰⁶ בסוד התעלותה עד הדעת (רמ"ז).

¹⁰⁷ וארא כג ע"ב (ד"א).

¹⁰⁸ עי' לקמן ריז ע"ב, ורכב ע"א.

¹⁰⁹ לך לך פא ע"א (ד"א).

¹¹⁰ יש יום בעוה"ז, ויש יום להבא, ומה שעוסק אדם בעוה"ז, כנגדו יש לו לעוה"ב למעלה רוחני שאין
להם סוף. וזהו הו' ימים שברא הקב"ה את העולם בבריאת העולם, שנאמר (שם ל"ט ע"ז) כי ששת ימים
עשה, ולא אמר בששת ימים, ר"ל שהם נבראים רוחניים, והם הג"ע של מעלה, וכו' וכל התורה והמצות
שעוסק האדם בעוה"ז יום א', בלילה כשהולכת הנשמה לתת חשבון למעלה, הולך עמה אותו היום, ומעיד
לפני הקב"ה מה שעשה פלוני באותו יום, וכו' ובזה יובן (בראשית מ"ז כ"ט) ויקרבו ימי ישראל למות,
שבשעת מיתתם מתקרבים הימים בלי בושה, לתת לאותו צדיק גמולו (ספר הליקוטים בשלח).

בראשית

לה דהא אורחא לסלקא לעילא לאתר דנהירו
דנשמתין עלאין נהרין¹¹¹ לא
מדרש הנעלם

ברייתא מסניאות קדושתא דאית ביה לבתר
נפיק רבי עקיבא וגעי ונבעין עינוי מיא והוה אמר
ווי רבי ווי [רבי] דאשתאר עלמא יתום מנך עאלו
כל שאר חכימיא גביה ושאלו ליה ואתיב להון

[הוה] דחיק ליה (שעתא) לרבי אליעזר אפיק
תרי דרועוי ושוינון על לביה פתח ואמר אי
עלמא עלמא עלאה חזרת לאעלא ולאגנוזא מן
תתאה כל נהירו ובוצינא¹¹² ווי לבון תרי¹¹³ דרעי
ווי לבון תרי תורות דישתכחון יומא דין מן
עלמא דאמר רבי יצחק כל יומי דרבי אליעזר
הוה נהירא שמעתא מפומיה כיומא דאתיהיבת
בטורא דסיני

אמר אורייתא (סברית גמרא) גמרית
וחכמתא סברית ושמושא עבדית דאילו יהון כל
בני אינשא דעלמא סופרים לא יכלין למכתב
ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא
בעינא¹¹⁴ ואנא מרבותי אלא כמאן דשתי בימא
ולא הוה אלא למיתן טיבותא לרבוהי יתיר מניה
והוה שאלין מניה בההוא סנדלא דיבום עד דנפק
נשמתיה ואמר טהור ולא הוה תמן רבי עקיבא
כד נפק שבתא אשכחיה רבי עקיבא דמית בזע
מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית ונגיד על
דיוקניה הוה צוח ובכי נפק לברא ואמר שמיא
שמיא אמרו לשמשא ולסיהרא דנהירותא דהות
נהיר יתיר מנהון הא אתחשך

סתרי תורה

רפאל והני אינון תלת גוונים דקשת¹¹⁵ דקשת
לא אתחזי אלא עמהון ובגין כך וירא אליו גלוי
שכינה בתלת גוונים אליו וכלהו אצטריכו חד
לאסיא מן המילה ודא רפאל >מאריה

הדרך לעלות למעלה למקום שאור
הנשמות העליונות מאירות, לא

מרוב הקדושה שיש בו. אחר יצא רבי
עקיבא ובכה, ונבעו עינוי מים, והיה אומר
אוי רבי, אוי רבי, שהעולם נשאר יתום
ממך. נכנסו אליו כל שאר החכמים ושאלו
אותו, והשיב להם.

היתה דחוקה לו (השעה) לרבי אליעזר.
הוציא שתי זרועותיו ושם אותם על לבו.
פתח ואמר, אוי העולם, העולם העליון
חוזר להתכנס ולהגזז מן התחתון כל אור
ונו. אוי לכם שתי זרועות, אוי לכם שתי
תורות שיהיו נשכחים היום הזה מן
העולם. שאמר רבי יצחק, כל ימי רבי
אליעזר היתה השמועה מאירה מפיו כיום
שנתנה בהר סיני.

אמר תורה (למדתי וגמרא) למדתי
וחכמה הבנתי ושימוש עשיתי, שאלו יהיו
כל בני אנוש של העולם סופרים, לא יוכלו
לכתוב, ולא חסרו תלמידי מחכמתי אלא
ככחול בעין, ואני מרבותי, אלא כמי
ששותה בים, ולא היה אלא להחזיק טובה
לרבותיו יותר ממנו. והיו שואלים ממנו
באותו סנדל של יבום, עד שיצאה נשמתו
ואמר טהור. ורבי עקיבא לא היה שם.
כשיצאה השבת, רבי עקיבא מצא אותו
שמת, קרע בגדיו ושרט כל בשרו, ודם ירד
ונמשך על זקנו. היה צועק ובוכה. יצא
החוצה ואמר, שמים שמים, אמרו לשמש
וללבנה, שהאור שהיה מאיר יותר מהם,
הרי נחשך.

רפאל, ואלו הם שלשת צבעי הקשת,
שאינן הקשת נראית אלא עמהם. ולכן
"וירא אליו", גלוי שכינה בשלשת הצבעים
הללו. ואת כולם הצטרכו, אחד לרפא את

¹¹¹ משמע מכאן שיש דרך לעלות לנשמה שלא בדרך גיהנם ולא משמע הכי בכל הספרים דגם דהע"ה
אמר גם כי אלך בגיאי צלמות וגו' דמשמע דידע מ"מ מוכרח ללכת דרך שם. א"מ. ומדברי רז"ל שהביא
מהר"ח ב"י נראה פשוט שיש דרך ישר לג"ע ומ"ש דהע"ה היא אפי' אם נגזר שיעבור. מא"ן (נ"א).

¹¹² עי' ב"ע קז ע"ב שבוצינא היא כלי לאור שהוא הנהירו. @

¹¹³ ז"ל הגמ' סנהדרין סח ע"א: נטל שתי זרועותיו והניחן על לבו אמר אוי לכם שתי זרועותיי שהן
כשתי ספרי תורה שנגללין. פי' רש"י: שנגללין - כשגוללין ספר תורה והכתב מכוסה כך תתעלם ותתכסה
תורה שבלבי כשאמות, לפי שלא שמשוני ולמדו ממני.

¹¹⁴ לשון הגמ': כמכחול בשפופרת.

¹¹⁵ ריש פנחס דף רטו ולעיל נח דף עא ע"ב (ד"א). ועי' לעיל יח ריש ע"ב ומ"מ שם.

בראשית

דאסוון¹¹⁶ וחד לבשרא לשרה על ברא ודא
איהו מיכאל בנין דאיהו אתמנא לימינא וכל
טבין] וברכאן בידיה אתמסרן מסטרא
דימינא¹¹⁷ וחד להפכא לסדום ודא איהו גבריאל
דאיהו לשמאלא ואיהו ממנא על כל דינין
דעלמא מסטרא (רדינא) [דשמאלא] למידן
ולמעבד על ידא דמלאך המות דאיהו מארי
דקטולא דבי מלכא וכלהו עבדו שליחתהון וכל
חד וחד כדקא חזי ליה

מלאך גבריא"ל בשליחותא לנשמתא קדישא
ומלאך המות בשליחותיה לנפשא דיצר הרע¹¹⁸
ועם כל דא נשמתא קדישא לא נפיק עד דהזי
שכינתא כד חמא לון מתחברן כחדא כדין חמא
שכינתא

צט/ב

זהר

אתיהיב לכלהון נשמתין דהא כגוונא דאיהו
אמשיך עליה בהאי עלמא הכי אתמשכת לבתר
דנפיק מניה

תא חזי אי בר נש אתמשיך בתר קב"ה¹¹⁹
ותיאובתא דיליה אבתריה¹²⁰ בהאי עלמא לבתר
כד נפיק מניה איהו אתמשיך אבתריה ויהבין
ליה אורה לאסתלקא לעילא בתר ההוא משיכו
דאתמשיך ברעותא כל יומא בהאי עלמא א"ר
אבא יומא חד אערענא בחד מתא מאינן דהון
מן בני קדם¹²¹ ואמרו לי מההיא חכמתא דהון
ידעין מיומי קדמאי והון אשכתן ספרין דחכמתא
דלהון

וקריבו לי חד ספרא והוה כתיב ביה דהא
[כגוונא ד]רעותא דבר נש איכוון [ביה] (ליה)

המילה, וזהו רפאל בעל הרפואות. ואחד
לבשר את שרה על הבן, וזהו מיכאל משום
שהוא התמנה לימין, וכל הטובות והברכות
שבידו נמסרו מצד הימין. ואחד להפך את
סדום, וזהו גבריאל שהוא לשמאל, והוא
ממונה על כל הדינים של העולם מצד
(הדין) השמאל לדון ולעשות על ידי מלאך
המות, שהוא בעל ההרג של בית המלך.
וכולם עשו שליחותם, וכל אחד ואחד
כראוי לו.

והמלאך גבריא"ל בשליחות לנשמה
הקדושה, ומלאך המות בשליחותו לנפש
של היצר הרע. ועם כל זה הנשמה הקדושה
לא יוצאת עד שרואה שכינה. כשראה
אותם מתחברים כאחד, אז ראה שכינה

ניתן לכל הנשמות, שהרי כדוגמא שהוא
ממשיך עליו בעולם הזה, כך נמשך לאחר
שיוצא ממנו.

בא וראה, אם אדם נמשך אחר הקב"ה
ותשוקתו אחריו בעולם הזה, אחרי זה
כשיוצא ממנו, הוא נמשך אחריו, ונותנים
לו דרך לעלות למעלה אחרי אותה משיכה
שנמשך ברצון כל יום בעולם הזה. אמר
רבי אבא, יום אחד נפגשתי בעיר אחת
מאותם שהיו מן בני קדם, ואמרו לי
מאותה חכמה שהיו יודעים מימים
ראשונים, והיו מוצאים ספרים של החכמה
שלהם.

וקרבו לי ספר אחד, והיה כתוב בו,
שכדוגמא שהרצון שהאדם מתכוון בו
בעולם הזה, כך ממשיך עליו רוח מלמעלה

¹¹⁶ דאיהו מארי דאסוון וכו' כצ"ל וכדאיתא בר"מ שרפאל מסבב כל העולם ג"פ כדי לקרב קיצם של
חולים כדי לרפאותם. ז"ה (נ"א).

¹¹⁷ עיי' ז"ח כה ע"א: כשם ש"ג למטה כך מיכאל השר הגדול הוא כהן למעלה והוא מקדים ומברך
לנשמה קודם ואח"כ מברך להקב"ה.

¹¹⁸ המיתה בארץ ישראל אינה ע"י מלאך המות הטמא אלא ע"י גבריאל (מ"מ עה ע"ב), ועיי' לעיל צח
ע"א בשם היהל אור.

¹¹⁹ כלה"פ (דברים יג ה) אחרי ה' אלהיכם תלכו ואתו תיראו ואת מצותיו תשמרו ובקלו תשמעו ואתו
תעבדו ובו תדבקון. עיי' תנחומא וישלח י: מי יוכל ללכת בדרכיו וכו' אמר להם משה לישראל לא אמרתי
לכם כך אלא דרכיו חסד ואמת וגמילות חסדים דכתיב כל ארחות ה' חסד ואמת וג"ח. ועיי' עוד ח"ג כ
סע"א.

¹²⁰ עיי' לעיל פח ע"ב ועלי תשוקתו, ועיי"ש בשם האור יקר@. ועיי' לקמן ק ע"ב ובו תדבק.

¹²¹ עיי' שעה"פ משלי: אה"ה דאלפ"ן, העולה עם הכולל קד"ם, כופה את הקליפות, שיצאו מן אלו
המלכים והניצוצין. וגם אלו הקליפות נקראים חכמת כל בני קדם (עיי' עוד שער מאמרי רשב"י מא ע"ג).

בראשית

בהאי עלמא הכי אמשיך עליה רוח מלעילא כנוונא דההוא רעותא דאתדבק ביה אי רעותיה איכוין במלה עלאה קדישא¹²² איהו אמשיך עליה לההיא מלה מלעילא לתתא לגביה ואי רעותיה לאתדבקא בסטרא אחרא ואיכוין ביה איהו אמשיך לההיא מלה מלעילא לתתא לגביה והו אמר(י) דעקרא דמלתא תלייא במלין ובעובדא¹²³ וברעותא לאתדבקא ובדא אתמשך מלעילא לתתא ההוא סטרא דאתדבק בה ואשכחנא ביה כל אינון עובדין ופולחנין דככביא ומזלי¹²⁴ ומלין דאצטריכו לון והיאך רעותא לאתכוונא בהו בגין

מדרש הנעלם

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו הה"ד (בראשית יח ב) וירא וירץ לקראתם בשמחה לקבל פניהם מאי זה² מקום מפתח האהל כדקא אמרין וישתחו ארצה [לגבי שכינה].

רבי יוחנן פתח ואמר (שיר ב יז) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים עד שיפוח היום וגו'¹²⁵ זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין תא חזי מה כתיב (קהלת ו ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו' ביום המיתה כל מה שהיה³ נחשב כיום אחד אצלו¹²⁶ אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו הצללים) וידמה בעיניך כהרף עין בעודך בעולם הזה ונסו הצללים הה"ד (איוב ח ט) כי צל ימינו עלי ארץ¹²⁷ בבקשה ממך סוב דמה לך דודי לצבי וגו'¹²⁸

דבר אחר עד שיפוח היום וגו' אמר רבי שמעון בן פזי זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה

כדוגמת אותו הרצון שנדבק בו. אם רצונו התכוון לדיבור עליון קדוש, הוא ממשיך אותו הדיבור מלמעלה למטה אליו. ואם רצונו להתדבק בצד האחר ומתכוון בו, הוא ממשיך את אותו הדיבור מלמעלה למטה אליו. והיו אומרים שעיקר הדבר תלוי בדבורים ובמעשה וברצון להתדבק, ובזה נמשך מלמעלה למטה אותו הצד שנדבק בו. ומצאנו בו כל אותם מעשים ועבודות הכוכבים והמזלות ודברים שהצטרכו להם, ואיך הרצון להתכוון בהם כדי

אמר רבי יהודה, בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת, שְמַחָה, והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו. זהו שכתוב "וירא וירץ לקראתם", בשמחה לקבל פניהם. מאיזה מקום "מפתח האהל", כמו שאמרנו, "וישתחו ארצה", אל השכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, "עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים", "עד שיפוח היום וגו'", זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא וראה מה כתוב, "ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'", ביום המיתה, כל מה שהיה, נחשב כיום אחד אצלו. אמר רבי שמעון, נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת "עד שיפוח היום" (ונסו הצללים) וידמה בעיניך כהרף עין, בעודך בעולם הזה. "ונסו הצללים", זהו שכתוב "כי צל ימינו עלי ארץ". בבקשה ממך, " סב דמה לך דודי לצבי וגו'".

דבר אחר, "עד שיפוח היום וגו'", אמר רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה הצבי קל

¹²² עי' רמ"ז ויקרא צה ע"א ש"עילאה קדישא" הוא בחי' א"א. @

¹²³ עי' לעיל עה ע"ב, ועי' לקמן קסא ע"א: מלין דלעילא מנהון תליין בעובדא ומנהון במלולא ומנהון ברעותא דלבא. ועי' ח"ג קפד ע"א: מאי חשיבו דלהון דצדיקייא דידיעי עקרא דמלה ועובדא וידיעי לכוונא לבא ורעותא יתיר מאלין אחרנין דלא דעי כל כך.

¹²⁴ היינו טלמסאות וקטורתם והשבעתם ועבודות שעובדים להם (נ"א).

¹²⁵ עי' תניומא וירא ג: עד שיפוח היום זה יום הדין שנאמר (מלאכי ג) כי הנה היום בא בוער כתנור.

¹²⁶ עי' ב"ר פ"ח ס"י ב: יומו של הקב"ה אלף שנים דכתיב כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול.

¹²⁷ עי' לקמן ריז ע"ב.

¹²⁸ עי' שיה"ש רבה פ"ב ס"י מ: סוב דמה לך דודי לצבי סוף שאני נהפך לכם ממדת הדין למדת רחמים וממחר בגאולתכם כדם הצבי.

בראשית

שהוא כהרף עין מה הצבי קל ברגליו אף אתה
היה קל כצבי או כעפר האילים לעשות רצון
בוראך¹²⁹ כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי
בשמים¹³⁰ הנקרא הר יהו"ה¹³¹ הר התענוג ההר
הטוב¹³²

אמר רבי חייא אמר רב, אם היינו
מסתכלים בפרשה הזו, נסתכל בחכמה אם
ענין הנשמה היא אין ראשה סופה ואין
סופה ראשה,

סתרי תורה

כגוונא דא [נ"א בגוונאה] וסניד דכתיב
(בראשית לג ג) וישתחו ארצה [כגוונא דיעקב]
שנאמר (שם מז לא) וישתחו ישראל על ראש
המטה לשכינה ולגבי שכינתא אמר בשמא
אדנ"י ולגבי צדיק אדו"ן דהא כדן אקרי אדון
כל הארץ [נ"א כד אתנהרא מצדיק ואתנהרא
בגוונאה דהא בגין דא] (כד איהו כגוונא דא
כדן) אשתלים לעילא

מהכא דחיו דלתתא משיך משיכו מלעילא
דהא גוונין אלין משכין משיכא מלעילא מאינון
מקורין עלאין אדנ"י משכא מלעילא באלין תלת
גוונין דאתלבש בהו ובהו נטלא כל מה דנטלא
מלעילא ובגין דאינון חבורא דילה וסמכין דילה
בכלא אתמר שמא אדנ"י דהא שמא דא אתגלי
ליה כליל ברזין עלאין אתגלי ליה באתגליא מה
דלא הוות מקדמת דנא דלא הוה גזיר¹³³ ועד
דאתגזר לא בעא קודשא בריך הוא לאפקא
מניה זרעא קדישא¹³⁴ כיון דאתגזר מיד נפק
מניה זרעא קדישא ובגין כך אתגלי עליה
שכינתא באינון דרגין

ק/א

ברגליו, אף אתה היה קל כצבי או כעופר
האילים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל
העולם הבא, שהוא "הרי בשמים", הנקרא
הר ה', הר התענוג, ההר הטוב.

אמר רבי חייא אמר רב, אם היינו
מסתכלים בפרשה הזו, נסתכל בחכמה אם
ענין הנשמה היא אין ראשה סופה ואין
סופה ראשה,

(כדוגמא זו) בצבעיה והשתחוה, שכתוב
"וישתחו ארצה". כמו אצל יעקב שנאמר
"וישתחו ישראל על ראש המטה", לשכינה.
ולגבי השכינה אמר בשם אדנ"י, ולגבי
הצדיק אדו"ן, שהרי אז נקרא אדון כל
הארץ, כשמוארת מצדיק ומוארת בצבעיה,
שהרי משום (זה הוא כדוגמא זו אז) זה
נשלם למעלה.

מכאן שמראה שלמטה מושך המשכה
מלמעלה, שהרי הצבעים הללו מושכים
המשכה מלמעלה מאותם מקורות עליונים.
אדנ"י מושך מלמעלה בשלשת הצבעים
הללו שמתלבש בהם, ובהם נוטלת כל מה
שנוטלת מלמעלה, ומשום שהם חיבור
שלה ועמודים שלה, בכלם נאמר שם
אדנ"י, שהרי שם זה התגלה לו כלול
בסודות עליונים, התגלה לו בגלוי מה שלא
היה מקודם. לכן כשלא היה מהול. ועד
שנמול, לא רצה הקב"ה להוציא ממנו זרע
קדוש. כיון שנמול, מיד יצא ממנו הזרע
קודש. ולכן התגלתה עליו שכינה באותן
דרגות

¹²⁹ עי' מסילת ישרים פרק ו: המלאכים נשתבחו במדה הטובה הזאת, שנאמר בהם (תהלים קג &) גבורי
כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. ועי' לקמן ח"ב ג ע"א: כל אשר דבר יהו"ה נעשה ונשמע והווי במתקלא
חדא כמלאכין עלאין דהכי כתיב בהו (תהלים קג כ) ברכו יהו"ה מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול
דברו. אם כן רואים שזריזות הוא המציאות של נעשה ונשמע כא'. @

¹³⁰ אימא (ספר הליקוטים ישעיה נג).

¹³¹ ת"ת שבמלכות (אור יקר לעיל פ ע"א). ז"א (רמ"ז פ ע"א).

¹³² יסוד (ספר הקנה עמוד קו).

¹³³ פירוש כי קודם שנימול לא היה מזומן ז"ק לצאת ממנו ואין ראוי שתגלה מ' בקישוטיה בעודו
בערלה ואז אינה נקראת אדנ"י כי לא נתקשטה בקישוטיה שלא נעשה יחוד אבל אחר שנימול מיד נפק
מיניה פירוש הוא מזומן לצאת ז"ק ובג"כ אתגלי עליה שכינתא באינון דרגין קדישין ונק' אדנ"י כדפירשתי.
ז"ח (נ"א).

¹³⁴ עי' לעיל צה ע"א.

בראשית

זהר

לאמשכא לון לגבייהו

כנוונא דא מאן דבעי לאתדבקא לעילא ברוח קודשא דהא בעובדא ובמלין וברעותא דלבא¹³⁵ לכוונא בההיא מלה תלייא מלתא לאמשכא ליה לגביה מעילא לתתא ולאנתדבקא בההיא מלה והו אמרי כמה דבר נש אתמשך [בהאי] [מהאי] עלמא הכי נמי משכין ליה כד נפיק מהאי עלמא ובמה דאתדבק בהאי עלמא ואתמשך אבתריה הכי אתדבק בההוא עלמא אי בקודשא בקודשא ואי במסאבא במסאבא

אי בקודשא משכין ליה לגבי ההוא סטר ואתדבק בה לעילא ואתעביד ממנא שמשא לשמשא קמי קב"ה בין אינון שאר מלאכין כמה דהכי אתדבק לעילא וקאים בין אינון קדישין דכתיב (זכריה ג ז) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה¹³⁶ הכי נמי כנוונא דא אי במסאבא משכין לה לגבי ההוא סטר ואתעביד כחד מנייהו לאתדבקא בהו ואינון אקרונ נוקי בני נשא ובההיא שעתא [דנפיק] [דנפקי] מהאי עלמא נטלין ליה¹³⁷ ושאיין ליה בגיהנם בההוא אתר דדייני לון לבני מסאבא דסאיבו גרמייהו ורוחייהו ולבתר אתדבק בהו ואיהו נוקא¹³⁸ [כחד מאינון נוקי דעלמא¹³⁹

אמינא לון בני קריבא) דא למלין דאורייתא אבל אית לכו לאתרחקא (מגו) <מאינון> ספרין (<נ"א> אלין) בגין דלא

מדרש נעלם

ואי עניינא לפטירת איניש מעלמא היא נסתור כל פרשתא או נוקים פרשתא בהאי או בהאי מהו (בראשית יח ד-ה) יוקח נא מעט מים

למשוך אותם אליהם.

כדוגמא זו מי שרוצה להדבק למעלה ברוח הקודש, שהרי במעשה ובדיבורים וברצון הלב לכוון באותו הדיבור תלוי הדבר למשוך אותו אליו מלמעלה למטה ולהדבק באותו הדיבור. והיו אומרים, כמו שאדם נמשך בעולם הזה, כך גם מושכים אותו כשיוצא מן העולם הזה, ובמה שנדבק בעולם הזה ונמשך אחריו, כך נדבק באותו העולם, אם בקודש בקודש, ואם בטומאה בטומאה.

אם בקודש, מושכים אותו לאותו הצד ונדבק בו למעלה, ונעשה ממנה שמש לשמש לפני הקב"ה בין אותם שאר מלאכים, כמו שכך נדבק למעלה ועומד בין אותם קדושים, שכתוב "ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. כך גם כדוגמא זו, אם בטומאה, מושכים אותו לאותו הצד, ונעשה כאחד מהם להדבק עמם. והם נקראים נזקי בני אדם. ובאותה שעה שיוצא מן העולם הזה, לוקחים אותו ושואבים אותו לגיהנם באותו מקום שדנים את בני הטומאה שטמאו עצמם ורוחם. ואחר כך נדבק בהם, והוא מזיק כאחד מאותם מזיקי העולם.

אמרתי להם, בני, דבר זה קרוב לדברי תורה, אבל יש לכם להתרחק (מתוך) מאותם הספרים (הללו) כדי שלא

ואם הענין לפטירת האדם מן העולם היא, נסתור את כל הפרשה או נעמיד את הפרשה בזה או בזה. מה זה "יוקח נא מעט

¹³⁵ עי' פת"ש פרצוף ז"א פתח כג וז"ל, וכלל כל מצוה הוא מתחלק לג' מדרגות, מחשבה, דבור ומעשה וכו', ואם [מקיים המצוה במחשבה שהוא] בדחילו ורחימו, הוא מתקן המצוה בגדלותה ובשלמותה, הוא בסוד מוחין בחינת נשמה שבו. ועי' תיקו"ז כו ע"ב בענין דחילו ורחימו וגר"א שם. @

¹³⁶ עי' שמ"ר (פכ"ה סי' ב): פעמים עושה אותן [המלאכים] עומדים שנאמר (ישעיה ו) שרפים עומדים וכתוב (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. ועי' קכט ע"ב שמשמע שזה בחוץ, ועי' ספר הליקוטים האזינו שהוא עולם היצירה, ועי' ח"ג מז ע"א והגהות הרח"ו אות ד' ששרפים עומדים ממעל לו הם ב' אנשים מרגלים חרש, ועי' בהגר"א בספד"צ לא ע"א, שזה היצר הרע המקטרג. @

¹³⁷ הפך אם זכה הוה אשתאב בגופא דמלאכא שנשמתו חלק אלוה וחוזרת הנפיחה לעצמות הנופח כנזכר בפרשה ויחי דף ר"ו ורכ"א והשתא דלא זכה אשתאב בגיהנם ונעשה חלק אבר טמא וגדל צערו. ז"ח (נ"א).

¹³⁸ כט ע"א (הערת הזוהר).

¹³⁹ נדצ"ל עלמא, עי' לקמן רא ע"ב שנזקי דעלמא הם מקרי העולם, ועי' ח"ג קכב ע"א שנזקי עלמא הם מזיקים.

בראשית

ורחצו רגליכם וגו', ואקחה פת לחם וגו' וימהר אברהם האהלה אל שרה וגו' ואל הבקר רץ אברהם וגו' ויקח חמאה וחלב וגו' כד אתא רב דימי אמר לא מצאה הנשמה תועלת לגוף אלמלא מה שרמו בכאן רמו הקרבנות¹⁴²

בטלו הקרבנות לא בטלה התורה האי דלא אעסק בקרבנות ליעסק בתורה ויתהני ליה יתיר דאמר רבי יוחנן כשפירש הקדוש ברוך הוא הקרבנות אמר משה רבונו של עולם תינח בזמן שיהיו ישראל על אדמתם כיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו אמר לו משה יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילה יותר מכל הקרבנות שבעולם שנאמר (ויקרא ז לו) זאת התורה לעולה למנחה וגו' כלומר זאת התורה בשביל עולה בשביל מנחה בשביל חטאת, בשביל אשם¹⁴³

אמר רבי כרוספדאי, מי שמזכיר בפיו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענין הקרבנות והקרבנותם ויכוון בהם, ברית כרותה היא שאותם המלאכים המזכירים חטאו כדי להרע לו, לא יכולים לעשות לו אלא רק טוב. ומי יוכיח, פרשה זו תוכיח. שכיון שאמר "והנה שלשה אנשים נצבים עליו", מה זה "עליו", לעיין בדינו. כיון

סתרי תורה

קדישין

קדושות.

¹⁴⁰ רחצו רגליכם, שהן יורדין לשיתין, ואמר רז"ל (סוכה מט ע"א) השיתין מו' ימי בראשית נבראו שנא' חמוקי ירכיך כמו חלאים וכו' וידעו ששם השיתין שוקיו עמודי שש והן אפיקי מים כמ"ש בתז"ח פג ע"ג ובכ"מ שהן נחלי מים (יהל אור).

¹⁴¹ והשענו תחת העץ, הוא עץ החיים למחזיקים ועליהן סומכין ג' אבות כמ"ש בתז"ח צ ע"ב אברהם רחימא תמיך על דא יצחק כו' ואלו ג' אנשים הם האבות כנ"ל שהן תחת השכינה וכן אלו הג' מלאכים שאמרו בגמ' ואלו הג' המבקרים מעשיו הכל בדרגא דג' אבהן כידוע והן ג' גווני הקשת שעליהן נאמר וירא והנה כו' גוונין דמתחזיין ועי' בפ' בראשית דף יח ע"ב ובפרשת וארא ע"ש. והן דרגין דתמכין ע"י המחזיקין התורה כידוע (יהל אור).

¹⁴² וצ"ל מים הנאמר כאן הוא ניסוך המים, לחם אלו המנחות. ואמר פת לחם שאף הבשר נקרא לחם, לחם אשה וכו' וכאן פתות אותה פתים וכו' וכ"ז ה"ה בתורה במקום הקרבנות, מים כל צמא לכו למים וכן לחם לכו לחמו בלחמי וכן עץ כנ"ל וסעדו לבכם אמרו רז"ל לבבכם אין כתציב כאן בלא יצר הרע שהתורה תבלין ליצר הרע, אם פגם בך וכו' (יהל אור).

¹⁴³ עי' מנחות קי ע"א: אמר ריש לקיש מאי דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מיבעי ליה אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה (ולא חטאת) ולא מנחה ולא אשם.

¹⁴⁴ האדם צריך לקיים כל תרי"ג מצות, במעשה, וכן בדיבור, ע"ד מה שאמרו רז"ל כל העוסק בפרשת עולה, כאלו הקריב עולה וכו'. וכן במחשבה, אם לא קיים כלם בשלשה בחי' אלו, יתגלגל, עד שיקיים כל התרי"ג מצות בשלשה בחי' אלו (שעה"ג הק' יא).

¹⁴⁵ עי' מה שהבאנו לעיל בעמוד בזהר בשם הרח"ו והגר"א בספד"צ.

בראשית

והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע¹⁴⁶ (דניאל יב ג) זה"ר זהרא דזהרין בדליקן¹⁴⁷ זהרא זה"ר¹⁴⁸ דאנהיר¹⁴⁹ דאדליק ונציין¹⁵⁰ לכמה סטריין¹⁵¹ זה"ר סליק ונחית¹⁵² זה"ר דלא פסיק לעלמין¹⁵³ זה"ר דעביד תולדיין¹⁵⁴ זה"ר טמיר¹⁵⁵ ונניז¹⁵⁶ נציצו דכל נציצין¹⁵⁷ ושרנין¹⁵⁸ כלא ביה נפיק וטמיר סתים וגליא¹⁵⁹ חזי ולא חזי

<זה"ר> ספרא דא¹⁶⁰ מבוועא דבירא נפיק ביממא טמיר בליליא¹⁶¹ אשתעשע בפלגות ליליא¹⁶² בתולדין דאפיק זה"ר דזהיר¹⁶³ ואנהיר לכלא כללא דאורייתא ודא איהו דאתחזי וכל גוונין סתימין ביה ואתקרי בשמא דאדניי תלת גוונין אתחזי לתתא¹⁶⁴ מהאי תלת גוונין לעילא¹⁶⁵ מאלין עלאין אתמשך כלא¹⁶⁶ אינון עלאין זהר דלא אתחזי¹⁶⁷ ונציין בתריסר

"והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע", זה"ר זהר שזוהרים בהדלקת הזהר, זה"ר שמאיר שמדליק ונוצץ לכמה צדדים. זה"ר עולה ויורד, זה"ר נוצץ לכל עבר, זה"ר שופע ויוצא, זה"ר שלא פוסק לעולמים, זה"ר שעושה תולדות, זה"ר טמון וגנוז התנוצצות של כל הניצוצים וכל הדרגות בו, יוצא וטמון, סתום וגלוי, נראה ולא נראה.

(זה"ר) ספר זה מעין הבאר, יוצא ביום, טמון בלילה, משתעשע בחצות הלילה בתולדות שהוציא. זה"ר שזוהר ומאיר לכל, הכלל של התורה, וזה הוא שנראה, וכל הצבעים סתומים בו, ונקרא בשם של אדניי. שלשה צבעים נראים למטה מאלו שלשת הצבעים שלמעלה, הכל נמשך מאלו העליונים (לגבי זהר נ"א אותם העליונים, זהר) שלא נראה, ונוצץ בשנים עשר

146 י"פ מזכיר זהר דחשיב ע"ס מלמעלה למטה וע"ל ר"פ שמות. א"מ (נ"א).

147 כתר (בהגר"א בתז"ח יז ע"ד).

148 חכמה (בהגר"א בתז"ח).

149 מלכות (מ"מ).

150 בינה (בהגר"א בתז"ח).

151 חסד (בהגר"א בתז"ח).

152 גבורה (בהגר"א בתז"ח).

153 ת"ת (בהגר"א בתז"ח).

154 נר"ה (מ"מ, בהגר"א בתז"ח), שבהם מתבשל הזרע ויורד ליסוד (מ"מ).

155 יסוד (מ"מ, בהגר"א בתז"ח), לפי שעולה בסוד הדעת ונעלם שם (מ"מ). אמנם עי' תיקו"ז ז ע"א

שטמיר וגניז מתייחס לכתר, ועי' בהגר"א בתיקו"ז מה ע"א שזה בחי' דר"נ.

156 הגבורות (מ"מ).

157 החסדים שהיסוד יש בו חו"ג (מ"מ).

158 שנכנס ויוצא בנוק' וזהו סתים וגליא (בהגר"א בתז"ח).

159 נ"ל שזה רצוא ושוב, ועי' זהר ויצא קנה ע"א: צדיק בעלמא תתאה עייל ונפיק.

160 עי' תיקו"ז ד ע"ב: קום לחברא לון בהאי חבורא דהא כד אית בישראל משכילים מאלין דאתמר בהון

והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע (דניאל יב ג) דא דאתקרי ספר הזהר דידיעין למפלא למאריהון ולאפקא אזכרות דשמהן דקודשא בריך הוא ושכינתיה בכוונה ולחברא לון בקול דקריאת שמע ובדבור דצלותא דאינון תרין שמהן יאקדונק"י דבהון כלילין כל הויין וכנויין.

161 היינו סוד והמלך שב אל גנת הביתן דהיינו ת"ת עם היסוד מתגלה בג"ע לחצות לילה והח' מתגלה קו' וקרקע הגן מנגן ואח"כ מתגלה אור הת"ת ומתנוצצים מאורותיהם ונהנים כל הצדיקים מזיו הת"ת והיסוד והשכי' וזהו השעשוע בג"ע בכל לילה שמשתעשע הקב"ה באותו התנוצצות המאיר בתולדותיו שבג"ע שהם הצדיקים (נ"א).

162 בג"ע שהיא מלכות וזהו השעשוע בנשמות הצדיקים בג"ע שהן מ"ן שלה (בהגר"א בתז"ח).

163 מלכות (בהגר"א בתז"ח).

164 פי' מיכאל גבריאל אוריאל שהם ענפי חג"ת (מ"מ).

165 חג"ת (מ"מ).

166 מחג"ת נמשכת הארה למלכות (מ"מ).

בראשית

נצוצים וזהרים שנוצצים ממנו, שלשה עשר הם בסוד השם

ברזא דשמא

ק/ב

זהר

יסטי לבייכו לאלין פולחנין ולכל אינון סטרין דקאמר הכא דילמא ח"ו (לא) תסטון מבתר פולחנא דקב"ה דהא כל ספרים אלין [א]טעיין לון לבני נשא בגין דבני קדם חכימין הוו וירותא דחכמתא דא ירתו מאברהם דיהב לבני פלגשים דכתיב (בראשית כה ו) ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות¹⁷⁰ וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם ולבתר אתמשכו בההיא חכמה לכמה סטרין

אבל זרעא דיצחק חולקא דיעקב לאו הכי דכתיב (שם ה) ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק דא חולקא קדישא דמהימנותא דאתדבק ביה אברהם ונפק מההוא עדבא ומההוא סטרא יעקב מה כתיב ביה (שם כח יג) והנה יהו"ה נצב עליו¹⁷¹ וכתיב (ישעיה מד א¹⁷², מא ה¹⁷³) ואתה יעקב עבדי וגו' בניני כך בעי ליה לבר נש לאתמשכא בתר קב"ה ולא תדבק ביה תדיר דכתיב (דברים י כ) ובו תדבק

תא חזי (תהלים כד ג) מי יעלה בהר יהו"ה וגו' ולבתר אהדר ופירש נקי כפים דלא עביד בידוי טופסא¹⁷⁴ ולא אתתקף בהו במה דלא אצטריך¹⁷⁵ ותו דלא אסתאב בהו ולא סאיב בהו לגופא כאינון דמסאבין גרמיייהו בידין לאסתאבא ודא הוא נקי כפים¹⁷⁶ ובר לבב

יסטה לבכם לעבודות הללו ולכל אותם הצדדים שאמר כאן, שמא חס ושלום (לא) תסטו מאחר עבודת הקב"ה, שהרי כל הספרים הללו מטעים את בני האדם, משום שבני קדם היו חכמים, וירושת החכמה הזו ירשו מאברהם שנתן לבני הפלגשים, שכתוב "ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם". ואחר כך נמשכו באותה חכמה לכמה צדדים.

אבל זרע יצחק, חלקו של יעקב, לא כך, שכתוב "ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק", זהו חלק הקדוש של האמונה שבה נדבק אברהם ויצא מאותו גורל ומאותו הצד. מה כתוב ביעקב, "והנה ה' נצב עליו", וכתוב "ואתה יעקב עבדי וגו'". לכן צריך האדם להמשך אחר הקב"ה ולהדבק בו תמיד, שכתוב "ובו תדבק".

בא וראה, "מי יעלה בהר ה' וגו'". אחר כך חזר ופירש, "נקי כפים", שלא עושה בידיו צלם, ולא מחזיק עמהם במה שלא צריך. ועוד, שלא נטמא בהם ולא מטמא בהם את הגוף כמו אותם שמטמאים את עצמם בידים להטמא, וזה הוא "נקי כפים". "ובר לבב", כדוגמא זו שלא מושך את

¹⁶⁷ היינו י"ב גבולים שבמ' וכדאיתא בספר יצירה (נ"א).

¹⁶⁸ י"ב גבולי אלכסון שבמלכות (מ"מ).

¹⁶⁹ פירוש י"ג אינון מכילין דרחמי הנמשכים מא"א לז"א שהוא הת"ת שבו י"ב גבולין כנזכר בפ' בשלח ד"ה שהם י"ב צרופי הו"ה והכו' וז"ש ברזא דשמא קדישא כו'. ז"ח (נ"א).

¹⁷⁰ עי' לקמן קלג ע"ב שזה שמות הטומאה.

¹⁷¹ עי' לקמן קנ ע"א: והנה יהו"ה נצב עליו (ויאמר) עליה דיעקב למהוי כלא רתיכא קדישא ימינא ושמאלא ויעקב בגוייהו כנסת ישראל לאתקשרא בינייהו.

¹⁷² ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו.

¹⁷³ ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם אהבי.

¹⁷⁴ פירוש דפוס צורות חיצוניים מס"א ולא עשה בידיו דבר המטמאו. הרש"ב (נ"א).

¹⁷⁵ היינו בחכמת בני קדם, ומשמע שבגבול מותר. עי' רמ"א סי' רמו ס"ד: אין לאדם ללמוד וכו' שאר החכמות ומ"מ מותר ללמוד באקראי בשאר חכמות. עי' קוב"ש ח"ב סי' מז שמביא מקור לדברי הרמ"א מדברי הירושלמי סנהדרין דף נ ע"א: רבי עקיבה אומר אף הקורא בספרים החיצוניים [אין לו חלק לעולם הבא] וכו' להגיון ניתנו ליגיעה לא ניתנו.

¹⁷⁶ עי' פרי עץ חיים (שער קריאת ספר תורה פרק ה): נקי כפים מזרע לבטלה.

בראשית

כנוונא דא דלא אמשיך רעותיה ולביה לסטרא
אחרא אלא לאתמשכא בתר פולחנא דקב"ה
אשר לא נשא לשוא נפשו נפשו כתיב נפשי קרי
והא אוקמוה

מדרש נעלם

דחמא נשמתא דצדיקא כך מה כתיב
(בראשית יח ו) וימהר אברהם האהלה וגו' מהו
האהלה בית המדרש¹⁷⁷ ומהו אומר מהרי שלש
סאים¹⁷⁸ ענין הקרבנות ונשמתא מתכוונת בהו
הה"ד (שם ז) ואל הבקר רץ אברהם וכדין נייחא
להו ולא יכלין לאבאשא [ליה] (להו)

רבי פנחס פתח קרא דכתיב (במדבר יז יא)
והנה החל הנגף בעם וכתיב (שם) ויאמר משה
אל אהרן קח את המחתה וגו' וכתיב (שם יג)
ותעצר המגפה כתיב הכא מהר וכתיב התם
מהרי שלש סאים מה להלן קרבן לאשתזבא אף
כאן קרבן לאשתזבא

אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי
בארהא וערעית ביה באליהו אמינא ליה לימא
לי מר מלה דמעלי לברייתא אמר לי קיים גזר
קודשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכיא
דממנן לאדכרא חובי דבר נש די בעדנא
דידכרון בני אנשא קרבניא דמני משה [ושוי
לביה ורעותיה בהו דכלהו ידכרון ליה לטב]¹⁷⁹
ועוד בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא קיימא
אתגזר וכרוזא אעבר על כל חילא דשמיא דאי
ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי
מדרשות ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא
דקטרת בוסמין¹⁸⁰ דהוו להו לישראל דיתבטל
מותנא מנייהו

רצונו ולבו לצד האחר, אלא להמשך אחר
עבודת הקב"ה. אשר לא נשא לשוא נפשו,
כתוב נפשו ונקרא נפשי, והרי פרשוה,

שרואה נשמת הצדיק כך, מה כתוב,
"וימהר אברהם האהלה וגו'", מה זה
"האהלה", בית המדרש. ומהו אומר, "מהרי
שלש סאים", ענין הקרבנות, והנשמה
מתכוונת בהם. זהו שכתוב "ואל הבקר רץ
אברהם". ואז נוח להם ולא יכולים להרע
לו.

רבי פנחס פתח פסוק שכתוב "והנה
החל הנגף בעם", וכתוב "ויאמר משה אל
אהרן קח את המחתה וגו'", וכתוב "ותעצר
המגפה". כתוב כאן מהר, וכתוב שם מהרי
שלש סאים, מה להלן קרבן להנצל, אף כאן
קרבן להנצל.

אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי מהלך
בדרך ופגשתי את אליהו. אמרתי לו, יאמר
לי מר דבר שמועיל לבריות. אמר לו, ברית
גזר הקב"ה, ונכנסו לפניו כל המלאכים
שממונים להזכיר חטאי האדם, שבזמן
שיזכירו בני אדם הקרבנות שצוה משה,
ומכוון לבו ורצונו בהם, כולם יזכירו אותו
לטוב. ועוד בזמן שיארע מגפה בבני אדם,
הברית נגזרה, והכרוז עובר על כל חיילות
השמים, דאם יעלו בניו בארץ בבתי
כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרו ברצון נפש
ולב ענינים של קטורת בשמים שהיו להם
לישראל, שיתבטל המות מהם.

¹⁷⁷ אל שרה, אל הגוף, שהנשמה מעוררת הגוף, נפשי אויתך (יהל אור).

¹⁷⁸ זהו המנחות שהיא באה סולת מנופה מאיפה, וזהו ג' סאים קמח ומזה תקח ותסלת סלת לושי ועשי
עגות שכל המנחות באות מצה, וענין ג' סאים שאמרו העומר ה' בא כו' ואמרו בגמ' (מנחות עו ע"ב) מ"ט
כיון דמחדש אתי כו' ב' הלחם ב' עשרונות כו' אע"ג דמחדש כו' לחם הפנים עשרים דמחטין אתו ומישן כו',
וא"כ ה"ה למנחות שהן באין מחטין ומישן כמו שתי הלחם שאין מביאין קודם לשתי הלחם, ה"ה נמי שהן
באין ג' עשרונות מג' סאין ומנחת נסכים של בקר ג' עשרונות (יהל אור).

¹⁷⁹ עי' לעיל ע"א בזהר בשם הרח"ו והגר"א בספד"צ.

¹⁸⁰ עי' תיקר"ז סב ע"ב: מאי קטרת דיליה שכינתא תתאה דאיהי סלקא בכמה ריחין ובוסמין טבין וכו'.
ועי' שעה"פ פרשת שמיני: מוחין דאימא נקראים קטורת, וכו' להקטיר קטורת, כדי להמשך מוחין דאימא
בנוקבא, ועל ידי כן תחזור פב"פ להזדווג עם זעיר. וזהו לשון קטרת, לשון התקשרות הנוקבא בבעלה. עי'
שעה"כ תפלת השחר ג: "א סממני הקטרת שהעשרה הם עשר ניצוצות הקדושה שירדו למטה בתוך
הקליפה להכניעם והא' הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנזכר ולכן התיקון הוא שיכוין לסלקם מתוכם
ועי"כ ישארו הקליפות מתים בלתי חיות (עי' עוד שער המלכים פרק ז).

בראשית

אמר רבי יצחק בא וראה מה כתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קמרת אמר לו אהרן למה אמר כי יצא הקצף מלפני ה' וגו' מה כתיב (שם יב) וירץ אל

סתרי תורה

קדישא¹⁸¹ וגו'¹⁸² רוא דאין סוף יהו"ה אקרי¹⁸² כד אתחבר זהר תתאה אדנ"י בזהר עלאה יהו"ה אתעביד שמא [סתים¹⁸³ דביה] (שתים דכי) ידעי נביאי קשוט ומסתכלאן לגו זהרא עלאה¹⁸⁴ ודא יאהדונה¹⁸⁵ חיזו [נ"א חיוון¹⁸⁶] טמירין¹⁸⁷ דכתיב (יהוקאל א ד) כעין החשמל מתוך האש מתניתין עלאין [רמאין] טבין דימינא¹⁸⁸ תשע נקודין דאורייתא¹⁸⁹ נפקין ומתפלגין¹⁹⁰ באתוון [ואתוון] (ובאתוון) בהו נטלן (מטלטלן) <מטלנוי> דקיקין ברזי (פלטין)¹⁹¹ <פליגין> אלן תשע שליטין על אתוון¹⁹² אתוון מנייהו¹⁹³ אתפשטו אשתארו נקודין לאעלאה לון לא נטלן בר כד אינון נפקין אלן אינון ברוא דאין סוף¹⁹⁴ בלהו אתוון (מטלטלן) <מטלנן> [מטלנן] ברוא דאין

אמר רבי יצחק, בא וראה מה כתוב, "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת". אמר לו אהרן, למה, "כי יצא הקצף מלפני ה' וגו'". מה כתוב, "וירץ אל

הקדוש וגו', הסוד של אין סוף נקרא יהו"ה. כאשר מתחבר זהר תחתון אדנ"י בזהר עליון יהו"ה, נעשה שם סתום שבו יודעים נביאי האמת ומסתכלים לתוך הזהר העליון, וזה יאהדונה¹⁸⁵, מראות טמירים (חיות טמירות), שכתוב "כעין החשמל מתוך האש".

משנה. עליונים גבוהים טובים של הימין, תשע נקודות של התורה יוצאות ונחלקים באותיות, והאותיות נוסעות (מטלטלים) בהם, מסעותיו דקיקים בסודות (היכל) חולקים, אלו תשעת השליטים על האותיות. האותיות התפשטו מהם. נשארו נקודים להכניסם להם. לא נוסעים רק כשאלה יוצאים. הם בסוד של אין סוף. כל האותיות (נוסעות) מסעות בסוד של אין סוף. כמו שהם נושאים

¹⁸¹ וב' גבולי אלכסון שבמלכות עם שם הוי"ה המאיר בהם שהוא ז"א הם תליסר (מ"מ).

¹⁸² הז"א לפעמים עולה לא"א הנק' א"ס (מ"מ).

¹⁸³ עי' תיקר"ז כח ע"ב ששמה סתים זה שם ס"ג יו"ד ה"י וא"ו ה"י. אמנם עי' שם ד ע"א: קום לחברא לון בהאי חבורא דהא כד אית בישראל משכילים מאלין דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע (דניאל יב ג) דא דאתקרי ספר הזהר דידיעין למפלא למאריהון ולאפקא אזכרות דשמהן דקודשא בריך הוא ושכינתיה בכוונה ולחברא לון בקול דקריאת שמע ובדבור דצלותא דאינון תרין שמהן יאקדונק"י דבהון כלילן כל הוויין וכנויין. @ היינו שהשמה סתים היא השמות שמגלים הפנימיות וצ"ע.

¹⁸⁴ ז"א (מ"מ).

¹⁸⁵ עי' תיקר"ז ב ע"ב: חוזים נביאים מסטרא דנצח והוד דבהון כלילן תרין שמהן דאינון יאקדונק"י.

¹⁸⁶ ה"ג והיינו ד' אותיות הוי"ה שהם ד' חיות עליונות כנזכר בתקונים ד' ד' טמירים בתוך ד' אותיות אדנ"י. ז"ח (נ"א).

¹⁸⁷ תקונים תקון י' דף כא סוף ע"ב ופנחס רכח ע"א ברעיא מהימנא (ד"א). שהיא ידו"ד מתוך האש אדנ"י א"נ החשמל הם יאהדונה"י עצמו מתוך האש היינו אש מתלקחת קלי' א' מד' קלי' והיה משיג נבואתו וחשמל מתוך בקיעת האש ז"ח (נ"א).

¹⁸⁸ פי' הצדיקים שהם מצד הימין (מ"מ).

¹⁸⁹ פי' עשר אותיות דשם מ"ה שהם רוח דז"א (מ"מ). לעיל טו ע"ב (ד"א). ופי' נטלן מטלטלן מתנועעים האותיות כי אורם קטן מהנקודות שהם חשובים יותר ברזי פלטין שהיא לשון חשיבות. הרש"ב (נ"א).

¹⁹⁰ פי' שהאותיות הם כלים דז"א שמהם נבנה גוף הז"א והתגין הם מאימא והם נפש דז"א ובכלל האותיות הם כי התגין הם בכלל הכלים ורוח של ז"א הוא שם מ"ה שהם ט' נקודות והרוח הוא מאבא (מ"מ).

¹⁹¹ פירוש בסודות מחלקים ורומז לשערים מרומזים לכתר והם מחלקים הפסק באתנח וכיוצא הנקודות בח' והאותיות בבינה (נ"א).

¹⁹² נראה שרומז לקמץ ופתח העולים כ"ב, שמהם סוד האותיות, כנזכר בע"ח (נקודות א').

¹⁹³ מקצתם או שהם עיקר הכל (רמ"ז).

¹⁹⁴ פי' אע"ג דנקודי מחכמה מ"מ שרשם באין סוף להיות להם קיום עיין בהאזינו רפט ע"א (ד"א).

בראשית

סוף כמה דאינון נטלי לון הכי נמי נטלי אלין
סתימין אתוון גליין ולא גליין הני טמירין על מה
דשריין¹⁹⁵ אתוון תשע שמהן גליפן בעשר ואינון
קדמאה [אהיה]¹⁹⁶ [יוד] ה"א¹⁹⁷ [נ"א] וא"ו ה"א
אהי"ה

קא/א

זהר

נפשי דא נפש דוד¹⁹⁸ סטרא דמהימנותא
נפשו דא נפש דבר נש ממש בגין דכד יפוק
מהאי עלמא ונפשיה יסתלק בעובדין דכשרין על
מה דיתקיים בהו למיהך בין כל אינון <קדישין>
כמה דאת אמר (תהלים קמז ט) אתהלך לפני
יהו"ה בארצות החיים¹⁹⁹ ובגין דלא נשא לשוא
נפשי ישא ברכה מאת יהו"ה וגו'

תא חזי בתר דאתגור אברהם הוה יתיב
וכאיב וקב"ה שדר לגביה תלת מלאכין
באתגליא לאקדמא ליה שלם ואי תימא דהא
באתגליא וכי מאן יכיל למחמי מלאכין והא
כתיב (שם קד ד) עושה מלאכיו רוחות וגו' אלא
ודאי חמא לון דנחתי לארעא כגוונא דבני
נשא²⁰⁰ ולא יקשה לך האי דהא ודאי אינון רוחין
קדישין ובשעתא דנחתי לעלמא מתלבשין²⁰¹
באירי וביסודי דגולמיין²⁰² ואתחוזו לבני נשא
ממש כחיוזו דיוקנא דלהון

ותא חזי אברהם חמא לון כחיוזו בני נשא
ואע"ג דהוה כאיב ממילה נפק ורהט אבתרייהו
בגין דלא למגרע מה דהוה עביד מקדמת דנא

אותם, כך הם נוסעים, אלו הסתומים,
אותיות גלויות ולא גלויות, אלו טמונים על
מה ששורות האותיות. תשעה שמות
חקוקות עם עשרה. והראשון אהיה, יו"ד
ה"א אהי"ה

"נפשי" זו נפש דוד, צד האמונה. "נפשו"
זו נפש האדם ממש. משום שכאשר יצא מן
העולם הזה ונפשו תתעלה במעשים
כשרים, על מה שיתקיים בהם ללכת בין כל
אותם הקדושים, כמו שנאמר "אתהלך לפני
ה' בארצות החיים". ומשום "שלא נשא
לשוא נפשי", "ישא ברכה מאת ה' וגו'".

בא וראה, אחר שנמול אברהם, היה
יושב וכואב, והקב"ה שלח אליו שלשה
מלאכים בגלוי להקדים לו שלום. ואם
תאמר, שבנגלה [ממש], וכי מי יכול לראות
מלאכים, והרי כתוב "עושה מלאכיו רוחות
וגו'". אלא ודאי שראה אותם שירדו לארץ
כדוגמת בני אדם. ולא יקשה לך זה, שהרי
הם ודאי רוחות קדושות, ובשעה שיורדים
לעולם, מתלבשים באוירים וביסודות
החומר, ונראים לבני אדם ממש כמראה
דמותם.

ובא וראה, אברהם ראה אותם כמראה
בני אדם, ואף על גב שהיה כואב מן
המילה, יצא ורץ אחריהם כדי לא לגרוע
(מה) שהיה עושה מקודם לכן.

¹⁹⁵ תקונים תקון כד ותקון ע דף כח ובהקדמת תקונים דף ה בתקון יט ולקמן פ' ויצא קנט ע"א (ד"א).

¹⁹⁶ כתר (מ"מ).

¹⁹⁷ חכמה (מ"מ). היינו כתר. ז"ח (נ"א).

¹⁹⁸ מלכות (שער מאמרי רשב"י ז ע"ב).

¹⁹⁹ עי' תיקו"ז כ ע"ב שזה בחי' המלכות.

²⁰⁰ לעיל נח ע"א (ד"א).

²⁰¹ קמד ע"א (הערת הזוהר).

²⁰² אמנם הוא רק בהמלאכים שנקראו אישים וכן בהמלאכים שנקראו בני אלהים כ"כ בזוהר רות יד
רע"ג והגם שאותן המלאכים הם מיכאל גבריאל רפאל והם גדולים מכל המלאכים כמ"ש במדרש פ' נשא פ'
יא סי' ג' ובכ"מ והמלאכים שנקראו אישים הם קטנים מכל המלאכים אך גם באישים ישנם ג"כ כל החיות
והארגמן וכמ"ש הרח"ו בע"ח שער נ' רפ"ח וע"ש בסופו (לש"ו). עי' דע"ה ח"ב כט ע"א, ועי"ש כב ע"ב שזה
מלאכים שהם מיצירה.

בראשית

א"ר שמעון ודאי כחיוזו דמלאכין חמא לון²⁰³ ממה דכתיב (בראשית יח ג) ויאמר אדני באל"ף דל"ת שכינתא הוה אתיא ואלין הו סמיכין דילה²⁰⁴ וכרסייא לגבה בגין דאינון גווינין²⁰⁵ תלת דתחותה וחמא השתא בגין דאתגזר מה דלא הוה חמי מקדמת דנא²⁰⁶ עד לא מדרש נעלם

תוך הקהל והנה החל הנגף בעם וכתוב (במדבר יז יג) ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה ולא יכיל מלאכא דמחבלא²⁰⁷ לשלטאה ונתבטלה מותנא

רבי אחא אזל לכפר טרשא אתא לגבי אושפיזיה לחישו עליה כל בני מתא אמרו גברא רבא אתא הכא ניזיל לגביה אתו לגביה אמרו ליה <לא חס> על אובדנא²⁰⁸ אמר להו מהו²⁰⁹ אמרו ליה דאית שבעה יומין דשאר מותנא במאתא וכל יומא אתתקף ולא אתבטל אמר להו ניזיל לבי כנישתא ונתבע רחמי מן קדם קודשא בריך הוא עד דהוו אזלי אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו ופלוני ופלוני נטו למות

אמר להו רבי אחא לית עתא לקיימא הכי דשעתא דחיקא²¹⁰ אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא מאינון דזכאין יתיר עשרה עשרה לארבעה חולקין ואנא עמכון עשרה לזווייתא דמתא ועשרה לזווייתא דמאתא וכן לארבע זווייתא דמאתא ואמרו ברעות נפשכון²¹¹ עניינא דקטרת בוסמין דקודשא בריך הוא יהב

אמר רבי שמעון, ודאי שראה אותם כמראה של מלאכים, ממה שכתוב "ויאמר אדני"י, באל"ף דל"ת השכינה היתה באה, ואלו היו עמודים שלה וכסא אליה, משום שהם שלשת הצבעים שתחתיה. וראה כעת משום שנמול מה שלא ראה מקדם לזה עד שלא

תוך הקהל והנה החל הנגף בעם", וכתוב "ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה". ולא יכל מלאך חבלה לשלוט ונתבטל המגפה.

רבי אחא הלך לכפר טרשא, בא אצל המארח שלו. לחשו עליו כל בני העיר. אמרו, אדם גדול בא לכאן, נלך אליו. באו אצלו. אמרו לו, לא חושש על אבדתינו. אמר להם, מהו. אמרו לו, שיש שבעה ימים שיש מגפה בעיר, וכל יום מתחזק ולא מתבטל. אמר להם, נלך לבית הכנסת ונבקש רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא. עד שהיו הולכים, באו ואמרו, פלוני ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נוטים למות.

אמר להם רבי אחא, אין עת לעמוד כך, שהשעה דחוקה, אבל תפרישו מכם ארבעים בני אדם מאלו היותר זכאים, עשרה עשרה לארבעה חלקים, ואני עמכם, עשרה לקצה העיר ועשרה לקצה העיר, וכן לארבע קצוות העיר. ואמרו, בנפש חפצה ענין של קטורת הסמים שהקדוש ברוך הוא נתן למשה, וענין של הקרבנות איתו. עשו

²⁰³ רשב"י ס"ל שתחלת ראייתו כמלאכים ראה אותם, הפך מר' אבא שאמר שראה אותם כבני נשא (מ"מ).

²⁰⁴ עי' לעיל צז ע"ב דרגא תתאה בשם המ"מ.

²⁰⁵ צא ע"א (הערת הזוהר).

²⁰⁶ פי' שקודם המילה לא ראה רק המלכות לבד ולא ראה המרכבה שלה שהם ארגמן וכן דרגין עילאין שהם הו"ק ואחר המילה נזדכך וראה המלכות במרכבה וכדברי ר' אלעזר דלעיל דף צא (מ"מ).

²⁰⁷ עי' ז"ח כא ע"א שזה הפיך של מלאכי דקדושה.

²⁰⁸ עי' ק ע"ב במדרש הנעלם מש"כ בענין הקטורת. דְּבַר (רמ"ז). אודות האבידה והמגפה שביניהם כדת מה לעשות כמבואר בסמוך (ד"א). ולא חס על אובדנא למה לא תחוס עליהם שאובדים במגפה. הרשב"ב (ב"א).

²⁰⁹ אבדון כולל כל דבר רע. וכששאלם מהו, כלומר איזה מין אבדון אמרו (רמ"ז).

²¹⁰ היה כח הפסולת מרובה ושלא היה כביכול כח בשכינה להגין, וזהו שעתא דחיקא, השכינה שהיא נקראת שעה [כנודע] [קכד], דחוקה מתגבורת הביורורים (רמ"ז).

²¹¹ בכוונה גדולה ורצון לבבכם (ד"א).

בראשית

כך שלש פעמים, ועברו בכל העיר לארבע קצוות, והיו אומרים כן.

למשה²¹² ועניינא דקרבנא עמיה²¹³ עבדו בן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא לארבע זוויתא והוּו אמרין בן

לבתר אמר להו ניזיל לאינון דאוישטו למימת אפרישו מנייכו לבתיהון ואמרו כדין וכד תסימו אמרון אלין פסוקייה (במדבר יז יא) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו'

סתרי תורה

אשר אהי"ה (יהו"ה) (ה)א"ל [יהו"ה] אלהים, יהו"ה²¹⁴ צבאות, אדו"ן, שד"י.

(נ"א) ומן דא שמא יו"ד ה"א וא"ו ה"א מתפשט כ"ב אותיות ורוא דשמא מנצפ"ך²¹⁸ הרי כ"ז אותיות ודא הוא רוא יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד יהו"ה אלהינו יהו"ה הרי י"ד אותיות אח"ד רוא י"ג אתוון ומנהון יתפשטו רמ"ח איברים²¹⁹ שם בן מ"ב ושם בן ע"ב מנצפ"ך חמשה גבורות ומניה יתפשט רוא דחמישין שערי בינה ומנהון יתפשטון ע"ב הרי רמ"ח אברים עם יהו"ה אלהיכם אמת)

<אלין> אינון עשר שמהן²²⁰ גליפן בסטריהון וכל הני שמהן אתגליפו²²¹ [רמ"ח איברים]

לבסוף אמר להם, נלך לאלו שנוטים למות, ותפרישו מכם לבתיהם ותאמרו כן, וכאשר תסימו, תאמרו אלו הפסוקים, "ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו',

אשר אהי"ה, יהו"ה, א"ל, אלהים, יהו"ה, צבאות, אדו"ן, שד"י.

(ומהשם הזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א מתפשט כ"ב אותיות. וסוד השם מנצפ"ך הרי כ"ז אותיות, וזה הוא סוד יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד. יהו"ה אלהינו יהו"ה, הרי י"ד אותיות, אחד סוד י"ג אותיות, ומהם יתפשטו רמ"ח אברים. שם בן מ"ב ושם בן ע"ב, מנצפ"ך חמשה גבורות, וממנו יתפשט הסוד של חמשים שערי בינה, ומהם יתפשטו ע"ב. הרי רמ"ח אברים עם יי' אלהיכם אמת).

אלה הם עשרה שמות חקוקים בצדיהם, וכל השמות הללו נחקקו במאתים ארבעים

²¹² קשה לי שאמר במסכת שבת (פט ע"א) שמלאך המות מסרו למשה. ונראה לי ליישב וכו' בבריאת העולם כשנברא אדה"ר ואמר ה' נעשה אדם כל העולמות הקדושים נתנו חלק מאורם להתכלל באדם חוץ מס"מ שקטרג ולא רצה ליתן לו כלום, כי אין חפצו לעשות חסד, אך כשגבר משה רבינו ע"ה בגודל זכויותיו אז נכנע ס"מ ומסר לו סוד הקטורת שבו תלוי ביטול כחו (ורשותו) [וחיותו] שבפעולת הקטורת או באמירתו בכוונה מסתלק חיותו שה"ס סימני הקטורת נגד ל"א אורות, וכו'. ולכן כשמסר למשה כל כחו אז היה חירות ממלאך המות. ומאותו האור שהיה בתוך הקלי' זכו לשתי עטרות כנגד שתי בחינות של י"א אורות, שהם מאחורי אר"א ומזו"ן וכו', אבל כשחטאו ירדו ק"כ ריבוא וכו' מפני שהאורות חזרו לתוך הקלי' שבהן הפירוד. והנה מצינו שבמעשה העגל נאמר למשה (שמות לב ז) לך רד, רד מגדולתך כלום נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל, ואם כן היה נראה שאם ישראל יחזרו ויחטאו שלא היתה עליהם עוד אותה הסגולה שגם משה לא יזכה בה, אבל לא כן היה שהרי משה זכה ונטלן. ולפי זה יצדק מ"ש בכאן דקב"ה יהיב למשה, שמאתו יתברך היתה לו (רמ"ז).

²¹³ סוד הקרבן להעלות העולמות ממדרגה למדרגה עד שמלכות דעשיה יעלה פנימיותה ונעשה חיצוניות לחיצוניות נה"י דעשיה ואז מתעלה האור של חיות הקלי' ונעשה חיצוניות למלכות הנזכרת שהחיצוניות שלה נעשה פנימיות לאותו האור, ואם כן בהכרח צריך (לצרף) [להדביק] ענין הקטרת לקרבן להכין מקום שבו יחול האור העולה ע"י הקטרת (רמ"ז).

²¹⁴ אל אלהים הו"ה - חג"ת.

²¹⁵ צבאות - נו"ה.

²¹⁶ אדנ"י - מלכות (מ"מ). צ"ל אדנ"י. ז"ח (נ"א).

²¹⁷ יסוד (מ"מ). מכאן עד אמת ליתיה בס"י וכ"נ שהוא הגה"ה מבחוץ (נ"א).

²¹⁸ ריש פ' שלח לך (ד"א).

²¹⁹ במדרש רות איתא י"ב אתוון דיחודא שמע ובשכמ"ו מהרמ"ק (הערת הזוהר).

²²⁰ פירוש ט' שמות הנז' ושם מ"ה שקיו דאילנא המחיה אותם (נ"א).

²²¹ מציאותם שבה (אור יקר ש"ג סי' ג).

בראשית

ועאלין²²² בחד ארון הברית ומאן איהו (אדוין)
שמא דאתקרי אדני ודא [רזא] אתגלי השתא
לאברהם²²³ [נ"א יהו"ה צבאות ונ"א אל אדני]

מיכאל שמא דימינא²²⁴ דקא אחיד ומשמשא
לשמא דא²²⁵ יתיר מאינון אחרנין בכל אתר
דרוא דהאי שמא תמן מיכאל תמן²²⁶

קא/ב

זהר

אתגזר בקדמיתא לא הוה ידע²²⁷ אלא דאינון
בני נשא ולבתר ידע דאינון מלאכין קדישין
ואתו בשליחותא לגביה בשעתא דאמרו ליה
אי"ה שרה אשתך²²⁸ (בראשית יח ט) ובשרו ליה
בשורת יצחק אליו אתוון נקודות אי"ו²²⁹ וסימן
איו רמו למה דלעילא²³⁰ רמו לקב"ה ויאמר הנה

ושמונה אברים. ונכנסים בארון הברית
האחד, ומי הוא, השם שנקרא אדני. וזה
(סוד) התגלה עכשיו לאברהם. (נ"א יהו"ה
צבאות, ונ"א אל אדני).

מיכאל שם הימין שאוחז ומשמש את
השם הזה יותר מאותם האחרים, בכל
מקום שסוד השם הזה שם, מיכאל שם,

נמול. בתחלה לא היה יודע, אלא שהם
בני אדם, אחר כך ידע שהם מלאכים
קדושים, ובאו אליו בשליחות. בשעה
שאמרו לו "איה שרה אשתך" ובשרו לו
בשורת יצחק, "אליו" האותיות נקודות
אי"ו, וסימן איו רמו למה שלמעלה, רמו
לקב"ה. "ויאמר הנה באהל". כתוב כאן

²²² הספירות ממש באים אליה (אור יקר).

²²³ המלכות כאשר נקרא יהו"ה יורה על מציאות עצמותה הפנימי, אמנם שם אדני יורה על כללות
הספירה בה בבחינתה המתגלת ודא אתגלי השתא לאברהם, ומטעם זה כשאמר לעיל ליהו"ה הנראה אליו
היה עצמות המלכות, ועתה שאמר אדני אל נא תעבור הורה על המלכות בכללות כל הספירות בתורה
(אור יקר).

²²⁴ עי' ח"ב קנט ע"ב שהוא שם א"ל.

²²⁵ כשאמר אדני לגדול שבהם אמר דהיינו מיכאל ששכינה עמו בדווקא מטעם שהיא רודפת אחר
הימין כנודע ושם זה הוא מימין שר החסד (אור יקר). היינו שם אדני וכן מיכאל במ"ק גימטריא אדני
ומיכאל במילוי גימטריא שכינה וז"ש שבכל מקום שיש מיכאל יש גילוי שכינה. ז"ח (נ"א).

²²⁶ עי' ז"ח ב ע"א: בכל אתר דישתכח מיכאל דאיהו רישא לאלין, תמן איהי שכינתא, כלא אתקשר דא
בדא.

²²⁷ אמר לעיל כחיזו דמלאכים חמא לון, וגו', ואם כן מיד ראה אותם כמלאכים, וכאן אומר שאחר כך
ידע שהם מלאכים אחר האכילה וכו' מה שיוירד למטה בירידת מלאך לעולם הזה הוא בבחינת נפש שלו או
ניצוץ ממנו ולמעלה לא חסר עיקר עצמותו בעילוי מדרגתו, וכל שכן אוריאל רפאל גבריאל מיכאל רגלי
המרכבה. וכו' ואברהם החשיבם תחילה לשלשה צדיקים, וזהו וירא והנה שלשה אנשים, פי' ממש אנשים,
אבל חזר וירא ראה אחרת, והיא התנוצצם באור שלשה המלאכים שתחת השכינה (רמ"ז). הרי זו סברא
שלישית מדברי הזהר, דר' אבא סבר כחיזו בני נשא חמא לון, מתחלה ועד סוף. ורשב"י סבר כמלאכים
מתחילה ועד סוף. וזו סברא ג', שקודם הבשורה כבני אדם ואחר הבשורה ידע שהם מלאכים וכו' האמנם
אפשר לפ' שהוא סיום דברי ר' אבא (מ"מ).

²²⁸ רמזו לו רמז מופלא בייחוד ז"ן וכו', והודיעוהו שאותו יום נזדווגו ז"ן וכמו שנזכר לעיל צח ע"א,
כחום היום, בשעתא דאתקרב דרגא לדרגא בתיאובתא דדא לקבל דא, ושאז הוכנה נשמת יצחק לבוא
לעולם.

²²⁹ ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל (מסכת סופרים פ"ו מ"ג). ועי' ב"ר פמ"ח ס"י טו: בכל
מקום שאתה מוצא כתב רבה על הנקודה אתה דורש את הכתב, נקודה רבה על הכתב אתה דורש את
הנקודה. כאן שהנקודה רבה על הכתב, אתה דורש את הנקודה, איו אברהם. א"ר עזריה כשם שאמרו איה
שרה, כך אמרו לשרה איו אברהם, ויאמר הנה באהל, ע"כ. אמרו אל אברהם איו ורמזו אל הנסתר הוא
היושב בסתר ית"ש (רמ"ז).

²³⁰ הם שאלו אליו על הת"ת איה מקום כבודו והוא השיב שהיה במלכות שהיא נקראת אהל והטעם
שהמלאכים השגתם למט המהשגת הנשמות ולכך אינם משיגים רק המלכות, האמנם ייחודה למעלה אינם
משיגים כלל וכ"ש בת"ת (אור יקר ש"ג ס"י ב).

פי' כי שרה עד עתה קשורה בקליפ' דלא עבדי פירי כנזכר בזוהר צמח שלח לך ד"ק ב' אצל ואדוני
זקן ועתה באו המלאכים לבשר ואמרו איו שרה אשתך פי' נעקרה שרה ממקום הקלי' ונתקשרה בא"ו
דהיינו ג"ר י' חכמה א' בינה ו' דעת כליל תרווייהו וז"ש רמז למה דלעילא ג"ר חב"ד והשיב אברהם ויאמר

בראשית

באהל כתיב הכא הנה באהל וכתיב התם
(ישעיה לג ב) אהל בל יצען וגו'²³¹

תא חזי [כיון ד]נקוד אי"ו אמאי כתיב לבתר
איה אלא בגין <ד>חבורא [ד]דכר ונוקבא כחדא
רזא דמהימנותא²³² כדין אמר ויאמר הנה באהל
תמן הוא קשורא [דכלא²³³ ותמן אשתכח²³⁴] ויאמר
הנה באהל איה <וגו'> וכי לא הוו ידעי
מלאכי עלאי דשרה הנה באהל אמאי כתיב איה
[אלא] (אבל) לא (הוו) ידעי בהאי עלמא²³⁵ אלא
מה דאתמסר להו למנדע

תא חזי (שמות יב יב) ועברתי בארץ מצרים
אני יהוה וכי כמה שליחין ומלאכין אית ליה
לקב"ה אלא בגין דאינון לא ידעי בין טפה
דבוכרא לההוא דלא בוכרא בר קב"ה בלחודוי
כנוונא דא (יהזקאל ט ד) והתוית תו על מצחות
האנשים ואמאי צריכין אלא בגין דאינון לא ידעי
אלא מה דאתמסר לון למנדע (ידעי) כגון כל
אלין מלין דזמין קב"ה לאייתאה על עלמא
[ו]מאי טעמא בגין דקב"ה אעבר כרוזא בכלהו
רקיעין בההיא מלה דזמין לאיתאה על עלמא²³⁶

כנוונא דא בשעתא דמחבלא אשתכח
מדרש נעלם

ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו' וכן
עבדו ואתבטל מנייהו שמעו ההוא קלא דאמר

"הנה באהל", וכתוב שם "אהל בל יצען
וגו'".

בא וראה, כיון שנקוד אי"ו, למה כתוב
אחר כך איה. אלא משום שחיבור של זכר
ונקבה כאחד סוד האמונה. אז אמר "ויאמר
הנה באהל". שם הוא הקשר של הכל, ושם
נמצא. (ויאמר הנה באהל) "איה וגו'". וכי
לא ידעו המלאכים העליונים ששרה הנה
באהל, למה כתוב "איה". אלא שלא יודעים
בעולם הזה אלא מה שנמסר להם לדעת.

בא וראה, "ועברתי בארץ מצרים אני
ה'", וכי כמה שלוחים ומלאכים יש לקב"ה,
אלא משום שהם לא היו יודעים בין טפה
של בכור לאותה שלא של בכור, פרט
לקב"ה לבדו. כדוגמא זו, "והתוית תו על
מצחות האנשים". ולמה צריכים, אלא
משום שהם לא יודעים אלא רק מה
שנמסר להם לדעת (יודעים), כמו כל
הדברים הללו שעתיד הקב"ה להביא על
העולם. ולמה, משום שהקב"ה מעביר כרוז
בכל הרקיעים באותו דבר שעתיד להביא
על העולם.

כדוגמא זו, בשעה שהמשחית נמצא

ויקח אהרן וגו' ויעמוד בין המתים וגו' וכן
עשו והתבטל מהם. שמעו אותו קול

הנה באהל כלומר זה קב"ה ת"ת הוא מיוחד במ' הנק' אהל שנתגלתה שכינה אליו מיוחדת עם ג' אבות
כנזכר בס"ת. ז"ח (נ"א).

²³¹ עי' לעיל נב ע"ב אהל סתם ואהל מועד. הנה ברחל יש מיעוט והגדלה, זמנין כך זמנין כך. אבל
בלאה הנקראת אהל בל יצען, כי תמיד היא נשארת בקומתה (ספר הליקוטים ישעיה לג).

²³² פי' זווג שלם של ז' וז' ולא דיעקב ורחל וכיוצא אלא ז' וז' בבחינת גדולתם בשני יסודותיהם העיקריים
שהם סוד רזא (רמ"ז). ענין מהימנותא כמו אמונת ישראל שבה משיגין את א"ס, ולכן ז' וז' נקראין בכל
מקום מהימנותא (בהגר"א בספד"צ יז ע"ד).

²³³ הוא סוד אימא המאהילה על בניה ששם נקשרים אבא ואי' וז' וז' (רמ"ז).

²³⁴ שם נמצא אז הזווג המופלא להוציא נשמת יצחק (רמ"ז).

²³⁵ ומכ"ש שאינם יודעים מחשבות בני אדם שבעוה"ז דלא כהתוס' והרמ"ז שנמשך אחריהם לא שם
לבו גם לזאת שהזוהר לא ס"ל כאמור. הרשב"ב (כ"כ הרשב"א הלוי שהזוהר חולק על התוס' וכ"כ הרב זרע
ברך ח"ג והמעין יראה דאין ראה דהזוהר איירי ברדתם בעוה"ז. אך דברי התוס' שבת י"ב הנז' והביאם
הרא"ש בפסקיו פ' היה קורא קשים דכמה כתובים להפך כמ"ש במקומו מאי"ן) (נ"א). עי' גמ' ב"מ פז ע"א
ועי' גר"א א"ח קא סקי"ב (לש"ו) ז"ל הגר"א: דהם מכירים בכל לשון רק דלשון זה מגונה בעיניהם וז"ש אין
נזקקים לו ובזה מתורץ קושיית התוס' דשבת י"ב ב' ד"ה שאין כו' ותמהו על תוס' מנין להם שמכירין
מחשבות שבלב ונראה שלמדו ממ"ש ג' דברים מזכירין כו' ועיון תפלה ועי' תוס' שם אבל בזוהר ח"א קא
ע"ב לא ידעו בהאי עלמא אלא מה כו' ואע"ג דבגמ' ב"מ פז ע"א אמרו יודעין היו כו' מ"מ אמת הוא אף
להגמ' וכן לשון אין מכירין מ' אין מבינין ולכן לא אתמסר להון וז"ש אין נזקקין.

²³⁶ נח סג ע"ב (ד"א).

בראשית

סתרא סתרא קמייתא²³⁷ אוחילו לעילא דהא דינא דשמיא לא אשרי הכא דהא ידעי לבטלא ליה

חלש לבו של רבי אחא ונתנמנס. שמע שאומרים לו, כמו שעשית את זה, תעשה את זה. לך אמור להם שיחזרו בתשובה, שרשעים הם לפני קם והחזירם בתשובה שלימה, וקבלו עליהם שלא יתבטלו מהתורה לעולם, והחליפו את שם העיר, וקראו לא מתא מחסיא.

אמר רבי יהודה, לא די להם לצדיקים שמבטלים את הגזרה, אלא לאחר כן שמברכים להם. תדע לך שכן הוא, דכיון שהנשמה אומרת לגוף מהרי שלש סאים וגו' (בראשית יח ו) וכל אותו הענין ומבטל את הדין מה כתיב (בראשית יח י) ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה הרי ברכה

כיון שרואים אותה המלאכים שזה לקח עצה לנפשו מה עושים הולכים אצל הרשעים לעיין בדינם ולעשות בהם משפט הה"ד (שם טז) ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום למקום הרשעים לעשות בהם משפט

הדא הוא דאמר רבי יהודה כך דרכו של צדיק כיון שרואה שמעיינין בדינו אינו מתאחר לשוב ולהתפלל ולהקריב (על) חלבו ודמו לפני צורו עד שמסתלקין בעלי הדין ממנו דכיון שאמר וישא עיניו

סתרי תורה

אסתליק (האי מיכאל אסתליק) [אלהים] בהדי [שד"י]

בקדמיתא שלשה אנשים ואגלימו בציורא דאזירא והוו אכלי אכלי ודאי דאשא דלהו אכל ושצי כלא ואעביד נחת רוח לאברהם אינון אשא ודאי וההוא אשא אתכסי בציורא דאזירא ולא אתחזי וההוא [מכלא] <מיכלא> אשא מלהטא ואכלא ליה ואברהם מקבל נחת רוח מהאי

חלש לבו של רבי אחא ונתנמנס. שמע שאומרים לו, כמו שעשית את זה, תעשה את זה. לך אמור להם שיחזרו בתשובה, שרשעים הם לפני קם והחזירם בתשובה שלימה, וקבלו עליהם שלא יתבטלו מהתורה לעולם, והחליפו את שם העיר, וקראו לא מתא מחסיא.

אמר רבי יהודה, לא די להם לצדיקים שמבטלים את הגזרה, אלא לאחר כן שמברכים להם. תדע לך שכן הוא, דכיון שהנשמה אומרת לגוף מהרי שלש סאים וגו', וכל אותו הענין, ומבטל את הדין, מה כתוב, "ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה", הרי ברכה.

כיון שרואים אותה המלאכים שזה לקח עצה לנפשו, מה עושים, הולכים אצל הרשעים לעיין בדינם ולעשות בהם משפט. זהו שכתוב "ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום", למקום הרשעים, לעשות בהם משפט.

זה הוא שאמר רבי יהודה, כך דרכו של צדיק, כיון שרואה שמעיינין בדינו, אינו מתאחר לשוב ולהתפלל ולהקריב (על) חלבו ודמו לפני צורו, עד שמסתלקים בעלי הדין ממנו. שכיון שאמר "וישא עיניו

הסתלק מיכאל הזה, מסתלק אלהים עם שדי.

הסתלק מיכאל הזה, מסתלק אלהים עם שדי.

בהתחלה שלשה אנשים, והתגלמו בציור של אזיר, והיו אוכלים, אוכלים ודאי, שהאש שלהם אוכלת ומכלה הכל, ועושים נחת רוח לאברהם. הם אש ודאי, ואותה האש מתכסה בציור של אזיר ולא נראית. ואותו מאכל אש לוהטת ואוכלת אותו, ואברהם מקבל נחת רוח מזה.

²³⁷ חולה חולה ראשונה המתינו למעלה ולא תרדו למטה בין בני העיר שהרי הדין מלמעל' אינו שורה כאן מאחר שהם יודעים לבטל חולי הדבר בר מינו. ומלת סתרא הוא מל' מסתורית' בפ' אלו טרפות שפי' חולה (ד"א). עי' ד"א (והרואה יראה שם דף ס דלא מוכח הכי ואיברא דהערוך כתב ל' מחלה. ול"כ הרמז ע"בל"י דאינו מובן ופי' עד"ה באורך ועיין במוסף הערוך דהנוסחא שם מעזלא (מא"י). פירוש שלוחי המגפה שהם עדיין נסתרים למעלה המתינו שם ולא תבואו וז"ש אוחילו המתינו. הרשב"ב (נ"א).

²³⁸ צד ע"א (הערת הזוהר).

²³⁹ עי' רש"י עירובין סג ע"א ויומא פו ע"א שזה עירו של רבינא ורב אשי בבבל.

בראשית

כיון דאסתלק שכינתא מה כתיב (בראשית יז כב) ויעל אלהים מעל אברהם¹³ מיד מסתלק בהדיה מיכאל דכתיב (שם יט א) ויבאו שני המלאכים סדומה וגו' שלשה כתיב בקדמיתא והשתא תרין אלא מיכאל דאיהו ימינא אסתליק²⁴⁰ בהדי שכינתא

מלאך דאתחזי למנוח²⁴¹ נחת ואגלים (ליה) באוריא ואתחזי ליה ודא איהו אוריאל מה דלא נחת באלין דאברהם נחת הכא בלחודוי לבשרא למנוח דאתי מדן²⁴²

קב/א

זהר

בעלמא בעי בר נש לאתכסיא בביתיה ולא יתחזי בשוקא בגין דלא יתחבל כמה דאת אמר (שמות יב כב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר²⁴³ מנייהו אין [דיכיל לאסתתרא] אבל מקמי קב"ה לא בעי לאסתתרא¹⁴ מה כתיב (ירמיה כג כד) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהו"ה²⁴⁴

איה שרה אשתך (בראשית יח ט) דלא בעו לומר מקמה כיון דאמר הנה באהל מיד (בראשית יח י) ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך וגו' תא חזי אורח ארעא [ד]עד דלא [א]זמין <אברהם> [קב"ה] קמייהו למיכל לא אמרו ליה מדי²⁴⁵ בגין דלא יתחזי דבגין ההיא בשורה קא אזמין להו למיכל בתר דכתיב (שם ח) ויאכלו כדן אמרו ליה ההיא בשורה ויאכלו [סלקא דעתך וכי מלאכי

כיון שהסתלקה השכינה מה כתוב, "ויעל אלהים מעל אברהם", מיד מסתלק עמו מיכאל, שכתוב "ויבאו שני המלאכים סדומה וגו'". כתוב בהתחלה שלשה ועכשיו שנים, אלא מיכאל שהוא ימין, הסתלק עם השכינה.

המלאך שנראה למנוח ירד והתגלם (לו) באור ונראה לו, וזה הוא אוריאל. מה שלא ירד עם אלו לאברהם, ירד כאן לבדו לבשר למנוח שבא מדן.

בעולם, אדם צריך להתכסות בביתו ולא יהיה נראה בשוק, כדי שלא ישחת. כמו שנאמר "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר", מאלו שיכול להסתתר כן, אבל מלפני הקב"ה לא (יכול) צריך להסתתר. מה כתוב, "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'".

"איה שרה אשתך". שלא רצו לומר לפניה. כיון שאמר "הנה באהל", מיד, "ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך וגו'". בא וראה דרך ארץ, שטרם שהזמין אברהם לפניהם לאכול, לא אמרו לו דבר, כדי שלא יראה שמשום אותה בשורה הזמין אותם לאכול. אחר שכתוב "ויאכלו", אז אמרו לו אותה בשורה. "ויאכלו". וכי תעלה על דעתך שמלאכים עליונים אוכלים, אלא בשביל

²⁴⁰ קו ע"ב (הערת הזוהר).

²⁴¹ זה איננו המלאך שבמרכבה, אלא שיש ד' מלאכי המרכבה בכל עולם ועולם, וכאן הוא התחתון (דע"ה ח"ב כט ע"ב).

²⁴² מחנה דן במלכות וכן שם אוריאל (אור יקר).

²⁴³ מפני שרושם העבירות בפנים דכתיב הכרת פניה עתה בס, ולכך המחבל משנתן לו רשות לחבל אינו מחבין בין צדיק לרשע, פי' צדיק בדינו לרשע בדינו, אחר שעוונותיו מצויירים בפניו, ולכך העיקר תלוי בפנים (אור יקר לעיל סג ע"א). צריכים להיות מכוסים מן החיצונים וכמ"ש לא תצאו איש מפתח ביתו כו' (ב"ע רלג ע"א). פירוש מהמחבלים צריך להשמר כיון שניתן להם רשות אבל הקב"ה דאיהו יודע הכל א"צ להשמר ובמצרים דכתיב ועברתי אני ולא מלאך וכתוב ואתם לא תצאו הטעם דאחר שהוכו בחצות נשאר מחבלים על נשמות המוכים. א"מ (נ"א).

²⁴⁴ קב"ה אזיל ומסיים בוכרי, ומלאך המות עייל ומחי, ואם היו יוצאים מפתח ביתם שמא מלאך המות פוגע בהם (אור יקר ש"ג סי' ב).

²⁴⁵ לפי [נוסח הדרך אמת] היו מצפים שתחול קדושה נפלאה באותה סעודה כפי הראוי להם ולא יהיה בה שום צד חומריות וגסות שתהיה אחיזה בו אל החיצונים, וזה במה שיקטרגו על אברהם בראותם גודל (ההנאה) [ההנהגה] שעשה בזאת הסעודה (וחריפות) [וחריצות] מופלא בודאי משונה מכל שאר הפעמים (רמ"ז).

בראשית

עלאי אכלי²⁴⁶] אלא בגין יקרא דאברהם אתחזי הכי²⁴⁷ אמר רבי אלעזר ויאכלו ודאי²⁴⁸ בגין דאינון אשא דאכיל אשא²⁴⁹ ולא אתחזי²⁵⁰ וכל מה דיהב לון אברהם אכלי²⁵¹ בגין [דמסטרטא דאברהם אכלי לעילא] (דאכלי מההוא סטרא דלעילא)²⁵²

תא חזי כל מה דאכיל אברהם בטרהרה איהו קא אכיל²⁵³ ובגין כך אקריב קמייהו ואכלי ונטיר אברהם בביתיה דכיא ומסאבותא דאפילו בר נש דאיהו מסאב (לא יכיל לקרבא לביתיה כדין ידע אברהם דהא מסאב איהו ועביד) [נ"א לא הוה משמש בביתיה עד דעביד] ליה טבילה²⁵⁴ או עביד ליה לנטרא שבעה יומין כדקא חזי ליה בביתיה >ו< הכי הוא ודאי

תא חזי כתיב (דברים כג יא) איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו' מאי תקנתיה (כתיב) והיה לפנות ערב ירחץ במים אערע ביה טומאה מדרש נעלם

כבודו של אברהם נראה כך. אמר רבי אלעזר, ויאכלו ודאי, משום שהם אש אוכלת אש ולא נראים. וכל מה שנתן להם אברהם אכלו, משום שמצד אברהם אוכלים למעלה (שאוכלים מאותו צד שלמעלה).

בא וראה, כל מה שאכל אברהם הוא אכל בטרהרה, ולכן הקריב לפניו ואכלו. אברהם שמר בביתו טומאה וטהרה, שאפילו אדם שהוא טמא (לא יכל להתקרב לביתו. אז ידע אברהם שזה טמא הוא, ועשה) (לא היה משמש בביתו, עד שעשה) לו טבילה, או עשה לו לשמור שבעה ימים כראוי לו בביתו, וכך זה בודאי.

בא וראה, כתוב "איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'". מה תקנתו. "והיה לפנות ערב ירחץ במים". ארעה בו טומאה

²⁴⁶ עי' ח"ב קנו ע"ב: וכי מלאכי עלאי אכלי אין כגוונא דלהון אכלו ישראל במדברא וההוא מזונא רזא איהו דטלא דנגיד ואתמשך מעילא מרזא דעלמא דאתי (עי' שעה"כ יוה"כ ג). ועי' זו"ח פו ע"ב: מה מלאכי השרת אוכלים בקדושה ובטהרה ובנקיות, אף ישראל כן צריכין לאכול בקדושה ובטהרה. דכתיב, ובתקדשתם, אלו מים ראשונים. והייתם קדושים, אלו מים אחרונים.

²⁴⁷ שלא יתחשבו כקצים בסעודתו ולא מייקרים אותה (רמ"ז).

²⁴⁸ אינו לפי הנראה אלא אדרבה עשו בירור מופלא כי ניזונו מן הרוחניות שחל על אותן המאכלים, והמותרות שרפו וכלו לגמרי, ולא נהנו החיצונים משם כלל. ומלת ויאכלו הוא מלשון (ויקרא ו ג) אשר תאכל האש (רמ"ז).

²⁴⁹ עי' יומא כא ע"ב: יש אש דוחה אש דגבריא ויש אש אוכלת אש דשכינה. קד ע"א (הערת הזוהר).

²⁵⁰ לא נשארה שום שארית כמו שהוא האפר הנותר מן השריפה (רמ"ז).

²⁵¹ ולא עוד אלא שלא נהגו כדרך הארץ לשייר שיריין מן האלפס, אלא אכלו כל מה שניתן לפניהם (רמ"ז).

²⁵² כדכתיב (שיה"ש ה א) אכלו רעים, ואמרין בפרשת ויקרא (ד ע"א) אכלו רעים לעילא, שה"ס אר"א משמש סוד האכילה. והנ"א דמסטרטא דאברהם וכו', הוא מ"ש (שעה"כ יוה"כ ג) שהמזון מושפע מן חסד שבחכמה, וה"ס מזו"ן שעולה חס"ד א"ל (רמ"ז). פירוש כי מצד החסד מדת אברהם יורד מזון ממנו ולמטה ואם למדות הוא משפיע כ"ש לעולם המלאכים. ז"ח (נ"א).

²⁵³ בא להודיע שאותו הרוחניות המופלא שהושפע על אותו המזון היה בהכנה גדולה מצד אברהם, ומפני זה אקריב קמייהו, כמו שנאמר ויתן לפניו, והם מייד אכלו ממנו ולא נסתפקו בטהרתם של האוכלים (רמ"ז). עי' שער המצות עקב: הותר אכילת הבשר וכו' אעפ"י שאנו מבררין אותם ע"י אכילתם וחוזרין להיות חלק אבר האדם ממש וכו' אפילו זה הביורור הגרוע שאנו מבררין ע"י אכילתנו בהמות הטהורות בלבד אינו מתברר אלא על ידי אכילת הת"ח ירא שמים המכוין באכילתו. ועי' ספר הליקוטם בראשית פרק א: וכן בענין האכילה צריך לנקות עצמו קודם האכילה, כמ"ש רז"ל המשהה נקביו עובר משום אל תשקצו א"ת נפשותיב"ם, ס"ת אותיות מו"ת, דבחינת נפש היא במלכות. והטעם, שכשהאדם אוכל קודם שיטהר עצמו, כיון שעדיין קליפות עשה דבוקה בו, אף כשיאכל וירצה להעלות האכילה מעולם לעולם ולברר אותם מהפסולת לא יועיל, כיון שהקליפה בתוכו תדבק בו הקליפה, ומה שמתברר יותר נבלע בשאר האיברים, כנגד יצירה.

²⁵⁴ פ' לא מבעיא נקבה שעלולה לנידות אלא אפילו בן אדם דאיהו מסאב, בינו לבינו, לא הוה משמש, לא ערב לו לבו לשמש בביתו עד שהיה טובל לפניו. וגרסת הספרים יותר מפליאה, שלא היה יכול להתקרב לביתו כי מלאכי השמירה היו מעכבים עליו ודוחים אותו, כי (תהלים לג, יח) עין ה' אל יראיו (רמ"ז).

בראשית

וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו (בראשית יח ב) מה כתיב בנשמה (בראשית יח ו) וימהר אברהם האהלה אל שרה בחפזון ובמהירות בלא שום העכבה²⁵⁵ מיד ממהרת הנשמה אצל הגוף להחזירו למוטב ולבקש במה שיתכפר לו עד שמסתלקים ממנו בעלי הדין

רבי אליעזר אומר מאי דכתיב (שם יא) ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח כנשים אלא כיון שהנשמה עומד <ת> במעלתה והגוף נשאר בארץ מכמה שנים באים בימים שנים וימים הרבה וחדל לצאת ולבא ולעבור ארח כשאר כל אדם אתבשר להחיות הגוף מהו אומר אחרי בלותי היתה לי עדנה (בראשית יח יב) אחרי בלותי בעפר מהיום כמה שנים היתה לי עדנה וחדש ואדוני זקן (שם) שהיום כמה שנים שיצאת ממני ולא הפקידני וקודשא בריך הוא אמר היפלא מיהו"ה דבר למועד (שם יד) מהו למועד אותו הידוע אצלי להחיות המתים ולשרה בן מלמד שיתחדש כבן שלש שנים

אמר רבי יהודה ברבי סימון כיון שהנשמה ניזונת מזיוה של מעלה קודשא בריך הוא אומר לאותו המלאך הנקרא דומ"ה²⁵⁶ לך ובשר לגוף פלוני שאני עתיד להחיותו למועד שאני אחיה את הצדיקים לעתיד לבא והוא משיב אחרי בלותי היתה לי עדנה אחרי בלותי בעפר ושכנתי באדמה ואכל בשרי רמה וגוש עפר תהיה לי חדוש קודשא בריך הוא אומר לנשמה הה"ד (בראשית יח יג – יד) ויאמר יהו"ה אל אברהם וגו' היפלא מיהו"ה דבר למועד הידוע אצלי להחיות את המתים אשוב אליך אותו הגוף שהוא

סתרי תורה

ובגין דלא השיב כאברהם לא כתיב דאכל דהא כתיב (שופטים יג טז) אם תעצרני לא אוכל בלחמך²⁵⁷ וכתיב (שם כ) ויהי בעלות הלהב מעל המזבח ויעל מלאך יהו"ה בלהב המזבח וגו'

וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, מה כתוב בנשמה, "וימהר אברהם האהלה אל שרה", בחפזון ובמהירות בלא שום העכבה. מיד ממהרת הנשמה אצל הגוף להחזירו למוטב, ולבקש במה שיתכפר לו, עד שמסתלקים ממנו בעלי הדין.

רבי אליעזר אומר, מהו שאמר "ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח כנשים". אלא כיון שהנשמה עומדת במעלתה, והגוף נשאר בארץ כמה שנים, באים בימים שנים וימים הרבה, וחדל לצאת ולבא ולעבור ארח כשאר כל אדם. נתבשר להחיות הגוף. מהו אומר "אחרי בלותי היתה לי עדנה", אחרי בלותי בעפר מהיום כמה שנים, היתה לי עדנה וחדש. "ואדני זקן", שהיום כמה שנים שיוצאת ממנו ולא הפקידני. והקדוש ברוך הוא אמר, "היפלא מה' דבר, למועד", מהו "למועד", אותו הידוע אצלי להחיות מתים. "ולשרה בן" מלמד שיתחדש כבן שלש שנים.

אמר רבי יהודה ברבי סימון, כיון שהנשמה ניזונת מזיוה של מעלה, הקדוש ברוך הוא אומר לאותו המלאך הנקרא דומה, לך ובשר לגוף פלוני שאני עתיד להחיותו למועד שאני אחיה את הצדיקים לעתיד לבא. והוא משיב, אחרי בלותי היתה לי עדנה, אחרי בלותי בעפר ושכנתי באדמה, ואכל בשרי רמה וגוש עפר תהיה לי חדוש. הקדוש ברוך הוא אומר לנשמה, זהו שכתוב "ויאמר ה' אל אברהם וגו', היפלא מה' דבר", למועד הידוע אצלי להחיות את המתים, אשוב אליך אותו הגוף שהוא

ומשום שלא חשוב כמו אברהם, לא כתוב שאכל, שהרי כתוב "אם תעצרני לא אוכל בלחמך". וכתוב "ויהי בעלות הלהב מעל המזבח ויעל מלאך ה' בלהב המזבח" וגו', וכאן "ויעל אלהים מעל אברהם",

²⁵⁵ עי' לעיל צט ע"ב רץ כצבי ומה שהבאנו שם.

²⁵⁶ עי' ח"ב יח ע"א שדומה היה שר מצרים, ונתמנה לשרו של גהנם.

²⁵⁷ מנוח עם הארץ היה כי החכם יש לו כוונה גדולה מכל זה ולכן אמר לו המלאך אם תעצרני לא אוכל בלחמך לפי שאין כוונתך זו כ"כ גדולה אבל באברהם נאמר ויאכלו אוכלין ממש (שער המצות עקב).

בראשית

והבא ויעל אלהי"ם מעל אברהם (בראשית יז כב) בגין דביה אסתליק מיכאל ואשתארו רפאל וגבריאל ועליהו כתיב (שם יט א) שני המלאכים סדומה בערב בשעתא דדינא תליא על עלמא לבתר אסתלק חד ואשתכת גבריאל בלחודיה בזכותיה דאברהם אשתזיב לוט ואיהו אוף הכי זכה בהו ועל דא אתו לגביה

קב/ב

זהר

אחרא כגון זיבה או¹⁵ סגירת נדה דהוו תרי מסאבו לא סגיא ליה בההיא טבילה²⁵⁸ (בגין) <בין> דאערע ביה קרי קודם [דקביל] (דאקביל) טומאה אחרא (בגין) <בין> דאערע ביה לבתר

ואברהם ושרה הוו [מתקני] [מתקני] טבילה לכולהו איהו לגברי ואיהו לנשי מאי טעמא אעסק אברהם לדכאה לבני נשא בגין דאיהו טהור ואקרי טהור²⁵⁹ דכתיב (איוב יד ד) מי יתן טהור מטמא לא אחר²⁶⁰ טהור דא אברהם²⁶¹ דנפק מתרח רבי שמעון אמר בגין לתקנא ההוא דרגא²⁶² דאברהם ומאן איהו מי"ם בגין כך אתקין²⁶³ לדכאה [בני] עלמא במיא ובשעתא דאזמין למלאכין שירותא דמלוי מה כתיב (בראשית יח ד) יוקח נא מעט מים בגין [לאתקפא בההוא] [לאתקפא ההוא] דרגא דמיין שראן בה²⁶⁴ ובגיני כך הוה מדכי לכל בני נשא [מכלא] מדכי לון מסטרא דעבודה זרה²⁶⁵

משום שבו הסתלק מיכאל, ונשאר רפאל וגבריאל. ועליהם כתוב "שני המלאכים סדומה". "בערב", בשעה שהדין תלוי על העולם, אחר כך הסתלק אחד, ונמצא גבריאל לבדו. בזכות אברהם נצל לוט, וגם הוא זכה בהם, ועל זה באו אליו.

אחרת, כמו זיבה או (נגע או נדה) טומאת נדה שהיו שתי טומאות, לא מספיק לו באותה טבילה, (משום) בין שארע לו קרי קודם שקיבל טומאה אחרת (משום) בין שארע לו אחר כך.

ואברהם ושרה היו מתקנים טבילה לכולם, הוא לגברים והיא לנשים. ולמה אברהם עסק לטהר בני אדם, משום שהוא טהור ונקרא טהור, שכתוב "מי יתן טהור מטמא לא אחר", "טהור" זה אברהם שיצא מתרח. רבי שמעון אמר, כדי לתקן את אותה הדרגה של אברהם, ומהי מים. לכן התקין לטהר בני העולם במים. ובשעה שהזמין את המלאכים, בתחילת דבריו מה כתוב, "יוקח נא מעט מים", כדי להתחזק באותה דרגה שהמים שרויים בה, ולכן היה מטהר את כל בני האדם מהכל. מטהר אותם מצד של עבודה זרה, ומטהר אותם מצד הטומאה. וכמו שהוא מטהר את האנשים, כך גם שרה מטהרת את הנשים.

²⁵⁸ קרי ונדה או קרי זיבה, לא סגי בההוא טבילה שטבל לקריו לעסוק בתורה וליטהר לטהרות עד שיטבול שנית (אור יקר ש"ג סי' ד).

²⁵⁹ שהטהרה מצד הכהן וקדושה מצד הלוי, "ואיקרי טהור" להורות היות דבר נוגע אל מדתו (אור יקר). מלבד כח טומאת הקליפה בכללות שהיתה נשמתו בתוכה, עוד היתה עליו טומאה פרטית, והיא שתרחה ארתח לקב"ה והוליד את אברהם בעצם טומאת נדת אשתו [שעה"פ איוב] (רמ"ז)

²⁶⁰ קרח קעו ע"ב (ד"א).

²⁶¹ הוא מ"ש בפרשת תזריע (מח ע"ב), לית טהור אלא [כד נפיק] מסטרא דמסאבא (רמ"ז).

²⁶² לתת כח במדרגתו שה"ס המים שהם מצד גבורות אבא שנעשו חסדים באי' בסוד התחלפות [אורות] או"א זה בזה (רמ"ז).

²⁶³ וז"ש בתנחומא אתה אמרת יוקח נא אני נותן לבניך פסח והוא מבואר דפסח להפריש מע"ז. מאיין (נ"א).

²⁶⁴ לגבי המלאכים לא שייך לתקנא שהם אינם פגומים אלא להחזיק יותר וחזוקה ותקונה הוא ע"י שמכניסים הכל תחת ממשלתה ומושך אותה אל עולם התחתון, שזה חוזק יותר אל המדות היותם משפיעות שאז הן מושפעות בסוד שכינ הבתחתונים צורך גבוה (אור יקר). שרצה להמשיך השפע בכל קו הימין עד הנצח וממנו ימשיך המים לרחוץ רגליהם, ולזה אמר מעט מים, כי מעט המה לגבי החכמה והחסד, ולא אמר שירחצו ידיהם, כי לא חשש שנאחזה הטומאה בהם כי אם ברגלים ששם עיקר אחיזת החיצונים (רמ"ז).

²⁶⁵ צד העבודה זרה היה מכח הטוב שבתוך הקליפה והטומאה מצד הרע שלהם (רמ"ז).

בראשית

ומדכי לון מסטרא דמסאבא <כמה דאיהו מדכי לגוברין הכי נמי שרה מדכאת לנשיין ואשתכחו כלהו דאתיין לגבייהו דכיין מכלא

תא חזי אילנא²⁶⁶ נטע אברהם בכל אתר דדויריה תמן ולא הוה סליק בכל אתר כדקא יאות בר בשעתא דדויריה בארעא דכנען²⁶⁷ ובההוא אילנא הוה ידע מאן דאתאחיד ביה בקב"ה [ומאן דאתאחיד בע"ז מאן דאתאחיד בקב"ה] אילנא הוה פריש ענפוי וחפו על רישיה ועביד עליה צלא <יאה> ומאן דאתאחיד בסטרא דע"ז ההוא אילנא הוה אסתלק וענפוי <הו> סליקין לעילא כדין הוה ידע אברהם ואזהיר ליה ולא אעדי מתמן עד דאתאחיד במהימנותא [דקודשא בריך הוא והכין] מאן דאיהו דביא (הכי) מקבל ליה אילנא מאן דאיהו מסאב לא מקבל ליה כדין ידע אברהם ומדכי לון במיאי ומעיינא דמיאי הוה תחות ההוא אילנא ומאן דצריך טבילה מיד מיין סלקין לגביה ואילנא [אסתלקו¹⁶] (אסתליק ו) ענפוי כדין ידע אברהם דאיהו מסאבא ובעי טבילה מיד ואם לאו מיאי נגיבן כדין ידע דבעי לאסתאבא <ולאסתמרא> שבעה יומין

תא חזי דאפילו בשעתא דאזמין לון למלאכין אמר לון והשענו תחת העץ בגין למחמי ולמבדק בהו ובההוא אילנא הוה בדיק לכל בני עלמא ורזא (לקבל) [בגין] קב"ה קא (עבד) [אמר] דאיהו אילנא דחיי לכלא ובגין כך והשענו תחת העץ ולא תחת עבודה זרה

ותא חזי כד חב אדם בעץ הדעת טוב ורע חב²⁶⁸ [דכתיב (בראשית ב יז) ומעץ הדעת וגו'] ואיהו ביה חב וגרם מותא לעלמא מה כתיב (שם ג כב) ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגו' [וגרם מותא לכל בני עלמא] (לכל בני עלמא) וכד אתא אברהם באילנא אחרא אתקין

ונמצא שכל מי שבא אליהם טהורים מהכל.

בא וראה, אברהם נטע אילן בכל מקום שדוירו שם, ולא היה עולה בכל מקום כראוי, פרט לשעה שדוירו היה בארץ כנען, ובאותו אילן היה יודע מי שנאחז בקב"ה ומי שנאחז בעבודה זרה. מי שנאחז בקב"ה, היה האילן פורש ענפיו ומכסה על ראשו ועושה עליו צל נאה, ומי שנאחז בצד של עבודה זרה, אותו האילן היה מתעלה, וענפיו היו עולים למעלה, אז היה יודע אברהם ומזהיר אותו, ולא אז משם עד שנאחז באמונת הקדוש ברוך הוא. וכך מי שהוא טהור (כך) אותו האילן מקבלו, ומי שהוא טמא אינו מקבל אותו. אז ידע אברהם והיה מטהר אותם במים. ומעין מים היה תחת אותו אילן, ומי שצריך טבילה מיד המים עולים אליו, ועולים ענפי האילן, אז ידע אברהם שהוא טמא וצריך מיד טבילה. ואם לא, יבשו המים, ואז ידע שרוצה להטמא ולהשמר שבעה ימים.

ובא וראה, שאפילו בשעה שהזמין את המלאכים, אמר להם "והשענו תחת העץ" כדי לראות ולבדוק אותם, ובאותו אילן היה בודק את כל בני העולם. וסוד זה (כנגד) משום הקדוש ברוך הוא (עשה) אמר שהוא עץ החיים לכל, ולכן "והשענו תחת העץ" ולא תחת עבודה זרה.

ובא וראה, כשחטא אדם, הוא חטא בעץ הדעת טוב ורע, שכתוב "ומעץ הדעת וגו'". והוא חטא בו וגרם מות לעולם. מה כתוב, "ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגו'", (וגרם מות לכל בני העולם). וכשבא אברהם, עם אילן אחר תיקן את העולם, שהוא עץ החיים, והודיע את האמונה לכל

²⁶⁶ נלע"ד שאברהם אבינו ע"ה היה עוסק בספר שנמסר לו [ספר יצירה] והיה עושה מעשים מופלאים לכבוד ה', וכו' אבל לא הצליח מעשהו אלא בארץ ישראל, והטעם כי רק שם היה אור השפע חזק ונכון (רמ"ז).

²⁶⁷ כי עץ החיים אינו גדל אלא בא"י ת"ת במלכות (אור יקר).

²⁶⁸ כדפי' בתיקו"ז ק ע"א: ועץ הדעת טוב ורע איהו לתתא עץ הדעת טוב דא מטטרין ורע דא סמא"ל (אור יקר).

בראשית

בני העולם.

עלמא²⁶⁹ דהוא אילנא דחיי ואודע מהימנותא
לכל בני עלמא

ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה (שם יח ז)
א"ר יצחק שוב אשוב שוב מבעי ליה דהא
מפתחא דא למפקד עקרות בידא דקב"ה²⁷⁰
איהו ולא בידא דשליחא אחרא כמה דתנינן
תלת מפתחות אינון דלא אתמסרו בידא
דשליחא דחיה ותחיית המתים וגשמים²⁷¹
והואיל דלא אתמסרו בידא דשליחא אמאי
כתיב שוב אשוב אלא ודאי קב"ה דהוה קאים
עליהו אמר (ליה) מלה בגין כך כתיב ויאמר
שוב אשוב אליך²⁷²

ותא חזי בכל אתר דכתיב ויאמר סתם או
ויקרא סתם הוא מלאכא דברית²⁷³ ולא אחרא²⁷⁴
ויאמר דכתיב (שמות טו כא) ויאמר אם שמוע
תשמע וגו' ויאמר ולא קאמר מאן הוא ויקרא
דכתיב (ויקרא א א) ויקרא אל משה ולא קאמר
מאן הוה אמר דכתיב (שמות כד א) ואל משה
אמר וגו' ולא אמר מאן הוה (נ"א) אופ הכא
דכתיב ויאמר שוב אשוב²⁷⁵ ויאמר סתם ולא
קאמר מאן

מדרש נעלם

קדוש מחדש כבראשונה להיותכם מלאכים
קדושים ואותו היום עתיד לפני לשמוח בהם
הה"ד (תהלים קד לא) יהי כבוד יהו"ה לעולם

"ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה".
אמר רבי יצחק "שוב אשוב", היה צריך
לכתוב שוב שוב, שהרי המפתח הזה
לפקוד העקרות הוא ביד הקדוש ברוך הוא
ולא ביד שליח אחר, כמו ששנינו, שלש
מפתחות הם שלא נמסרו ביד שליח, של
חיה, ותחיית המתים, וגשמים, והואיל ולא
נמסרו ביד שליח, למה כתוב "שוב אשוב".
אלא ודאי הקדוש ברוך הוא שהיה עומד
עליהם אמר (לאותו) הדבר, לכן כתוב
"ויאמר שוב אשוב אליך".

ובא וראה, בכל מקום שכתוב ויאמר
סתם או ויקרא סתם, הוא מלאך הברית
ולא אחר. "ויאמר", שכתוב "ויאמר אם
שמוע תשמע וגו'", ויאמר, ולא אמר מי
הוא. "ויקרא", שכתוב "ויקרא אל משה",
ולא אמר מי היה. "אמר", שכתוב "ואל
משה אמר וגו'", ולא אמר מי היה. (אף כך
שכתוב "ויאמר שוב אשוב", ויאמר סתם,
ולא אמר מי

קדוש מחדש כבראשונה להיותכם
מלאכים קדושים, ואותו היום עתיד לפני
לשמוח בהם. זהו שכתוב "יהי כבוד ה'
לעולם ישמח ה' במעשיו".

²⁶⁹ פי' המתגלגל ב'י' (נר' שר"ל אדה"ר התגלגל באברהם). ועיין בקרח קסח ע"א בגליון (ד"א).
²⁷⁰ לא היינו שעת ההרון דא"כ מאי קשיא ליה שוב אשוב וגו', דהיינו עת ההלידה אלא גם עת לידת
עקרות קאמר והיינו דחיה (אור יקר).

²⁷¹ והא ממש בני חיי ומזוני, בני היינו דחיה, ומזוני היינו וגשמים, חיי היינו תחיית המתים (אור יקר).

²⁷² קלח ע"א קמב ע"ב וקמג ע"א וקנז ע"א ותרומה קלח ע"א פנחס רכב ודף קטו (ד"א).

²⁷³ @ע'י' רמב"ן (שמות ג ב) [ויקרא מלאך ה' אליו בלבב אש]: המלאך הזה הוא המלאך הגואל שנאמר כי
שמי בקרבך (להלן כג א), וכו' ונאמר ומלאך פניו הושיעם (ישעיה סג ט), כלומר מלאך שהוא פניו, כדכתיב
פני ילכו והניחותי לך (להלן לג יד). [בענין "המלאך הגואל", עי' רבינו במדבר (ו כה) שזה כינוי לשכינה. ועי'
הלש"ו בספר הביאורים (ח"ב ע"ג) כל אור תחתון הוא בבחי' מלאך לאור העליון, וכנודע בסוד המלאך
הגואל, עכ"ל. בענין "שמי בקרבך" עי' לקמן קכז ע"ב: כי שמי בקרבך (שמות כג כא) תנן אמר רבי אבהו תא
חזי מאן דידע שמיה על בורייה ידע דהוא ושמיה חד הוא קודשא בריך הוא ושמיה חד, ע"כ, דהיינו שכינה.
וכן הוא בזו"ח יז ע"א. ודלא כדברי הש"ס בסנהדרין לח ע"ב ש"שמי בקרבך" הוא כינוי למט"ט. ועי' ר' בחיי
(שמות ג יג): השיב לו הש"י פני ילכו הוא השליח מטטרון שבו אני נודע בעולם על המעשים הנוראים
והנפלאות הגדולות באותות ומופתים שיעשו על ידו שמתוכם ידעו אותי הבריות ויראוני וכו' והשליח הזה
הוא הכבוד הנקרא שכינה ולכן תרגם אונקלוס שכינתי תהך וכו' הוא מלאך הברית והוא השכינה. כל מקום
דקאמר ויאמר סתם ואל מפרש מאן הויה, נוק', דלא אדכרת לצניעות (אור יקר קג ע"ב).

²⁷⁴ כאשר יאמר "ויאמר ה'" ירצה ת"ת עם המלכות, אבל כאשר יאמר ויאמר סתם ישלול שהיתה
המלכות בלי חברת הת"ת ועטם היות ויאמר סתם בה מפני שהיא נקבה אינה נזכרת בשם אלא סתם אמר
האומר קרא הקורא (אור יקר).

²⁷⁵ קטו ע"א (ד"א).

בראשית

ישמח יהו"ה במעשיו

קנ"א

זהר

הוה) אלא בכל הני מלאכא דברית הוה וכלא בקב"ה אתמר ובגין כך כתיב (בראשית יח י) ויאמר שוב אשוב אליך [וגו'] והנה בן וגו'

והנה בן לשרה אשתך (בראשית יח י) מאי מעמא לא כתיב והנה בן לך אלא בגין דלא יחשוב דהא מן הגר איהו כדבבדמיתא רבי שמעון פתח ואמר (מלאכי א ו) בן יכבד אב ועבד אדוניו בן יכבד אב דא יצחק לאברהם אימתי כביד ליה בשעתא דעקד ליה על גבי מדבחה ובעא למקרב ליה קרבנא ויצחק בר תלתין ושבע שנין הוה ואברהם הוה סבא דאילו הוה בעיט¹⁷ ברגלא חד לא יכיל למיקם קמיה ואיהו אוקיר ליה לאבוי ועקד ליה כחד אימרא בגין למעבד רעותיה דאבוי²⁷⁶

ועבד אדוניו דא אליעזר לאברהם כד שדר ליה להרין ועבד כל רעותיה דאברהם ואוקיר ליה כמה דכתיב (בראשית כד א) ויהו"ה ברך את אדוני וגו' וכתיב (שם לד) ויאמר עבד אברהם אנכי בגין לאוקיר ליה לאברהם דהא בר נש דהוה מייתי כסף וזהב ואבני יקר וגמלין ואיהו כדקא יאות שפיר בחיזו לא אמר דאיהו רחימא דאברהם או קריבא דיליה אלא אמר עבד אברהם אנכי בגין לסלקא בשבחה דאברהם ולאוקיר ליה בעינייהו

ועל דא בן יכבד אב ועבד אדוניו ואתון ישראל בנין קלנא בעיניכו לומר דאנא אבוכון או דאתון עבדין לי ואם אב אני איה כבודי וגו' בגין כך והנה בן דא הוא בן ודאי ולא ישמעאל דא הוא בן דאוקיר לאבוי כדקא חזי [והנה בן] לשרה אשתך בן לשרה דבגיניה מיתת דבגיניה כאיבת נפשה עד דנפקת מינה והנה בן לשרה²⁷⁷ לאסתלקא בגיניה בשעתא דקב"ה יתיב בדינא

היה). אלא בכל אלה מלאך של הברית היה, והכל נאמר בקב"ה. ולכן כתוב "ויאמר שוב אשוב אליך וגו', והנה בן וגו'".

"והנה בן לשרה אשתך". למה לא כתוב והנה בן לך. אלא כדי שלא יחשב שהוא מהגר כמו בראשונה. רבי שמעון פתח ואמר, "בן יכבד אב ועבד אדניו". "בן יכבד אב" זה יצחק את אברהם, מתי כיבד אותו, בשעה שעקד אותו על גבי המזבח ורצה להקריבו לקרבן, ויצחק בן שלשים ושבע שנים היה ואברהם היה זקן, שאילו היה בועט (בו) ברגל אחת לא היה יכול לעמוד לפניו, והוא כיבד את אביו, ועקד אותו כמו ש'ה כדי לעשות רצון אביו.

"ועבד אדניו" זה אליעזר לאברהם, כששלח אותו לחרן ועשה כל רצונו של אברהם וכבדו, כמו שכתוב "וה' ברך את אדוני וגו'", וכתוב "ויאמר עבד אברהם אנכי", כדי לכבד את אברהם. שהרי אדם שהיה מביא כסף וזהב ואבנים יקרות וגמלים, והוא כראוי, נאה למראה, לא אמר שהוא אוהב אברהם או קרוב שלו, אלא אמר "עבד אברהם אנכי", כדי להעלות את שבח אברהם ולכבדו בעיניהם.

ועל כן "בן יכבד אב ועבד אדוניו". ואתם ישראל בני, קלון בעיניכם לומר שאני אביכם או שאתם עבדים שלי, "ואם אב אני איה כבודי וגו'". לכן "והנה בן", זה הוא בן ודאי, ולא ישמעאל. זהו בן שכבד את אביו כראוי. "והנה בן לשרה אשתך", "בן לשרה" שבגללו מתה, שבגללו כאבה נפשה עד שיצאה ממנה. "והנה בן לשרה" להתעלות בגללו, בשעה שהקדוש ברוך הוא יושב בדין על העולם, שאז "וה' פקד

²⁷⁶ קמו ע"ב (הערת הזוהר).

²⁷⁷ פירוש להתעלות עבורה כד"א וה' פקד ר"ל כל מקום שנאמר וה' הוא וב"ד אז זוכר שרה ומרחם וזהו דמסיים דין נוק' נטלא לי כי בשביל הנקיבה שרה שנצטערה הרבה הוא מרחם על הבנים. ועד"ה המ' נוק' מקבלת מפחד יצחק חוץ מת"ת כי כשמקבלת ע"י ת"ת אז רחמים גוברים ע"כ כתיב הנה בן לשרה. ר"מ (ע' למז"ה בפ' האחרון ויש להשיב עליו ולי הדל אפשר בהקדמה ידוע דבעבור אשר צחקה נולד יצחק בנשמה דנוקבא והוצרך העקידה שפרחה נשמת יצחק הנוקב' ונכנסה באיל ונשחט וע"ז מתה שרה ואסתלקא בגיניה וז"ש בן לשרה דהא נוק' נטלא לבר מן דכורא שנשמתו היתה נוקבית ודו"ק כי קצרת. מאי"ן (נ"א).

בראשית

על עלמא [ד]כדין ויהו"ה פקד את שרה וגו' [דהא מדכרי לשרה בניניה דיצחק]²⁷⁸ ועל דא [איהו בן לשרה אשתך] (אנהו מלאכי אמרו) והנה בן לשרה (דין) [דהא] נוקבא נמלא ליה לבר-א > מן דכורא²⁷⁹

ושרה שומעת פתח האהל והוא אחרי (בראשית יח ז) מאי והוא אחרי והיא אחרי מבעי ליה אלא רוא איהו ושרה שומעת מה דהוה אמר (פתח האהל דא קב"ה והוא אחרי מאן דהוה אמר) פתח האהל²⁸⁰ דא דרגא תתאה >פתחא דמהימנותא > והוא אחרי (דא) >דאודי ליה > דרגא עלאה [נ"א פתח האהל והוא אחרי דא קב"ה פתח האהל דרגא תתאה והוא אחרי דא דרגא עלאה] מן יומא דהות שרה בעלמא לא שמעת מלה דקב"ה בר ההיא שעתא >דבר אחר דהות יתבא > (דיתבא) שרה פתח האהל בגין למשמע מלין והיא שמעת האי מלה דאתבשר בה אברהם >ד"א > והוא אחרי אברהם דהוה יתיב אחורוי דשכינתא

ואברהם ושרה זקנים באים בימים (בראשית יח יא) מאי באים בימים שעורין דיומין דאתחזי כדין להו חד מאה וחד תשעים²⁸¹ עאלו ביומין שעורא דיומין כדקא יאות באים²⁸² בימים כמה דאת אמר כי בא היום דאערב יומא למיעל חדל להיות לשרה ארה כנשים והיא שעתא חמאת גרמה בעדונא אחרא ובגין כך אמרה ואדוני זקן דהא איהו לאו כדאי לאולדא בגין דאיהו סבא

את שרה וגו', שהרי מזכירים את שרה משום יצחק, ועל זה הוא "בן לשרה" (זה אמרו המלאכים). "והנה בן לשרה" (זה), שהרי הנקבה לוקחת (את) הבן מהזכר.

"ושרה שומעת פתח האהל והוא אחרי". מה זה "והוא אחרי", היה צריך לכתוב והיא אחרי. אלא הוא סוד, ושרה שומעת מה שהיה אומר. ("פתח האהל", זה הקדוש ברוך הוא. "והוא אחרי", מי שהיה אומר) "פתח האהל", זו הדרגה התחתונה, פתח האמונה. "והוא אחרי", (זה) שהודה לו הדרגה העליונה. ("פתח האהל והוא אחרי", זה הקדוש ברוך הוא. "פתח האהל", זו הדרגה התחתונה. "והוא אחרי", זו הדרגה העליונה). מיום שהיתה שרה בעולם לא שמעה דבר הקדוש ברוך הוא פרט לאותה שעה. דבר אחר, שהיתה יושבת שרה פתח האהל כדי לשמוע הדברים, והיא שמעה הדבר הזה שהתבשר בו אברהם. (דבר אחר) "והוא אחרי", אברהם שהיה יושב מאחורי השכינה.

"ואברהם ושרה זקנים באים בימים". מה זה "באים בימים", השיעורים של הימים שאז נראו להם, האחד מאה והאחד תשעים, נכנסו בימים השיעור של הימים כראוי. "באים בימים", כמו שנאמר "כי בא היום", שהעריב היום להכנס. "חדל להיות לשרה אורח כנשים", ואותה שעה ראתה עצמה בעדון אחר, ולכן אמרה "ואדוני זקן", שהרי הוא לא ראוי להוליד, כי הוא זקן.

²⁷⁸ אברהם בשביל עצמו נזכר וכן שאר אמהות אינם נזכרות אלא שרה בשביל יצחק (אור יקר).

²⁷⁹ עי' ע"ח שער מ"ד ומ"ן פרק ט: ונמצא שיש כאן תרין רוחין: אחד רוחא דז"א דעאיל בפה הנקבה אשר שרשו זכר ונהפך לנוקבא בתוך פיה, ויש חד רוחא דנוקבא דעאל בפי זכר אשר שרשו נקבה ונהפך לזכר. ואמנם בשניהם יש בחי' נקבה, ואלו הם בחי' יצחק שנאמר בו לשרה (בראשית יח ז) והנה בן לשרה אשתך כנזכר בזוהר (ח"א קג ע"א), ובחי' חבקוק שנאמר בו (מלכים ב' ד טז) את חובקת בן כנזכר (זהר ח"ב מד ע"ב). והנה אלו [הבנים] (השנים) יצחק וחבקוק, היו מבחי' אלו התרין רוחין דנשיקין קדמאין כמ"ש במקומו, אמנם משאר הנשיקין שהיה אח"כ משם ולהלאה, מכולם נעשין אז נשמות תחתונים או מלאכים כמ"ש, ע"ש עוד.

²⁸⁰ שכינה, ועם היות שפי' לעיל יסוד, עכ"ז אהל עצמו שכינה, ופתח האהל יסוד משותף אליה והיא עיקר, והוא שהוא ת"ת היה אחרי של השכינה שהיא פתח האהל כדפי' ואמר אחרי להורות היות זו למטה וזו למעלה (אור יקר).

²⁸¹ היינו שהימים העליונים הם עשר וכל א' כלולה מעשר הם מאה דהיינו ימי אברהם ושרה עלתה עד החכמה, שהם ט' ספירות דהיינו תשעים וענין באים (אור יקר). אברהם שהוא דכורא נגד ז"א שיש בו שם מ"ה שבמילואו י' אותיות כל אות כלולה מי' הם ק' אבל שרה נגד המלכות שיש בה שם ב"ן שבו ט' אותיות כללותם תשעים (מ"מ).

²⁸² נכנסו וכללו כל אותם הימים בעצם ובשלימות (אור יקר).

בראשית

רבי יהודה פתח (משלי לא כג) נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ. בא וראה, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו שהוא גנוז וסתום בעלוי רב. לא היה בעולם ולא היה מהיום שנברא העולם שיכול לעמוד על חכמתו ולא יכול לעמוד בו, משום כי הוא גנוז וסתום והתעלה למעלה למעלה, וכל העליונים והתחתונים לא יכולים להתדבק בו עד שכולם אומרים "ברוך כבוד ה' ממקומו". התחתונים אומרים שהוא למעלה, שכתוב "על השמים כבודו". העליונים אומרים שהוא למטה, שכתוב "על כל הארץ כבודך". עד שכולם עליונים ותחתונים אומרים "ברוך כבוד ה' ממקומו", כי לא נודע ולא היה מי שיכול לעמוד עמו, ואתה אומר "נודע בשערים בעלה".

רבי יהודה פתח, "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ". בא וראה, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו שהוא גנוז וסתום בעלוי רב. לא היה בעולם ולא היה מהיום שנברא העולם שיכול לעמוד על חכמתו ולא יכול לעמוד בו, משום כי הוא גנוז וסתום והתעלה למעלה למעלה, וכל העליונים והתחתונים לא יכולים להתדבק בו עד שכולם אומרים "ברוך כבוד ה' ממקומו". התחתונים אומרים שהוא למעלה, שכתוב "על השמים כבודו". העליונים אומרים שהוא למטה, שכתוב "על כל הארץ כבודך". עד שכולם עליונים ותחתונים אומרים "ברוך כבוד ה' ממקומו", כי לא נודע ולא היה מי שיכול לעמוד עמו, ואתה אומר "נודע בשערים בעלה".

קג/ב

אלא ודאי נודע בשערים בעלה דא קב"ה דאיהו אתידע ואתדבק לפום מה דמשער בלביה כל חד כמה דיכיל [לארדבקא] (לארדבקא) ברוחא דחכמתא²⁹¹ ולפום מה דמשער בלביה הכי אתידע בלביה ובגניי כך נודע בשערים באינון שערים אבל דאתידע כדקא יאות לא

אלא ודאי "נודע בשערים בעלה", זה הקדוש ברוך הוא, שהוא נודע ונדבק לפי מה שמשער בלבו כל אחד כמה שיכול להדבק ברוח של החכמה, ולפי מה שמשער בלבו, כך נודע בלבו, ולכן "נודע בשערים", באותם השערים. אבל שנודע כראוי, אין מי שיכול להדבק ולדעת אותו.

²⁸³ כתר (אור יקר ש"ג סי' ה).

²⁸⁴ עצמות ההתפשטות (אור יקר).

²⁸⁵ חכמה (אור יקר). פי' הוא א"ס ב"ה, שהוא נעלם ואין מי שישגיגהו, ולכן מקשה היכי אמר קרא נודע בשערים בעלה ותירץ מאי בשערים בשיעורים לפום מאי דמשער כל חד בלבה ור"ש תירץ פי' בשערים הם ספירותיות ית' שהא"ס אין לו שם ולא שום השגה אלא ע"י ספירותיו וז"ש טמיר וגניז מכולא אבל וכו' (מ"מ).

²⁸⁶ הגניזה יקרא הדבר הנתון בבית כו' וסתימא יקרא הדבר שסך וסכך בעדו פרוכת וכו', והיינו יחס ב' מדות הכתר הוא היכל וכסא לא"ס וכו' וכוונתנו אל מציאות המדות בעצם שהם כלים לו (אור יקר). סתים בבחי' הגבורות, וגניז בבחי' החסדים (ב"ע לז ע"ב@), ועי' לעיל ס"ת ק ע"א. מצד הבינה וסתים מצד החכמה. ואסתלק לעילא בכתר כדפירשתי. ז"ח (נ"א).

²⁸⁷ שאין הא"ס שוה אל הכתר כדמיון עילה ועלול כדרך שמשתוה חכמה אל הכתר בדרך עילה ועלול (אור יקר).

²⁸⁸ היינו מעת שנתפשטה הבינה שהתחילה החכמה להתעלם ולהסתתר דיכול לקיימא על חכמתא דיליה (אור יקר).

²⁸⁹ פי' בשלמא בחכמתו ממש למעלה ניחא ודאי שאין ראוי להשכיל מפני מציאות העלוי הנזכר, אמנם בחי' עצמותו המתפשט בספירות למטה שהם הפעולות מחסד ולמטה למה לא יושג העצם המתפשט, ותירץ בגין שאיהו גניז וסתים כו' (אור יקר).

²⁹⁰ עי' חגיגה יג ע"ב. כלומר שמלאכי השרת לא יזכו לראות מראות אלקים דאצילות המתפשטות בב"ע, הרי הוא אור שכינתו ית' (דע"ה ח"א עט ע"ג).

²⁹¹ לא ההשגה הנזכרת כי אותה ההשגה לא תושג. אמנם היא השגה אחרת שהם לשיעורים ועל דרך ההשגה הזאת שאינה השגה באמתות אמר בשערים בשיעורים אמנם אותה ההשגה אל הוה מאן וכו' (אור יקר).

בראשית

הוה מאן דיכיל לאדבקא ולמנדע ליה רבי שמעון אמר²⁹² נודע בשערים בעלה מאן שערים כמה דאת אמר²⁹³ (תהלים כד ז) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ובגין אלו שערים דאינון²⁹⁴ דרגין עלאין²⁹⁵ בניייהו אתידע קב"ה ואי לא לא יכלין לאתדבקא ביה

תא חזי דהא נשמתא דבר נש לאו איהו (נ"א לא אית) מאן דיכיל למנדע לה אלא בגין אלין שייפין דגופא²⁹⁶ ואינון דרגין דעבדין אומנותא דנשמתא בגין כך אתידע ולא אתידע²⁹⁷ כך קב"ה אתידע ולא אתידע בגין דאיהו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא גניז וטמיר מכלא²⁹⁸ אבל באינון שערים דאינון פתחין לנשמתא אתידע קב"ה

תא חזי אית פתחא לפתחא ודרגא לדרגא²⁹⁹ ומנייהו ידיע יקרא דקב"ה פתח האהל דא הוא פתחא דצדק³⁰⁰ כמה דאת אמר (שם קיה יט)

רבי שמעון אמר, "נודע בשערים בעלה", איזה שערים, כמו שנאמר "שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם". ומשום השערים הללו, שהם דרגות עליונות, בגללם נודע הקדוש ברוך הוא, ואם לא, לא יכולים להתדבק בו.

בא וראה, הרי נשמת האדם אין הוא (אין) מי שיכול לדעת אותה, אלא משום אברי הגוף, והם הדרגות שעושות אומנות הנשמה, לכן נודע ולא נודע. כך הקדוש ברוך הוא נודע ולא נודע, משום שהוא נשמה לנשמה, רוח לרוח, גנוז וטמון מן הכל. אבל באותם השערים, שהם פתחים לנשמה, נודע הקדוש ברוך הוא.

בא וראה, יש פתח לפתח ודרגה לדרגה, ומהם ידוע כבודו של הקדוש ברוך הוא. "פתח האהל", זהו פתח של צדק, כמו

²⁹² ר' שמעון לא פליג עליה דר' יהודה בענין ההשגה שפי' אלא דלא בעי לאוקומי קרא בהכי אלא בהשגה המושגת על פי ההנהגה בר"ק והמושג מהמצאיל בהנהגתו בהם. ועוד שערים דקרא כמשמעו והם ר"ק והכריח כן מאומרו שאו שערים שהם מלכות ויסוד ראשנים נצח והוד ראשים ודאי ליסוד ומלכות והם ראשי חדשים והנשאו חסד וגבורה ת"ת שהם פתחים לבינה ודאי ולכך נקראים פתחי עולם ובהם יתגלה ויבוא מלך הכבוד דהינו סוד הכתר וכו' (אור יקר).

²⁹³ בפרשת פנחס דף רכ"ג פירש שהם נה"י וראשיהם חג"ת (נ"א).

²⁹⁴ אע"ג דהתם קרי להו תתאין בערך פתח האהל מ' קרי עלאין. ז"ח (נ"א).

²⁹⁵ פי' שית סטרין (ד"א). ר"ק נקראים שערים ומ' נק' שערי צדק זה השער לה' שהוא ז"א. הרש"ב. ככתוב להלן ק"ס ע"ב ת"ת מתגלית לנביאים בנ"ה כך קב"ה איתידע בהתגלותו בנ"ה (נ"א).

²⁹⁶ נמצאו אל הנשמה ב' בחינות הבחינה הראשונה היא הנשמה פשוטה קודם התלבשה בגוף שאין בה ידיעה כלל, וז"ש "דהא נשמה וכו'". הב' הוא גוף לבוש הנשמה שהם אמצעים להכיר הנשמה וז"ש אלא בגין אלין שייפי דגופא וכו'. הג' הנשמה אחר התפשטה בגוף שיש בה ידיעה קצת וז"ש בגין כך אתידע ולא אתידע ובחי' אלו בנמשל כי התפשטות הנשמה בספירות, אין בה לעולם ידיעה החלטית אלא ידיעה קצתית (אור יקר). פי' דרגין הם החסדים והגבורות שיורדים ומתקבצים ביסוד ז"א וכל שייפין הם ה' קצוות שהשפעם מתקבצת בו (מ"מ לעיל יח ע"א).

²⁹⁷ ת"ת נשמתא לנשמתא פירוש הנה"י הם נשמה למלכות הנקרא גוף כנזכר בזוהר והת"ת שהוא עילה לנה"י הוא נשמתא לנשמתא. ז"ח (נ"א).

²⁹⁸ הם ג' מיני אורות מתפשטים בספירות אל ההנהגה וזה מתלבש בתוך זה וזה בתוך זה האור הראשון המקיים הכל, הפנימי מהכל הוא אור וחיות הא"ס המתפשט מרום המעלה עד נקודה האחרונה. האור הב' הוא אור הכתר שאור הא"ס מתבלש בו ומאיר בספירות בהתלבש אורו זה בתוך זה. האור הג' הוא אור חכמה שב' מיני אורות אלו הם באים דרך בה ומתלבשים בה (אור יקר). אורו וקדושתו שבהם הוא בהעלם גדול מאד, ואינו ניכר כלל אלא מצד מקריהם (הקדו"ש יז ע"ג), והוא הגילוי של שם אלקים כמאה"כ "בראשית ברא אלקים". הגילוי העיקרי של שם הו"ה ב"ה הוא רק באצילות (דע"ה ח"א פא ע"א), והוא בחי' "מקומו של עולם" הנושא אותו במלואו. ועי' בהר קט ע"ב (דע"ה ח"ב מט ע"א), והוא בחי' "עושה את כל המעשים" (הנזכר ב"אני מאמין" שבסידור) (כללים ח"ב לד ע"ד), כוונת מש"כ כאן "נשמה לנשמה ורוח לרוח" היא, ששכינתו ית' השוכנת בעולמות בכל א' וא' היא לפי ערכו להנשמה, הוא נשמה לנשמה, אבל לרוח, הוא רק בחי' רוחא לרוחא (כללים ח"ב מד ע"ג). ואחרי הארה זו לא נעשים העולמות חד עמו, אלא עומדים לעולם בתכונתם המיוחדת להם, שהם נבראים נוצרים ונעשים (ביאורים ח"א כו ע"ד).

²⁹⁹ המלכות, ובה מראות כל ר"ק (אור יקר).

³⁰⁰ עי' תיקו"ז יט ע"א שצדק היא כינוי למדת המלכות. @

בראשית

פתחו לי שיערי צדק³⁰¹ וגו' דא פתחא קדמאה לאעלא ביה ובהאי פתחא אתחזון כל שאר פתחין עלאין מאן דזכי להאי זכי למנדע ביה ובכלהו שאר פתחין בגין דכלהו שראן עליה³⁰² והשתא דפתחא דא לא אתידע בגין דישראל בגלותא וכלהו פתחין אסתלקו מניה ולא יכלין למנדע ולא תדבקא אבל בזמנא דיפקון ישראל מן גלותא זמינין כלהו דרגין עלאין למשרי עליה כדקא יאות

וכדין ינדעון בני עלמא חכמתא עלאה יקרא מה דלא הווי ידעין מקדמת דנא דכתיב (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה כללהו זמינין לאשראה על האי פתחא תתאה דאיהו פתח האהל³⁰³ וכלהו זמינין לאשראה על מלכא <משיחא> (לתתא) בגין למידן עלמא דכתיב (שם ד) ושפט בצדק דלים וגו' בניני כך כד אתבשר אברהם האי דרגא הוה אמר כמה דאתמר דכתיב (בראשית יח י) ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה ויאמר לא כתיב מאן הוה³⁰⁴ ודא הוא פתח האהל ועל דא ושרה שומעת האי דרגא דהוה מליל עמיה³⁰⁵ מאן דלא הוה שמעת מקדמת דנא דכתיב ושרה שומעת פתח האהל³⁰⁶ דהוה מבשר ואמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך

תא הזי כמה הוא חביבותא דקב"ה לגביה דאברהם דהא לא נפק מניה יצחק עד דאתגור לבתר דאתגור אתבשר ביה ביצחק בגין דאיהו כדין זרעא קדישא ועד לא אתגור לאו איהו זרעא קדישא וכדין איהו כמה דכתיב (שם א יב) אשר זרעו בו למינהו

ותא הזי עד לא אתגור אברהם ההוה זרעא דיליה לא הוה קדישא בגין דנפק בגו ערלה ואתדבק בערלה לתתא לבתר דאתגור נפק

שנאמר "פתחו לי שיערי צדק וגו'". זהו פתח ראשון להיכנס בו, ובפתח הזה נראים כל שאר הפתחים העליונים. מי שזוכה לזה, זוכה לדעת אותו ובכל שאר הפתחים, משום שכולם שורים עליו. ועכשיו שפתח זה לא נודע, משום שישראל בגלות וכל הפתחים הסתלקו ממנו ולא יכולים לדעת ולדבק. אבל בזמן שישראל יצאו מן הגלות, עתידות כל הדרגות העליונות לשרות עליו כראוי.

ואז ידעו בני העולם חכמה עליונה נכבדה מה שלא היו יודעים מקודם לזה, שכתוב "ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'". כולם עתידים לשרות על הפתח התחתון הזה, שהוא פתח האהל, וכולם עתידים לשרות על מלך המשיח כדי לדון העולם, שכתוב "ושפט בצדק דלים וגו'". לכן כשהתבשר אברהם, הדרגה הזו היתה אומרת כמו שנתבאר, שכתוב "ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה", "ויאמר" לא כתוב מי היה, וזהו "פתח האהל". ועל זה "ושרה שומעת" דרגה זו שהיתה מדברת עמו מה שלא היתה שומעת מקודם לזה, שכתוב "ושרה שומעת פתח האהל", שהיתה מבשרת ואומרת "שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך".

בא וראה כמה חביבות הקדוש ברוך הוא לאברהם, שהרי לא יצא ממנו יצחק עד שנימול. אחר שנימול התבשר על יצחק, משום שאז הוא זרע קדוש, וטרם שנמול אינו זרע קדוש, ואז הוא כמו שכתוב "אשר זרעו בו למינהו".

ובא וראה, טרם שנמול אברהם, זרעו לא היה קדוש, משום שיצא בתוך ערלה ונדבק בערלה למטה. אחר שנמול יצא אותו הזרע מתוך הקדושה, ונדבק בקדושה

³⁰¹ ס"ת בגי' קכו אחורים דאדנ"י (ד"א). ר"ת פתחו לי שיערי צדק גימטריא ת"ק מילוי שדי ודו"ק (נ"א).

³⁰² ר"ק (אור יקר).

³⁰³ מתגלים במלכות ומשם על המשיח (אור יקר).

³⁰⁴ כ"מ דקאמר ויאמר ויקרא סתם ולא מפרש מאן, הוא נוק', דלא אדכרת לצניעות (אור יקר).

³⁰⁵ אם נפרש שהיה מדרגה עליונה היאך אפשר שתשמע שרה שהיא נקבה, שכל הנקבות ודאי למטה

במלכות (אור יקר).

³⁰⁶ פירוש ששמעה פתח האהל השכינה שאמרה לאברהם. א"מ (נ"א).

בראשית

ההוא זרעא בגו קדישא ואתדבק בקדושה דלעילא ואוליד לעילא ואתדבק אברהם בדרגיה³⁰⁷ כדקא יאות תא חזי כד אוליד אברהם ליצחק נפק קדישא כדקא יאות והאי [נ"א ודאי] מיא אעדו ואוליד השוכא³⁰⁸

רבי אלעזר שאיל יומא חד לרבי שמעון אבוי א"ל האי דקרא ליה קב"ה יצחק דכתיב (שם יז יט) וקראת את שמו יצחק אמאי דהא אתחזי דעד לא נפק לעלמא³⁰⁹ קרא ליה יצחק א"ל הא אתמר דאשא נטל(ו) מיא³¹⁰ דהא מיא מסטרא דגבורה קא אתיין [ותא שאיל להו לליואי] (ותו שאיל ליה לואי) דאינון בדיחין לההוא סטרא במאני זמר ותשבחן לקביל האי סטרא³¹¹ בגין כך יצחק איהו חדוה בגין דאתי מההוא סטרא ואתדבק ביה תא חזי יצחק בדיחותא חדוה דאחלף מיא באשא³¹² ואשא במיא ועל דא אקרי הכי ובגין כך קודשא בריך הוא קרי ליה

קד/א

הכי עד לא יפוק לעלמא שמא דא ואודע ליה לאברהם ותא חזי בכלהו אחרנין שבק לון קב"ה למקרי לון שמהן ואפילו נשי הון קראן לבנייהו שמהן אבל הכא לא שבק קב"ה לאמיה למקרי ליה שמא אלא לאברהם דכתיב (בראשית יז יט) וקראת את שמו יצחק אנת ולא אחרא בגין לאחלפא מיא באשא ואשא במיא לאכללא ליה בסטריה

כיון דאתבשר אברהם ביצחק מה כתיב (שם יח מז) ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום³¹³ רבי אלעזר אמר תא חזי כמה אנהג קב"ה טיבו עם כל בריין וכל שכן לאינון דאולי באורחוי דאפילו בזמנא דבעי למידן עלמא איהו

שלמעלה, והוליד למעלה, ונדבק אברהם בדרגתו כראוי. בא וראה, כשהוליד אברהם את יצחק, יצא קדוש כראוי. ואלו (ודאי) המים שהרו והולידו חושך.

רבי אלעזר שאל יום אחד את רבי שמעון אביו. אמר לו, זה שקרא לו הקדוש ברוך הוא יצחק, שכתוב "וקראת את שמו יצחק", למה, שהרי נראה שטרם שיצא לעולם קרא לו יצחק. אמר לו, הרי נאמר שאש לוקחת מים, שהרי המים באים מצד של הגבורה, ועוד (ובא תשאל מהלויים) (שאל אותו) הלויים שהם משמחים לאותו הצד בכלי זמר ותשבחות כנגד הצד הזה, לכן יצחק הוא שמחה, משום שהוא בא מאותו צד ונדבק בו. בא וראה, יצחק צחוק שמחה, שמחליפה מים באש ואש במים, ועל זה נקרא כך. ולכן הקדוש ברוך הוא קרא לו

כך בטרם שיצא לעולם בשם זה, והודיע לאברהם. ובא וראה, בכל האחרים השאיר להם הקדוש ברוך הוא לקרא להם שמות, ואפילו נשים היו קוראות לבניהן שמות. אבל כאן לא נתן הקדוש ברוך הוא לאמו לקרא לו שם, אלא לאברהם, שכתוב "וקראת את שמו יצחק", אתה ולא אחר. כדי להחליף מים באש ואש במים להכלילו בצדו.

כיון שהתבשר אברהם ביצחק, מה כתוב, "ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום". רבי אלעזר אמר, בא וראה כמה הקדוש ברוך הוא נוהג טובה עם כל הבריות, וכל שכן לאותם שהולכים בדרכיו. שאפילו בזמן שרוצה לדון את העולם, הוא

³⁰⁷ דנעשה מרכבה לחסד ממש באצילות אמנם קודם לא היה באצילות ממש. ז"ח (נ"א).

³⁰⁸ וילדו אפלה. וכמ"ש בשמו"ר פ' טו סימן כב, וכן הוא ג"כ לעיל לב ע"ב (לש"ו). כלומר שמים, שהם מסטרא דגבורות, הולידו חיצונים (דע"ה ח"ב צא ע"א).

³⁰⁹ פ"י שלא תאמר טעם קריאתו יצחק ע"ש צחוק עשה לי וכו' שהרי עד שלא נולד, קרי ליה יצחק (מ"מ).

³¹⁰ אור החסד בכלי הגבורה ואור הגבורה בכלי החסד וז"ש דאשא נטל מייא, ר"ל כלי הגבורה לקח אור החסד כמ"ש לקמן דאליף מייא באשא שהוא אור החסד בכלי הגבורה ואשא במיא אור הגבורה בכלי החסד (מ"מ).

³¹¹ היינו גבורה. א"מ (נ"א).

³¹² בעקידה אתכליל מיא באשא קיט ע"ב (ד"א).

³¹³ יצחק הוא בחי' דין וכיון שנתגלה דין בעולם עשה דין בסדום, וז"ש ויקומו משם האנשים, ור"ל מאותו הבשורה שנתגלה יצחק כתיב וישקיפו וכו' (זהר הרקיע).

בראשית

גרים <למאן> (למה) דרחים ליה למזכי במלה עד לא ייתי ההוא דינא לעלמא

דתנינן בשעתא דקב"ה רחים ליה לבר נש משדר ליה דורונא ומאן איהו מסכנא³¹⁴ בגין דיזכי ביה וכיון דזכי ביה איהו אמשיך עליה חד חוטא דחסד דאתמשך מסטר ימינא³¹⁵ ופריש ארישיה ורשים ליה בגין דכד ייתי דינא לעלמא³¹⁶ ההוא מתבלא יודהר ביה וזקיף עיניו³¹⁷ וחמא לההוא רשימו כדין אסתלק מניה ואודהר ביה בגיני כך אקדים ליה קב"ה במה דיזכי

ותא חזי כד בעא קב"ה לאיתאה דינא על סדום אזכי קודם לאברהם ושדר ליה דורונא למזכי עמהון³¹⁸ בגין לשזבא ללוט בר אחוה מתמן הה"ד (שם יט כט) ויזכור אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה ולא כתיב ויזכור אלהים את לוט דהא בזכותיה דאברהם אשתזב ומאי ויזכור [דדכיר ליה] מאי דאזכי קודם עם אינון תלת מלאכין

כגוונא דא בר נש דיזכי בצדקה עם בני נשא בשעתא דדינא שריא בעלמא קב"ה אדכר ליה לההיא צדקה דעבד³¹⁹ בגין דבכל שעתא דזכי בר נש הכי אכתיב עליה לעילא ואפילו בשעתא דדינא שריא עלוי קב"ה אדכר ליה לההוא מינו

גורם למי שאוהב אותו לזכות בדבר טרם שיבא אותו הדין לעולם.

ששנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא אוהב את האדם, שולח לו דורון, ומיהו, עני, כדי לזכות בו. וכיון שזוכה בו, הוא מושך עליו חוט אחד של חסד שנמשך מצד הימין, ופורס על ראשו ורושם אותו, כדי שכשיבא הדין לעולם, אותו המשחית יזהר בו, ומרים עיניו ורואה אותו הרושם, ואז מסתלק ממנו ונזהר עליו. לכן מקדים הקדוש ברוך הוא במה שיזכה.

ובא וראה, כשרצה הקדוש ברוך הוא להביא דין על סדום, זיכה קודם את אברהם ושולח לו דורון לזכות עמהם כדי להציל את לוט בן אחיו משם, זהו שכתוב "ויזכור אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה", ולא כתוב ויזכור אלהים את לוט, שהרי בזכות אברהם ניצל. ומה זה "ויזכור", שזכר אותו מה שזכה קדם עם אותם שלשת המלאכים.

כדוגמא זו, אדם שזוכה בצדקה עם בני אדם, בשעה שדין שרוי בעולם, הקדוש ברוך הוא מזכיר לו את אותה הצדקה שעשה, משום שבכל שעה שזוכה האדם, כך נכתב עליו למעלה. ואפילו בשעה שדין שורה עליו, הקדוש ברוך הוא זוכר את

³¹⁴ היינו עני חשוב והגון, שאם אינו כך אדרבא עליו נאמר (ירמיה יח כג) ויהיו מוכשלים לפניך וגו' [עיי' ב"ק טז ע"ב: מאי דכתיב יהיו מוכשלים לפניך בעת אפך עשה בהם אמר ירמיה לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם אפילו בשעה שעושין צדקה הכשילם בבני אדם שאינו מהוגנים כדי שלא יקבלו עליהן שכר], וטעם הדבר כי כל עני הוא מצד הגבורה [עיי' לעיל יג ע"ב] וכו'. והנה אם העני אינו הגון במעשיו בחינתו מגבורות החיצוניות, ואם יחזיק ידו נמצא מחזיק ידי הס"א, אבל כשהוא עני צנוע וטוב הוא מגבורות הקדושות שבמלכות, והנותן לו צדקה משפיע ה' שה"ס חסדים בצדק שהוא דין וממתיקו (רמ"ז).

³¹⁵ אור זה שאמרנו שמתגלה ביסוד מחסד עליון בסוד לויטן, הוא החוט של חסד שמאיר במלכות, שהיא אסתר, שהיתה למעלה נסתרת באו"א בסוד ד'. ונקראת אח"כ הדס"ה, שזכתה לקבל הד' וה"ס, והיא בחי' ה' אחרונה שבשם ואח"כ נמשך לה חוט של חסד, וזה החוט הוא בחינה בתוך החסד (ספר הליקוטים אמור כג).

³¹⁶ אינו בא לעולם אלא מפני חסרון מיתוק הגבורות שאז הדינין גוברים (רמ"ז).

³¹⁷ ראשית יניקת החיצונים הוא מן החזה ולמטה ששם בחינת עץ הדעת טוב ורע, אבל באותו השליש העליון אין להם שום אחיזה ולכן זוקף עיניו למעלה ורואה אותו רשימו (רמ"ז).

³¹⁸ משמע כי בזכות שאכלו המלאכים אצל אברהם ניצול לוט (נ"א).

³¹⁹ כח החסד שעשה בצדקתו הוא מתעורר ומתחזק למתק כח הדין בבחינת הצדיק הפרטית שלו, וזהו אדכר ליה, שמתעורר כח הזכירה שהוא ביסוד ומשפיע בנוק' אור חסד, ומכאן מוכח שדוקא מצות הצדקה יש לה סגולה זו ולא מצוה אחרת, והטעם וכו' [כל המצות שאדם עושה, הם נרשמים באות אחד של כ"ב אתון המיוחד לאותה המצוה. והנה אותו מאיר במצחו, וזה הוא בזמן שעושה המצוה, ותכף מסתלק ונבלע בפנים, אבל אם עשה מצוה של הצדקה, הנה האות שלה מאיר במצחו כל אותו השבוע. וזהו וצדקתו עומדת לעד - ספר הליקוטים תהלים קיב]. ואפשר שלזה רומז בכאן באומרו, דבכל שעתא דזכי בר נש, ולא אמר דזכי בצדקה (רמ"ז).

בראשית

דעבד וזכה עם בני נשא כמה דאת אמר (משלי יא ד) וצדקה תציל ממות בניני כך אקדים ליה קב"ה לאברהם בגין דיזכי וישויב ללוט

וישקיפו על פני סדום (בראשית יח טז) תא הזי ויקומו משם האנשים מההיא סעודה³²⁰ דאתקין לו אברהם וזכה בהו דאף ע"ג דמלאכין הוו זכה בהו וכל ההוא מיכלא לא אשתאר מניה כלום³²¹ בגיניה דאברהם ולמזכי ביה דהא כתיב ויאכלו באשא דלהון³²² אתאכיל ואי תימא הא תלת מלאכין הוו האי אש"א והאי מי"א והאי רוח"א אלא כל חד וחד כליל בחבריה ובגיני כך ויאכלו כגוונא דא (שמות כד יא) ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו אכילה ודאית אכלו [דאתזנו] (דזנו) מן שכינתא³²³

אוף הכא ויאכלו גרמו [[נ"א גרמו רמו] לאתזנא (מניה) [מההוא] (מ)סטרא דאברהם <אתדבק> [אתזן ביה] ובגין כך לא [אשאר] (אשתארו)] ממה דיהיב לון אברהם כלום כגוונא דא בעי ליה לבר נש למשתי מההוא כסא דברכה³²⁴ בגין דיזכי לההיא ברכה דלעילא אוף אינון אכלו ממה דאתקין לון אברהם בגין דיזכון לאתזנא³²⁵ מסטרא דאברהם דהא מההוא סטרא נפיק מוונא לכלהו מלאכי³²⁶ עלאי וישקיפו אתערותא דרחמי לשיזבא ללוט כתיב הכא וישקיפו וכתיב התם (דברים כו טו) השקיפה ממעון קדשך מה להלן לרחמי אוף

אותו הטוב שעשה וזכה עם בני אדם, כמו שנאמר "וצדקה תציל ממות". לכן הקדים הקדוש ברוך הוא לאברהם, כדי שיזכה ויציל את לוט.

"וישקיפו על פני סדום". בא וראה, "ויקומו משם האנשים", מאותה סעודה שתיקן לו אברהם וזכה בהם, אף על גב שהיו מלאכים, זכה בהם. וכל אותו מאכל לא נשאר ממנו כלום, משום אברהם, ולזכותו, שהרי כתוב "ויאכלו", באש שלהם נאכל. ואם תאמר, הרי שלשה מלאכים היו, זה אש וזה מים וזה רוח, אלא כל אחד ואחד כלול בחבירו, ולכן "ויאכלו". כדוגמא זו, "ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו", אכילה ודאית הם אכלו, שנזונו מהשכינה.

וכן כאן "ויאכלו", גרמו (גרמז רמז) לזון (ממנו) מאותו הצד שאברהם נדבק בו, ולכן לא השאירו כלום ממה שנתן להם אברהם. כדוגמא זו צריך האדם לשתות מאותה כוס של ברכה, כדי שיזכה לאותה ברכה שלמעלה. אף הם אכלו ממה שתקן להם אברהם כדי שיזכו לזון מהצד של אברהם, שהרי מאותו צד יוצא מזון לכל המלאכים העליונים. "וישקיפו", התעוררות של רחמים להציל את לוט. כתוב כאן "וישקיפו", וכתוב שם "השקיפה ממעון קדשך", מה להלן לרחמים, אף כאן לרחמים.

³²⁰ הטוב שה' עושה אל אוהביו וכו' מזה הטוב נהנים שאר הבריות כמו שהיה ללוט בזכות אברהם ויקומו משם האנשים, כי מלת משם יתירה, וגם מה ענין השקפה זו. וליישב הכל אמר מההיא סעודה, ירצה שמאותה סעודה נמשך להם כח להשקפה שרומזת רחמים כדלקמן, שהרי שני המלאכים האלה היו גבריאל ורפאל דינא קשיא ורפיא, ועכשיו היתה קימה וכח במיתוק בזכות אברהם בסעודתו, שאעפ"י שהיו מלאכים זכה בהו ממש שהשפיע בהם אור החסד שהוא ממש סגולת הצדקה, ולכן גבריאל הסכים בהצלת לוט והעיריהו עם רפאל לצאת מן המקום, ורפאל נתעסק בהצלתו שמדתו במלכות שהיא הנהנית בעצם מן הצדקה (רמ"ז).

³²¹ גדול כח המיתוק יותר משל הקרבן שלא נשאר שום שיור לחיצונים בזכות אברהם ולהוסיף זכותו להציל את לוט (רמ"ז).

³²² קכ ע"א (הערת הזוהר).

³²³ אותה האכילה היתה רוחנית שנהנו מן השכינה (רמ"ז).

³²⁴ משמע דכוס של ברכה אם שותה יותר מרבה ברכה לעצמו (נ"א).

³²⁵ הנאה גדולה היתה למלאכים באכילה זו, וכו', כי זכות גדול היה להם (רמ"ז).

³²⁶ משם יורד למטה למלאכים לפי מעלת כל אחד ואחד, אבל עכשיו זכו לאותו השפע בבחי' שרשו למעלה (רמ"ז). יובן במ"ש הרב (שעה"כ יו"כ ג) כי מזון מלאכי השרת שהוא המן שהיה במדבר בא ממוח בינה דאיאמ שהיא אה"ה דיוד"ן ויורד ומתלבש בחסד דאבא שהוא ע"ב ומשם משתלשל וניזונים ממנו מלאכי השרת וישראל כשהיו במדבר. וכו' וז"ס והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו, שאברהם שרשו מחסד דאבא, והוא תחת בינה דאמא שהיא אה"ה דיוד"ן כמנין עץ עם הכולל (מ"מ).

בראשית

הכא לרחמי

ואברהם הולך עמם לשלחם (בראשית יח טז) למעבד לון לוייה אמר רבי ייסא אי תימא דאברהם ידע דמלאכין אינון אמאי אעביד לון לוייה אלא אמר רבי אלעזר אף על גב דהוה ידע³²⁷ (רגיל הוה למעבד לכלהו בני נשא דזמינן עמיה למעבד לון לוייה) [נ"א מה דהוה רגיל למעבד עם בני נשא עבד בהו ואלוי לון] בגין <ד>כך אצטריך ליה לבר נש למעבד לוייה לאושפיוזין דהא כלא בהאי תליא ובעוד דאיהו הוה אזיל עמהון אתגלי קב"ה עליה דאברהם דכתיב (בראשית יח יז) ויהו"ה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה ויהו"ה [הוא ובית דיניה] בגין דקב"ה הוה אזיל

קד/ב

זהר

עמהון תא חזי כד בר נש עביד לוייה (לבר נש) [לחבריה] איהו אמשיך לשכינתא לאתחברא בהדיה ולמהך עמיה באורחא לשובא ליה ובגין כך בעי ליה לבר נש ללוויי לאושפיוזא בגין דחבר ליה לשכינתא³²⁸ ואמשיך עליה לאתחברא בהדיה³²⁹ [בגין כך] ויהו"ה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה³³⁰ (בראשית יח יז)

רבי חייא פתח (עמוס ג ז) כי לא יעשה יהו"ה אלהיים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים³³¹ זכאין אינון זכאי עלמא דקב"ה אתרעי בהו וכל מה דאיהו עביד ברקיעא וזמין למעבד בעלמא על ידי דזכאין עביד ליה ולא כסי מנייהו לעלמין כלום בגין דקב"ה בעא לשתפא בהדיה (נ"א) לצדיקיא דלא תהא פתחון פה לרשיעייא בכל מה דאיהו עביד תא חזי כלא גלי קב"ה) לצדיקיא בגין דאינון אתיין

"ואברהם הלך עמם לשלחם", לעשות להם לוייה. אמר רבי ייסא, אם תאמר שאברהם ידע שהם מלאכים, למה עשה להם לוייה. אלא אמר רבי אלעזר, אף על גב שידע, (רגיל היה לעשות לכל בני האדם שמזומנים עמו לעשות להם לוייה. נ"א מה שהיה רגיל לעשות עם בני אדם עשה בהם, ולוייה אותם). לכן צריך לאדם לעשות לוייה לאורחים, שהרי הכל תלוי בזה. ובעוד שהוא היה הולך עמם, התגלה הקדוש ברוך הוא אל אברהם, שכתוב "וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה". "וה", הוא ובית דינו, משום שהקדוש ברוך הוא היה הולך

עמם. בא וראה, כשבן אדם עושה לוייה (לאדם) לחברו, הוא מושך את השכינה להתחבר עמו וללכת עמו בדרך להצילו, ולכן צריך אדם ללוות את האורח כדי לחבר עמו את השכינה, ומושך עליו להתחבר עמו. לכן "וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה".

רבי חייא פתח, "כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גילה סודו אל עבדיו הנביאים". אשריהם צדיקי העולם שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם, וכל מה שהוא עושה ברקיע ועתיד לעשות בעולם, עושה אותו על ידי הצדיקים, ולא מכסה מהם כלום לעולמים, כי הקדוש ברוך הוא רוצה לשתף עמו (את הצדיקים, שלא יהיה פתחון פה לרשעים בכל מה שהוא עושה. בא וראה, הכל מגלה הקדוש ברוך הוא) לצדיקים, משום שהם באים ומזהירים את בני האדם לשוב

³²⁷ פירוש אף מי שא"צ לוייה יש מצוה אם רגיל. א"מ (נ"א).

³²⁸ נ"ל הטעם דווקא בהיותם עוסקים בדברי תורה כדרך לוייה ודרך שכינה להמצא במקום תורה וע"י כך מתחברת אליו (אור יקר).

³²⁹ שיעור הלוייה הוא מיל וסוד הדבר הוא כי יום השבת הוא יסוד ושיעור תחומו אלפים אמה שהוא מיל ונמצא כי השכינה שהוא מלכות שיעורם מיל גם בינה לבין היסוד הוא מיל ולפי שהאדם בלכתו לדרך צריך שתלוהו השכינה בסוד צדק לפניו יהלך לכן האדם המלוה אותו צריך שימשיך עליו את השכינה שתלך עמו וזה ע"י הלוייה ששיעורה הוא מיל שהוא שיעור השכינה כנזכר (שער המצות שופטים).

³³⁰ ולא "וירא" שהכל היה מראה אחת (אור יקר).

³³¹ עי' לקמן קפג ע"ב, וח"ב ו ע"ב.

בראשית

ומזהרין לבני נשא לאתבא מחובייהו ולא יתענשון מגו דינא עלאה ולא יהא לון פתחא דפומא לגביה בגיני כך קב"ה אודע לון רזא דאיהו עביד <בהו דינא> תו בגין דלא יימרון דהא בלא דינא עביד בהו דינא

אמר רבי אלעזר ווי [לון] להיביא דלא ידעין ולא משגיחין ולא ידעין לאסתמרא מחובייהו ומה קב"ה די כל עובדוהי קשוט ואורחתיה דין לא עביד כל מה דעביד בעלמא עד דגלי להו לצדיקייא בגין דלא יהא לון פתחא דפומא לבני נשא³³² גבי בני נשא לא כל שכן דאית לון [למיעבד מליהון] דלא ימללון בני נשא סמיא עליהון וכן כתיב (במדבר לב כב) והייתם נקיים מיהו"ה ומישראל ואית לון למיעבד דלא יהא לון פתחון פה לבני נשא ויתרון בהון אי אינון חטאן ולא משגחי לאסתמרא דלא יהא ליה למדת דינא דקב"ה פתחא דפומא לגבייהו ובמה בתשובה ועובדין דכשרן

תא חזי ויהו"ה אמר המכסה אני מאברהם (בראשית יח יז) א"ר יהודה קב"ה יהב כל ארעא לאברהם

מדרש הנעלם

ויהו"ה אמר המכסה אני מאברהם וגו' (בראשית יח יז) מה כתיב למעלה (בראשית יח טז) ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום לעשות דין ברשעים מה כתיב אחריו המכסה אני מאברהם א"ר חסדא אין הקדוש ברוך הוא עושה דין ברשעים עד שנמלך בנשמתן של צדיקים הה"ד (איוב ד ט) מנשמת אלו"ה יאבדו וכתוב המכסה אני מאברהם

אמר הקדוש ברוך הוא כלום יש לי לעשות דין ברשעים עד שאמלך בנשמת הצדיקים ואומר להם (ה) הרשעים חטאו לפניי אעשה בהם דין דכתיב (בראשית יח כ) ויאמר יהו"ה זעקת סדום ועמורה כי רבה וחטאתם וגו' אמר רבי אבהו הנשמה עומדת במקומה והיא יראה להתקרב אליו ולומר לפניו כלום עד שאומר למטטרו"ן שיגשנה לפניו ותאמר מה שרצתה

מחטאיהם, ולא יענשו מתוך הדין העליון, ולא יהיה להם פתחון פה אליו. לכן הקדוש ברוך הוא מודיע להם הסוד שהוא עושה בהם הדין. ועוד, כדי שלא יאמרו שהרי בלי דין עושה בהם דין.

אמר רבי אלעזר, אוי לרשעים שלא יודעים ולא משגיחים ולא יודעים להשמר מחטאיהם. ומה הקדוש ברוך הוא שכל מעשיו אמת, ודרכיו דין, אינו עושה כל מה שעושה בעולם עד שמגלה לצדיקים, כדי שלא יהיה להם פתחון פה לבני אדם, אצל בני אדם לא כל שכן שיש להם לעשות דבריהם שלא ידברו בני אדם לשון הרע עליהם. וכן כתוב "והייתם נקיים מה' ומישראל". ויש להם לעשות שלא יהיה להם פתחון פה לבני אדם, ויתרו בהם אם הם חוטאים ולא משגיחים להישמר, שלא תהיה למדת הדין של הקדוש ברוך הוא פתחון פה אליהם. ובמה, בתשובה ומעשים כשרים.

בא וראה, "וה' אמר המכסה אני מאברהם". אמר רבי יהודה, הקדוש ברוך הוא נתן את כל הארץ לאברהם

"וה' אמר המכסה אני מאברהם וגו'". מה כתוב למעלה, "ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום", לעשות דין ברשעים. מה כתוב אחריו, "המכסה אני מאברהם". אמר רב חסדא, אין הקדוש ברוך הוא עושה דין ברשעים עד שנמלך בנשמתם של צדיקים. זהו שכתוב "מנשמת אלוה יאבדו", וכתוב "המכסה אני מאברהם".

אמר הקדוש ברוך הוא, כלום יש לי לעשות דין ברשעים עד שאמלך בנשמות הצדיקים, ואומר להם, הרשעים חטאו לפניי, אעשה בהם דין, שכתוב "ויאמר ה' זעקת סדום ועמורה כי רבה וחטאתם וגו'". אמר רבי אבהו, הנשמה עומדת במקומה, והיא יראה להתקרב אליו ולומר לפניו כלום, עד שיאמר למטטרו"ן שיגשנה לפניו ותאמר מה שרצתה. זהו שכתוב "ויגש

³³² כאן שייך מה שבסוף הספר סימן ח"י (הערת הזוהר).

בראשית

הה"ד (שם כג) ויגש³³³ אברהם ויאמר האף
תספה צדיק עם רשע חלילה לך וגו'

אולי יש חמישים צדיקים וגו' (שם כד) הנשמה
פותחת ואומרת רבונו של עולם שמא נתעסקו
בנ' פרשיות של תורה ואף על פי שלא נתעסקו
לשמה שכר יש להם לעולם הבא ולא יכנסו
לגיהנם מה כתיב בתריה (שם כו) ויאמר יהו"ה
אם אמצא בסדום חמישים צדיקים וגו'

והא (תנינן) [יתיר] אינון פרשיות >נ"ג הוון³³⁴
אלא אמר רבי אבהו חמשה ספרים הם בתורה
ובכל אחד ואחד נכללים עשרת הדברות עשרה
מאמרות שבהם נברא העולם חשוב עשרה בכל
חד מנהוין הוא חמישים³³⁵

עוד פותחת הנשמה ואומרת רבונו של עולם
אף על פי שלא נתעסקו [בתורה] שמא קבלו
עונשם על מה שחטאו בבית דין ונתכפר להם
שנאמר (דברים כה ג) ארבעים יכנו לא יוסף
וממה שנתביישו לפניהם דיים להתכפר
(לפניהם) [להם] שלא יכנסו לגיהנם מה כתיב
אחריו (בראשית יח כח) לא אעשה בעבור
הארבעים³³⁶

עוד פותחת ואומרת אולי >יש שם שלשים
אולי יש ביניהם צדיקים שהשיגו שלשים מעלות
הרמוזים בפסוק (יחזקאל א א) ויהי בשלשים
שנה והם כלולים בל"ב נתיבות³³⁷ שהם כ"ב
אותיות ועשר ספירות לפעמים הם כלולים
לשמונה

עוד פותחת ואומרת אולי >ימצאון שם
[עשרים] (עשרה) שמא יגדלו בנים לתלמוד
תורה ויש להם שכר לעשרת הדברות שתי
פעמים בכל יום דאמר רבי יצחק כל

קה/א

זהר

למהוי ליה אחסנת ירותא לעלמין דכתיב
(בראשית יג טו) כי את כל הארץ אשר אתה

אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע
וגו', חלילה לך וגו'.

"אולי יש חמישים צדיקים וגו'". הנשמה
פותחת ואומרת, רבונו של עולם, שמא
נתעסקו בחמישים פרשיות של תורה. ואף
על פי שלא נתעסקו לשמה, שכר יש להם
לעולם הבא ולא יכנסו לגיהנם. מה כתוב
אחריו, "ויאמר ה' אם אמצא בסדום
חמישים צדיקים וגו'".

והרי (שנינו), אותן פרשיות יתרות
חמישים ושלש היו. אלא אמר רבי אבהו,
חמשה ספרים הם בתורה, ובכל אחד ואחד
נכללים עשרת הדברות, עשרה מאמרות
שבהם נברא העולם. חשב עשרה בכל אחד
מהם, הוא חמישים.

עוד פותחת הנשמה ואומרת, רבונו של
עולם, אף על פי שלא נתעסקו בתורה,
שמא קבלו עונשם על מה שחטאו בבית
דין ונתכפר להם, שנאמר "ארבעים יכנו לא
יוסף". וממה שנתביישו לפניהם דיים
להתכפר (לפניהם) להם שלא יכנסו
לגיהנם. מה כתוב אחריו, "לא אעשה
בעבור הארבעים".

עוד פותחת ואומרת, אולי יש שם
שלשים, אולי יש ביניהם צדיקים שהשיגו
שלשים מעלות הרמוזות בפסוק "ויהי
בשלשים שנה", והם כלולים בל"ב נתיבות,
שהם כ"ב אותיות וי' ספירות. לפעמים הם
כלולים לשמונה.

עוד פותחת ואומרת, אולי ימצאון שם
עשרים, שמא יגדלו בנים לתלמוד תורה
ויש להם שכר עשרת הדברות שתי פעמים
בכל יום, שאמר רבי יצחק, "כל"

להיות לו לנחלת ירושה לעולמים,
שכתוב "כי את כל הארץ אשר אתה רואה

³³³ הוא"ו שמושית ומילת יג"ש עם הכולל מטטרו"ן (ד"א).

³³⁴ אע"ג שיש באמת נ"ד, נצבים וילך הם א' (בגרא בתיקו"ז ל"ו ע"ג). וע' בתיקו"ז ל"ח ע"א וז"ל,
שכינתא תתאה דאתקריאת ג"ן כלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא, עכ"ל.

³³⁵ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר (הערת הזוהר). חסר מ"ה. ויש זכות שמא קיימא בצדקה נפש
מישראל שנקרא אדם שהוא מ"ה. א"מ (נ"א).

³³⁶ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר סימן ט"ז (הערת הזוהר).

³³⁷ עי' ס"י פ"א מ"א.

בראשית

רואה לך אתננה וגו', וכתוב "שא נא עיניך וראה" ולאחר מכן הצטרך הקדוש ברוך הוא לעקור את המקומות הללו. אמר הקדוש ברוך הוא, כבר נתתי את הארץ לאברהם, והוא אב לכל, שכתוב "כי אב המון גוים נתתיך", ולא נאה לי למחות בנים בלי להודיע לאביהם שקראתי לו אברהם אוהבי, ולכן צריך להודיעו. לכן (אמר) "וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה".

לך אתננה וגו', וכתוב "שא נא עיניך וראה" ולאחר מכן הצטרך הקדוש ברוך הוא לעקור את המקומות הללו. אמר הקדוש ברוך הוא, כבר נתתי את הארץ לאברהם, והוא אב לכל, שכתוב "כי אב המון גוים נתתיך", ולא נאה לי למחות בנים בלי להודיע לאביהם שקראתי לו אברהם אוהבי, ולכן צריך להודיעו. לכן (אמר) "וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה".

אמר רבי אבא, בא וראה ענוותנותו של אברהם, שאף על גב שאמר לו הקדוש ברוך הוא "זעקת סדום ועמורה כי רבה", ועם כל זה שהאריך עמו והודיע לו שרוצה לעשות דין בסדום, לא ביקש ממנו להציל את לוט ולא יעשה בו דין. ולמה, בשביל שלא לתבוע שכר ממעשיו. ועל זה שלח הקדוש ברוך הוא לוט והצילו בגלל אברהם, שכתוב "ויזכור אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'".

אמר רבי אבא, בא וראה ענוותנותו של אברהם, שאף על גב שאמר לו הקדוש ברוך הוא "זעקת סדום ועמורה כי רבה", ועם כל זה שהאריך עמו והודיע לו שרוצה לעשות דין בסדום, לא ביקש ממנו להציל את לוט ולא יעשה בו דין. ולמה, בשביל שלא לתבוע שכר ממעשיו. ועל זה שלח הקדוש ברוך הוא לוט והצילו בגלל אברהם, שכתוב "ויזכור אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'".

מאי אשר ישב בהן לוט (שם) הא אתמר אבל בגין דכולהו הייבין ולא אשתכח (בינייהו) מכלהו דאית ליה מידי <ד>זכו בר לוט מכאן אוליפנא בכל אתר דדיירין ביה הייבין הריב איהו אשר ישב בהן לוט³⁴¹ וכי בכלהו הוה יתיב לוט אלא בגיניה הוה יתבי דלא אתחרבו ואי תימא בזכותיה לא³⁴² אלא בזכותיה דאברהם א"ר שמעון תא הוי דשמושא דעביד בר נש לזבא ההוא שמושא אנן עליה בעלמא ולא עוד אלא דאע"ג דאיהו הייבא אוליף מאורחוי ועביד לון

מה זה "אשר ישב בהן לוט", הרי נתבאר, אלא משום שכולם רשעים ולא נמצא (ביניהם) מכולם שיש לו דבר זכות פרט ללוט. מכאן למדנו, שבכל מקום שדרים בו רשעים הוא חרב. "אשר ישב בהן לוט", וכי בכולם ישב לוט, אלא בגללו היו מיושבים ולא חרבו. ואם תאמר בזכותו, לא, אלא בזכות אברהם. אמר רבי שמעון, בא וראה ששמוש שאדם עושה לצדיק, אותו שמוש מגן עליו בעולם, ולא עוד, אלא שאף על גב שהוא רשע, לומד מדרכיו ועושה אותם.

תא הוי דהא בגין דאתחבר לוט בהדיה דאברהם אף על גב דלא אוליף כל עובדוי אוליף למעבד טיבו³⁴³ עם בריין כמה דהוה עביד אברהם ודא הוא דאותיב לכל אינון קרתי כל ההוא זמנא דיתבו בתר דעאל לוט בינייהו א"ר

בא וראה, שהרי משום שהתחבר לוט עם אברהם, אף על גב שלא למד כל מעשיו, למד לעשות חסד עם הבריות כמו שהיה עושה אברהם, וזהו שהיה מישיב את כל אותן הערים כל אותו זמן שהיו מיושבים אחר שנכנס לוט ביניהם. אמר רבי שמעון, בא וראה ששכינה לא זזה

³³⁸ א"כ בערך המקומות אין ראוי להפכם אלא בהודעתו (אור יקר).

³³⁹ וא"כ בערך היושבים ג"כ צריך להודיעו (אור יקר).

³⁴⁰ קיא ע"א (הערת הזוהר).

³⁴¹ קח ע"א (הערת הזוהר).

³⁴² אי אפשר שהרי לעצמו אינו מציל כדכתיב ויזכור אלהים אל אברהם וישלח את לוט וכו' א"כ איך יציל לאחרים (אור יקר).

³⁴³ וראיה מהמלאכים שהכניסם לביתו (אור יקר).

בראשית

מאברהם באותה שעה שהקדוש ברוך הוא אמר לו (באותו זמן שהקדוש ברוך הוא עמו).
שמעון תא חזי דשכינתא לא אעדי מניה דאברהם בההיא <שעתא> (זמנא) דקב"ה >אמר ליה בההוא זמנא דקב"ה¹⁸ עמיה³⁴⁴

א"ל רבי אלעזר והא שכינתא הוה מליל עמיה דהא (בדרנא) דא אתגלי עליה קב"ה³⁴⁵ דכתיב (שמות ו ג) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי א"ל הכי הוא ודאי ותא חזי מה כתיב (בראשית יח ב) ויאמר יהו"ה זעקת סדום ועמורה כי רבה בקדמיתא ויהו"ה אמר ולבסוף ויאמר יהו"ה זעקת סדום ועמורה וגו' [דא איהו] (דאיהו) דרנא עלאה דאתגלי ליה על דרנא תתאה³⁴⁶

מדרש הנעלם

המגדל בנו לתלמוד תורה ומוליכו לבית רבו בבקר ובערב מעלה עליו הכתוב כאלו קיים (עליו) התורה ב' פעמים בכל יום

מה כתיב (בראשית יח לא) ויאמר לא אשחית בעבור העשרים עוד פותחת ואומרת אולי ימצאון שם עשרה אומרת רבוננו של עולם שמא היו מאותם העשרה הראשונים של בית הכנסת שנוטל שכר כנגד כלם שבאים אחריהם מה כתיב (ביה) (שם לב) ויאמר לא אשחית בעבור העשרה כל זה יש לנשמת הצדיק לומר על הרשעים כיון שלא נמצא בידם כלום מה כתיב (שם לג) וילך יהו"ה כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו מהו למקומו למקום מעלתו הידועה³⁴⁷

אמר רבי מצוה לו לאדם להתפלל על הרשעים כדי שיחזרו למוטב ולא יכנסו לגיהנם דכתיב (תהלים לה יג) ואני בחלותם לבושי שק וגו' ואמר רבי אסור לו לאדם להתפלל על

אמר לו רבי אלעזר, והרי שכינה היתה מדברת עמו, שהרי (בדרגה) זו התגלה אליו הקדוש ברוך הוא, שכתוב "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי". אמר לו, כך זה ודאי. ובא וראה מה כתוב, "ויאמר ה' זעקת סדום ועמורה כי רבה". בהתחלה "וה' אמר", ולבסוף "ויאמר ה' זעקת סדום ועמורה וגו'". זוהי הדרגה העליונה שהתגלתה לו על הדרגה התחתונה.

המגדל בנו לתלמוד תורה ומוליכו לבית רבו בבוקר ובערב, מעלה עליו הכתוב כאלו קיים (עליו) התורה שתי פעמים בכל יום.

מה כתוב, "ויאמר לא אשחית בעבור העשרים". עוד פותחת ואומרת, אולי ימצאון שם עשרה. אומרת, רבוננו של עולם, שמא היו מאותם העשרה הראשונים של בית הכנסת שנוטל שכר כנגד כולם שבאים אחריהם. מה כתוב (בו), "ויאמר לא אשחית בעבור העשרה". כל זה יש לנשמת הצדיק לומר על הרשעים. כיון שלא נמצא בידם כלום, מה כתוב, "וילך ה' כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו". מהו "למקומו", למקום מעלתו הידועה.

אמר רבי, מצוה לו לאדם להתפלל על הרשעים כדי שיחזרו למוטב ולא יכנסו לגיהנם, שכתוב "ואני בחלותם לבושי שק וגו'". ואמר רבי, אסור לו לאדם להתפלל

³⁴⁴ עד שעה שאמרה המכסה אני מאברהם (אור יקר). פי' שהשכינה לא זזה מעל אברהם כשהיה הז"א מדבר עמו (מ"מ).

³⁴⁵ נראה שהגלוי היה שכינה עם היות שהיו נראות בתוכה המדרגות העליונות על"ז הדבור והמראה היה על ידי אל שדי, ואם כן איך אמרת דשכינתא שהיא מדה אחרונה לא אעדי מיניה בההוא זמנא דקב"ה דהיינו ת"ת (אור יקר).

³⁴⁶ דיבור הת"ת אינו לאברהם ממש אלא לשכינה שעם אברהם או למלאכים וכו' (אור יקר). בכל הזמנים לא היה מדבר עמו רק המלכות, אבל השתא הפסוק מוכיח שהז"א היה מדבר עמו דכתיב ויאמר ה' וכו' שהוא הכרח שז"א היה מדבר עמו, וטעם הדבר שהיה בצער המילה, ואפ"ה זכה עם המלאכים ועשה להם לוייה, בזכות זה דיבר עמו ז"א (מ"מ).

³⁴⁷ משמע שתפלה מועלת להחזיר בתשובה את הרשע. א"מ (ונכדי הביא ראייה מבריוני דהוי בשבבותיה דר"מ כו' ודחה דשאני ר"מ אבל הכא קאי אכל אדם) (האי דיחוי חוזר ונראה. דל"ד ר"מ וכיוצא דכשהוא ירא שמים ודאי מצי להתפלל דהא הורשה להתפלל וליחד כו'. מא"ן) (נ"א).

בראשית

הרשעים שיסתלקו מן העולם שאלמלא סלקו קודשא בריך הוא לתרח מן העולם כשהיה עובד עבודה זרה לא בא אברהם אבינו לעולם ושבטי ישראל לא היו והמלך דוד ומלך המשיח והתורה לא נתנה וכל אותם הצדיקים והחסידים והנביאים לא היו בעולם אמר רבי יהודה כיון שרואה הקדוש ברוך הוא שלא נמצא ברשעים כלום מכל אותם העניינים מה כתיב (בראשית י"א) ויבאו שני המלאכים סדומה וגו'

קה/ב

זהר

ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה (בראשית י"ח כ"א) למאן קאמר³⁴⁸ אי תימא לאינן מלאכין³⁴⁹ מאן חמא מליל עם דא ופקיד לדא אלא לאברהם קאמר דברשותיה קיימין אינן אתרי

דבר אחר לאינן מלאכין מה דאתמר לאברהם מאי טעמא עשו עשה מבעי ליה מאי עשו (אלא) דא אברהם ושכינתא דלא אעדי מניה

דבר אחר <עשו מה דאתמר למלאכין³⁵⁰ בגין דהוו זמינין תמן והוו משתכחין למעבד דינא ועל דא עשו

דבר אחר עשו למעבד¹⁹ כתרנומו עבדו וכי לא הוה ידע קב"ה דאיהו אמר (בראשית י"ח כ"א) ארדה נא ואראה והא כלא אתגלי קמיה³⁵¹ אלא ארדה נא מדרגא דרחמי לדרגא דדינא והיינו (האי) ירידה] ואראה ראייה [דא] היא לאשנחא עליהון במאן דינא ידין לון

אשכחן ראייה לטב ואשכחן ראייה לביש

על הרשעים שיסתלקו מן העולם, שאלמלא סלקו הקדוש ברוך הוא לתרח מן העולם כשהיה עובד עבודה זרה, לא בא אברהם אבינו לעולם, ושבטי ישראל לא היו, והמלך דוד ומלך המשיח, והתורה לא נתנה, וכל אותם הצדיקים והחסידים והנביאים לא היו בעולם. אמר רבי יהודה, כיון שרואה הקדוש ברוך הוא שלא נמצא ברשעים כלום מכל אותם העניינים, מה כתוב, "ויבאו שני המלאכים סדומה וגו'".

"ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה". למי אמר, אם תאמר לאותם המלאכים, מי ראה מדבר עם זה ומצוה את זה, אלא לאברהם אמר, שברשותו עומדים המקומות הללו.

דבר אחר, לאותם מלאכים, מה שנאמר לאברהם, למה כתוב "עשו", היה צריך לכתוב עשה, מה זה עשו. (אלא) זה אברהם ושכינה שלא זזה ממנו.

(דבר אחר) "עשו" מה שנאמר למלאכים, משום שהיו מזומנים לשם, והיו נמצאים לעשות דין, ועל זה "עשו".

דבר אחר, "עשו" לעשות כתרנומו עבדו. וכי הקדוש ברוך הוא לא היה יודע שהוא אמר "ארדה נא ואראה", והרי הכל גלוי לפניו. אלא "ארדה נא" מדרגת הרחמים לדרגת הדין, והיינו (זו) ירידה. "ואראה", ראייה זו להשיג עליהם באיזה דין ידון אותם.

מצאנו ראייה לטוב ומצאנו ראייה לרע. ראייה לטוב, שכתוב "וירא אלהים את בני

³⁴⁸ בז"ח הביא שנשתבשו הרבה במאמר זה והוא ביאר באורך ע"ש (נ"א).

³⁴⁹ לאינן מלאכים כו'. הזוהר מפרש עשו כלה כאלו היה כתוב עשו בשו"א ע"ז הקשה למי צוה הש"י כן לעשותו כלה וכ"ת למלאכים מי חמא שדבר עם זה דהיינו [אברהם] ופקד למלאכים [ותירץ] אלא לאברהם אמר כן. ד"א לאינן מלאכים. אח"כ מפרש והולך מה שקשה על כל אחד מהנך תירוצים ואיך [מתורץ] הקושיא. ואמר מה [דאיתמר] לאברהם לפ"ז התירוץ [קשה] עשה מיבעי ליה ותירץ אלא דא אברהם כו' ואח"כ [מקשה] הקושיא שהקשה לעיל לאינן [מלאכים] מאן חמא [כו'] ותירץ עשו [מה] דאיתמר למלאכים כו' [אח"כ] אמר ד"א עשו דיעבד ר"ל [עשו] הוא בניקוד קמץ כפשוטו לראות מעשי אנשי סדום ומה שמקשה וכי לא הוה ידע [קב"ה] הוא מילתא [באנפין] נפשא וק"ל [של"ה].

³⁵⁰ לפי פי' השני שלמלאכים אמר (מ"מ).

³⁵¹ עי' ב"ר פמ"ט ס"ו: ארדה נא תני ר"ש בן יוחאי זו אחת מעשר ירידות האמורות בתורה, ע"כ. סוד נשגב ידוע לחכמים במדרשו של רשב"י ארדה נא ואראה כענין כי הנה י"י יוצא ממקומו יוצא ובא לו ממדת רחמים אל מדת הדין ואראה במדת רחמים אל מדת הדין הוא סוד הייחוד הכצעקתה, הכצעקתה-ה"ה אחרונה הצועקת (עבה"ק ח"ג פל"ו).

בראשית

ראייה לטב דכתיב (שמות ב כה) וירא אלהים את בני ישראל וידע ראייה לביש דכתיב ארדה נא ואראה³⁵² [נ"א אשכחן ירידה לטב ואשכחן ירידה לביש לטב דכתיב (שם יט כ) וירד ה' על הר סיני (במדבר יא יז) וירדתי ודברתי עמך שם]²⁰ (בגין) לאשגחא עלייהו בדינא ועל דא אמר קב"ה המכסה אני מאברהם (בראשית יח יז)

ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום (בראשית יח יח) מאי טעמא ברכה דא הכא אלא בגין לאודעא דאפילו בשעתא דקב"ה יתיב בדינא על עלמא לא אשתני³⁵³ דהא יתיב בדינא על דא (ויתיב) [ו]ברחמי על דא וכלא ברנעא חדא³⁵⁴ ובשעתא חדא א"ר יהודה והא כתיב (תהלים סט יד) ואני תפלתי לך יהוה עת רצון זמנין דאיהו עת רצון זמנין דלאו איהו עת רצון זמנין דשמע זמנין דלא שמע זמנין דאשתכח זמנין דלא אשתכח דכתיב (ישעיה נה ו) דרשו יהוה בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב

א"ר אלעזר כאן ליחיד כאן לצבור³⁵⁵ כאן לאתר חד וכאן לכולי עלמא³⁵⁶ בגיני כך בריך ליה לאברהם דאיהו שקיל ככל עלמא דכתיב (בראשית ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (וכתיב) [ותנינן] באברהם³⁵⁷

ישראל וידע". ראייה לרע שכתוב "ארדה נא ואראה". (מצאנו ירידה לטוב ומצאנו ירידה לרע. לטוב, שכתוב "וירד ה' על הר סיני", "וירדתי ודברתי עמך שם". ירידה לרע, "ארדה נא", בשביל) להשגיח עליהם בדין, ועל זה אמר הקדוש ברוך הוא "המכסה אני מאברהם".

"ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום". למה הברכה הזו כאן. אלא כדי להודיע שאפילו בשעה שהקדוש ברוך הוא יושב בדין על העולם, לא משתנה, שהרי יושב בדין על זה (ויושב) וברחמים על זה, והכל ברגע אחד ובשעה אחת. אמר רבי יהודה, והרי כתוב "ואני תפלתי לך ה' עת רצון", לפעמים שהוא עת רצון, ולפעמים שאינו עת רצון. לפעמים ששומע, ולפעמים שלא שומע. לפעמים שנמצא, ולפעמים שלא נמצא. שכתוב "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב".

אמר רבי אלעזר, כאן ליחיד כאן לצבור, כאן למקום אחד וכאן לכל העולם. לכן בירך את אברהם שהוא שקול ככל העולם, שכתוב "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", (וכתוב) ושנינו באברהם.

³⁵² ראייה פירש הרשב"י ע"ה בזהר (ח"ב קטז ע"ב) כי הראייה היא תלויה בבניה וסימן הלב רואה. וכן נראה מקצת המקומות כי הראייה עקרו תלוי בבניה וגבורה. וכל מקום שתמצא לשון ראייה עקרו תלוי בשמאל. ובמקומות אחרים ברעיא מהימנא (פנחס דף רל ע"א) ובתקונים (תקוני זהר קמא ע"א) פי' הרשב"י ע"ה כי ראייה היא פני אריה והוא בחסד. וכו'. וזה הפי' עיקר ויותר מוכרח. ואמרם הל"ב רואה היינו שבבניה יש גם כן כח הראייה עכ"ז עקרה בחכמה וחסד וימצא בבניה על ידי החכמה. ויש ראייה לטוב, וראייה לרע. וכו' והטעם כי לפעמים החסד נוטה לדין ולכן ראייה לדין. (פרדס רמונים שכ"ג פ"כ).

³⁵³ הדין והרחמים הם בו, אבל הם פעולות לטוב אבל היות הגבורה פועלת הדין ולא השמחה הוא גרם לעצמו, ולכך אין השינוי בו אלא מצד החוטא (אור יקר ש"ג סי' ז).

³⁵⁴ מכאן קשה שלא זעם הקב"ה בזמן בלעם לפי שהיה יכול לכוין הרגע שכועס הקב"ה והיה אומר כלם כדפי' התוס' והא באותו הרגע גופא מצי לרחם וצ"ע. א"מ. ולק"מ דיכול היה לכוין בזמן הזעם והיה דין על ישראל אף שהיה ברגע ההוא רחמים על אחר ודו"ק כי קצרתי. מאי"ן (נ"א).

³⁵⁵ היותו צדיק צריך עת ידוע לתפלתו, ולא שיהיה השנוי מצד המשפיע אלא מצד המונעים המקטרגים עליו, כדכתיב פנה אל תפלת הערער (אור יקר).

³⁵⁶ עשרה צדיקים או מדינה אחת שפעמים נקראים יחידים לערך העולם כנודע, ואפילו צדיקים פנה אל תפלתם, ואף זה לא מצדו אלא מצד המונעים אותו (אור יקר).

³⁵⁷ עי' זו"ח יז ע"א: ורב נחמן אמר, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. שקבל תורתו ובריתו אשר שם בו. ואלמלא אברהם, שקבל תורתו ובריתו של הקב"ה, לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי. וכו'. אל תתמה להיות העולם נברא בשביל אברהם, שקיים כל התורה, וכל מה שנצטוו מהקב"ה, ע"כ. רצה הקב"ה להוציא זרע קדש, ונשמות ישראל שהיו גנוזות קודם שנברא העולם ועד עתה, היו האלפים שנה של תהו, והיה בונה עולמות ומחריבן, ויולד פלוני לפלוני וימת ויולד וכו', והחריבן במי המבול, וחזר ושתלן בנח עד זמן דור הפלגה, כי הגוים חרוב נחרבו ונתפרדו כל

בראשית

יהיה בגימטריא שלשים³⁵⁸ הכי תנינן תלתין צדיקים אזמין קב"ה <בכל דרא ודרא> לעלמא כמה דאזמין לאברהם³⁵⁹

פתח ואמר (ש"ב כג יט) מן השלשים³⁶⁰ הכי נכבד ואל השלשה לא בא וגו' מן השלשים הכי נכבד אלין אינון תלתין צדיקים דאזמין קב"ה לעלמא ולא יבטל לון מניה ובניהו בן יהודע כתיב ביה מן השלשים הכי נכבד איהו חד מניהו ואל השלשה לא בא דלא שקיל לתלתא אחרנין³⁶¹ דעלמא קאים עלייהו ואל השלשה לא בא למהוי במניינא כחד מניהו באינון תלתין זכאין זכה למיעל בחושבנא אבל ואל השלשה לא בא דלא זכה לאתחברא בהו ולמהוי עמהון בחולקא חדא³⁶² יהיה כמה דתנינן תלתין הוו ובגין כך קב"ה ברכיה באינון תלתין צדיקים

תא חזי א"ל קב"ה לאברהם זעקת סדום ועמורה כי רבה (בראשית יח כ) דהא סליקת קדמי מה דאינון עבדין לכל עלמא דכל עלמא מנעי רגלייהו דלא למיעל בסדום ועמורה דכתיב (איוב כח ד) פריץ נחל מעם גר הנשכחים מני רגל דלו מאנוש נעו פריץ נחל מעם גר פרצה הוה פריץ נחל לאינון בני עלמא דעאלו לתמן דכלהו דחמאן למאן דהוו יהבי למיכל ולמשתי לבר נש אחרא שדיין ליה (בנוקבא דנקרי) בעומקא (דנהרי) <דנהרא> ואיהו דנטיל ליה הכי נמי ועל דא כלהו בני עלמא הוו נשכחים מני רגל דמנעי רגלייהו דלא למיעל תמן ומאן דעאל דלו מאנוש נעו דהוו דלי גופא בכפנא דלא הוו יהבי [ליה] למיכל ולמשתי ואשתני דיוקניה משאר בני עלמא דכתיב (איוב כח ד) דלו מאנוש נעו

"יהיה" בגימטריא שלשים. כך שנינו, הקדוש ברוך הוא מזמין לעולם שלשים צדיקים בכל דור ודור, כמו שהזמין את אברהם.

פתח ואמר, "מן השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וגו'". "מן השלשים נכבד" אלו הם שלשים צדיקים שמזמין הקדוש ברוך הוא לעולם ולא יבטל אותם ממנו. ובניהו בן יהודע כתוב בו "מן השלשים נכבד", הוא אחד מהם. "ואל השלשה לא בא", שלא שקול לשלשת האחרים שהעולם עומד עליהם. "ואל השלשה לא בא", להיות במנין כאחד מהם. עם אותם שלשים צדיקים זכה להיכנס בחשבון, אבל "ואל השלשה לא בא", שלא זכה להתחבר עמם ולהיות עמהם בחלק אחד. "יהיה" כמו ששנינו, שלשים הוא, ולכן הקדוש ברוך הוא ברך אותו עם אותם שלשים צדיקים.

בא וראה, אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם, "זעקת סדום ועמורה כי רבה", שהרי עלתה לפני מה שהם עושים לכל העולם, שכל העולם מונעים רגליהם שלא להיכנס לסדום ועמורה, שכתוב "פריץ נחל מעם גר הנשכחים מני רגל דלו מאנוש נעו". "פריץ נחל מעם גר", פרצה היה פורץ הנחל לאותם בני העולם שנכנסו לשם. שכל מי שראה את מי שהיה נותן לאכול ולשתות לאדם אחר, זורקים אותו לעומק הנהר (בנקבי הנקרות), ומי שלוקח אותו גם כן. ועל זה כל בני העולם היו נשכחים מני רגל, שמונעים רגליהם שלא להיכנס לשם, ומי שנכנס, דלו מאנוש נעו, שהיו מדלדלים את הגוף ברעב, ולא היו נותנים לו לאכול ולשתות, ומשתנה דיוקנו משאר בני העולם, שכתוב "דלו מאנוש נעו".

פועלי און, ובזה נבלה עולם התהו, עד שחזר ובנאו באברהם. וז"ס מ"ש אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (ספר הליקוטים וירא יח).

³⁵⁸ אברהם שקול כשלשים (רמ"ז).

³⁵⁹ נמצא אברהם מעמיד דורו ככל צדיקים עולם (אור יקר). לא יוכרח שיהיו שלשים ממש אלא אחד שקול כשלשים. ובזה דייק כמה דאזמין לאברהם, פי' כמו שהזמין ה' את אברהם לעולם כך יזמין כמוהו (רמ"ז). מה שחסר כאן עי' בסוף הספר סימן י"ז (הערת הזוהר).

³⁶⁰ בהקדמה ו ע"ב (ד"א).

³⁶¹ שזימן הקב"ה וכו' בכל דור שהם כאברהם יצחק ויעקב, והשלשים אינם ממש כאברהם אלא מתנהגים קצת על פי מדות אברהם (אור יקר).

³⁶² ומבניהו שבא אל השלשים נקיש לכל א' מהשלשים שאינו מתייחד עם הג' (אור יקר).

בראשית

כתיב הכא נעו וכתיב התם (משלי ה ו) נעו
מעגלותיה הכי נמי הו סטאן מעגלין ואורחין
דלא למיעל תמן ואפילו עופי שמיא הו מנעי

קו/א

זהר

למיעל תמן דכתיב (איוב כח ז) נתיב לא ידעו
עיט וגו' ובניני כך כולי עלמא הו צווחין על
סדום ועל עמורה ועל כלהו קרתי דכלהו כגוונא
חדא הו

זעקת סדום ועמורה כי רבה (בראשית יח כ)
אמר ליה אברהם אמאי אמר ליה וחטאתם כי
כבדה מאד בניני כך ארדה נא ואראה
הכצעקתה הכצעקתם מבעי ליה דהא כתיב
זעקת סדום ועמורה ותרי קרתי הו אמאי
הכצעקתה אלא הא אוקמוה תא חזי בסטרא
דתותי קלא דברדא³⁶³ סלקין קוטרי³⁶⁴ כלהו
בכתפא מתכנשי³⁶⁵ בחד טיף ועאלין בנו נוקבי
דתהומא רבא³⁶⁶ אתעבידו חמש בחד³⁶⁷

כתוב כאן "נעו", וכתוב שם "נעו
מעגלתיה". כך גם היו סוטים מעגלים
ודרכים כדי לא להיכנס לשם, ואפילו
עופות השמים היו מנועים

מלהיכנס לשם, שכתוב "נתיב לא ידעו
עיט וגו'". ולכן כל העולם היו צועקים על
סדום ועל עמורה ועל כל הקריות, שכולם
כצורה אחד היו.

"זעקת סדום ועמורה כי רבה". אמר לו
אברהם למה, אמר לו, "וחטאתם כי כבדה
מאד", לכן "ארדה נא ואראה".
"הכצעקתה", היה צריך לכתוב הכצעקתם,
שהרי כתוב "זעקת סדום ועמורה", ושתי
קריות היו, אז למה הכצעקתה. אלא הרי
פרשוה. בא וראה, בצד שמתחת קול הברד
עולים כל העשנים בכתף, מתכנסים בטפה
אחת ונכנסים לתוך נקבי תהום רבה,
ונעשים חמשה באחד.

³⁶³ קול מציאותו בת"ת אמנם להיותו כלול בו"ק נמצא מציאותו בו' ספירות והיינו קול ה' על המים
בחסד וכן שבעה קולות ומצד הימין אפשר שיקרא קלא דברדא ששם המים ושם אבנים מפולמות שמהם
יצא מים והיינו ברדא. ואין ספק שעליית הצעקה היא מצד הגבורה, ששם תביעת הדין. ואם כן נמצא
שמצד הגבורה היא עליית הצעקה, דהיינו תותי קלא דברדא, גבורה תחת המלכות. וכאשר ידוקדק עוד ענין
זה נמצא שביארו בזהר שהמים נקפים מצד הצפון ונעשים ברד והיינו חסד שמעכבת שפעה מצד הגבורה
וכאשר יסכימו הימין והשמאל אן הדין יקרא קול הברד ולא קול אש דהיינו גבורה לבדה ולא קול מים
דהיינו חסד לבדה אלא קול ברד דהיינו דגלידין מיא כדפי' בזהר פרשת בראשית ולכן הסכימו יחד ימין
ושמאל ולמטה מהם נקשרים קורטי ועולים להקשר (אור יקר). הדינים הקשים כנ"ל דף ו' ובפרשת ויחי לא
תירא לביתה משלג דא דינא עילאה ושלג וברד הכל א' ואומרו בסטרא דתותי וכו' הם הקליפות שהם
מסיגי הגבורות והם תחתיהם ויונקים מהם סלקין קוטרי הם הקליפות שנק' עשן לפי שהם חשוכים (מ"מ).

³⁶⁴ באותו צד שלמטה מאבן הברד שם עולה עשן (ד"א). עשן הקליפות באחורי הכתף ונאספים לינק
בחד טיפה של החסדים וה' גבורות נעשו א' וכולן צלול לתבוע דין וקלא של האדם דסליק מתתא עולה
לתבוע דין ומתחבר עמהם וא"ו כדין אתגלי וכו'. וע' מק"מ פירוש הכל. הרש"ב (נ"א).

³⁶⁵ פי' בגליון הזהר שהקלי' הם יונקים מאחורי בכתפיים ולא מהפנים, והם מתקבצים בטיפה א' לעורר
הדין, א"נ מתכנשי בחד טיף מתאספים בכח החסדים שהם חד טיף שתאותם לינק מהחסדים כנודע (מ"מ).
כלם שהם בסוד הדין ואחיזא בכתפיים שהוא אחור של פנים פני הרחמים כולם מתאספי' בטיפה אחת
שהוא חד טיף לעורר דין בעולם (ד"א). היינו בעורף עי' בהגר"א בספד"צ יא ע"ד, ואד"ר קכט ע"א עד כתפוי.
ועי' עץ חיים שער כה דרוש ב: והנה הדעת התחתון נמשך מב' כתפין דא"א שהם חו"ג ונעשין בו ה"ח וה"ג
המכריעין בין ב' עטרין דחו"ג והם י' היות כמנין ס"ר ג"כ כמו העליון.

³⁶⁶ יש למטה תהומא רבא בחוץ שהוא מדור אל החיצונים, אמנם עתה הוא הכוונ הבקדושה והיא
הבינה, ונוקבי תהומא רבא הם סוד ה' ספירות שהם בתוך הבינה בסוד ה', ומטעם זה נקראת תהומא
שהיא כלל ה' תהומות ה' ספירות. (אור יקר). פי' שנכנסים לינק מבינה דבריא דקלי' שנק' נוק' דתהומא
רבא (מ"מ).

³⁶⁷ והנה בעלייתם פנימה לה, אתעבידה חמש כחד והיינו סוד כניסת הקול אל האזניים, שהוא בבחי'
פנימיות הבינה, ושם נעשה חד איבא פי' ענף א' מציאות המתחדש שם מהם בסו דבחי' הדעת (אור יקר).
שורש הקלי הם מה"ג גבורות ויש בהם ה' מינים כנז' לעיל (כה ע"א) נפילים גבורים ענקים רפאים עמלקים
וכו' וכשרוצים לעורר הדין נעשים אחד (מ"מ).

בראשית

חד איהו כד (צילין קלי³⁶⁸ <21 איכא צילין קללין²² דכלהו אתעבידו חד³⁶⁹ קלא דסליק מתתא³⁷⁰ עאל בנייהו ואתמשכא כחד וההוא קלא סלקא ונחתא תבעא דינא³⁷¹ לאתמשכא לתתא כד האי קלא סלקא למתבע דינא כדין אתגלי לאשגחא קב"ה בדינא³⁷²

אמר רבי שמעון הכצעקתה מאן הכצעקתה דא גזרת דינא³⁷³ דתבעא דינא כל יומא דהכי תנינן כמה שנין קיימא גזרת דינא ותבעא מקמי קב"ה על דזבינו אחוי דיוסף ליוסף בגין דגזרת דינא צווחת על דינא ועל דא הכצעקתה הבאה אלי מאי³⁷⁴ הבאה אלי דא הוא רוא כמה דאת אמר (אסתר ב יד) בערב היא באה ובבקר היא שבה ודא הוא הבאה אלי תדיר כגוונא דא (בראשית ו יג) קץ כל בשר בא לפני³⁷⁵ והא אתמר עשו כלה (ו)הא אתמר

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע (בראשית יח כג) אמר רבי יהודה מאן חמא אבא דרחמנותא כאברהם תא חזי בנח כתיב (שם ו יג) ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו' עשה לך תיבת עצי גופר, ושתק ולא אמר לו דבר ולא ביקש רחמים. אבל אברהם, בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא "זעקת סדום ועמורה כי רבה וכו', ארדה נא ואראה" וכו', מיד כתוב "ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע".

אמר רבי אלעזר, אף אברהם לא עשה בשלמות כראוי, נח לא עשה שום דבר, לא זה ולא זה. אברהם בקש דין כראוי שלא ימות צדיק עם רשע, והתחיל מחמשים עד עשרה, עשה ולא השלים, שלא בקש

אחד הוא כאשר (הקולות צלולים) יש קולות צלולים שכולם נעשים קול אחד, שעולה מלמטה נכנס ביניהם ונמשכים כאחד. ואותו הקול עולה ויורד ותובע דין להמשך למטה. כשקול זה עולה לתבוע דין, אז הקדוש ברוך הוא מתגלה להשגיח בדין.

אמר רבי שמעון, "הכצעקתה", מי הכצעקתה. זו גזירת הדין שתובעת דין כל יום, שכך שנינו, כמה שנים עומדת גזירת דין ותובעת מלפני הקדוש ברוך הוא על שאחי יוסף מכרו את יוסף, משום שגזרת הדין צועקת על הדין, ועל זה "הכצעקתה הבאה אלי". מה זה "הבאה אלי". זהו סוד כמו שנאמר "בערב היא באה ובבוקר היא שבה". וזה הוא "הבאה אלי", תמיד, כדוגמא זו "קץ כל בשר בא לפני", והרי נתבאר. "עשו כלה", הרי נתבאר.

"ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע". אמר רבי יהודה, מי ראה אב הרחמים כמו אברהם, בא וראה, בנח כתוב "ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו', עשה לך תיבת עצי גופר", ושתק ולא אמר לו דבר ולא ביקש רחמים. אבל אברהם, בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא "זעקת סדום ועמורה כי רבה וכו', ארדה נא ואראה" וכו', מיד כתוב "ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע".

אמר רבי אלעזר, אף אברהם לא עשה בשלמות כראוי, נח לא עשה שום דבר, לא זה ולא זה. אברהם בקש דין כראוי שלא ימות צדיק עם רשע, והתחיל מחמשים עד עשרה, עשה ולא השלים, שלא בקש

³⁶⁸ פי' בהזדכך מציאות הספירות שהם קולות לעלות בפנימיות הבינה אל החכמה שהיא מוחא, שמכחה ג"כ חוש השמע העליון בשיתוף חכמה עם בינה, והנה הקול הזה שהוא האיבא הנזכרת שהוא סוד הת"ת דהיינו סוד הדעת הוא סוד עץ החיים מהלך חמש מאה שנין (אור יקר). פי' כאשר הקול שלהם צלול מחמת תוקף הדינים (מ"מ).

³⁶⁹ קל"א בגימטריא ס"מ שעולה מנוק' דתהומא רבא ותובע דין (נ"א).

³⁷⁰ פי' קול האדם הצועק בעולם הזה מתחבר עמהם וכולם מקטרגים ותבעי דינא ופי' הכצעקתה קול של הקלי' ושל אדם הצועק שנעשו קול א' (מ"מ).

³⁷¹ לאתמשכא לתתא מבינה לגבורה ולכל הספירות להיותו יורד דרך המדרגות הידועות לפעולת הדין המתעורר משרשי הספירות העליונות דהיינו מציאותם הנדרש (אור יקר).

³⁷² הוא ובית דינו להשגיח הדין בכח הדין הנשפע (אור יקר).

³⁷³ ר"ש ס"ל הכצעקתה של המלכות (מ"מ). פירוש לילית נקראת כן (נ"א).

³⁷⁴ קז ע"א (הערת הזוהר).

³⁷⁵ כמו שהמלכות תובעת הדין כן קץ כל בשר שהיא הקלי' בא לפני לתבוע הדין (מ"מ).

בראשית

רחמים בין כך ובין כך, שאמר אברהם שלא רוצה לתבוע שכר מעשיו.³⁷⁶

אבל מי עשה בשלמות כראוי, זה משה, שכיון שאמר הקדוש ברוך הוא "סרו מהר מן הדרך וגו', עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו", מיד כתוב "ויחל משה את פני ה' אלהיו וגו'", עד שאמר "ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת". ואף על גב שכולם חטאו, לא אז משם עד שאמר לו "סלחתי כדברך". אבל אברהם לא השגיח אלא אם נמצא בהם צדיק, ואם לא, לא. על זה לא היה בעולם אדם שיגן על דורו כמו משה, שהוא רועה נאמן.

אברהם לא בעא רחמי בין כך ובין כך דאמר אברהם לא בעינא למתבע אנר עובדו³⁷⁶ אבל מאן עבד שלימו כדקא יאות דא משה דכיון דאמר קב"ה (שמות לב ח) סרו מהר מן הדרך וגו' עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו מיד מה כתיב (שם יא) ויחל משה את פני יהו"ה אלהיו וגו' עד דאמר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת ואע"ג דכלהו חטו לא זז מתמן עד דאמר ליה סלחתי כדברך אבל אברהם לא אשנח אלא אי אשתכח בהו זכאי ואם לאו לא ועל דא לא הוה בעלמא בר נש דינין על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא

ויגש אברהם ויאמר אתקין גרמיה למתבע דא אולי ימצאון שם חמשים³⁷⁷ שרא מחמשים דאיהו שירותא למנדע³⁷⁸ עד עשרה דאיהו עשיראה סופא דכל דרגין³⁷⁹ אמר רבי יצחק עד עשרה³⁸⁰ אלין עשרה יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים בגין כך שרא מחמשים עד עשרה³⁸¹ וכיון דמטא לעשרה אמר מכאן ולתתא לאו <הוא> אתר דקיימא בתשובה בגיני כך לא נחת לתתא מעשרה

ויבאו שני המלאכים סדומה בערב וגו' (בראשית יט א) אמר רבי יוסי תא חזי מה כתיב לעילא (שם יח לג) וילך יהו"ה כאשר מדרש הנעלם

רבי פתח בהאי קרא (שופטים ג א) ואלה הגוים אשר הניח יהו"ה לנסות בם את ישראל אמר רבי חזי הוית בההוא עלמא (ולית עלמא קאים אלא) [ולית מעלה] באינן

קו/ב
זהר
כלה לדבר אל אברהם דהא כיון דאתפרש שכינתא מאברהם ואברהם תב לאתריה כדין

ויגש אברהם ויאמר, התקין עצמו לבקש את זה, אולי ימצאו שם חמשים, התחיל מחמשים שהוא ראשית לדעת, עד עשרה, שהוא עשירי סוף כל הדרגות. אמר רבי יצחק, עד עשרה, אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים, לכן התחיל מחמשים עד עשרה. וכיון שהגיע לעשרה, אמר מכאן ולמטה אינו מקום שעומד בתשובה, לכן לא ירד מתחת לעשרה.

"ויבאו שני המלאכים סדומה בערב וגו'". אמר רבי יוסי, בא וראה מה כתוב למעלה, "וילך ה' כאשר

רבי פתח בפסוק זה, "ואלה הגוים אשר הניח ה' לנסות בם את ישראל". אמר רבי, ראיתי באותו עולם, (ואין העולם) עומד (ואין מעלה) אלא באותם

כילה לדבר אל אברהם". שהרי כיון שנפרדה שכינה מאברהם ואברהם שב

³⁷⁶ משמע אבל משה בקש בעד שכר צדקותיו ונ"ל שזה סוד מחני נא פי' מחה זכויותי ומחול להם (נ"א).

³⁷⁷ פירוש מבינה שיש בה נ' שערים או מחסד דרגא דיליה עד הוד ואח"כ יסוד ומ' כחדא אזלין והם הם כל אחד נחשב לי' או מת"ת עד המ' הם נ' עד עשרה מ'. א"מ (נ"א).

³⁷⁸ הם נ' שערי בינה, ור"ל התחיל מבינה עד המלכות שנק' עשרה (מ"מ).

³⁷⁹ מלכות שהיא עשירית לשאר הספירות ובה כלול הכל (אור יקר).

³⁸⁰ ימי התשוב העצמה שהיא בינה (אור יקר).

³⁸¹ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר סי' ח"י (הערת הזוהר).

בראשית

(בראשית י"א) ויבאו שני המלאכים סדומה בערב דהא חד אסתלק בשכינתא ואשתארו אינון תרין כיון דחמא לוט לון רהט בתרייהו מאי מעמא וכי כל אינון דהוו אתיין איהו אעיל לון לביתיה ויהיב לון למיכל ולמשת³⁸² ובני מתא היך לא קטלין ליה דהא לברתיה עבד דינא ומאי הוא דברתיה דלוט יהבת פתא דנהמא לחד עניא ידעו בה שפוח דובשא ואותבוה בריש איגרא עד דאכלוה צרעי אלא בגין דהוה בליליא חשיב דלא יסתכלון ליה בני מתא ועם כל דא כיון דעאלו לביתא אתכנשו כלהו ואסחרו לביתא

אמר רבי יצחק אמאי רהט לוט אבתרייהו (אלא בגין) דכתיב (שם) וירא לוט וירץ³⁸³ לקראתם רבי חזקיה ורבי ייסא חד אמר דיוקנא דאברהם חמא עמהון וחד אמר שכינתא אתיא עלייהו כתיב הכא וירא לוט וירץ לקראתם וכתיב (שם י"ב) התם וירץ לקראתם מפתח האהל מה להלן חמא שכינתא אוף הכא חמא שכינתא וירא לוט וירץ לקראתם ויאמר הנה נא אדני³⁸⁴ באלוף דל"ת נו"ן יו"ד סורו נא גשו נא מבעי ליה מאי סורו נא אלא לאהדרא לון סחרניה דביתא בגין דלא <יחמון> (ימחון) לון בני מתא ולא יעלון באורח מישר לביתא ובגין כך סורו נא

רבי חזקיה פתח (איוב כ"ד) כי הוא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא בעובדוי דקב"ה ולאשתדלא באורייתא יממא ולילי דכל מאן דאשתדל באורייתא קב"ה אשתבח ביה לעילא³⁸⁴ ואשתבח ביה לתתא בגין דאורייתא אילנא דהיי³⁸⁵ איהי לכל אינון דעסקין בה למיהב לון חיין בעלמא דין מדרש הנעלם

למקומו, אז "ויבאו שני המלאכים סדומה בערב", שהרי אחד הסתלק עם השכינה, ונשארו אותם שנים. כיון שראה אותם לוט, רץ אחריהם, ולמה, וכי כל אותם שהיו באים הוא הכניסם לביתו ונתן להם לאכול ולשתות, ובני העיר איך לא הרגו אותו, שהרי לבתו עשה דין, ומה הוא, שבתו של לוט נתנה פת לחם לעני אחד, ידעו בזה, ומרחו אותה בדבש והושיבוה בראש הגג, עד שהצרעות אכלו אותה. אלא משום שזה היה בלילה, חשב שבני העיר לא יסתכלו בו. ועם כל זה, כיון שנכנסו לבית, התכנסו כולם והקיפו את הבית.

אמר רבי יצחק, למה רץ לוט אחריהם, (אלא משום) שכתוב "וירא לוט וירץ לקראתם". רבי חזקיה ורבי ייסא. אחד אמר, דמות אברהם ראה עמם, ואחד אמר, שכינה באה עמהם. כתוב כאן "וירא לוט וירץ לקראתם", וכתוב שם "וירץ לקראתם מפתח האהל". מה להלן ראה שכינה, אף כאן ראה שכינה. "וירא לוט וירץ לקראתם", "ויאמר הנה נא אדני"י"י באלוף דל"ת נו"ן יו"ד. "סורו נא", היה צריך לכתוב גשו נא, מה זה סורו נא. אלא להחזירם סביב הבית כדי שבני העיר לא יראו אותם ולא יכנסו בדרך ישר הביתה, ולכן "סורו נא".

רבי חזקיה פתח, "כי הוא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה". כמה יש להם לבני אדם להסתכל במעשי הקדוש ברוך הוא ולעסוק בתורה ימים ולילות, שכל מי שעוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא משתבח בו למעלה ומשתבח בו למטה, משום שהתורה היא עץ חיים לכל אותם העוסקים בה, לתת להם חיים בעולם הזה

³⁸² לעיל סב ע"א (ד"א).

³⁸³ נר' דל"ד נקט וירץ כי בספרינו כתיב ויקם אבל העיקר ללמוד וירא לקראתם לג"ש שראה השכינה וממילא נלמד ג"כ שויקם. היינו כמו וירץ (ד"א).

³⁸⁴ בין במלאכים ונשמות שבג"ע ואשתבח ביה לתתא, שמודיע טיבו בין בני אדם, כדכתיב אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו אל תקרי וכו', וזה ע"י כרוז שמכריז עליו (אור יקר שער ג' ס' ח).

³⁸⁵ איהי מעצמה ומטבעה חיותה חיים וטובה ועל"ז וזאת התור האשר שם משה זכה נעשה לו סם חיים וכו' (אור יקר).

בראשית

דשלימין על רעותא דלבהון שנאמר (תהלים פא ו) עדות ביהוסף שמו³⁸⁶ וגו' אמר רב יהודה למה זכה יוסף לאותה המעלה והמלכות בשביל שכבש יצרו דתנינן כל הכובש את יצרו מלכותא דשמיא אחיל עליה דאמר רבי אחא לא ברא הקדוש ברוך הוא ליצר הרע אלא לנסות בו בני אדם ומי בעי [קודשא בריך הוא] לנסותא בבני נשא אין דאמר רבי אחא מנא לן מדכתיב (דברים יג ב) כי יקום בקרבך נביא וגו' ובא האות והמופת וגו' כי מנסה יהוה אלהיכם וגו' ולמה בעי נסותא דהא כל עובדוי דבר נש אתגלי קמיה אלא שלא לתת פתחון פה [לבני] (ל)אדם

ראה מה כתוב (בראשית יט א) ולוט יושב בשער סדום דהוה יתיב לנסותא לברייתא אמר רבי יצחק מאי דכתיב (ישעיה נז ב) והרשעים כים נגרש וגו' אפילו בשעת דינו של רשע הוא מעיז פניו ואזי הוא ברשעתו קיים ראה מה כתוב (בראשית יט ד) טרם ישכבו וגו'

אמר רבי יצחק כשם שברא קודשא בריך הוא גן עדן בארץ כך ברא גיהנם בארץ וכשם שברא גן עדן למעלה כך ברא גיהנם למעלה גן עדן בארץ³⁸⁷ דכתיב (שם ב ה) ויטע יהוה אלהים גן בעדן וגו' גיהנם בארץ דכתיב (איוב י כב) ארץ עיפחה כמו אופל וגו' גן עדן למעלה³⁸⁸ דכתיב (ש"א כה כט) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך וכתוב (קהלת יב ז) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה גיהנם

ששולטים על רצון לבם, שנאמר "עדות ביהוסף שמו וגו'". אמר רב יהודה, למה זכה יוסף לאותה המעלה והמלכות, בשביל שכבש את יצרו. ששנינו, כל הכובש את יצרו, מחיל עליו את מלכות השמים. שאמר רבי אחא, לא ברא הקדוש ברוך הוא את היצר הרע אלא לנסות בו בני אדם. והאם הקדוש ברוך הוא צריך לנסות בני אדם, כן. שאמר רב אחא, מנין לנו, משכתוב "כי יקום בקרבך נביא וגו' ובא האות והמופת וגו', כי מנסה ה' אלהיכם וגו'". ולמה צריך נסיון, שהרי כל מעשי בני אדם גלויים לפניו. אלא שלא לתן פתחון פה לבני אדם.

ראה מה כתוב, "ולוט יושב בשער סדום", שהיה יושב לנסות את הבריות. אמר רבי יצחק, מהו שכתוב "והרשעים כים נגרש וגו'", אפילו בשעת דינו של רשע הוא מעיז פניו, ואזי הוא עומד ברשעתו. ראה מה כתוב, "טרם ישכבו וגו'".

אמר רבי יצחק, כשם שברא הקדוש ברוך הוא גן עדן בארץ, כך ברא גיהנם בארץ. וכשם שברא גן עדן למעלה, כך ברא גיהנם למעלה. גן עדן בארץ, שכתוב "ויטע ה' אלהים גן בעדן וגו'". גיהנם בארץ, שכתוב "ארץ עיפחה כמו אופל וגו'". גן עדן למעלה, שכתוב "והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך", וכתוב "והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה". גיהנם למעלה, שכתוב "ואת נפש אויבך

³⁸⁶ יוסף שהוא היסוד הנקרא שביעי כנודע, הנה אימא תתאה היא שלו. ואמנם ה' של יהוסף שנתוסף בו, רמז גם אל אימא עילאה (שעה"פ תהילים). איזהו גבור כנגד הבינה אמא עילאה דדינין מתערין מינה והם בחסדים אשר בהם נמתקים הגבורות ונמצא שהוא גבור כובש את יצרו ממש (לקוטי הש"ס אבות). ועי' תיקו"ז נו ע"א: ובגין דא טוב צדיק ח"י עלמין איהו מסטרא דשמאלא דאיהו גבור הכובש את יצרו דאיהו סמאל.

³⁸⁷ עי' לקמן קכה ע"א, ועי' זו"ח יג ע"ב: ת"ר, עשה הקב"ה ג"ע למטה בארץ, והוא מכוון כנגד כסא הכבוד, ופרוכת, הקרח הנורא. וכו'. וא"ר שמעון, מאותו עדן שלמעלה, ממנו ניזון אותו הגן שלמטה הימנו, ומתדשנים משם כל האילנות, וכל היבולים, וכל הצמחים שבגן. ועיי"ש יח ע"א: עדן למטה, ועדן למעלה. גן למעלה, דן למטה. ושניהם מכוונים זה כנגד זה, והקב"ה נטע זה מתחת זה, ע"כ. עי' ע"ח שער לב פ"ה: והנה כאשר נעריך כל אורך גופא דז"א, יהיה (כל) נקודת מחציתו פי הטבור אשר כנגדו גן עדן הארץ, שהיא נקודה טמירא אמצעיתא דכל סטרין, בין בבחי' ישוב בין בבחי' חציו העליון שאין בו ישוב כנ"ל, ושם באמצעיתו יש ההוא עמודא דנעיץ באמצעיתא כנז' בזוהר (ח"ב קל ע"ב). יש עדן עליון ועדן תחתון חכמה ומלכות (רמ"ז לקמן קכד ע"ב). גן עדן דלעילא, פי' נתעליתי לאי עילאה שה"ס גן עדן שלמעלה, ר"ל למעלה מגן עדן עליון שהוא תבונה (רמ"ז ח"ג ג ע"א). מדור הנשמות הוא בעולם הבריאה הנקרא כסא הכבוד וה"ס גן עדן העליון (שער הכוונות - דרושי הלילה דרוש ד). ועי' שער מאמרי רשב"י לא ע"ג שג"ן הארץ היא ירושלים.

³⁸⁸ גן עדן העליון הוא יסוד בינה דבריאה (רמ"ז ח"ג קנז).

בראשית

למעלה דכתיב (שמואל א' כה כט) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע גן עדן למטה כדקאמרן גן עדן למעלה לנשמתן של צדיקים גמורים להיות נזונין מאור הגדול של מעלה

גיהנם למטה לאותם הרשעים (דישראל) שלא קבלו ברית מילה ולא האמינו בהקדוש ברוך הוא ודתו ולא שמרו שבת ואלו הם עכו"ם שנדונים באש שנאמר (יחזקאל טו ז) מהאש יצאו והאש תאכלם וגו' וכתיב (ישעיה סו כד) ויצאו וראו בפגרי האנשים וגו' גיהנם למעלה לאותם פושעי ישראל שעברו על מצות התורה ולא חזרו בתשובה שדוחים אותם לחוץ עד שיקבלו עונשם והולכים וסובבים כל העולם שנאמר (תהלים יב ט) סביב רשעים יתהלכון ושם נדונים שנים עשר חדש לאחר כן מדורם עם אותם שקבלו עונשם במותם

ק/א

זהר

ולמיהב לון היין בעלמא דאתי

תא חזי (איוב כח כד) כי הוא לקצות הארץ³⁸⁹ יביט למיהב לון מזונא ולספקא לון מכל מה דאצטריכו בגין דאיהו אשגח ביה תדיר דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה בגין דארץ דא מה כתיב [בה] (ביה) (משלי לא טו) ממרחק³⁹⁰ תביא לחמה ולבתר איהי יהבת מזונא וטרפא לכל אינון חיוון ברא³⁹¹ דכתיב (משלי לא טו) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה ועל דא כי הוא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה³⁹² לבלהו בני עלמא למיהב לון מזונא וספוקא לכל מה דאצטריך כל חד וחד דכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון דבר אחר כי הוא לקצות הארץ יביט לאסתכלא עובדוי דבר נש³⁹³

יקלענה בתוך כף הקלע". גן עדן למטה, כמו שאמרנו, גן עדן למעלה לנשמתן של צדיקים גמורים להיות נזונים מאור הגדול של מעלה.

גיהנם למטה לאותם הרשעים (של ישראל) שלא קבלו ברית מילה ולא האמינו בקב"ה ודתו ולא שמרו שבת, ואלו הם עובדי כוכבים ומזלות שנדונים באש, שנאמר "מהאש יצאו והאש תאכלם וגו'", וכתוב "ויצאו וראו בפגרי האנשים וגו'". גיהנם למעלה לאותם פושעי ישראל שעברו על מצוות התורה ולא חזרו בתשובה, שדוחים אותם לחוץ עד שיקבלו עונשם, והולכים וסובבים כל העולם, שנאמר "סביב רשעים יתהלכון", ושם נדונים שנים עשר חדש. לאחר מכן מדורם עם אותם שקבלו עונשם במותם,

ולתת להם חיים בעולם הבא.

בא וראה, "כי הוא לקצות הארץ יביט", לתת להם מזון ולספק אותם מכל מה שהצטרכו, משום שהוא משגיח בה תמיד, שכתוב "תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", משום שארץ זו מה כתוב בה, "ממרחק תביא לחמה", ואחר כך היא נותנת מזון וטרף לכל אותם חיות השדה, שכתוב "ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה". ועל זה "כי הוא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה", את כל בני העולם לתת להם מזון וסיפוק לכל מה שצריך כל אחד ואחד, שכתוב "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון". דבר אחר, "כי הוא לקצות הארץ יביט", להסתכל במעשי בן האדם ולהשגיח בכל מה שעושים בני אדם בעולם, "תחת כל השמים יראה", מסתכל ורואה כל אחד

³⁸⁹ מלכות נקראת ארץ והמשתלשלים ממנה למטה הם נקראים קצות הארץ וכענין זה ג"כ אפסי ארץ (אור יקר).

³⁹⁰ ת"ת העולה עד החכמה, כאומרו למה ה' תעמוד ברחוק, ושם עליית המלכות לינק על ידו, וזהו שאמר עיני ה' אלהיך, חכמה ובינה (אור יקר).

³⁹¹ היינו כחות חיצוניים ופנימיים קדושים, ובלתי קדושים נקראים חיוואן ברא שהם חוץ מהאצילות (אור יקר). לכל אותן חיות השדה (ד"א).

³⁹² יראה, היינו כפשוטו אל התחתונים יורת שהם הגשמיים (אור יקר).

³⁹³ היינו השגחה כללית (אור יקר).

בראשית

ואחד.

ולאשנחא בכל מה דעבדי בני נשא בעלמא
תחת כל השמים יראה מסתכל <וחמי> (וחמו)
לכל חד וחד³⁹⁴

תא הוי כיון דחמא קב"ה עובדין דסדום
ועמורה שדר לון לאינון מלאכין לחבלא לסדום
מה כתיב (בראשית יט א) וירא לוט חמא
לשכינתא וכי מאן יכיל למחמי שכינתא אלא
חמא זהרא חד דנהיר דקא סלקא על רישייהו
וכדין ויאמר הנה נא אדנ"י באל"ף דל"ת כמה
דאתמר ובגין שכינתא ההוא נהירו דנהיר קאמר
סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם לא
עבד הכי אברהם³⁹⁵ אלא בקדמיתא אמר ורחצו
רגליכם (שם יח ד) ולבתר (שם יח ה) ואקחה פת
לחם וגו'

אבל לוט אמר סורו נא אל בית עבדכם ולינו
ולבתר ורחצו רגליכם והשכמתם והלכתם
לדרככם בגין דלא ישתמודעון בהו³⁹⁶ בני נשא
ויאמרו לא כי ברחוב נלין (בראשית יט ב) בגין
דכך הוו עבדי אורחין דעאלין תמן לא הוה בר
נש דיכנוש לון לביתא ועל דא אמרו לא כי
ברחוב נלין מה כתיב (שם יט ג) ויפצר במ מאד
וגו' תא הוי כד קב"ה עביד דינא בעלמא שליחא
חדא עביד ליה והשתא חמינן תרי שלוחי אמאי
וכי לא סגי [ב]חד אלא חד הוה ומה דאמר תרי
(הכי הוא ודאי בגין דחד) [חד] הוה לאפקא ליה
ללוט ולשזבא ליה וחד למיהפך לקרתא ולחבלא
ארעא ובגין כך אשתאר חד

ויהו"ה המטיר על סדום ועל עמורה וגו' (שם
כד) רבי חייא פתח (ישעיה יג ט) הנה יום יהו"ה
בא אכזרי וגו' הנה יום יהו"ה בא דא בי דינא
לתתא³⁹⁷ [בא] כמה דאתמר³⁹⁸ הבאה אלי (עשו)
בגין דלא עביד דינא עד דעאל ונטיל רשו³⁹⁹

בא וראה, כיון שראה הקדוש ברוך הוא
מעשי סדום ועמורה, שלח להם אותם
המלאכים להשחית את סדום. מה כתוב,
"וירא לוט", ראה את השכינה. וכי מי יכול
לראות שכינה, אלא ראה זוהר אחד שמאיר
ועולה על ראשיהם, ואז, "ויאמר הנה נא
אדנ"י", באל"ף דל"ת כמו שנתבאר. ובגלל
השכינה, אותו האור שהאיר הוא אמר
"סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו
רגליכם". אברהם לא עשה כך, אלא
בתחילה אמר "ורחצו רגליכם", ואחר כך
"ואקחה פת לחם וגו'".

אבל לוט אמר "סורו נא אל בית עבדכם
ולינו", ואחר כך "ורחצו רגליכם"
והשכמתם והלכתם לדרככם, כדי שלא
ידעו בהם בני האדם. "ויאמרו לא כי
ברחוב נלין". משום שכך היו עושים,
אורחים שנכנסים לשם, לא היה אדם
שיכניסם לבית. ועל זה אמרו, "לא כי
ברחוב נלין". מה כתוב, "ויפצר במ מאד
וגו'", בא וראה, כשהקדוש ברוך הוא עושה
דין בעולם, שליח אחד עושה אותו, וכעת
ראינו שני שליחים, למה, וכי לא מספיק
באחד. אלא אחד היה, ומה שאמר שנים
(כך זה ודאי, משום שאחד) אחד היה
להוציא את לוט ולהצילו, ואחד להפוך את
העיר ולהשחית את הארץ, ולכך נשאר
אחד.

"וה' המטיר על סדום ועל עמורה וגו'".
רבי חייא פתח, "הנה יום ה' בא אכזרי
וגו'", "הנה יום ה' בא", זה בית דין
שלמטה. "בא", כמו שנאמר "הבאה אלי"
(עשו), משום שלא עושה דין עד שנכנס
ונוטל רשות. כדוגמא זו "קץ כל בשר בא

³⁹⁴ היינו השגחה פרטית, כי העולם נזקקן כולו יחד וכל א' וא' בפני עצמו (אור יקר).

³⁹⁵ אברהם לא היה עובד ע"ז ומפני חשש ע"ז אמר בתחלה ורחצו וכו' מפני חשש ערבים שהיו משתחווים לעפר וכו' דהיינו החיצונים הדבקים בצפרני הרגלים העליונים כנודע, אמנם לוט אמר זה לכבוד לבד שלא היה חושש לע"ז לכך אמר הרחיצה אחר לינה (אור יקר).

³⁹⁶ ילכו בהשכמה בטרם יכיר איש אל רעהו (אור יקר). שלא יכירו בהם (ד"א).

³⁹⁷ וק"ל קרא כו' יום ה' דהיינו רחמים, וכו' ולזה אמר שהיא המלכות שהיא מדת הדין, ובא לפני הת"ת ליטול רשות לפעול הדין, ולזה נקרא יום ה' על הרשות הניתן מלמעלה (אור יקר).

³⁹⁸ קו ע"א (הערת הזוהר).

³⁹⁹ פירוש לילית וכתותיה הגומרים הדין היא תובעת דין וז"ש הבאה הכצעקתה. א"מ (נ"א).

בראשית

כנוונא דא קין כל בשר בא לפני (בראשית ו יג)
דבר אחר הנה יום יהו"ה בא⁴⁰⁰ דא הוא מחבלא
לתתא כד נטיל נשמתא בניני כך אכזרי ועברה
לשום הארץ לשמה דא סדום ועמורה וחטאיה
מדרש הנעלם

כל אחד ואחד כפי המקום הראוי לו
והרשעים של אומות העולם <עע"ז> נדונים תמיד
באש ובמים ושוב אינם עולים שנאמר ואשם לא
תכבה⁴⁰¹ (ישעיה סו כד) משפט הרשעים בגיהנם
כמה דכתיב (בראשית יט כד) ויהו"ה המטיר על
סדום ועל עמורה גפרית ואש וגו' ושוב אינם
עולים ולא יקומו ליום הדין שנאמר (דברים כט
כב) אשר הפך יהו"ה באפו ובחמתו באפו
בעולם הזה ובחמתו בעולם הבא

אמר רבי יצחק להאי גוונא אית גן עדן
למעלה ואית גן עדן למטה אית גיהנם למטה
ואית גיהנם למעלה אמר רבי יעקב הרשעים
שקלקלו ברית מילה שבהם וחללו שבת
בפרהסיא וחללו את המועדות ושכפרו בתורה
ושכפרו בתחיית המתים וכדומה להם יורדים
לגיהנם <ש> למטה ונדונים שם ושוב אינם עולים
אבל יקומו ליום הדין ויקומו לתחיית המתים
ועליהם נאמר (דניאל יב ב) ורבים מישני אדמת
עפר יקיצו אלה לחיי עולם וגו' ועליהם נאמר
(ישעיה סו כד) והיו דראון לכל בשר מאי דראון
דיי ראון שהכל יאמרו די בראייתם ועל הצדיקים
שבישראל נאמר (שם ס כא) ועמך כלם צדיקים
וגו'

קז/ב

זהר

ישמיד ממנה אלין יתבי ארעא מה כתיב
בתריה (ישעיה יג י) כי כוכבי השמים וכסיליהם
וגו' דהא מן שמיא אמטר עליהון אשא ואעבר
לון מן עלמא לבתר מה כתיב (שם) אוקיר אנוש
מפז וגו' דא אברהם דקב"ה סליק ליה על כל בני

לפני". דבר אחר, "הנה יום ה' בא", זה הוא
המשחית שלמטה כשנוטל את הנשמה. לכן
"אכזרי ועברה". "לשום הארץ לשמה", זו
סדום ועמורה, "וחטאיה

כל אחד ואחד כפי המקום הראוי לו.
והרשעים של העובדי כוכבים ומזלות
נדונים תמיד באש ובמים, ושוב אינם
עולים, שנאמר "ואשם לא תכבה". משפט
הרשעים בגיהנם כמו שכתוב "וה' המטיר
על סדום ועל עמורה גפרית ואש וגו'",
ושוב אינם עולים, ולא יקומו ליום הדין,
שנאמר "אשר הפך ה' באפו ובחמתו",
"באפו" בעולם הזה, "ובחמתו" בעולם
הבא.

אמר רבי יצחק, כדוגמא זו יש גן עדן
למעלה ויש גן עדן למטה. יש גיהנם למטה
ויש גיהנם למעלה. אמר רבי יעקב,
הרשעים שקלקלו ברית מילה שבהם וחללו
שבת בפרהסיה וחללו את המועדות
ושכפרו בתורה ושכפרו בתחיית המתים
וכדומה, להם יורדים לגיהנם שלמטה
ונדונים שם, ושוב אינם עולים. אבל יקומו
ליום הדין ויקומו לתחיית המתים. ועליהם
נאמר "ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה
לחיי עולם וגו'", ועליהם נאמר "והיו דראון
לכל בשר". מהו "דראון", די ראון, שהכל
יאמרו די בראיתם. ועל הצדיקים
שבישראל נאמר "ועמך כולם צדיקים וגו'".

ישמיד ממנה", אלו יושבי הארץ. מה
כתוב אחריו, "כי כוכבי השמים וכסיליהם
וגו'", שהרי מהשמים המטיר עליהם אש
והעבירם מהעולם. אחר כך מה כתוב,
"אוקיר אנוש מפז וגו'", זה אברהם,
שהקדוש ברוך הוא העלה אותו על כל בני

⁴⁰⁰ הדרך הוא כמו שהיה בסדום, כי ראשונה בא השטן ברשות עליון לקיים הדין, ולד לבד אכזריתו ודינו על בני אדם ליטול נשמתם, אלא גם להפוך הארץ, וזהו אכזרי ועברה על בני אדם, לשום הארץ שממה על הפיכת הערים עצמם ולא ישארו גופי מתים אלא וחטאיה ישמיד שכלו גופם ונשמדו, ואח"כ מתמלא רחמים על הצדק וזהו אוקיר וזה ג"כ סדר סדום (אור יקר).

⁴⁰¹ על הזוהמת גוף הבהמית רע שבגולם ארבע יסודות נאמר וראו בפגרי האנשים כי תולעתם לא תמות בקבר וגו' ועל הצורה שהוא הרע שבנפש הבהמית נאמר ואשם לא תכבה בגיהנם (ע"ח שער קיצור אבי"ע ז).

בראשית

העולם.

עלמא

רבי יהודה אוקים לון להני קראי ביומא דאתהרב בי מקדשא⁴⁰² דבההוא יומא אתהשכו עלאי ותתאי⁴⁰³ ואתהשכן שמיא וככביא רבי אלעזר מוקים להני קראי ביומא דיוקים קב"ה לכנסת ישראל מעפרא וההוא יומא יתידע לעילא ותתא⁴⁰⁴ דכתיב (זכריה יד ז) והיה יום אחד הוא יודע ליהו"ה וההוא יומא יומא דנוקמא איהו דומין קב"ה לנקמא משאר עמין עעכו"ם

וכד קב"ה יעביד נוקמין בשאר עמין עעכו"ם כדין אוקיר אנוש מפז דא מלכא משיחא דיסתלק ויתייקר על כל בני עלמא וכל בני עלמא יפלהון ויסגדון קמיה⁴⁰⁵ דכתיב (תהלים עב ח) לפניו יכרעו ציים וגו' מלכי תרשיש וגו' תא חזי אע"ג⁴⁰⁶ דנבואה דא אתמר על בבל בכלא אתמר דהא חמינן בהאי פרשתא דכתיב (ישעיה יד א)⁴⁰⁷ כי ירחם יהו"ה את יעקב וכתיב (שם ב) ולקחום עמים והביאום אל מקומם

ויהו"ה המטיר על סדום (בראשית יט כד) דא דרגא דבי דינא לתתא⁴⁰⁸ דנטיל רשו מעילא רבי יצחק אמר דעבר דינא ברחמי דכתיב (שם) מאת יהו"ה מן השמים⁴⁰⁹ בגין לאשתכחא דינא ברחמי ואי תימא מאי רחמי הכא דכתיב (שם כט) ויהי בשחת אלהי"ם את ערי הכנע ויזכור אלהי"ם את אברהם וגו' ולבתר נפקו מניה תרין אומין שלמין⁴¹⁰ וזכה דנפיק מניה דוד ושלמה מלכא

רבי יהודה העמיד את הפסוקים הללו ביום שנחרב בית המקדש, שבאותו היום חשכו עליונים ותחתונים וחשכו שמים וכוכבים. רבי אלעזר מבאר את הפסוקים הללו ביום שיקים הקדוש ברוך הוא את כנסת ישראל מהעפר, ואותו יום נודע למעלה ולמטה, שכתוב "והיה יום אחד הוא יודע לה". ואותו היום יום נקמה, שעתיד הקדוש ברוך הוא לנקום משאר העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות.

וכשהקדוש ברוך הוא יעשה נקמות בשאר העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אז "אוקיר אנוש מפז", זה מלך המשיח שיתעלה ויתכבד על כל בני העולם, וכל בני העולם יעבדו וישתחוו לפניו, שכתוב "לפניו יכרעו ציים וגו' מלכי תרשיש וגו'". בא וראה, אף על גב שנבואה זו נאמרה על בבל, זה נאמר בכל, שהרי ראינו בפרשה זו שכתוב "כי ירחם ה' את יעקב", וכתוב "ולקחום עמים והביאום אל מקומם".

"וה' המטיר על סדום", זו הדרגה של בית דין שלמטה שנוטל רשות מלמעלה. רבי יצחק אמר, שעושה הדין ברחמים, שכתוב "מאת ה' מן השמים", כדי להמצא דין עם רחמים. ואם תאמר, איזה רחמים יש כאן, שכתוב "ויהי בשחת אלהים את ערי הכנע ויזכור אלהים את אברהם וגו'", ואחר כך יצאו ממנו שתי אומות שלמות, וזכה שיצא ממנו דוד ושלמה המלך.

⁴⁰² ופי' אוקיר אינוש מפז לפז הוא ירמיה ע"ה שצוה עליו נבוכדנצר לשומרו (מ"מ).

⁴⁰³ עלאי המלאיכם ותתאי בני אדם בנבואה וחכמה ונשמתם (אור יקר).

⁴⁰⁴ כמו שהיום נודע לכל, גם מעלת אוקיר אנוש יהיה נודעת לכל, ולא יצדק כן באברהם אלא במלכא משיחא, ור' יהודה לא דריש אלא קרא קמא ור' אלעזר דריש תרי קראי, ולהכי קאמר ר' יהודה מוקים האי קרא, כי פסוק אוקיר אנוש אינו מתיישב, ור' אלעזר אוקים להני קראי, דהיינו ג"כ פסוק אוקיר (אור יקר).

⁴⁰⁵ אחרי מלחמת גוג ומגוג (דע"ה ח"ב נח ע"א).

⁴⁰⁶ קשיא דקרא לא במלכא משיחא עסיק (אור יקר).

⁴⁰⁷ ר"ל סמוך לפ' שלמעלה שכ' בה אוקיר אנוש וגו' ואולי לדעת הזוה"ק חד פר' היא (הערת הזוהר).

⁴⁰⁸ מלכות, ועם היות שכל מקום דכתיב ור' היינו הוא ובית דינו דהיינו ת"ת ומלכות היינו דנטיל רשו וכו' ור' יצחק פליג דממש תרוייהו נשתתפו בפעולה (אור יקר).

⁴⁰⁹ עי' ח"ג קלז ע"ב איך אפשר דינים לבא מת"ת.

⁴¹⁰ הוצרך לזה דקשיא ליה שהיה צריך שיהיה רחמי הת"ת מרובים מדיני המלכות ואינו, שהדין הוא הפיכת כמה מקומות, והרחמים איש וב' בנות, ולזה אמר שהם ב' אומות ועוד ב' צדיקים (אור יקר).

בראשית

חמי מה כתיב (שם יז) ויהי כהוציאם אותם החוצה ויאמר וגו' תא חזי⁴¹¹ בשעתא דדינא שריא בעלמא הא אתמר דלא ליבעי ליה לבר נש לאשתכחא בשוקא בגין דכיון דשריא דינא לא אשגח בין זכאה וחיבא ולא בעי (לאסתכלא) [לאשתכחא] תמן והא אתמר דבגין כך אסתים נח בתיבה ולא ישגח בעלמא בשעתא דדינא יתעביד וכתוב (שמות יב כב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר עד דיתעביד דינא ובגין כך (בראשית יט יז) ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריך וגו'

רבי יצחק ורבי יהודה היו אולי בארחה אמר רבי יהודה לרבי יצחק דינא דעבד קב"ה במבול ודינא דסדום תרווייהו דינן דגיהנם הוו בגין דחייבי גיהנם אתדנו במיא ובאשא אמר רבי יצחק סדום בדינא דגיהנם אתדן⁴¹² דכתיב ויהו"ה המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת יהו"ה מן השמים דא מסטרא דמיא ודא מסטרא דאשא דא ודא הוא דינא דגיהנם וחייבין דגיהנם בתרין דינן אלן אתדנו א"ל דינא דחייבי דגיהנם תריסר ירחי⁴¹³ וקב"ה סליק לון מגיהנם ותמן מתלבנין ויתבין לתרעא דגיהנם וחמאן אינון חייבין דעאלין ודינן לון תמן ואינון תבעי רחמי עליהו ולבתר קב"ה חייס עליהו ואעיל לון לדוכתא דאצטריך לון מההוא יומא ולהלאה גופא אשתכך בעפרא ונשמתא ירתא

סתרי תורה

תוספתא קטורי⁴¹⁴ רמאי⁴¹⁵ הורמני⁴¹⁶ דבדורי [נ"א דבורירי ונ"א דבוריני] חכימין [בסכלתנו⁴¹⁷ יסתכלון] (וסכלתנו) למנדע

ראה מה כתוב, "ויהי כהוציאם אותם החוצה ויאמר" וכו', בא וראה, בשעה שהדין שורה בעולם, הרי למדנו שאנשים צריכים שלא להמצא בשוק, בגלל שמכיון ששורה דין, לא מבחין בין זכאי לחייב, ולא צריך (להסתכל) להמצא שם. והרי למדנו שבסבת זה נסתם נח בתיבה ולא נמצא בעולם בשעה שהדין נעשה. וכתוב "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר", עד שיעשה הדין. ומפני כך, "ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריך וגו'".

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, הדין שעשה הקדוש ברוך הוא במבול והדין של סדום, שניהם דיני הגיהנם היו, כי רשעי הגיהנם נדונים באש ובמים. אמר רבי יצחק, סדום נדונה בדין הגיהנם, שכתוב "וה' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים", זה מצד של מים וזה מצד של אש. זה וזה הוא דין הגיהנם, ורשעי הגיהנם נדונים בשני הדינים הללו. אמר לו, הדין של רשעי הגיהנם שנים עשר חדשים, והקדוש ברוך הוא מעלה אותם מגיהנם, ושם מתלבנים ויושבים לשער הגיהנם, ורואים אותם רשעים שנכנסו ודנים אותם שם, והם מבקשים עליהם רחמים, ואחר כך הקדוש ברוך הוא חס עליהם ומכניס אותם במקום שצריך להם. מאותו יום והלאה הגוף שוקט בעפר והנשמה יורשת

תוספתא קשרים רמים, שרים המפזרים (נ"א המבררים, ונ"א המנפצים), חכמים בשכל, יסתכלו לדעת, בשעה שהראש הלבן

⁴¹¹ סג ע"א (הערת הזוהר).

⁴¹² אבל מבול לא היה שם אלא מים ואל אש (מ"מ).

⁴¹³ ששה חדשים באש וששה חדשים בשלג (אור יקר).

⁴¹⁴ צורות (אור יקר).

⁴¹⁵ עליונים, היינו בני אדם שהם דמות העליונים (אור יקר).

⁴¹⁶ פירוש קשרים רמים שלטונים הברורים חכמים בהשכל. וע' מק"מ (נ"א). עי' סוף הספר סי' ב' (הערת

הזוהר).

⁴¹⁷ שאין מוסרים להם אלא ראשי פרקים והם מתחכמים בנינתם לדעת יותר (אור יקר).

בראשית

בשעתא דרישא חוורא⁴¹⁸ אתקין כרסייא⁴¹⁹ על גבי סמכין⁴²⁰ דאבנין⁴²¹ דמרגליטן [טבין]⁴²² בין אינון אבנין אית חד מרגליטא שפירא⁴²³ בחיזו יאה בריוא קומטרא דקנטרא [נ"א דקיטרא] דמלהטא בע' גוויין⁴²⁴ אינון ע' גוויין (ד)מלהטן לכל סטר אלין ע' מתפרשאן מגו ג' גוויין אלין זיקין בזיקין דנציצין לד' סטרי עלמא⁴²⁵ הכא איתא זיקא⁴²⁶ תקיפא דסטר שמאלא דאתאחיד בשמיא אינון גוויין שבעין⁴²⁷ דינא [יתיב] (יתבו) וספרין פתיחו מהכא [נפקין] גירין וסייפין ורומחיין ואשא דקוסטרא ואתאחיד אשא תקיפא דנפקא משמים⁴²⁸ ביה כד אתאחד אשא עלאה באלין דלתתא⁴²⁹ לית מאן דיכיל לאתבא רונזא

קח/א

זהר

אתרה כדחוי לה⁴³⁰ תא חזי דהא אתמר דאפילו אינון בני טופנא לא אתדנו אלא באשא ומיא מייא קרירן [נחתין] [נחית] מלעילא ומייא רתיחן סלקי מתתא באשא ואתדנו בתרי דינין בגין דדינא דלעילא הכי חזי בגין כך בסדום

תיקן כסא על גבי העמודים על אבנים של מרגליות טובות, בין אותם האבנים יש מרגלית אחת במראה יפה ובתואר נעים כסוי הכלי (של העשן) שלוהט בשבעים צבעים. אותם שבעים צבעים לוהטים לכל עבר. אלה השבעים נפרדים מתוך שלשה צבעים. אלה רוחות ברורות שנוצצות לארבעת צדדי העולם. כאן יש רוח חזקה של צד שמאל שנאחז בשמים. אותם שבעים צבעים הדין יושב והספרים נפתחים. מכאן יוצאים חצים וחרבות ורמחים ואש של ההיכל, ונאחזת אש חזקה שיוצאת מהשמים בו. וכשנאחזת האש העליונה באלו שלמטה, אין מי שיכול לשבור את הרוגז

מקומה כראוי לה. בא וראה, שהרי נאמר שאפילו אותם בני המבול לא נדונו אלא באש ומים, מים קרירים ירדו מלמעלה, ומים רותחים עלו מלמטה כאש, ונדונו בשני דינים, משום שדין של מעלה כך הוא, ולכן בסדום גפרית ואש.

⁴¹⁸ כתר עליון, ונקרא חוורא מפני הרחמים שבו סוד הלבן וכו' ונק' רישא מפני שזא הוא סודן הפרצוף פנים וראש עם הגוף עד הרגלים אמנם א"א אינו מתפשט אלא בצורת הראש עד הצואר לבד [ע' אד"ז רפח ע"א] [אור יקר]. פי' א"א (מ"מ).

⁴¹⁹ הוא סוד התפשטות החכמה והבינה שם כסא אל הכתר (אור יקר). הוא כסא הכבוד, היכל ק"ק דבריא, כסא לכבוד שהו אמלכות דאצילות (זהר הרקיע). בחי' ז"א שהוא כסא לבינה א"נ אריך וכו' ואותו הכסא הוא מן האבנים שהם י"ב בקר ובין אותם האבנים יש אבן אחת שהי אהמלכות נמצא שכללות הכסא מקובץ מהמלכות וי"ב בקר (מ"מ).

⁴²⁰ ז' ספירות ז' עמודים (אור יקר).

⁴²¹ הספירות הם מיוחסות בשם אבני יקר בבחינתם במלכות בענין שהמלכות היא האבן שעליו ז' עמודים שבהם הכסא (אור יקר). חיות והשרפים אשר שם נכללים ההיכלין בין אינון אבנין (זהר הרקיע).

⁴²² פי' י"ב בקר שתחת הכסא (מ"מ).

⁴²³ היכל זכות (זהר הרקיע). מלכות, שפירא בחיזו מצד הת"ת המפאר אותה ע"י היסוד העושה אותה מצדו יאה בריוא (אור יקר). מלכות שרוכב על י"ב הנז' והז"א רוכב עליה, ושאר לשון של הסתופתא עי' בזוהרי חמה שפירשו על נכון מכח דברי התיק"ז (מ"מ). היא המ' יפת תואר ויפת מראה שהיא קשר קטורת הבשמים מאירה בע' סנהדרין היונקים מגו ג' גווינים שהם חג"ת ונוצצים לד' רוחות שבהם רומזים חגת"ם ורוח תקיפא זיקא של צד שמאל הנאחז בז"א הנק' שמים שם גווינים ע' דינינים וע' בספר ז"ח פירוש זאת התוספתא. הרש"ב (נ"א).

⁴²⁴ אותן הע' מתפרשים מגו ג' גווינים הם אותיות יה"ו ומשם נמשכים ע' סנהדרין אשר שם (זהר הרקיע).

⁴²⁵ נחלקים לד' סטרי עלמא, ח"י לכל סטר, ח"י עם מיכאל, וח"י עם גבריאל (זהר הרקיע).

⁴²⁶ ר"ל ההוא רוחא של היכל הזכות הוא נאחז בשמים שהוא ז"א דאצילות בגבורות רוח שלו (זהר הרקיע).

⁴²⁷ עי' פת"ש נתיב הקלי' פתח כד שהוא בקלי' נוגה.

⁴²⁸ גבורה דז"א דאצילות נאחז בו בסוד יצחק ורבקה (זהר הרקיע).

⁴²⁹ יצחק ורבקה (זהר הרקיע).

⁴³⁰ נח סט ע"א (הערת הזוהר).

בראשית

גפרית ואש

א"ל אי יקומון ליום דינא (ע"כ) אמר ליה הא אתמר אבל אלין [ד]סדום ועמורה לא יקומון [וקרא אוכח] (וקראי אוכוחו) דכתיב (דברים כט כב) גפרית ומלח שריפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמיח וגו' אשר הפך יהו"ה באפו ובחמתו אשר הפך יהו"ה בעלמא דין באפו בעלמא דאתי ובחמתו בזמנא דזמין קב"ה לאחייא מתייא א"ל תא חזי כמה דארעא דלהון אתאביד לעלם ולעלמי עלמא הכי נמי אתאבידו אינון לעלם ולעלמי עלמא⁴³¹

ותא חזי דינא דקב"ה דינא לקבל דינא אינון לא הוו תייבין נפשא דמסכנא במיכלא ובמשתיא אוף הכי קב"ה לא אתיב לון נפשיהו לעלמא דאתי ותא חזי אינון אתמנעו מצדקה דאקרי חיים אוף קב"ה מנע מנייהו חיים בעלמא דין ובעלמא דאתי וכמה דאינון מנעו אורחין ושבילין מבני עלמא הכי נמי קב"ה מנע מנייהו אורחין ושבילין דרחמי לרחמא עליהו בעלמא דין ובעלמא דאתי רבי אבא אמר כלהו בני עלמא⁴³² יקומון ויקומון לדינא ועליהו כתיב (דניאל יב ב) ואלה לחרפות ולדראון עולם וקב"ה מארי דרחמין איהו כיון דדן להו בהאי עלמא וקבילו דינא לא אתדנו בכלהו דינין

א"ר חייא כתיב (בראשית יט כט) וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'⁴³³ [מהו בהפוך את הערים אשר ישב בהן לוט אלא] בכולהו עבד דיוריה⁴³⁴ לוט דכתיב (שם יב) ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדום (נ"א) וכתיב אשר ישב בהן לוט אלא ודאי בכלהו עבד דיוריה) ולא קבילו ליה⁴³⁵ בר דמלך סדום קביל ליה סתרי תורה

אמר לו, האם יקומו ליום הדין. אמר לו, הרי נתבאר, אבל אלו של סדום ועמורה לא יקומו, והכתוב מוכיח, שכתוב "גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמיח וגו', אשר הפך ה' באפו ובחמתו". "אשר הפך ה'" בעולם הזה, "באפו" בעולם הבא, "ובחמתו" בזמן שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים. אמר לו, בא וראה, כמו שארצם אבדה לעולם ולעולמי עולמים, גם הם אבדו לעולם ולעולמי עולמים.

ובא וראה, דין הקדוש ברוך הוא דין כנגד דין, הם לא היו משיבים את נפש העני במאכל ומשקה, כמו כן הקדוש ברוך הוא לא השיב נפשם לעולם הבא. ובא וראה, הם נמנעו מצדקה שנקראת חיים, אף הקדוש ברוך הוא מנע מהם חיים בעולם הזה ובעולם הבא. וכמו שהם מנעו דרכים ושבילים מבני העולם, כך גם הקדוש ברוך הוא מנע מהם דרכים ושבילים של רחמים לרחם עליהם בעולם הזה ובעולם הבא. רבי אבא אמר, כל בני העולם יעמדו ויקומו לדין, ועליהם כתוב "ואלה לחרפות ולדראון עולם". והקדוש ברוך הוא הוא בעל הרחמים, כיון שדן אותם בעולם הזה וקבילו דין, לא נדונו בכל הדינים.

אמר רבי חייא, כתוב "וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'", מהו "בהפוך את הערים אשר ישב בהן לוט", אלא בכלם עשה לוט דיורו, שכתוב "ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדום". (וכתוב "אשר ישב בהן לוט", אלא ודאי שבכולם עשה את דיורו) ולא קבלו אותו חוץ ממלך סדום שקבל אותו

⁴³¹ לא תבנה עוד כמו שהיתה אלא שה' יחדשנה כמו שהיתה בזמן הבריאה, וכו'. אי נמי "ל שסדום נהפכה ממעלה למטה וצד התחתון הוא עכשיו למעלה וכך עתידה לחזור, ונמצא שהוא גבול סדום ואינה סדום ממש (רמ"ז).

⁴³² עי' בפ' נח דף סט ע"א לתרץ דברי ר' אבא דהתם דסבר שאינם קמים בדין עם דבריו דהכא (מ"מ).

⁴³³ קה ע"א (הערת הזוהר).

⁴³⁴ כיון שמצא מרעה במקום א' למה היה נע ונד ממקום למקום (אור יקר ש"ג סי' י)

⁴³⁵ שלא היו מכניסים ביניהם אורחים כל שכן תושב ולא קבילו ליה שלא היו מוכרים לו מזון ואל היה לו אפשר להתגורר ביניהם (אור יקר).

בראשית

ודינא עיינין ולהטיין כטיסין דנורא נחית בהו לעלמא⁴³⁶ ווי מאן דאערע ביה⁴³⁷ חגיר²³ חרבין איהו חרבא שננא⁴³⁸ בידיה לא הייס על טב ועל ביש דהא פתקא²⁴ דאינון שבעין⁴³⁹ ברשו דאתאחיד ההוא סטרא דשמיא נחית בידא שמאלא בכמה דינין אתהפך בכמה גוונין הפוך⁴⁴⁰ [ב]כל יומא איהו אקרי (תהלים יב ט) כרום זלות דמתקנא לגבי בני אדם כל גוונין דכלי זעמו דקודשא בריך הוא ביה אתחזיין ואינון יתבין ברומו דעלמא ובני נשא בסכלותא דלהון לא משגחי בהון גפרית ואש התוכא⁴⁴¹ דמיא ואשא דמתהתכי מן שמיא אתאחדו דא בדא [וננחת על סדום ווי לחייביא דלא משגיחין על יקרא דמאריהון

א' עשרה שמהן⁴⁴² גליפן בהורמנותא דמלכא⁴⁴³

ב' עשר אינון וסלקין לחושבן סגי⁴⁴⁴ ג' שבעין⁴⁴⁵ גוונין⁴⁴⁶ מלהטי לכל סטר נפקי מגו שמהן דאגליף רוא [דע' שמהן דמלאכייא

והדין. עינים לוחטות כמו שלהבות של אש יורד בהם לעולם. אוי למי שפוגש אותו. חגור מתנים (חרבות) הוא, וחרב שנונה בידו. לא מרחם על טוב ועל רע, שהרי (הפסק) הפתק שהם שבעים, ברשות שנאחז אותו צד של השמים, יורד ביד שמאל בכמה דינים, מתהפך בכמה צבעים, הופך בכל יום, הוא נקרא כרום זולות, שמתוקן לבני אדם, כל הצבעים של כלי הזעם של הקדוש ברוך הוא נראים בו, והם יושבים ברום העולם, ובני אדם בסכלותם לא משגיחים בהם. גפרית ואש סיגים של מים ואש, שהותכו מהשמים נאחזו זה בזה וירדו על סדום, אוי לרשעים שאינם משגיחים על כבוד רבונם.

א', עשרה שמות חקוקים ברצון המלך.

ב', עשרה הם ועולים לחשבון גדול. ג', שבעים צבעים לוחטים לכל עבר, יוצאים מתוך שמות שחקוקים סוד של

⁴³⁶ אז מלאך המות אשר עיניו מלהטיין כטיסין דנורא נחית מכאן לעולם הזה (זהר הרקיע).

⁴³⁷ לכן בעי לאסתמרא מיניה שנאמר (ישעיה כו כ) לך עמי בא בחדריך (זהר הרקיע).

⁴³⁸ איהו לילית נוק' דיליה מתחברת עמיה שהוא דוגמת חרב לה' מלאה דם כי הנוק' נק' מות והיא חרב הממית ולא כן הזכר כנזכר פ' פקודי (זהר הרקיע).

⁴³⁹ ר"ל וביה פתקא חתומה מאינון ע' סנהדיין דהיכל זכות מרשות שנטלו ג"כ מגבורות דז"א דאצילות דאתאחד עמהם ומלאך המות נק' להט החרב המתהפכת וכרום זולות לכמה גוונין (זהר הרקיע).

⁴⁴⁰ הוא מהפך לאחרים כחות הדין שהם למעלה ממנה משפיעים בה ובאותה שהם למטה לפועל (אור יקר).

⁴⁴¹ פי' כחות הקלי' שהם מיני הגבורה והגדולה כי כמו שיש עשו מן השמאל יש ישמעאל מן הימין, והיינן ושור וחמור, ומשם דמתהפכי מן שמים שהיא ת"ת הכולל אש ומים, לכך ב' כחות אלו אתאחדו זה בזה וז"ש גפרית ואש מאת ה' מן השמים (אור יקר).

⁴⁴² הם י' שמות שאינם נמחקים בי' ספירות (אור יקר).

⁴⁴³ כי השמות סודם וכן אותיותם ברוחניות הספירה בעצמה, לכך הרוחניות ההוא יכונה חקיקת השם, והוצרך להקדים זה כי עם היות הענפים שהם ע' כדמפרש ואזיל, אין לתמוה כי מעשר שמות מסתעפים ענפים רבים כדמסיק עשרה אינון וסלקי לחושבן סגי (אור יקר).

פירוש השם במלואו עשר אותיות יו"ד ה"א וי"ו ה"א (הערת הזוהר)

⁴⁴⁴ פי' יו"ד עולה כ' יו"ד ה"א עולה כ"ו יו"ד (נ"ל ה"ה ו"ו) ה"א וי"ו עולה מ"ב י' י"ה יה"ו יה"ה עולה ע"ב (הערת הזוהר)

⁴⁴⁵ הם ע"ב ונקראים ד' מחנות שכינה והם למטה ממלכות (הערת הזוהר), ועי' בהגר"א על ס"י הובא לקמן.

⁴⁴⁶ הענין שבת"ת הם ע' ענפים שהם ע"ב שמות ומהם למטה מסתעפים ע' ענפים שהם למטה ממלכות ע' כחות שהם ע' מלאכים אלו דמפרש ואזיל, ואולם כמו שע"ב שמות שבשם ויס"ע ויב"א וי"ט מסתעפים מד' אותיות יה"ה וכו' כן ע"ב אלו הם תחת ממשלת ד' מחנות שכינה שמה מיכאל י', גבריאל ה', רפאל ו', אוריאל ה'. וכן ד' אותיות אדנ"י שהם א' מכיאל, ד' גבריאל, נ' רפאל, י' אוריאל, והיינו היות ד' אלו ראש לע"ב כדלקמן ולכך אמר אדנ"י על כולהו כדמפרש ואזיל, וסימן לע' מלאכים אלו הם ראשנה ראשי המרכבה ד' מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, ואח"כ סימנם קמ"ץ פת"ח צר"י סגו"ל חר"ק שב"א חול"ם, והשאר לא ידענו סדרם, ובתיקו"ז [קנא ע"א] מביא כל הנקודות ובזהר שיה"ש [סח ע"ב] מעתיק ע' אלו פעם אחר והרוצה להעמיק בהם יעיין בכל המקומות (אור יקר).

בראשית

שבעים שמות מלאכים שהם בסוד השמים, והם מיכאל, גבריאל, רפאל, נוראל. קמץ קדומיאל מלכיאל צדקיאל. פתח פדאל תומיאל חשדיאל. צרי צוריאל רזיאל יופיאל. סגול סטוטריה גזריאל ותריאל (ורדיאל) למואל. חרק חזקיאל רהטיאל קדשיאל. שבא שמעאל ברכיאל (נ"א שכניאל ונ"א ברקיאל) אהיאל. חלם חניאל להדיאל מחניאל (נ"א חניאל לעדיאל מלכיאל), עניאל ענאל אהניאל רחמיאל עזריאל (נ"א שבנאל רומיאל קדומיאל, שרק, חכמיאל רמיאל קרשיאל, חרק) סנניה ודרגזיה רסיסיאל דומיאל סניה טהריאל עזריאל נריה סמכיאל רמיאל ברקיאל תסוריה שבניאל רביאל קנוניה צוריה פסיסתה

דאינון ברזא] דשמיא ואינון מיכאל גבריאל רפאל נוראל [קמץ] קדומיאל⁴⁴⁷ מלכיאל צדקיאל [פתח] פדאל תומיאל חשדיאל [צרי] צוריאל רזיאל יופיאל [סגול] סטוטריה גזריאל ותריאל <נ"א ורדיאל> [למואל] <למואל חרק> חזקיאל רהטיאל קדשיאל [שבא] שמעאל ברכיאל <נ"א שכניאל ונ"א ברקיאל> אהיאל [חלם] חניאל להדיאל מחניאל <נ"א חניאל לעדיאל מלכיאל> עניאל ענאל אהניאל רחמיאל עזריאל <נ"א שבנאל רומיאל קדומיאל שרק חכמיאל רמיאל קרשיאל חרק סנניה> [סוסניה] ודרגזיה רסיסיאל דומיאל סניה טהריאל עזריאל נריה סמכיאל רמיאל ברקיאל <תסוריה שבניאל רביאל> [טסוריה רביאל שבניאל] קנוניה⁴⁴⁸

צוריה פסיסתה

קח/ב

זהר

בסדום בגיניה דאברהם⁴⁴⁹

ותבט אשתו מאחוריו, היה צריך לכתוב מאחריה, אלא מאחר השכינה. רבי יוסי אמר, מאחוריו של לוט, שהמשחית הלך אחריו. וכי הלך אחריו, הרי הוא שלח אותו. אלא כל מקום שהלך לוט, התעכב המשחית להשחית, וכל מקום שהלך כבר והשאיר לאחוריו, היה הופך אותו המשחית. ולכן אמר לו "אל תבט אחרריך", שהרי אני מחבל אחרריך. ועל זה כתוב "ותבט אשתו מאחוריו", וראתה את המשחית, אז "ותהי נציב מלח", שהרי כל זמן שהמשחית אינו רואה את פני האיש (מראה פניו לאיש), הוא אינו משחית אותו. כיון שאשתו החזירה פניה להסתכל

בסדום בשביל אברהם.

ותבט אשתו מאחוריו (בראשית יט כו) מאחריה מבעי ליה אלא מבתר שכינתא⁴⁵⁰ רבי יוסי אמר מבתריה דלוט דמחבלא אזיל אבתריה וכי אבתריה אזיל והא הוא שדר ליה⁴⁵¹ אלא בכל אתר⁴⁵² דהוה אזיל לוט אתעכב מחבלא לחבלא וכל אתר דאזיל כבר ושביק לאחוריה הוה מהפך ליה מחבלא ובגין כך אמר ליה (שם יז) אל תביט אחרריך דהא אנא אחבל בתריך ועל דא כתיב ותבט אשתו מאחוריו וחמת מחבלא כדין (שם כו) ותהי נציב מלח דהא בכל זמנא דמחבלא לא (א)חמי אנפוי דבר נש <נ"א אחמי אנפי לבר נש> לא מחביל ליה⁴⁵³ כיון דאתתיה

⁴⁴⁷ עי' לקמן קמט ע"ד ובתיקו"ז להגר"א קנא ע"ד (לש"ו).

⁴⁴⁸ ר"ת סוד תשר"ק עי' סוף הספר סימן מט (הערת הזוהר).

⁴⁴⁹ שהיה גומל חסד לכל וגם לאנשי סדום (אור יקר).

⁴⁵⁰ כלומר הסתכל במחבל שהוא אחרי השכינה או ירצה שהסתכל באחוריו השכינה היא על המלאכים (אור יקר).

⁴⁵¹ דכתיב [וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנתיך הנמצאת פן תספה בעון העיר] ואחד מהן היה גבריאל השורף באשו על ידי כחות החיצונים (אור יקר).

⁴⁵² אין הכוונה באומרו אבתריה אזיל כדפי' שהיה רודף אחריו אלא הכוונה שהיה מחבל אחריו לבד והיה מתעכב אחריו מלחבל והיינו לא חמי אפי דבר נש הרשומה בעוונותיו כדכתיב ומצח אשה זונה היה לך וכו' (אור יקר).

⁴⁵³ עי' ח"ב קצז ע"א. בכל אדם רשומים העוונות על מצחו, ויש להם רשות למזיקים, הרואים העוונות על מצחו של אדם, לכן צוה המלאך ללוט ולאשתו ולבנותיו 'אל תביט אחרריך' [בראשית י"ט י"ז], שיש להם

בראשית

אחריו, מיד "ותהי נציב מלח".

אהדרת אנפהא לאסתכלא אבתריה מיד ותהי
נציב מלח

רבי אלעזר ורבי יוסי היו עומדים יום
ועסקי בהאי קרא אמר רבי אלעזר כתיב (דברים
ח ט) ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא
תחסר כל בה⁴⁵⁴ האי בה בה תרי זמני אמאי
אלא הא אתמר דקודשא בריך הוא פליג כל
עמין וארעאן לממנן⁴⁵⁵ שליחן וארעא דישראל
לא שליט בה מלאכא ולא ממנא אחרא אלא
איהו בלחודוי בגין כך אעיל לעמא דלא שליט
בהו אחרא לארעא דלא שליט בה אחרא⁴⁵⁶

תא הזי קודשא בריך הוא יהיב מזונא תמן
בקדמיתא⁴⁵⁷ ולבתר לכל עלמא כל שאר עמין
עכו"ם במסכנות וארעא דישראל לאו הכי אלא
ארץ ישראל אתון בקדמיתא ולבתר כל עלמא
ובגין כך ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה
לחם אלא בעתירו⁴⁵⁸ בספוקא⁴⁵⁹ דכלא תאכל
בה ולא באתר אחרא בה בקדישו דארעא בה
שריא מהימנותא עלאה בה שריא ברכתא
דלעילא⁴⁶⁰ ולא באתר אחרא

תא הזי כתיב (בראשית יג י) כגן יהו"ה כארץ
מצרים עד הכא לא אתידע⁴⁶¹ גן יהו"ה אי הוא
ארץ מצרים ואי איהו ארץ סדום

רבי אלעזר ורבי יוסי היו עומדים יום
אחד ועוסקים בפסוק הזה. אמר רבי
אלעזר, כתוב "ארץ אשר לא במסכנות
תאכל בה לחם לא תחסר כל בה". למה
כתוב "בה" פעמיים, אלא הרי נאמר
שהקדוש ברוך הוא חלק את כל העמים
והארצות לשלוחים ממונים, ובארץ ישראל
לא שולט מלאך ולא ממונה אחר, אלא הוא
לבדו. לכן הכניס את העם שלא שולט בהם
אחר, לארץ שלא שולט בה אחר.

בא וראה, הקדוש ברוך הוא נותן מזון
שם בתחילה, ואחר כך לכל העולם. כל
שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות בעוני,
וארץ ישראל לא כך, אלא ארץ ישראל
נזונית בתחלה ואחר כך כל העולם. ולכן
"ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם",
אלא בעשיר, בסיפוק של הכל תאכל בה,
ולא במקום אחר. בה בקדושת הארץ, בה
שורה האמונה העליונה, בה שורה הברכה
שלמעלה, ולא במקום אחר.

בא וראה, כתוב "כגן ה' כארץ מצרים",
עד כאן לא נודע גן ה' אם הוא ארץ מצרים
ואם הוא ארץ סדום

רשות להזיק, וכן אירע לאשתו של לוט שהביטה מאחוריה, וראה העוונות על מצחה, והעניש אותה (עמק
המלך שט"ז פמ"ד). ועי' לעיל קב ע"א בשם האור יקר.

⁴⁵⁴ יסוד במלכות (אור יקר לעיל צה ע"ב).

⁴⁵⁵ היינו שממונה שלהם משגיח עליהם ברשות קונו והוא בשמים נגד חלקו בארץ התחתונה ולכך כי
לבני לוט נתתי את ער ירושה וכיוצא מפני שאותה מדינה תחת ממשלת שר בני לוט וכמו הארץ מתעגלת
ונחלקת חלקים חלקים לאומות כן השמים הם סגסגלים נחלקים לשרים נגד הארץ חלק נגד חלק (אור
יקר).

⁴⁵⁶ עי' לעיל צה ע"ב.

⁴⁵⁷ מפני ששכינה מנהגת ארץ ישראל ולא השרים ואפילו שר העולם ולכך כמו שמהמלכות הארץ
העליונה נשפע לכל השרים והיא ראשונה לשפע עליון כן הארץ ראשונה לארצות והשרים הם עניים
וחסרים השפע מה שאין כן א"י (אור יקר).

⁴⁵⁸ עי' תיקו"ז קה ע"א: ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם דאיהו הוה חרות על הלוחות חירו
ממלאך המות חירו משעבוד מלכיות חירו מכל מרעין בישינ מעניותא וטפשותא וצערא ודוחקא וכפנא
ועלה אתמר ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכו'.

⁴⁵⁹ המסכנות אפשר בא' מב' דרכים, או בגרוע המלאכים בעצם, ולזה אמר "בעתירו" שיהיו יפים
וטובים, או מדצ מיעוטים, ולזה אמר "בספוקא דכולא". וכנגד ב' אלו אמר "לא במסכנות" "לא תחסר".
ולזה צריך ב' תנאים, הא' דווקא בארץ ישראל מפני היות בה משכן הקדושה. וב' היותה במעלתה בהיות
השכינה בתוכה, וזה שאמר בה ב' זמני. הא' להורות על א"י דווקא, וז"ש "בה ולא באתר אחרא". והב'
להורות על שכינה בתוכה אמר "בה בקדישו דארעא" (אור יקר).

⁴⁶⁰ ברכתא דלעילא, והוא מסוד אר"א שבהם כח (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן, דלא פסיק לעלמין,
ואין שם שום פירוד. והנה אי' נקראת ברכה עליונה ורחל ברכה תחתונה (רמ"ז ח"ב קיז ע"ב).

⁴⁶¹ כלומר אינו נראה מהפסוק אם אומרו כגן ה' אהדר לסדום שהיא גן ה' ואמר שסדום היתה נראית
כאלו היא כגן ה' והיא כארץ מצרים או אם הכוונה לומר שסדום היתה כגן ה' דהיינו היותה כארץ מצרים

בראשית

סתרי תורה

צורטק עדיאל סמכיאל נריאל מרוניה לסני
כמוסיה ידיאל טטרוסיה²⁵ חוניאל <זכריאל>
(דבריאל) ואריאל הינאל דנדאל גדיאל בדאל
(ענפאל) <אנפאל> ועדיאל אדני על כלהו

ד' כד מתחברן כלהו כחדא ברוא חדא⁴⁶²
בחילא עלאה⁴⁶³ כדין אקרי ויהו"ה בלא בכללא
חדא מאת יהו"ה מן השמים שמא קדישא
[דאתגלף בע' שמהן אחרנין רזא דשמים ואלין
אינון שבעין דשלטין על <אילין ע' דינין> [ע'
דרגין] רזא דיהו"ה ואילין שבעין שמהן
בקדושה⁴⁶⁴ יהו"ה [שמים⁴⁶⁵

ה' אלין נטלין מאלין ויהו"ה
ו' נטיל מאת יהו"ה⁴⁶⁶ דא מן דא
ז' ואלין תליין מאלין⁴⁶⁷ תתאין בעילאין וכלא
קשורא חדא ובהאי קודשא בריך הוא
אשתמודע ביקריה

ח' שמים דאינון ע'⁴⁶⁸ רזא יהו"ה דא איהו
ברוא דשבעין ותרין שמהן [ואלין אינון] דנפקי
מן ויסע ויבא ויט⁴⁶⁹

>והיו יל"י ס"ט על"ם מה"ש לל"ה אכ"א
כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע חלק ראשון²⁶ יז"ל
מב"ה "הר"י הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל נל"ך יי"י
מל"ה חה"ו חלק שני⁴⁷⁰ נת"ה הא"א יר"ת שא"ה
רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יה"ו לה"ה כו"ק מנ"ד חלק
שלישי⁴⁷¹ אנ"י חע"ם רה"ע יי"י הה"ה מי"ך וו"ל

צורטק עדיאל סמכיאל נריאל מרוניה
לסני כמוסיה ידיאל טטרוסיה (חוניאל)
חוניאל זכריאל ואריאל הינאל דנדאל
גדיאל בדאל אנפאל ועדיאל אדני על
כולם.

כשכולם מתחברים כאחד בסוד אחד
בכח עליון, אז נקרא ויהו"ה, הכל בכלל
אחד. מאת ה' מן השמים, שם קדוש
שנחקק בשבעים שמות אחרים, סוד של
שמים. ואלה הם שבעים ששולטים על אלו
שבעים דינים, סוד של יהו"ה. ושבעים
השמות הללו בקדושה. יהו"ה שמים.

אלו נוטלים מאלה.

ויהו"ה נוטל מאת יהו"ה זה מזה.

ואלו תלויים מאלו, תחתונים בעליונים,
והכל קשר אחד. ובזה נודע הקדוש ברוך
הוא בכבודו.

שמים שהם שבעים סוד יהו"ה, זהו
בסוד שבעים ושנים שמות, ואלו הם
שיוצאים מן ויסע ויבא ויט.

וה"ו יל"י ס"ט על"ם מה"ש לל"ה אכ"א
כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע. חלק ראשון
יז"ל מב"ה הר"י הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל
נל"ך יי"י מל"ה חה"ו. חלק שני נת"ה הא"א
יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו
לה"ח כו"ק מנ"ד. חלק שלישי אנ"י חע"ם
רה"ע יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י

וכן ה' אהדר למצרים ואם הכוונה ממש על גן עדן והיה עולה על דעתו ב' הפי' הקודמים מטעם שאחר
שהמשילה לגן עדן מה לו לחזור ולהמשילה למצרים שהי אפחותה בערך גן עדן ופי' הכוונה להמשיל סדום
וארץ מצרים שתיהן לגן עדן והשתא ניחא שלא הוסיף מצרים על גן ה' אמנם קשה כי היה לו לומר כארץ
מצרים כגן ה' לזה אמר כי בערך ספוקא הם שניהם יחד נמשלים לגן עדן אמנם ארץ מצרים דומה אליה אל
המשקה וזה שאמר והכי נמי מצרים (אור יקר).

⁴⁶² פירוש כשע"ב מלאכים מתחברים במלכות אז נקרא מלכות הוא ובית דינו בלשון וה' (הערת הזוהר).

⁴⁶³ עי' לעיל ל ע"א בשם המ"מ.

⁴⁶⁴ עי' בהגר"א על ס"י ב ע"ב שזה בסוד ת"ת, והוא שם ע"ב (עי' בהגר"א בתיקו"ז פד ע"ג שכל ע' הוא
באמת ע"ב), ועוד כמקביל יש ע' שמות למט"ט, והוא באמת ע"ב וזה הע"ב שמות למלאכים בעמוד א'@.

⁴⁶⁵ פירוש שם של ע"ב גשרים היוצא מפסוק ויסע ויבא ויט אלו הם נקראים שמים ואותם ע"ב מלאכים
של מטה במלכות מקבלים מע"ב של מעלה ונוטלין מהם (הערת הזוהר).

⁴⁶⁶ פירוש מלכות מתפארת (הערת הזוהר).

⁴⁶⁷ פירוש סוד של אותן ע"ב שמות הוא שם יהו"ה והוא הרוכב עליהן כנשמה לגוף (הערת הזוהר).

⁴⁶⁸ פירוש ע"ב מלאכים של מטה מתחברים בע"ב שמות של מעלה הנקראים שמים (הערת הזוהר).

⁴⁶⁹ עי' ע"ח שער כה פרק ב' (ב) כלל חו"ג כלל טו בענין המזל העליון.

⁴⁷⁰ בשכמל"ו (הערת הזוהר).

⁴⁷¹ בשכמל"ו (הערת הזוהר).

בראשית

יִלְיָה סֵאֵל עֲרִי עֲשׂוֹל מִיָּה חֶלֶק רְבִיעִי⁴⁷² וְהָיוּ
דְנִיִּי הַחַיִּשׁ עַמִּים נְנִיא נִיִּית מִבְּהַּ פּוֹי נְמִמִּי יִיִּל
הַרְיָה מְצִיר חֶלֶק חֲמִישִׁי⁴⁷³ וּמִבְּהַּ יְהִי עֲנִיו מַחֲיִי
דְמִבְּ מִנְּקִי אִיִּעַ חֲבִיו רֵאֵה יִבְּמִי הִיִּי מוֹם
חֶלֶק שְׁשִׁי בְּשִׁכְמִלְיוֹ <

[ו]אלין אינון שבעין שמהן דשלטין על שבעין
דרגין תתאין רזא ויהוה אלין [שבעין] שמהן
יהוה רזא דאקרי שמים שבעה רקיעין אינון
דסלקין לשבעין שמהן שמא קדישא [ודא איהו]
ויהוה המטיר מאת יהוה מן השמים

סתרא דסתרין לחכימין אתמסר שמא

קט/א

זהר

ואי איהו גן יהוה דאקרי גן עדן אלא כגן
יהוה דאית ביה ספוקא ועדונא דכלא הכי נמי
הוה סדום והכי נמי מצרים⁴⁷⁴ מה גן יהוה לא
אצטריך בר נש לאשקאה ליה אוף מצרים לא
אצטריך אחרא לאשקאה ליה בגין דנילוס איהו
אפיק⁴⁷⁵ ואשקי לכל ארעא דמצרים

תא חזי מה כתיב (זכריה יד יז) והיה אשר לא
יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם וגו' דא
הוא עונשא דלהון דאתמנע מנהון מטרא מה
כתיב (שם יח) ואם משפחת מצרים לא תעלה
ולא באה וגו' חמי דלא כתיב (שם יז) ולא עליהם
יהיה הגשם בגין דלא נחית מטרא למצרים ולא
אצטרבן ליה אלא עונשא דלהון מה הוא דכתיב
(שם יח) וזאת תהיה המגפה אשר יגוף ה' את כל
הגוים [וגו'] בגין דמצרים לא צריכין למטרא אוף
סדום מה כתיב ביה (בראשית יג י) כי כלה
משקה כל עדונין דעלמא הוו בה⁴⁷⁶ ועל דא לא
בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה

רבי חייא אמר אינון הוו חייבין מגרמייהו⁴⁷⁷
וממונהון דכל בר נש דאיהו צר עינא⁴⁷⁸ לגבי

עשׂוֹל מִיָּה. חֶלֶק רְבִיעִי וְהָיוּ דְנִיִּי הַחַיִּשׁ
עַמִּים נְנִיא נִיִּית מִבְּהַּ פּוֹי נְמִמִּי יִיִּל
הַרְיָה מְצִיר. חֶלֶק חֲמִישִׁי וּמִבְּהַּ יְהִי עֲנִיו
מַחֲיִי דְמִבְּ מִנְּקִי אִיִּעַ חֲבִיו רֵאֵה יִבְּמִי
הִיִּי מוֹם. חֶלֶק שְׁשִׁי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

ואלו הם שבעים שמות ששולטים על
שבעים דרגות תחתונות סוד ויהוה, אלו
שבעים שמות יהוה, סוד שנקרא שמים,
שבעה רקיעים הם שעולים לשבעים שמות
שם קדוש, וזהו ויהוה המטיר מאת יהוה
מן השמים.

סתרא דסתרין לחכימין נמסר, שם

ואם הוא גן ה' שנקרא גן עדן, אלא כגן
ה' שיש בו ספוק ועדון של הכל. כך גם
היתה סדום וכך גם מצרים, מה גן ה' לא
צריך אדם להשקותו, אף מצרים לא צריך
אחר להשקותה, משום שהנילוס מגיע
ומשקה את כל ארץ מצרים.

בא וראה מה כתוב, "והיה אשר לא
יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם
וגו'", זהו עונש שלהם שנמנע מהם מטר.
מה כתוב, "ואם משפחת מצרים לא תעלה
ולא באה וגו'", ראה שלא כתוב ולא עליהם
יהיה הגשם, כי לא יורד מטר במצרים ולא
צריכים אותו. אלא עונשם מהו, שכתוב
"וזאת תהיה המגפה אשר יגוף ה' את כל
העמים וגו'", משום שמצרים לא צריכים
מטר. אף סדום מה כתוב בה, "כי כולה
משקה", כל עדוני העולם היו בה, ועל זה
לא רצו שבני אדם אחרים יתעדנו בה.

רבי חייא אמר, הם היו רשעים מעצמם
וממונם, שכל בן אדם שהוא צר עין לעני,

⁴⁷² בשכמל'ו (הערת הזוהר).

⁴⁷³ בשכמל'ו (הערת הזוהר).

⁴⁷⁴ עי' שעה"פ שמות נו ע"ד ד"ה נבאר עתה, שבני ישראל היו גלגול של אדה"ר ודור המבול ודור הפלגה
ואנשי סדום, וצ"ע אם זה סיבת השפעתם הגדולה. @

⁴⁷⁵ עי' ח"ג רסח ע"ב.

⁴⁷⁶ מוכיח כן מאומרה "כולה משקה" ולא אמר כי היא משקה ומלת כולה באה להוסיף כל המציאות
הצריכות בעידוי עולם (אור יקר).

⁴⁷⁷ חטאים בגופם ובממונם ועם כל זאת עיקר גזרתם שהיו חטאים בממוניהון (אור יקר).

בראשית

מסכנא יאות הוא דלא יתקיים בעלמא ולא עוד אלא דלית ליה חיים לעלמא דאתי וכל מאן דאיהו וותרן לגבי מסכנא יאות הוא דיתקיים [בעלמא ויתקיים] עלמא בניניה ואית ליה חיים <ואורכא> (ואורכא) דחיי לעלמא דאתי⁴⁷⁹

ויעל לוט מצוער וישב בהר ושתי בנותיו עמו וגו' (בראשית יט ל) מאי טעמא בגין דחמא דהוה [קריב סדום] (בסדום) ואסתלק מתמן רבי יצחק פתח (איוב לו יב) והוא מסיבות מתהפך בתחבולותיו לפעלם וגו' קב"ה מסבב סבובין דעלמא ואייתי קומריין⁴⁸⁰ מהירין למעבד⁴⁸¹ עובדוי ולבתר מהפך לון ועביד לון כגוונא אחרא ובמה בתחבולותיו עביד תחבולין ומסבב סבובין לאפכא לון ולאן כאינון קדמאי

סתרי תורה

דא [ד]אקרי שמים מניה אתברי סתרא דאקרי אדם חשבן שייפי גופא דאינון חושבן מאתן וארבעין ותמניא שייפין חשבן אתוהי מאתן ושית סרי [שמא דא איהו רזא [וסטרא כללא דאורייתא] <וסטרא כללא דכל אורייתא> בכ"ב אתוון ועשר אמירן בגין דהא שמא דא מאתן ושית סרי] אתוון ותלתין ותריין שבילין דאתכלילין ביה הא מאתן וארבעין ותמניא שייפין דגופא

רזא דאקרי אדם דשליט על כרסיא רזא דשבעין [ד]לתתא וסתרא דא דכתיב (יחזקאל א כו) ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה ודא הוא סתרא דכתיב (בראשית יט

ראוי הוא שלא יעמוד בעולם, ולא עוד, אלא שאין לו חיים לעולם הבא. וכל מי שהוא ותרן לעני, ראוי הוא שיתקיים בעולם ויתקיים העולם בשבילו, ויש לו חיים ואורך של חיים לעולם הבא.

"ויעל לוט מצוער וישב בהר הוא ושתי בנותיו עמו וגו'". ולמה, משום שראה שהיה קרוב לסדום @ ועלה משם. רבי יצחק פתח, "והוא מסיבות מתהפך בתחבולותיו לפעלם וגו'", הקדוש ברוך הוא מסבב סבובים בעולם ומביא כיסויים של אורות לעשות מעשיו, ואחר כך הופך אותם ועושה אותם כצבע אחר. ובמה, בתחבולתו, עושה תחבולות ומסבב סבובים כדי להפוך אותם, ולא כמו אותם הראשונים.

זה שנקרא שמים, ממנו נברא סתרי שנקרא אדם. חשבון איברי הגוף שהם חשבון מאתים ארבעים ושמונה איברים, חשבון אותיותיו מאתים ושש עשרה. שם זה הוא סוד וסתרי כלל של כל התורה בכ"ב אותיות ועשר אמירות, משום שהרי שם זה מאתים ושש עשרה אותיות ושלושים ושנים שבילים שכלולים בה. הרי מאתים ארבעים ושמונה איברי הגוף.

סוד שנקרא אדם השולט על הכסא, סוד של שבעים שלמטה, וסתרי זה שכתוב "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה", וזה הוא סתרי שכתוב "וה' המטיר על סדום וגו' מאת ה' מן השמים".

⁴⁷⁸ וא"ת וכי חטא בממוניהון עדיף. אין "דכל בר נש דאיהו צר עינא" והנה הם ג' בחי' צר עין בינוני ותרן. צר עין לא אתקיים בעלמא שאינו מושך לו שפע ממדת הצדקה להתקיים בעולם ואין צריך לומר שאין לו פירות בעולם הזה אלא גם קרן הקיים לעולם הבא אין לו וזה שאמר ולא עוד אלא דלית ליה חיים וכו' שאינו נהנה מאור החיים הנמשך בתוך הקדושה אלא יושב בחושך בתוך הקלי' בעמקי שאול, והבינוני יש בו ב' חלוקות יש שמעשיו מועטים ונחל עולם הזה והוא מתקיים בו לבד או יש שנחל עולם הבא לבד מפני שהם מרובים ולא כ"כ אמנם יש שהוא ותרן וזה יש לו עולם הזה והבא כפול ומכופל בזה שמתקיים הוא ובזכותו מקיים לאחרים (אור יקר).

⁴⁷⁹ דהיינו סוד אור החיים הנמשך מהחכמה והבניה שמשם החיים, ואורכא דחיי תוספת החיים מהכתר הנקרא אריך אנפין (אור יקר).

⁴⁸⁰ פירשתי לעיל דף פג ע"א (ד"א). פירוש דברים המכוסין וטמונים כמו ביב הקמור דהיינו חריץ הטמון בקרקע. הרש"ב (נ"א).

⁴⁸¹ אין הגשמי מתפעל מהרוחני אם לא ע"י אמצעי שהגשמי מתפעל מפגישת גשם בגשם והרוחני בהשגלה ולכן כאשר ירצה קב"ה לפעול בתחתונים יברא ברצון פעולתו מלאך ומשתלשל העליון בסוד אבי"ע עד שיפעל בפגישת גשם בגשם וכח המלאך ההוא יקרא מסבות שהם סבות לפעולת הנפעלות ויתהפך המלאך ההוא כפי בחי' הפעולה הגשמית מתהפכת מכמה מינים וז"ש מסבות מתהפך לפעולם ודאי (אור יקר).

בראשית

כד) ויהו"ה המטיר על סדום וגו' מאת יהו"ה מן השמים וכלא חד ומלה חדא וסתרא חדא לחכימי לבא אתמסר זכאה (איהו) חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי

[סדום] (סתם) גזר דינא דלהון על דמנעו צדקה מנייהו כמה דאת אמר (יחזקאל טז מט) ויד עני ואביון לא החזיקה ובגין כך [דינא] לא הוה אלא מן (ה)שמים צדקה ושמים כלא חד וכתוב (תהלים קח ה) כי גדול מעל שמים חסדך ובגין דתליא צדקה בשמיה <נ"א בשמים> דינא הוא משמים דכתיב (בראשית יט כד) מאת יהו"ה מן השמים דינא דישראל מהאי אתר דכתיב (איכה ד ו) ויגדל עון בת עמי מחטאת סדום ואקרי ירושלם אחות לסדום כמה דאת אמר (יחזקאל טז מט) הנה זה היה עון סדום אחותך ודינהון הוה מן שמיא דינא חדא כסדום על דמנעו צדקה מנייהו בר דדא אתהפך ודא אתחרב דא אית לה תקומה ודא לית לה תקומה מדרש הנעלם

ויעל לוט מצוער וגו' (בראשית יט ל) אמר רבי אבהו בא וראה מה כתוב ביצר הרע, תדע לך שאינו מתבטל לעולם מבני אדם עד אותו זמן דכתיב (יחזקאל לו כד) והסירותי את לב האבן וגו' שאף על פי שרואה בני אדם נדונין בגיהנם הוא בא וחוזר לו אצל בני אדם וה"ד ויעל לוט מצער מצערה של גיהנם משם עולה לפתות בני אדם

אמר רבי יהודה שלש הנהגות יש באדם הנהגת השכל והחכמה וזו היא

קט/ב

זהר

לפעלם בגין פעלם דבני נשא כמה דאינון עבדין עובדין⁴⁸² הכי מהפך לון כל אשר יצום על פני תבל ארצה (איוב לו יב) בגין דעובדין דבני נשא [מהפך] לאינון מסבות (מהפך) בכל מה דאיהו פקיד לון על פני תבל וגו' רבי אלעזר אמר והוא מסבות מתהפך הקב"ה מסבב סבובין⁴⁸³ ואייתי עובדין בעלמא⁴⁸⁴ לאתקיימא

והכל אחד ודבר אחד וסתר אחד, לחכמי הלב נמסר, אשרי (הוא) חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

נחתם גזר דינם של סדום על שמנעו מהם צדקה, כמו שנאמר "ויד עני ואביון לא החזיקה", ולכן הדין לא היה אלא מן השמים. צדקה ושמים הכל אחד. וכתוב "כי גדול מעל שמים חסדך", משום שצדקה תלויה בשמו (בשמים), דין הוא משמים, שכתוב "מאת ה' מן השמים". הדין של ישראל ממקום זה, שכתוב "ויגדל עון בת עמי מחטאת סדום", וירושלים נקראת אחות לסדום, כמו שנאמר "הנה זה היה עון סדום אחותך". ודינם היה מן השמים דין אחד כסדום על שמנעו מהם צדקה, פרט לזה שזה התהפך וזה נחרב, לזו יש תקומה, ולזו אין תקומה.

"ויעל לוט מצוער וגו'". אמר רבי אבהו, בא וראה מה כתוב ביצר הרע, תדע לך שאינו מתבטל לעולם מבני אדם עד אותו זמן, שכתוב "והסירותי את לב האבן וגו'", שאף על פי שרואה בני אדם נדונין בגיהנם, הוא בא וחוזר לו אצל בני אדם, זהו שכתוב "ויעל לוט מצוער", מצערה של גיהנם, משם עולה לפתות בני אדם.

אמר רבי יהודה, שלש הנהגות יש באדם, הנהגת השכל והחכמה, וזו היא

"לפעלם", משום פועל של בני אדם, כמו שהם עושים מעשים, כך הוא מהפך אותם. "כל אשר יצום על פני תבל ארצה", משום מעשי בני אדם הוא מהפך את אותם המסיבות בכל מה שהוא מצווה אותם "על פני תבל וגו'". "כל אשר יצום על פני תבל ארצה". רבי אלעזר אמר והוא מסיבות מתהפך, הקדוש ברוך הוא מסבב סיבובים

⁴⁸² אותם המלאכים מתהפכים מטוב לרע ומרע לטוב כפי מעשי בני אדם למטה (אור יקר).

⁴⁸³ מגלגל גלגולים (ד"א).

בראשית

ולבתר דחשיבו בני נשא דיתקיימו אינון עובדין
קב"ה מהפך לון לאינון עובדין מכמה דהו
בקדמיתא

בתחבולותיו בתחבולתו כתיב כהאי
אומנא⁴⁸⁵ דעביד מאנין דחרסא⁴⁸⁶ בעוד דההיא
טיקלא⁴⁸⁷ אסתחרת⁴⁸⁸ קמיה חשיב למעבד
כנוונא דא עביד חשיב למעבד כנוונא אחרא
עביד מהפך מאנא דא למאנא דא בגין דההוא
טיקלא⁴⁸⁹ אסתחרת קמיה כך קב"ה מהפך
עובדוי דאיהו עביד בתחבולתו חסר יו"ד ומאן
איהו דא בי דינא לתתא⁴⁹⁰ דאיהו טקלא⁴⁹¹
דאסתחרת קמיה ועל דא מהפך מאנין ממאנא
דא למאנא אחרא⁴⁹² וכל דא [כפין] (לפעלם
דבני נשא אי מטיבין בני נשא עובדיהון ההוא
טקלא דסחרא אסתחרת לון לימינא וכדין
אתעבידו עובדין בעלמא לאוטבא לון כדקא
יאות וטיקלא אסתחרת תדיר⁴⁹³ ולא שכיך בההוא
סטרא דימינא ועלמא מתגלגלא ביה אתו בני
נשא לאבאשא

מדרש הנעלם

ומביא מעשים בעולם להתקיים, ואחר
שאנשים חושבים שיתקיימו אותם
מעשים, הקדוש ברוך הוא הופך אותם את
אותם מעשים מכמו שהיו בהתחלה.

"בתחבולתיו", כתוב "בתחבולתו", כמו
האומן הזה שעושה כלי חרס, בעוד שאותו
הגלגל מסתובב לפניו, חושב לעשות
כדוגמא זו, עושה. חושב לעשות כדוגמא
אחרת, עושה. מהפך כלי זה לכלי אחר
משום שאותו הגלגל סובב לפניו. כך
הקדוש ברוך הוא מהפך את מעשיו שהוא
עושה. "בתחבולתו" חסר יו"ד, ומהו, זה
בית דין למטה שהוא גלגל הסובב לפניו,
ועל זה הוא מהפך כלים מכלי זה לכלי
אחר. וכל זה כפי פעלם של בני אדם, אם
בני אדם מטיבים מעשיהם, אותו הגלגל
הסובב מסובב אותם ימינה, ואז נעשים
מעשים בעולם להיטיב להם כראוי, והגלגל
סובב תמיד ולא שוקט באותו צד הימין,
והעולם מתגלגל בו. באו בני אדם להרע

⁴⁸⁴ דהיינו שקורא הדורות ובוראם להתקיים כגון דור המבול והם חשבו שהם קיימים לעולם וקלקלו מעשיהם ובטלם והפכום מהקיום אל העדר (אור יקר).

⁴⁸⁵ הת"ת בכללות כל הספירות, והיינו "והוא" כי הוא הנקרא הנעלם שהוא הכתר או הבינה והכלל ג"ר ואות ו' כולל ו"ק (אור יקר).

⁴⁸⁶ הם החומרים הגוף החומר וצורתם נשמתם (אור יקר).

⁴⁸⁷ כיוצר הזה שעושה כלי חרס ובעוד שהטקלא בידו שהם האבנים שעושה כלי חרס עליו בכח גלגול האבן ההוא כן הש"י מגלגל גלגולים כל זמן שהטקלא שהוא ב"ד העליון לפניו ולהחליף מלאך ממונה במלאך ממונה אחר (ד"א).

⁴⁸⁸ היא המלכות שהיא לעולם מתגלגלת: שעות, ימים, שבועות, חדשים, שנים, שמיטין, יובלות (אור יקר).

⁴⁸⁹ לעולם אין מסלק השגחתו מהמלכות בענין שלעולם השגחה עליה, והיא תחת רשותו ליפעל הנפעל כרצונו בין בקיומם בין בביטולם, וז"ש אסתחרת קמיה (אור יקר).

⁴⁹⁰ מלכות (אור יקר).

⁴⁹¹ עי' ח"ב צה ע"ב: אית טיקלא חדא בהאי סטרא ואית טיקלא אחרא בהאי סטרא, בהאי סטרא מאזני צדק, ובהאי סטרא מאזני מרמה, והאי טקלא לא שכיך לעלמין, ונשמתיין סלקין ונחתין, עאלין ותבין. ועי"ש ברמ"ז: היא של נוגה שיש בה כח לטוב ורע לפי התכללה בקדושה או לפי התפרדה וכו', ולכן לא שכיך, שתמיד פועלת.

⁴⁹² היינו בסוד הגלגול שמהפך לבושי הנשמות שהם הגופים מעוני לעושר, ומעושר לעוני, מחכם לטפש ומטפש לחכם, מגבור לחלש מחלש לגבור, וכן כל מדתם לפי עונשם ושכרם כנודע הכל תלוי בגלגול תחבולות הנולד במיעוט הלבנה או הנולד במילואה מלואה מהימין חסרונו מהשמאל (אור יקר).

⁴⁹³ נמצאו לפי זה ב' מיני גלגולים: הא' מימין לשמאל ומשמאל לימין. והב', גלגול בחינותיו בימין עצמו או בשמאל עצמו, וז"ש "וטיקלא אסחר בההוא סיטרא", אלא שבהיות גלגוליה בימין בחינותיה כולם מתהפכות לרחמים ולחסד, ובהיות גלגוליה בשמאל בחינותיה כולם מתהפכות לדין (אור יקר).

בראשית

כח הנשמה הקדושה והנהגת התאווה, שהיא מתאווה בכל תאוות רעות⁴⁹⁴ וזהו כח [התאווה וההנהגה המנהגת לבני אדם ומחזקת] הגוף והיא נקראת נפש הגוף⁴⁹⁵ אמר רב דימי זהו כח המחזיק אמר רבי יהודה בא וראה לעולם אין יצר הרע שולט אלא באלו שני כחות אליו דאמרן נפש המתאווה היא הרודפת אחר יצר הרע לעולם משמע דכתיב (בראשית יט לא) ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן נפש המתאווה היא מעוררת את האחרת ומפתה אותה עם הגוף להדבק ביצר הרע והיא אומרת לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו⁴⁹⁶. מה יש לנו בעולם הבא, נלך ונרדוף אחר יצר הרע ואחר תשוקת חמדת העולם הזה.

ומה עושות, שתיהן מסכימות להדבק בו. מה כתוב "ותשקין את אביהן יין", מתפטמות להתעורר ליצר הרע באכילה ובשתיה.

ותקם הבכירה ותשכב את אביה (שם לג) כשאדם שוכב על מטתו בלילה נפש המתאווה היא המעוררת ליצר הרע ומהרהרת בו והוא דבק בכל הרהור רע עד שמתעברת מעט²⁸ (על <נ"א עד> שמביא בלב האדם אותה המחשבה הרעה ודבקה בו ועדיין יש בלבו ולא נגמר לעשותה עד שזאת התאווה מעוררת לכה הגוף (זכה) <כמ>תחלה להדבק ביצר הרע ואז הוא תשלום הרעה הה"ד (שם לו) ותהרין שתי בנות לוט

סתרי תורה

ויעל לוט מצוער וגו' (בראשית יט ל) מנו הורמנותא דמלכא⁴⁹⁶ אתפרשא מסטרא דימינא חד התוכא⁴⁹⁷ דקטורא דגולפא מתדבקא בנו התוכא דדהבא⁴⁹⁸ מסטרא דשמאלא בנו מסאבו דיצריה [נ"א ודיריה] ואתעביד [דקטורא³⁰]

כח הנשמה הקדושה, והנהגת התאווה, שהיא מתאווה בכל תאוות רעות, וזהו כח התאווה, וההנהגה המנהגת לבני אדם ומחזקת הגוף, והיא נקראת נפש הגוף. אמר רבי דימי, זהו כח המחזיק. אמר רבי יהודה, בא וראה, לעולם אין יצר הרע שולט אלא באלו שני כחות אלו שאמרנו. נפש המתאווה היא הרודפת אחר יצר הרע לעולם, משמע שכתוב ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן, נפש המתאווה היא מעוררת את האחרת ומפתה אותה עם הגוף להדבק ביצר הרע, והיא אומרת "לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו". מה יש לנו בעולם הבא, נלך ונרדוף אחר יצר הרע ואחר תשוקת חמדת העולם הזה.

ומה עושות, שתיהן מסכימות להדבק בו. מה כתוב "ותשקין את אביהן יין", מתפטמות להתעורר ליצר הרע באכילה ובשתיה.

"ותקם הבכירה ותשכב את אביה". כשאדם שוכב על מטתו בלילה, נפש המתאווה היא המעוררת ליצר הרע ומהרהרת בו, והוא דבק בכל הרהור רע עד שמתעברת מעט (ד"א על) (נ"א עד) שמביא בלב האדם אותה המחשבה הרעה ודבקה בו, ועדיין יש בלבו ולא נגמר לעשותה עד שזאת התאווה מעוררת לכה הגוף כמתחלה להדבק ביצר הרע, ואז הוא תשלום הרעה. זהו שכתוב "ותהרין שתי בנות לוט

"ויעל לוט מצוער וגו'", מתוך שלטון המלך, נפרד מצד הימין סיג אחד של קשר שהחקיקה דבוקה בתוך סיגי הזהב מצד השמאל בתוך טומאה (של יצרו) (נ"א ומקומו) ונעשה קשר אחד של האילן.

⁴⁹⁴ המדות הן בנפש הדבקה אל הגוף, וכאשר יש לה גם נפש השכלית שהוא מן התורה, אז היא אשה יפה, כי המראה של אדם הוא תלוי בלב, כמ"ש (נחמיה ב ב) מדוע פניך רעים, אין זה כי אם רע לב (משלי יא כב, ועיי"ש יא טז).@

⁴⁹⁵ כי הענין של נר"ן, נשמה היינו השכל, אינו בגוף האדם אלא מזלו ושורה עליו. והרוח הוא כח ההרגש שבאדם. והנפש הוא כח החיוני, הצומחת שבאדם, וכשבאו הנשמה ורוח באדם, מיד בא הנפש במעי אמו מכחם (יהל אור ח"א כח ע"ד).

⁴⁹⁶ מתוך מרכבות הקדושים (אור יקר).

⁴⁹⁷ הקלי' נמצאו מתוך המותר [סיגים] כעין סוגי הזהב הנעשה בהיתוכו (אור יקר).

⁴⁹⁸ עי' לעיל סב ע"ב.

בראשית

(מקטורא) חדא⁴⁹⁹ דאילנא כד בעא יצחק⁵⁰⁰ לאתערא בעלמא בתוקפיה דדינא קשיא [אתתקף] (אתקן) ופריש דרגין⁵⁰¹ [מקיומיהו ואתתקף] (מקיומיה ואתקף) אברהם⁵⁰² ופריש ההוא דקטורא חדא דאילנא (חדש) מגו ההוא מסאבו ההוא נחש קדמאה⁵⁰³ עאל באנביה⁵⁰⁴ דההוא אילנא ואיהו חמרא <דשתא> (דשתי) ואוליד תרין דרגין קטירין דא בדא⁵⁰⁵ ואינון דרגין דסחרן בסטר מסאבו חד אקרי מלכו"ם⁵⁰⁶ וחד אקרי פעו"ר דא עיטא⁵⁰⁷ דאתכסיא ודא עיטא דאתגליא [פעור דאתגליא איהו וכל עובדוי באתגליא] מלכו"ם דאתכסיא איהו וכל עובדוי באתכסיא מאלין תרין אתפרשן זינין סניאין לזנייהו

ק/א
זהר

תחבולתו דאסחר תדיר והוה קיימא באסחרותא דימינא קב"ה אסחר ליה בסטרא דשמאלא ומהפך מסכות ומאנין דהו בקדמיתא לההוא סטר שמאלא וכדין טקלא אסחרא ואתעבידו עובדין בעלמא לאבאשא לון לבני נשא וטקלא אסחר לההוא סטרא עד דבני נשא תייבין לאוטבא עובדיהון וטקלא קיימא בעובדין⁵⁰⁸ דבני נשא ועל דא בתחבולתו לפעלם ולא קיימא תדיר⁵⁰⁹

כשרצה יצחק להתעורר בעולם, הוא התחזק בכח של הדין הקשה, והפריד דרגות מקיומם, והתחזק אברהם והפריד אותו של²⁹ קשר אחד של האילן מתוך אותה טומאה. אותו נחש הקדמוני נכנס בפירות של אותו העץ, והוא היין ששתה והוליד שתי דרגות קשורות זו בזו. והן הדרגות שסובבות בצד הטומאה. אחד נקרא מלכו"ם ואחד נקרא פעו"ר. זו עצה בסתר, וזו עצה בגלוי. פעור, בגלוי הוא וכל מעשיו בגלוי. מלכו"ם, שהוא בכסוי הוא וכל מעשיו מכוסים. משני אלה נפרדים מינים רבים למיניהם,

תחבולתו שסובבת תמיד והיתה עומדת בסבוב של הימין, הקדוש ברוך הוא מסובב אותה לצד שמאל ומהפך מסיבות וכלים שהיו בהתחלה לאותו צד שמאל. ואז הגלגל סובב ונעשים מעשים בעולם להרע לבני אדם, והגלגל סובב לאותו צד עד שבני אדם שבים להיטיב מעשיהם. הגלגל עומד במעשי בני האדם, ועל כך בתחבולתו לפעלם, ולא עומד תמיד.

⁴⁹⁹ פי' היתוך הימין הם היתוך השמאל והענין שיש קלי' מצד ימין וקלי' מצד שמאל ושתייהם נקשרות באילן א' (אור יקר).

⁵⁰⁰ כענין הקלי' שתוקפם הוא מהגבורה והיינו עשו משמאלו נוטל בת ישמעאל לאשה שהוא מימין (אור יקר).

⁵⁰¹ היינו הפגם שעושה בספירות ומכבידם (אור יקר).

⁵⁰² כדכתיב ואל זועם בכל יום, שמצדו הוא זועם בדין ומטבל הקלי' (אור יקר).

⁵⁰³ הנחש היה מצד הקדושה בגן וסמאל"ל רכב עליו [לעיל לה ע"ב] לפתות לאדם (אור יקר).

⁵⁰⁴ שנאחז בענפי התפשטות האילן הזה והיינו לוט שהיה מצד אברהם בימין בקודשה כדמסיק והיין ששתה היה כח האילן הזה סחיטת ענבי הגפן נכריה יין נסך (אור יקר).

⁵⁰⁵ הם ב' כחות בקלי' ב' בנים מב' בנות לוט (אור יקר).

⁵⁰⁶ עי' מלכים א' (יא לג) ולמלכם אלהי בני עמון. עי' רבנו בחיי ויקרא (יח כא): נקראת מולך מלשון מלכות ואדנות, והיא הנקראת מלכו"ם שהיתה תועבת בני עמון, והיא הנקראת אדרמלך וענמלך. מואב אב חכמה, עמון נועם בינה (לקוטי תורה דברים).

⁵⁰⁷ עי' לעיל יא ע"א בשם עמק המלך ש"עיטא" היא כינוי לבחי' הדעת.

⁵⁰⁸ שהם מהפכות מידת הדין לרחמים, או מדת רחמים לדין, ונקראות מדות העליונות משקל דהיינו טיקלא כענין המשקל שמכריע פעמים לימין פעמים לשמאל וסוד באותיות הו"ה, כי ה' עילאה כף הימין ה' תתאה כף שמאל ו' קנה המשקל י' לשון המשקל (אור יקר).

⁵⁰⁹ זהו סוד זמן החולף, כי מיום שנברא כל המציאות ועד חמשים אלף שנה שהוא סוד היובל הגדול אין זמן שידה לחבירו, ואל בחי' שידמה לחבירתה בגלגול המדות העליונות (אור יקר).

בראשית

תא חזי קב"ה⁵¹⁰ גרם סבובין⁵¹¹ ועובדין בעלמא בנין למעבד כלא כדקא יאות וכלא נפקא מעקרא ושרשא⁵¹² דלעילא אקריב אברהם לגביה נפק מניה ישמעאל⁵¹³ דלא הוה אברהם גזיר כד נפק מניה בנין דאיהו לתתא ולא אשתלים באת קיימא קדישא לבתר קב"ה סבב סבובין בתחבולותיו ואתגזר אברהם⁵¹⁴ ועאל בברית ואשתלים בשמיה⁵¹⁵ ואקרי אברהם⁵¹⁶ וה' עלאה⁵¹⁷ אעטרת ליה ברזא דמים מרוח⁵¹⁸³¹ כיון דרזא אשתלים ואתגזר נפק מניה יצחק⁵¹⁹ והוה זרעא קדישא ואתקשר לעילא ברזא דאש ממים⁵²⁰ ועל דא כתיב (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתוך שורק כלה זרע אמת⁵²¹ ולא אתקשר בהווא סטרא אחרא

תא חזי לוט נפקו מניה ומבנתיה תרין אומין⁵²² מתפרשין⁵²³ ואתקשרו בהווא סטרא דאתחזי לון⁵²⁴ ועל דא קב"ה מסבב מדרש הנעלם מאביהן

בא וראה, הקדוש ברוך הוא גורם סבובים ומעשים בעולם כדי לעשות הכל כראוי, והכל יוצא מהעיקר והשורש שלמעלה. קירב את אברהם אליו, יצא ממנו ישמעאל, שלא היה אברהם מהול כשיצא ממנו, משום שהוא למטה ולא נשלם באות ברית קודש. אחר כך הקדוש ברוך הוא סיבב סבובים בתחבולותיו ונמול אברהם ונכנס בברית ונשלם בשמו ונקרא אברהם, וה' עליונה עטרה אותו בסוד של מים מרוח. כיון שהסוד נשלם והוא נמול, יצא ממנו יצחק והיה זרע קדש, ונקשר למעלה בסוד של אש ממים, ועל זה כתוב "ואנכי נטעתוך שורק כולה זרע אמת", ולא נקשר באותו הצד האחר.

בא וראה, יצאו מלוט ומבנותיו שתי אומות נפרדות ונקשרו באותו צד שראוי להם, ועל זה הקדוש ברוך הוא מסובב

מאביהן".

- 510 בינה (אור יקר).
511 היינו גלגול ו"ק ההנהגה (אור יקר).
512 חכמה וכתר בכח השוכן עליהם (אור יקר).
513 הוא קליפה קרוב אל הקדושה, ולא היה אפשר לצאת אלא על ידי מי שיהיה קרוב אל הקדושה בלתי נימול מפני מציאות קלי' זו שהיא קרובה אל הקדושה (אור יקר).
514 נבדל מכל קלי' ועאל בברית בתוך הקודשה הפנימית ביסוד (אור יקר).
515 שם בן ד' שבת"ת (אור יקר).
516 מצד החסד (אור יקר).
517 בינה (אור יקר). צו ע"א (הערת הזוהר).
518 פי' שאברהם הוא חסד דז"א, וזהו מים מרוח (מ"מ). לא ע"א (הערת הזוהר). עי' ס"י (פ"א מ"ט) עשר ספירות בלימה, אחת רוח אלקים חיים וכו' (מ"י) שתיים רוח מרוח, וכו' (מ"א) שלש, מים מרוח, חקק וחצב בהן כ"ב אותיות, ע"כ. מים ורוח הג' (אולי הגוברים) בכל הספירות ולא ניחא לי כי בסוד ה' הוא ג' וויין שהם ויס"ע ויב"א וי"ט שהם מים ואש ורוח (אור יקר).
519 לא היה אפשר לצאת ממנו מפני קדושתו ומעלתו אם לא ימול (אור יקר).
520 גבורה שאצילותה מחסד (אור יקר). עי' ס"י (פ"א מ"ב) ארבע אש ממים, חקק וחצב בה כסא הכבוד שרפים ואופנים וחיות הקדש.
521 אין פגם וחיצוני מתדבק בו, ולזה כדי שלא יתדבק בו טומאה, לא נולד עד שמל אברהם (אור יקר).
522 עמון ומואב (ד"א).
523 עם היותם ב' אחיות ואב א' והיה ראוי שיהיו אומה אחת ונבדלו לשתיים כפי הרמז שבהם (אור יקר).
524 כפי יסודם באו בערוה מאב ובת (אור יקר). פי' כמ"ש בפ' בראשית (דף יג ע"א) דתריין אכסדראין תחות גדפא שמאלא דשכינתא ומתפרשין לתריין אומין דאינון עמון ומואב, אלא בגין לאתקשרא באתרייהו דאתחזי ליה, יובן במ"ש האר"זל כי הנשמות של דהע"ה ושל שלמה ושל משיח כולם היו טבועים בקלי', ואלמלא נזדווג לוט עם אשתו, כיון שהוא זווג של היתר, לא היתה הקליפה מניחתם לצאת מתוכה, אבל כיון שהוא זווג של איסור עם בנותיו, הוציאה אותם הקליפה באותו זווג המאוס, ועי"ז נתבררו ויצאו לעולם (מ"מ).

בראשית

אמר רבי יצחק מעולם אין יצר הרע מתפתה אלא באכילה ושתייה ומתוך שמחת היין אז שולט באדם בצדיק מה כתיב ביה (משלי יג כה) צדיק אוכל לשובע נפשו ואינו משתכר לעולם דאמר רבי יהודה האי צורבא מרבנן דמרוי קרינא עליה (שם יא כב) נזם זהב באף חזיר ולא עוד אלא שמחלל שם שמים מנהג הרשעים מהו (ישעיה כב יג) והנה ששון ושמחה היין אז שולט באדם הרוג בקר ושחוט צאן וגו' (ו) עליהם אמר הכתוב (שם ה יא) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו וגו' כדי לעורר ליצר הרע שאין יצר הרע מתעורר אלא מתוך היין הה"ד (בראשית יט לג) ותשקין את אביהן יין

אמר רבי אבהו מה כתיב (שם לה) ולא ידע בשכבה ובקומה כלומר יצר הרע אינו משגיח בה בשכבה בעולם הזה ובקומה לעולם הבא אלא מתעורר עם כח הגוף לעבוד תאותו בעולם אבהו, בשעה שנכנסים הרשעים בגיהנם, מכניסים ליצר הרע לראות בהן, זהו שכתוב "ולוט בא צוערה", לצערה של גיהנם. ויצא לו משם לנסות את הבריות כמו שאמרנו. זהו שכתוב "ויעל לוט מצוער", מצערה של גיהנם.

אמר רבי יצחק, משמע שכתוב "בהר", מלמד שהוא שם מושבו במקום הר. גוף שהוא חרב כמו הר שאין בו טובה. "ושתי בנתיו עמו", אלו שתי הכחות שאמרנו. "כי

סתרי תורה

וסחרן ימא רבא ולכל אלין סטרי מסאבו וכל חד (שף) [וחד נוף] לדוכתיה כגוונא דא איהו לתתא לוט אתפרש מאברהם ושוי דיוריה באנשי סדום כד אתער דינא בהו אדכר [ל]אברהם ושלח ליה מתמן ואתפריש מנייהו יין אשקיא ליה בנתיה ואולידו בהו תרין אומין חד אקרי עמון וחד אקרי מואב חד באתגליא וחד באתכסיא⁵²⁵ עמון דרנא⁵²⁶ דיליה מלכו"ם עיטא

אמר רבי יצחק, מעולם אין יצר הרע מתפתה אלא באכילה ושתייה, ומתוך שמחת היין אז שולט באדם. בצדיק מה כתוב בו, "צדיק אוכל לשובע נפשו", ואינו משתכר לעולם. שאמר רבי יהודה, אותו תלמיד חכם ששותה, קוראים עליו "נזם זהב באף חזיר", ולא עוד, אלא שמחלל שם שמים. מנהג הרשעים מהו, "והנה ששון ושמחה". היין אז שולט באדם, "הרוג בקר ושחוט צאן וגו'", עליהם אמר הכתוב "הוי משכימי בבוקר שכר ירדפו וגו'". כדי לעורר ליצר הרע, שאין יצר הרע מתעורר אלא מתוך היין. זהו שכתוב "ותשקין את אביהן יין".

אמר רבי אבהו, מה כתוב, "ולא ידע בשכבה ובקומה", כלומר, יצר הרע אינו משגיח בה בשכבה בעולם הזה ובקומה לעולם הבא, אלא מתעורר עם כח הגוף לעבוד תאותו בעולם הזה, שאמר רבי אבהו, בשעה שנכנסים הרשעים בגיהנם, מכניסים ליצר הרע לראות בהן, זהו שכתוב "ולוט בא צוערה", לצערה של גיהנם. ויצא לו משם לנסות את הבריות כמו שאמרנו. זהו שכתוב "ויעל לוט מצוער", מצערה של גיהנם.

"וישב בהר". אמר רבי יצחק, משמע שכתוב "בהר", מלמד שהוא שם מושבו במקום הר. גוף שהוא חרב כמו הר שאין בו טובה. "ושתי בנתיו עמו", אלו שתי הכחות שאמרנו. "כי

וסובבים את הים הגדול ואת כל הצדדים הטמאים הללו, וכל אחד ואחד זז (נזף) למקומו. כדוגמא זו היא למטה, לוט נפרד מאברהם ושם דיורו עם אנשי סדום. כשהתעורר עליהם הדין נזכר באברהם, ושלח לו משם ונפרד מהם, בנותיו השקוהו יין והולידו ממנו שתי אומות, אחת נקראת מואב ואחת נקראת עמון, אחת בגלוי ואחת בכסוי. עמון דרגתו מלכו"ם, עצה

⁵²⁵ אלו הם בחינת שתי קליפות אחת כנגד הבינה ואחת כנגד המלכות והקלי' הנקרא עמון היא כנגד הבינה הנקראת נועם בסוד ויהי נועם ה' אלהינו ובקדושה נקראת נועם. ובקליפה נקראת עמון, כי אותיותיהם שוות. וזהו סוד מ"ש רז"ל, שאמר הקב"ה פרידה אחת טובה אני עתיד להוציא מעמון והיא נעמה העמונית אשת שלמה המלך ע"ה, ולהיותה מצד הקדושה אשר היתה בתוך הקליפה ההיא לכן נקראת נעמה על שם נעם ה' שהיא הקדושה ולא קראוהו עמונה על שם הקליפה הנקראת עמון (שער מאמרי רשב"י).

בראשית

דאתכסיא מואב דרגא דיליה פעור'ר כלא
באתגליא כגוונא דא בנתיה דא אמרת בן עמי
ברא אית לי מעמי ולא אמרת ממאן הוא בגין
כך איהו הוה באתכסיא דא אמרת מואב מאב
הוא דנא מאבא אולידת ליה דרגא דיליה פעור'
מלה באתגליא⁵²⁷

ובתרין אלין אחיד דוד⁵²⁸ מלכא דלבתר מן
מואב אתת רות ונפק מנה דוד [מלכא] מן עמון

ק/ב

זהר

סבובין ומגלגל גלגולין בעלמא דיתעביד כלא
כדקא יאות ויתקשר כלא באתריה
תא הזי יאות הוה ליה ללוט⁵²⁹ דקב"ה יפיק
מניה (ומבנתיה) [ומאתתיה] תרין אומין אלין
אלא בגין לאתקשרא באתרייהו [דאתחזין]
(דיתחזין) להו ואתעבידו מגו יינא וההוא יינא
אודמן להון במערתא ההיא ליליא ודא הוא רזא
דאתעבידו כמה דאת אמר (בראשית ט כא)
וישת מן היין וישכר⁵³⁰ והא אתמר ואוקמוה

תא הזי מואב ועמון אינון קראן לון שמהן
מואב <מאב> רבי יוסי אמר בכירה בחציפו
אמרה מואב מאבא הוא והצעירה גם היא ילדה
בן ותקרא שמו בן עמי בצניעו אמרה בן עמי
(ברא) עמי ולא אמרה ממאן הוה⁵³¹

תא הזי בקדמיתא כתיב (בראשית יט לה)
ולא ידע בשכבה ובקומה בוא"ו ונקוד על וא"ו
בגין דסיועא דעילא הוה אשתכח בההוא עובדא

בכסוי, מואב דרגתו פעור'ר, הכל בגלוי.
כדוגמא זו בנותיו, אחת אמרה בן עמי, בן
יש לי מעמי ולא אמרה ממי הוא, לכן הוא
היה בכסוי. זו אמרה מואב, מאב הוא זה,
מאבא הולדתי לו, דרגתו פעור'ר, הדבר
בגלוי.

ובשני אלה אחז דוד המלך, לאחר מכן
ממואב באה רות ויצא ממנה דוד המלך,
מעמון

סבובים ומגלגל גלגולים בעולם שהכל
יעשה כראוי ויתקשר הכל במקומו.

בא וראה, נאה היה ללוט שהקדוש ברוך
הוא יוציא ממנו (ומבנותיו) ומאשתו שתי
האומות הללו, אלא בשביל להתקשר
במקומם הראוי להם, ונעשו מתוך יין,
ואותו היין הזדמן להם במערה באותו
לילה, וזהו הסוד שנעשו, כמו שנאמר
"וישת מן היין וישכר", והרי נתבאר
ובארוה.

בא וראה, מואב ועמון הן קראו להם
שמות, מואב, מאב. רבי יוסי אמר, הבכירה
אמרה בחוצפה, אמרה מואב, מאבא הוא.
והצעירה גם היא ילדה בן, ותקרא שמו בן
עמי. בצניעות אמרה בן עמי, בן עמי, ולא
אמרה ממי הוא.

בא וראה, בהתחלה כתוב "ולא ידע
בשכבה ובקומה", בוא"ו, ונקוד על וא"ו,
משום שסיוע מלמעלה היה נמצא באותו

⁵²⁶ קעג ע"א (הערת הזוהר).

⁵²⁷ ענין בנות לוט, כבר נתבאר למעלה בענין לוט, כי הוא הקליפה היונקת מאחוריים דזעיר. וכשנפרד
לוט מעל אברהם, הוציא עמו שתי נשמות קדושות, שנתערבו בחטאו של אדם הראשון. והנה הם, רות
המואביה, ונעמה העמונית. והנה נעמה היא מן בינה, הנקראת נועם ה' כנודע. ויש בה אותיות, נועם ה'.
ולהיותה מן בינה, אין אחיזה גדולה אל הקליפה בה, ולא היו כלולות בה כ"כ נשמות. אבל רות, היא מן
מלכות, עלמא דאתגלייא, ולכן נאחזו בה הקליפות במאד מאד וכל הנשמות הקדושות של מלכות בית דוד,
עד המשיח, כלם היו כלולות בה כנודע, וכולם נתערבו בקליפות, ולא נתבררו משם, עד שנתגיירה רות, ובה
היו כלולות כלם. ולכן רות היא בגימטריא מלוי של שם אדנ"י, שהוא במלכות, והיא בגימטריא תרע"א.
וכשתסיר אותיותיו הפשוטות שהם ס"ה, נשארו אותיות המלוי בגימטריא רות, והנה ב' בנות לוט, הם רות
ונעמה (שעה"פ וירא).

⁵²⁸ מפני שהיא במלכות ותחתיה מצולות ים (אור יקר).

⁵²⁹ כלומר בתימה, היה ראוי לוט לכך, ומה גם בעון בואו על בנותיו אלא ודאי שסודם גורם לכך ונפקו
מגו יינא שהם כחות הרעים משמרי היין העליון (אור יקר).

⁵³⁰ עי' ח"ב רסז ע"ב. באלו היכלות של קליפות נכנס נח לראותם, וכמעט שטעה בהם, דכתיב, וישת מן
היין וישכר ויתגל, היינו שנדבק בהם, והם טמאו אותו וגילו את ערותו (עמק המלך ש"א פל"ב).

⁵³¹ עי' ח"ג קפח ע"א.

בראשית

מעשה שעתידי מלך המשיח לצאת ממנו, ולכן נשלם כאן בוא"ו. ובאחרת כתוב "ובקמה" חסר וי"ו, משום שלא יצא ממנה חלק לקב"ה כמו האחרת הזו, ועל זה כתוב באחרת הזו הגדולה "ובקומה" בוא"ו מלא ונקוד עליו.

רבי שמעון אמר, לא ידע שעתידי הקדוש ברוך הוא להעמיד ממנה דוד המלך ושלמה וכל שאר המלכים ומלך המשיח. עוד "ובקומה", כמו שכתוב ברות "ותקם בטרם יכיר איש את רעהו וגו'". ובאותו היום היתה לה קימה ודאי,

רבי שמעון אמר לא ידע דזמין קב"ה לאוקמא מינה דוד מלכא ושלמה וכל שאר מלכין⁵³⁶ ומלכא משיחא תו ובקומה⁵³⁷ דכתיב ברות (רות ג יד) ותקם בטרם יכיר איש את רעהו וגו' ובההוא יומא >הוה לה קימה ודאי< מדרש הנעלם

ירא לשבת בצער (בראשית יט ל) יראה וחרדה נופלת עליו בשעה שרואה צער גיהנם שמצערין לרשעים וחושב ששם ידון. כיון שרואה שאינו נדון שם, יוצא והולך לפתות בני אדם אחריו.

כשרב הונא היה דורש להזהיר את בני האדם, היה אומר להם, בני, השמרו משליח של גיהנם, ומיהו, זה יצר הרע, שהוא שליח של גיהנם.

רבי אבא אמר, מה זה שכתוב "לעלוקה שתי בנות הב", אלו שתי בנות לוט

⁵³² ואותה הנשמה הקדושה אינה יוצאה ממקומה אלא על ידי נקבה שהיא נשמה שנזרקה בעון אדם הראשון בעמקי הקלי' אלו (אור יקר).

⁵³³ פירוש שבכל מקום קדושה ניתוסף א' מאותיות השם להורות על הקדושה ואם היה ראוי להיות בו אות א' מלא וחסר רומז שאין שם קדושה וכאן נטל משם אות וא"ו הרומז לקדושה. ז"ח (נ"א).

⁵³⁴ מכאן רמז שלא יצא משיח מנעמה ועי' פ' שלח לך קמג ע"ב ותימה שאח"כ אמר וכל שאר מלכין ומלכא משיחא ומחפצי בה לא יצאו מלכין וצ"ע (ד"א). עי' ד"א. גם זה טעות ושובש כי לאוקמא מינה קאי על רות מהבכירה מנה דוד ושלמה ושאר מלכין ומלכא משיחא בן נתן בן דוד ולא קאי אחפצי בה כמו שהבין איזה תלמיד טועה שהניח בצ"ע וזה פשוט ועי' סה"מ ולקמן קפח ע"ב תמר ורות. הרשב"ב (לא ידע שהמקשה הוא רבינו מהרח"ו כמבואר בהדיא בסימן י"ב ותו איך נתפייס וס"ס קשה דנעמה אשת שלמה ורחבעם בנה והיא שלשלת שיצא המשיח. אמנם הרמ"ז שם ב"ב תריץ יתיב באורך ותורף דבריו כי העיקר דהע"ה ונעמה לא סלקא בחושבנא כמו שאר נשי מלכי בית דוד עש"ב. מא"י (נ"א).

⁵³⁵ יובן במ"ש בפ' שלח קעג כי חפצה בה ההיא איתתא דנתן בו דוד והיא אימא דמלכא משיחא נמצא כי משיח לא יצא משלמה ונעמה אשתו הבאה מעמון בן הצעירה אלא מרות הבאה מן מואב בן הבכירה (זהר הרקיע). שקדמה רות לנעמה (אור יקר).

⁵³⁶ ואח"כ "שכבה" בגלות, ואח"כ "ובקומה" במלכא משיחא (אור יקר).

⁵³⁷ והשתא ניחא בשכבה קודם ואח"כ ובקומה, אמנם קשה, שהיה ראוי שיהיה נקוד בשכבה ג"כ לזה אמר שהוא רומז לאתחבר עמיה בעוז שהוא היסוד, ו' זעירא, ועוד אתקם מינה כל הני מלכים ועוד שמעלתה אינה בשכבה אלא ובקומה בטהרה דכתיב ותשכב מרגלותיה עד הבקר ואח"כ כתיב ותקם בטרם וגו' ובג"כ ובקומה נקוד ו' (אור יקר).

⁵³⁸ כלומר תאווני וכעסני (פת"ש נוק' דז"א ט') ועי' עוד בזה יהל אור ח"ג ח' ע"ג וז"ל, ג' קליפות שור חמור כלב וכו' ושור וחמור הן ב' מדות הכוללות הכל תאוני וכעסני שהן עשו וישמעאל ס"ם ונחש וכו', עכ"ל, ועי' יהל אור ח"ב מ' ע"ד שזהו כנגד ב' הבנות האומרות הב. עי' תיקר"ז קסה ע"א: אמר רבי שמעון ברי ועוד ברזא דקרבינין לבא איהו מזבח דביה דם דקרבינין ועל דא אתמר (שמות כ כא) וזבחת עליו

בראשית

דאמרן שהיא נפש המתאוה ונפש המשתתפת בגוף הרודפת אחר יצר הרע לעולם

אמר רבי יהושע כתיב הכא בלוט (בראשית יט ל) כי ירא לשבת בצער וכתיב התם (משלי טו) לעלוקה שתי בנות הב הב יר"א בגימטריא הוא עלוק"ה אמר רבי יצחק אי ירא הוא למאי אתי למטעי ברייתא [אלא] כך דרך כל עושה עולה כשרואה הרע מתיירא לפי שעה ומיד חוזר לרשעתו ואינו חושש לכלום כך [יצר הרע] (הרשע) בשעה שרואה דין ברשעים ירא כיון שיוצא [לחויץ] (לעשות) אינו חושש כלום

רבי אבא אמר מאי דכתיב (בראשית יט לא) ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן מאי אבינו זקן זהו יצר הרע שנקרא זקן שנאמר (קהלת ד יג) מלך זקן וכסיל שהוא זקן שנולד עם האדם דתנינן אמר רבי יהודה אמר רבי יוסי אותה נפש המתאוה אומרת לאחרת אבינו זקן נרדוף אחריו ונדבק

סתרי תורה

אתעטר דוד מלכא בהאי עטרא דאיהי סהדותא לזרעא דדוד דכתיב (מ"ב יא יב) ויתן עליו את הנזר ואת העדות [והאי הות] (והא הוה) מן מלכום דרגא דבני עמון דכתיב (ש"ב יב ל) ויקח את עטרת מלכם מלכם דרגא [דרגא דבני עמון] (דעמון) הוא (דכתיב) [וכתיב] (שמואל ב יב ל) ותהי על ראש דוד⁵³⁹ ומתמן הוה סהדותא לבנוי לעלמין⁵⁴⁰ ובה אשתמודע מאן [דאיהו] (יהא) מן בנוי דדוד דאתחזי למלכא ודאי דאמרין מן דוד הוא (הגוף) דאפילו אתיליד³² [ב]זימא יכיל הוא למסבל <ההיא עטרא> על רישיה (דהא איהו) <דהות> משקל ככר זהב ואבן יקרה הות [ובר נש אהרא לא יכיל

שאמרנו, שהיא נפש המתאוה ונפש המשתתפת בגוף הרודפת אחר יצר הרע לעולם.

אמר רבי יהושע, כתוב כאן בלוט "כי ירא לשבת בצער", וכתוב שם "לעלוקה שתי בנות הב הב". יר"א הוא בגימטריא עלוק"ה. אמר רבי יצחק, אם ירא הוא, אז למה הוא בא להטעות את הבריות. אלא כך דרך כל עושה עולה, כשרואה הרע, מתירא לפי שעה, ומיד חוזר לרשעתו ואינו חושש לכלום. כך יצר הרע, בשעה שרואה דין ברשעים, ירא. כיון שיוצא לחויץ (לעשות), אינו חושש כלום.

רבי אבא אמר, מה זה שאמרו "ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן", מה זה "אבינו זקן". זהו יצר הרע שנקרא זקן, שנאמר "מלך זקן וכסיל", שהוא זקן, שנולד עם האדם. ששנינו, אמר רבי יהודה אמר רבי יוסי, אותה נפש המתאוה אומרת לאחרת, אבינו זקן נרדוף אחריו ונדבק

התעטר דוד המלך בעטרה הזו שהיא עדות לזרעו של דוד, שכתוב "ויתן עליו את הנזר ואת העדות", וזו היתה ממלכו"ם דרגת בני עמון, שכתוב "ויקח את עטרת מלכם". מלכם דרגת בני עמון הוא, שכתוב "ותהי על ראש דוד", ומשם היתה עדות לבנוי לעולמים, ובה נודע מי הוא מן בני דוד המלך שראוי למלוך ודאי שאומרים מן דוד הוא (הגוף). שאפילו שנולד ביום @, יכול הוא @ לסבול באותו עטרה על ראשו, (שהרי הוא) שהיה משקל ככר זהב ואבן יקרה היתה, ובן אדם אחר לא יכול לסבול אותה. וזהו שכתוב ביואש, "ויתן עליו את הנזר ואת העדות".

אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא ואי לא כלבא נחית ובאן אתר בכבד דתמן מרה גיהנם דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב הב כמה דאת אמר (משלי ל טו) לעלוקה וכו' וכלבא בהון צווח הב הב ומרה איהי גיהנם חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות כגוונא דגיהנם דאתמר בה לעלוקה שתי בנות הב הב כגוונא דא אתמר בחרבא (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

⁵³⁹ ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר זהב ואבן יקרה ותהי על ראש דוד.

⁵⁴⁰ כענין ויאמר כל אשר נשמה באפו דהיינו אפים החיצונים ה' אלהי ישראל מלך ולכך עדות המלכות אפילו מאליו (אור יקר).

בראשית

למסבלא⁵⁴¹] ודא הוא דכתיב ביואש (מלכים ב

יא יב) ויתן עליו את הנזר ואת העדות

ובתריין [דרגין] אתאחיד דוד מלכא ואינון
תוקפא [דמלכותיה לאתתקפא] (דמלכותא
לאתקפא) על שאר עמין⁵⁴² דאי לא אתכליל
בסטר א דלהון [ד]לא יכיל [לאתתקפא]
(לאתקפא) עלייהו כל (גוונין) <דרגין> דשאר
עמין כלילין ביה ברוד לאתגברא [ולאתקפא]
(ולאתקפא) עלייהו

⁵⁴³ויעל לוט מצוער (בראשית יט ל)

קיא/א

זהר

אתחבר עמה בעז [להקים שם המת על
נחלתו] ואתקם מנה כל הני מלכין וכל עלויא
דישראל ולא ידע בשכבה (בראשית יט לה)
דכתיב (רות ג יד) ותשכב מרגלותיו עד הבקר
ובקומה דכתיב (שם) ותקם בטרם⁵⁴⁴ יכיר איש
את רעהו וגו' בגין כך ובקומה נקוד וא"ו

תא הזי⁵⁴⁵ ענותנותא דאברהם דהא אפילו
בקדמיתא כד בעא קב"ה למעבד דינא בסדום
לא בעא מניה רחמי על לוט (דהא) [ולבתר]
[ד]כתיב (בראשית יט כח) וירא והנה עלה קיטור
הארץ בקיטור הכבשן (ו)לא תבע עליה דלוט
ולא אמר עליה לקב"ה כלום אוף הכי קב"ה לא
אמר ליה מדי בגין דלא יחשב אברהם דקב"ה
גרע מזכותיה כלום

ואי תימא דאברהם לא הוה חשיב ליה ללוט
בלביה כלום הא מסר נפשיה למיהך לאנחא
קרבא בחמשה מלכין תקיפין כמה דאת אמר
(שם יד יד) וישמע אברם כי נשבה אחיו וגו'
וכתיב (שם טו) ויחלק עליהם לילה וכתיב (שם
טז) וישב את כל הרכוש וגם את לוט אחיו
ורכשו השיב וגו' אבל ברחימותא דרחים

ובשתי דרגות נאחז דוד המלך, והם כח
מלכותו להתחזק על שאר העמים, שאם
לא נכלל בצד שלהם, לא יכול להתגבר
עליהם כל (הצבעים) הדרגות של שאר
העמים כלולים בדוד להתגבר ולהתחזק
עליהם.

"ויעל לוט מצוער

התחבר בועז עמה להקים שם המת על
נחלתו, והוקמו ממנה כל המלכים הללו
וכל העילוי של ישראל. "ולא ידע בשכבה",
שכתוב "ותשכב מרגלותיו עד הבוקר",
"ובקומה" שכתוב "בִּטְרָם {בטרם} יכיר
איש את רעהו וגו'", לכן "ובקומה" נקוד
וא"ו.

בא וראה את ענותנותו של אברהם,
שהרי אפילו בתחילה, כשהקדוש ברוך הוא
רצה לעשות דין בסדום, לא ביקש ממנו
רחמים על לוט, (שהרי) אחר שכתוב "וירא
והנה עלה קיטור הארץ כקיטור הכבשן",
לא ביקש על לוט ולא אמר עליו לקב"ה
כלום. כמו כן כאן, לא אמר לו הקדוש ברוך
הוא דבר, כדי שאברהם לא יחשב שהקדוש
ברוך הוא גרע מזכותו כלום.

ואם תאמר שאברהם לא החשיב בלבו
את לוט לכלום, הרי מסר נפשו ללכת
להילחם במלחמה עם חמשה מלכים
חזקים, כמו שנאמר "וישמע אברם כי
נשבה אחיו וגו'", וכתוב "ויחלק עליהם
לילה", וכתוב "וישב את כל הרכוש וגם את
לוט אחיו ורכושו השיב וגו'". אבל באהבה
שאהב את הקדוש ברוך הוא וראה
שמעשיו של לוט אינם כשרים כראוי, לא

⁵⁴¹ עי' רש"י סנהדרין כא ע"ב: שבקש להולמו ולא הולמתו - שתשב בראשו כתר מלכות ולא הולמתו,
לפי שהיה שרביט של זהב בתוך חללה מדופן לדופן ואינה מתיישב בראשו אלא למי שיש לו חריץ בראשו,
והיא עדות לבית דוד, שכל הראוי למלכות הולמתו, ומי שאינו ראוי למלכות אינו הולמתו.

⁵⁴² פי' כל שרשי הנמצאות הם במלכות, ולכן קודם איבוד הקלי' הקב"ה כורת שרשם משם ולכן דוד
שהוא מרכבה למלכות כולל הכל כדי להכניעם וכולם ינוקים ממנו ומשועבדים תחתיו (אור יקר).

⁵⁴³ ריש מדרש הנעלם הוא (ד"א).

⁵⁴⁴ בטרם כתיב בוא"ו נוספת (ד"א). עי' ילקוט רות רמז תרה : ותשכב מרגלותיו עד הבקר ותקם בטרם
יכיר, בטרם כתיב, מלמד ששהתה שש שעות שוכבת מרגלותיו.

⁵⁴⁵ קה ע"א (הערת הזוהר).

בראשית

לקב"ה וחמא עובדוי דלוט דלא כשראן כדקא יאות לא בעא אברהם דבניניה ישבוק קב"ה כלום מדיליה ובניני כך לא תבע עליה רחמי לא בקדמיתא ולא בסופא

ויסע משם אברהם ארצה הנגב (בראשית כ א) כל מטלניו הוו לסטרא דדרומא מדרש הנעלם

בו כשאר כל הרשעים שבעולם (בראשית יט לא) ואיש אין בארץ לבא עלינו אין איש צדיק בארץ ואין איש שליט על יצרו הרבה רשעים בארץ לית אנן בלחודנא הייבין נעשה כדרך כל הארץ שהם חייבים שעד היום דרך כל הארץ הוא לכה נשקה את אבינו יין נשמח בעולם הזה נאכל ונשתה ונרוה חמר ונדבק באבינו ביצר הרע ונשכבה עמו ורוה הקדש צווחת ואומרת (ישעיה כח ז) גם אלה ביין שגו ובשכר תעו

אמר רבי יהודה תא חזי מה כתיב (בראשית יט לג) ותשקין את אביהן יין דרך הרשעים לטעות אחרי היין לפנק ליצר הרע ולעוררו [ו]עד שהוא שמח בשכרותו שוכב על ממתו מיד (שם) ותקם הבכירה ותשכב את אביה היא מזומנת עמו ומתאוה ומהרהרת בכל הרהורים רעים ויצר הרע מתחבר עמה ונדבק בה ואינו משגיח⁵⁴⁶ בה³³ מה הוא ממנה בשכבה ובקומה בשכבה בעולם הזה ובקומה לעתיד לבא בשכבה בעולם הבא כשתתן דין וחשבון ובקומה ליום הדין דכתיב (דניאל יב ב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגו' בשום ענין מאלו אין משגיח בה יצר הרע אלא דבק בה והיא נדבקת בו ולאחר כן מעוררת לאחרת לאחר שהרהור גדול נדבק ביצר הרע, באה האחרת ונדבקת בו. ותשקין את

סתרי תורה

וישב בהר כתיב (משלי ל טו) לעלוקה שתי בנות הב הב אלין שתי בנות דיצר הרע דאינון מתעריין ליה (בגין) לשלטא בגופא חדא איהי נפש דאתרביאת⁵⁴⁷ תדיר בגופא וחדא איהי

רצה אברהם שבגללו יעזוב הקדוש ברוך הוא כלום משלו, ולכן לא ביקש עליו רחמים לא בתחילה ולא בסוף.

"ויסע משם אברהם ארצה הנגב". כל מסעותיו היו לצד דרום

בו כשאר כל הרשעים שבעולם. "ואיש אין בארץ לבא עלינו", אין איש צדיק בארץ ואין איש שליט על יצרו. הרבה רשעים בארץ, אין אנחנו בלבדנו רשעים, נעשה כדרך כל הארץ שהם רשעים, שעד היום דרך כל הארץ הוא. "לכה נשקה את אבינו יין", נשמח בעולם הזה, נאכל ונשתה ונרוה יין ונדבק באבינו, ביצר הרע, "ונשכבה עמו". ורוח הקודש צועקת ואומרת, "גם אלה ביין שגו ובשכר תעו".

אמר רבי יהודה, בא וראה מה כתוב, "ותשקינה את אביהן יין". דרך הרשעים לטעות אחרי היין, לפנק ליצר הרע ולעוררו. ועד שהוא שמח בשכרותו, שוכב על ממתו. מיד, "ותקם הבכירה ותשכב את אביה", היא מזומנת עמו ומתאוה ומהרהרת בכל הרהורים רעים, ויצר הרע מתחבר עמה ונדבק בה ואינו משגיח בה (מאותו זמן) מה הוא ממנה. "בשכבה ובקומה", "בשכבה" בעולם הזה, "ובקומה" לעתיד לבא. "בשכבה" בעולם הבא כשתתן דין וחשבון, "ובקומה ליום הדין", שכתוב "ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגו'". בשום ענין מאלו אין משגיח בו יצר הרע, אלא דבק בה והיא נדבקת בו, ולאחר כן מעוררת לאחרת, לאחר שהרהור גדול נדבק ביצר הרע, באה האחרת ונדבקת בו. ותשקין את

וישב בהר". כתוב "לעלוקה שתי בנות הב הב", אלו שתי בנות של יצר הרע המעוררות אותו (כדי) לשלוט על הגוף. אחת היא נפש שמתרבה תמיד בגוף, ואחת

⁵⁴⁶ משגיח בה זהו ולא ידע כו' כצ"ל ותיבות מהו ממנו נמחק. א"מ (נ"א).

⁵⁴⁷ אין א' מאלו הב' נפשות נפש המשכלת ח"ו, אמנם הם כחות בחומר שיצר הרע הוא מזדווג עמהן להמציא תחבולותיו. והאא' הוא נפש דאתרביאת, זוהי הנמצאת אפילו בבהמות שמתאבת העידון דהיינו עדוני הגוף במאכל ובמשתה ובתשמיש, ובכל הדברים הנכנסים אל הגוף היוצאים ממנו. ועל זה אמר דאתרביאת תדיר בגופא מיום הוולדה. והב', היא הנפש החושקת התאוות והם מותר על הבהמה [הוא

בראשית

נפש דכסיפת בתיאובתין [בישין] (דהאי עלמא) [1] ובכל כסופין בישין דהאי עלמא דא איהי בכיר"ה (ודא) [ואחרא] איהי צעיר"ה ויצה"ר לא אתחבר תדיר אלא בתרין אלן בגין לפתאה לבני נשא ובגין דיהמנון ליה לאובדא³⁴⁵⁴⁸ להו לאתר גירין דמותא ויפלהון ליה כמה דאת אמר (שם ז כג) עד יפלה חץ כבדו ללסטים (רמאן פחים בטוריא וכמינו) [דמקפחי בטוריא וטמירון] גרמייהו באתר דחיל דטוריא וידעין דהא בני נשא אתטמרן גרמייהו למיהך באינון דוכתי מה עבדי ברירו מנייהו ההוא [ד]חדידא בלישניה⁵⁴⁹ מכלא ההוא דידע למפתי בני נשא ויפוק מבינייהו ויתיב באורח מישר דכל בני עלמא עברין תמן כיון דמטא לגבייהו שרי לאתחברא

תמן

קיא/ב

זהר

יתיר מסטרא אחרא בגין דהא בחכמתא עבד לאתדבקא בדרומא

ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא (בראשית כ ב) תנינן [לא ליבעי ליה לבר נש לסמכא על ניסא ואין] (כיון ד) קב"ה ארחיש ניסא לבר נש לא אית ליה לסמכא (תדיר) על ניסא⁵⁵⁰ [זמנא אחרא] בגין דלאו בכל שעתא ושעתא אתרחיש ניסא ואי ייעול בר נש גרמיה באתר דנוקא אשתכה [לעינא] (ד)הא פקע כל זכותיה דעבד בקדמיתא ואוקמוה כמה דאת אמר (בראשית לב יא) קטונתי מכל החסדים ומכל האמת וגו' ואברהם כיון דסליק ממצרים ואשתזיב זמנא חדא השתא אמאי אעיל גרמיה

היא נפש שכוספת לתאוות רעות (של העולם הזה), ובכל הכסופים הרעים של העולם הזה. זוהי הבכיר"ה, וזו (ואחרת) הצעיר"ה. ויצר הרע לא מתחבר תמיד אלא בשתי אלה כדי לפתות בני אדם, וכדי שיאמינו לו (להוביל) להאביד אותם למקום חיצו המות ויעבדו אותו. כמו שנאמר "עד יפלה חץ כבדו", ללסטים שמקפחים בהרים, (וכמינו) ומסתירים עצמם במקום מפחיד בהרים, ויודעים שהרי בני אדם שומרים עצמם מללכת למקומות הללו. מה עושים, בוחרים מהם אותו שלשונו חדה מכולם, אותו שיודע לפתות בני אדם, ויוצא מביניהם ויושב בדרך ישרה שכל בני העולם עוברים שם. כיון שמגיע אליהם, מתחיל להתחבר עמם.

יותר מלצד אחר, משום שהרי בחכמה עשה להדבק בדרום.

"ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא". שנינו, (כיון) אדם צריך לא לסמוך על הנס, ואם הקדוש ברוך הוא מרחיש נס לאדם, אין לו לסמוך תמיד על נס בפעם אחרת, כי לא בכל שעה ושעה מתרחש נס. ואם יכניס אדם את עצמו למקום שהנזק מצוי לעין, הרי פקעה כל זכותו שעשה בתחלה, ובארוה, כמו שנאמר "קטנתי מכל החסדים ומכל האמת וגו'". ואברהם, כיון שעלה ממצרים וניצול פעם אחת, כעת למה הכניס את עצמו בצער כבתחלה ואמר אחותי היא. אלא אברהם לא סמך על

מכונה בדברי הגר"א "חמדה" עי' אבן שלמה פרקים ב וג], כגון עליות מרווחים והמלבושים הנאים והנשים היפות והשררות והכבוד, ועניינים כאלו שהם באות לאדם אחר גדול, הינוו רישין כיסופין דהאי עלמא והם טבע בחומר מצד ב' נפשות אלו אשר בו. אמנם יצר הרע על ידי שתיהן מתגבר על האדם להחטיאו בכל מיני יצר הרע, כי אין עבירה מעבירות שבתורה שלא תהיה תלוי באלו, ומאלו נמשך הכל ואלו אדרבה מעוררת יצר הרע ומגרין אותו עליו, וז"ש "מתערין ליה לשלטאה" (אור יקר).

⁵⁴⁸ פירוש להולכים למקום חצים ומות. הרשב"ב (נ"א).

⁵⁴⁹ יצר הרע על ידי ב' אלו [תאוה וחמדה] (אור יקר).

⁵⁵⁰ עי' אדרת אליהו (איוב ט י): עושה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר. גדולות הם על פי הטבע, נפלאות הם מה אשר חוץ לטבע, לכן אמר בגדולות חקר ונפלאות מספר, כי מספר שייך בדברים נפרדים, כי הנסים אשר חוץ לטבע לאו בכל שעתא ושעתא אתרחיש כו', רק לפרקים מועטים, אבל בגדולות כתיב חקר, כי הוא דבר הנוהג בתמידות.

בראשית

בצערא כקדמיתא⁵⁵¹ ואמר אחותי היא אלא אברהם לא סמיך על גרמיה כלום⁵⁵² וחמא שכינתא תדיר בדיריה דשרה⁵⁵³ ולא אעדי מתמן ובגין דהוה תמן אסמיך אברהם ואמר אחותי היא כמה דכתיב (משלי ז ד) אמור לחכמה אחותי את ובגין כך אמר אחותי את³⁵

ויבא אלהים אל אבימלך וגו' (בראשית כ ג) וכי קב"ה אתא לגבייהו דרשיעיא כמה דכתיב (במדבר כב כ) ויבא אלהים אל בלעם (בראשית לא כד) ויבא אלהים אל לבן אלא ההוא ממנא שליחא דאתפקדא עלייהו הוה בגין דכלהו כד עבדי שליחותא נטלי שמא דא⁵⁵⁴ ומססרא דדינא קא אתיין ועל דא ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'

⁵⁵⁵ רבי שמעון פתח ואמר (משלי יב יט) שפת אמת (וגו' שפת אמת) תכון לעד דא אברהם דכל מלוי בקדמיתא ובסופא הוו באמת⁵⁵⁶ ועד ארגיעה לשון שקר דא אבימלך אברהם אמר³⁶⁵⁵⁷ ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא דא בקדמיתא דאמר בגין שכינתא דהות עמה דשרה אחותי היא ואברהם בחכמתא עבד⁵⁵⁸ מאי טעמא

עצמו כלום, שראה את השכינה תמיד במדורה של שרה ולא זזה משם. ומשום שהיתה שם, סמך אברהם ואמר אחותי היא, כמו שכתוב "אמר לחכמה אחותי את", ולכן אמר אחותי היא (את).

"ויבא אלהים אל אבימלך וגו'". וכי הקדוש ברוך הוא בא אל רשעים, כמו שכתוב "ויבא אלהים אל בלעם", "ויבא אלהים אל לבן". אלא אותו ממונה השליח שמופקד עליהם היה משום שכולם, כשעושים שליחות, נוטלים השם הזה, ומצד הדין הם באים, ועל זה "ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'".

רבי שמעון פתח ואמר, "שפת אמת וגו'". "שפת אמת תכון לעד", זה אברהם, שכל דבריו בהתחלה ובסוף היו באמת. "ועד ארגיעה לשון שקר", זה אבימלך. באברהם נאמר, "ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא", זה בהתחלה שאמר משום השכינה שהיתה עמה ששרה אחותי היא, ואברהם עשה בחכמה. למה,

⁵⁵¹ כי באומרו אחותי היא נסה פעם אחרת ונלקחה, אבל באומרו אשתי לא נסה, א"כ למה עזב דרך הספק ולקח דרך ודאי (אור יקר).

⁵⁵² ולזה לא רצה להכניס עצמו בספק לומר אשתי שמא יהרגוהו, ולא ינצל, אמנם בזכות אשתו סמך משום דחמא שכינתא וכו' (אור יקר).

⁵⁵³ עי' תז"ח (מה ע"ב): ויהיו חיי שרה וגו' פתח רבי שמעון ואמר דמיכין דחברון קומו ויהיו חיי שרה מאן שרה הכא דא שכינתא בגין דלתתא בצדיק ויברא אלהים את האדם בצלמו הכי צדקת דא אתבריאת בדיוקנה דשכינתא. בהגר"א: ר"ל בגין דלתתא בצדיק באדם הגשמי הצדיק הזכר נברא בצלם דכורא כן צדקת נבראת בצלם נוקבא שכינה.

⁵⁵⁴ זה שם המלכות המשלחת, ועוד שהם נקראים על שם שורשם שהם נקראים על שם שורשם שהם משורש הדין, ושתי הטעמים צריכי: הא' שאינם נוטלים שם קדוש אלא כד עבדי שליחות להיות כח המשלח בשליח, ואינם נוטלים שם אחר מכל שמות הקדש אלא שם זה שהוא שם משותף לכל הכחות (אור יקר).

⁵⁵⁵ עי' ויקרא ח ע"א (לש"ו).

⁵⁵⁶ ועם היות שיראה בעיניך שאמר אחותי ראוי שנדרוש שבאמת אמר כן, בקדמיתא כשאמר אחותי סתם בסיפא כשאמר וגם אמנה אחותי בת אבי וכו' (אור יקר ש"ג ס"א).

⁵⁵⁷ כלומר אין פעם זאת כפעם ב', כי בפעם הב' שהיא באומרו וגם אמנה אחותי היינו ממשות ומחות קורבת השכינה למדתו כדמסיק. אמנם בפעם א' אברהם אמר הענין הוא אמירה ממש שהיה אומר אברהם לתועלתה להיותה קרובה אליו תמיד כדמסיק. וז"ש ויאמר אברהם אל שרה אחותי היא דא בקדמיתא, ואומרו אל שרה ירצה אל השכינה שעם שרה וז"ש דאמר בגין שכינתא דהות עם שרה ולא שיהיו דברים אלו כעין תפלה סתם אל הייחוד עמה כמו שיאמר אחד ממנו וכו' על השכינה אלא הן דברים המועילים מחמת סבה כי הקרוב אל הדבר קלה שבסיבות יספיקו (אור יקר).

⁵⁵⁸ להיות לו קורבה אליה מסבה אחרת (אור יקר).

בראשית

מדרש הנעלם

אביהן יין כמו בן לעורר ליצר הרע ונדבקת בו ואזי תשלום הרעות לעשות ומתעברות שתיהן מיצר הרע. זהו שכתוב "ותהרנה שתי בנות לוט מאביהן".⁵⁵⁹

עד שיצא לפועל מעשיהן זו יולדת רשעתה וזו יולדת רשעתה וכן דרכם של רשעים בענין זה עם יצר הרע עד שהורג לאדם ומוליכו לגיהנם ומכניסו שם ואחר כך עולה משם לפתות לבני אדם כמו בן ומי שמכיר בו נצול ממנו ואינו מתחבר עמו.

אמר רבי יצחק משל למה הדבר דומה לכת לסטים שהיו אורבים בדרכים לגזול ולהרוג לבני אדם ומפרישים מהם אחד שיודע להסית לבני אדם ולשונו רך מה עביד מקדים והולך לקבלם ונעשה כעבד לפניהם עד שמאמינים המפשיים בו ובוטחים באהבתו ובשיחתו ושמהים עמו ומוליכם בחלק דבריו באותו הדרך שהלסטים שם כיון שמגיע עמהם לשם הוא הראשון שהורג בהם לאחר שנותנם ביד הלסטים להרגם ולקחת ממונם ואינן צווחין ואמרין ווי דאציתנא לדין ולרכיבא דלישניה

לאחר שהרגו אלה עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם כמתחלה הפקחים מה הם עושים כשרואים לזה יוצא לקראתם ומפתה להם מכירין בו שהוא צודה את נפשם והורגים אותו והולכים בדרך אחרת כך הוא יצר הרע יוצא מכת הלסטים עולה מגיהנם לקבלא דבני נשא ולפתות להם בחלק מתק דבריו הדא הוא דכתיב (בראשית יט ל) ויעל לוט מצוער וישב בהר וגו' כמו לסטים לארוב לבני אדם מה [עושה עובר] (עשה עבר) לפניהם [ו]המפשיים מאמינים בו באהבתו שהוא הולך לפתותם ועובד להם כעבד שנותן להם נשים יפות

אמר רבי יצחק, משל למה הדבר דומה, לכת לסטים שהיו אורבים בדרכים לגזול ולהרוג לבני אדם, ומפרישים מהם אחד שיודע להסית לבני אדם, ולשונו רך. מה עושה, מקדים והולך לקבלם, ונעשה כעבד לפניהם, עד שמאמינים בו הטפשים ובוטחים באהבתו ובשיחתו ושמהים עמו, ומוליכם בחלק דבריו באותו הדרך שהלסטים שם. כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג בהם לאחר שנותנם ביד הלסטים להרגם ולקחת ממונם. והם צועקים ואומרים, אוי שהקשבנו לו ולרוך לשונו.

לאחר שהרגו אלה, עולה משם ויוצא לפתות בני אדם כמתחלה. הפקחים מה הם עושים כשרואים זה יוצא לקראתם ומפתה להם, מכירין בו שהוא צודה את נפשם, והורגים אותו, והולכים בדרך אחרת. כך הוא יצר הרע, יוצא מכת הלסטים, עולה מגיהנם לקבל בני אדם ולפתות אותם בחלק מתק דבריו. זהו שכתוב "ויעל לוט מצוער וישב בהר וגו'", כמו לסטים לארוב לבני אדם. מה עושה, עובר לפניהם, והטפשים מאמינים בו באהבתו שהוא הולך לפתותם ועובד להם כעבד, שנותן להם נשים יפות אסורות, נותן להם בני אדם להרע, מפרק מהם עול

לאחר שהרגו אלה, עולה משם ויוצא לפתות בני אדם כמתחלה. הפקחים מה הם עושים כשרואים זה יוצא לקראתם ומפתה להם, מכירין בו שהוא צודה את נפשם, והורגים אותו, והולכים בדרך אחרת. כך הוא יצר הרע, יוצא מכת הלסטים, עולה מגיהנם לקבל בני אדם ולפתות אותם בחלק מתק דבריו. זהו שכתוב "ויעל לוט מצוער וישב בהר וגו'", כמו לסטים לארוב לבני אדם. מה עושה, עובר לפניהם, והטפשים מאמינים בו באהבתו שהוא הולך לפתותם ועובד להם כעבד, שנותן להם נשים יפות אסורות, נותן להם בני אדם להרע, מפרק מהם עול

⁵⁵⁹ לו'ט בגי' מ"ה, כי הוא אחוריים דמ"ה, אחוריים דז"א. כשם שיש לז"א שתי בנות לאה ורחל, שהם בנותיו שיוצאים ממנו ונעשות לו לנשים כנודע, כן ג"כ ללוט שהוא האחור, יש לו שתי בנות, ונעשות לו ב' נשים. וידוע הוא, כי עמ"ן הוא נגד לאה, שהיא נעם העליון, ורחל מוא"ב, שהיא מאב, כענין (משלי ג' י"ט) ה' בחכמה יסד ארץ, וע"כ הצעירה הסתירה, משום שהיא עלמא דאתכסיא, והבכירה אמרה מאב בפירוש, שהיא עלמא דאתגלייא (ספר הליקוטין וירא יט). כוונת בנות לוט מפני שלוט כשנפרד מאברהם הלך לו אצל המלכים שמתו אצל הנוקבא שלהם וז"ס סדם עולה ק"ד כי חסר ו' כתיב לכן הם ה' ערים כי הנוקבא היא ד' והיא ה' וזהו ארבעה מלכים את החמשה וזהו ערים כי עיר עולה פ"ר שהן מנצפ"ך שהם דיני הנוקבא ואחר הפיכת סדום חזר לו לוט אצל הזכרים שבמלכים וז"ש וישב בהר כי לעולם הרים הם בחינת אלקים כנודע אחור אלהים עולה ר' וה' אותיות הרי ה"ר (לקוטי תורה וירא).

בראשית

תורה ועול מלכות שמים. הטפשים

אסורות נותן להם בני אדם להרע מפרק מהם
עול תורה ועול מלכות שמים הטפשים

קיב/א

זהר

בגין דאברהם מסטרא (ד)ימינא⁵⁶⁰ איהו אמר
אחותי היא⁵⁶¹ ורוא כמה דאת אמר (שיר ה ב)
אחותי⁵⁶² רעיתי יונתי תמתי ועל דא אברהם
קרא לה תדיר אחותי⁵⁶³ בגין דאתדבק בהדה
ולא יתעדון⁵⁶⁴ דא מן דא לעלמין לסוף מה כתיב
(בראשית כ יב) וגם אמנה אחותי בת אבי היא
אך לא בת אמי וכי הכי הוה אלא כלא בגין
שכינתא קאמר אחותי היא בקדמיתא דכתיב
(משלי ז ד) אמור לחכמה אחותי את ולבתר וגם
אמנה מאי וגם לאתוספא על מה דקאמר
בקדמיתא אחותי בת אבי היא ברתייה דחכמה
עלאה⁵⁶⁵ ובגין כך אתקרי אחותי ואתקרי חכמה
אך לא בת אמי⁵⁶⁶³⁷ מאתר דשירותא דכלא
סתימא עלאה⁵⁶⁷ ועל דא ותהי לי לאשה באחיה
בחיבותא דכתיב (שיר ב ו) וימינו תחבקני
וכלא רוא דחכמתא איהו

תא חזי בקדמיתא כד נחתו למצרים הכי
קאמר בגין לאתדבקא בנו מהימנותא וקרא לה
אחותי בגין דלא יטעון גו אינון דרגין דלבר אוף

משום שאברהם הוא מצד הימין, אמר
אחותי היא, וסוד כמו שנאמר "אחותי
רעיתי יונתי תמתי", ועל זה אברהם קרא
לה תמיד אחותי, משום שנדבק עמה, ולא
יזוז זה מזה לעולמים. לבסוף מה כתוב,
"וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת
אמי". וכי כך היה, אלא הכל משום השכינה
אמר אחותי היא בהתחלה, שכתוב "אמור
לחכמה אחותי את". אחר כך "וגם אמנה".
מה זה "וגם", להוסיף על מה שאמר
בתחילה אחותי, "בת אבי היא", הבת של
החכמה העליונה, ולכן נקראת אחותי
ונקראת חכמה. "אך לא בת אמי", מהמקום
של ראשית הכל הסיתום העליון. ועל זה
"ותהי לי לאשה", באחיה וחיבות, שכתוב
"וימינו תחבקני", והכל סוד של חכמה.

בא וראה, בהתחלה כשירדו למצרים כך
אמר כדי להדבק בתוך האמונה, וקרא לה
אחותי כדי שלא יטעו לתוך אותם הדרגות
שבחוץ. אף כאן אחותי, כדי שלא תזוז

⁵⁶⁰ כלומר הוא חסד הכולל צד הימין, חכמה מצד החסד הדבקה למעלה, ונצח מצד החסד הדבקה
למטה, כי חסד קושרת ואוחזת חכמה ונצח (אור יקר)

⁵⁶¹ ישראל הינם תמיד באחד מב' בחינות או בחי' בנינים או בחינת עבדים. אמנם מצד שורש מציאותם
הראשון בא"ק יש בהם בהעלם כח להעלות את עצמם להכלל עם האצילות ולהיות בבחי' אחים (כללים
ח"ב צה ע"ג).

⁵⁶² זה ירצה אל דבקה ואחזיתה בימין כדמסיק, והיינו חכמת אברהם כי קרא אותה שם שהיא חשקה
ותאווה לידבק תדיר בימין כדמסיק. והיינו חכמת אברהם וראיה לזה היותה נקראת אחות מצד הימין, כי
הדוד קורא אותה אחותי רעיתי יונתי תמתי, ד' שמות מצד ד' ספירות מצד החסד אחותי ומצד הגבורה
רעיתי וכו' (אור יקר).

⁵⁶³ תמיד בפיו היה שם השכינה שעם שרה אשתו אחותי, וזה היה רומז בהיותו קורא בתמידות ממש
לשרה אחותי, ואמר אחותי כלומר, דבקה עמי שאני הימין, ודבר זה בסגולה היה גורם לו בגין דיתדבק
בהדה כי ודאי מדרך השכינה לרדוף אחר הדבקות בימין, וכיון שהוא גורם יחודה אף היא תשוב דבקותה
עמו כמשפטה עם הצדיקים המייחדים וכו' להורות על דבקות שלא יתבטל לעולם (אור יקר).

⁵⁶⁴ ויקרא קב (הערת הזוהר)

⁵⁶⁵ ה"א ירצה באותה בחינה אשר למלכות בחכמה ושם נקראת היא ג"כ חכמה, היא אחות אל החסד
להיות מציאות החסד בחכמה כי משם עיקרה ואצילותה ושם מציאות המלכות (אור יקר). פ"י החסד הוא
ענף החכמה, ומלכות גם היא מהחזה ולמטה ששם נתגלה יסוד אבא בלי מסך יסוד אימא ומשם נתקנת
המלכות וז"ס אבא יסוד ברתא וכו', ר"ל כמו שאני ענף החכמה שהוא אבא גם היא נתקנת ע"י אבא ולכן
נקראת אחותי בת אבי ואמר אך לא בת אמי לבד אלא שגם אבי מייסד אותה (מ"מ).

⁵⁶⁶ והיינו בת אבי חכמה ואע"ג שמשם ראשית גילוי האצילות אינו מושג אלא הוא סתום. ז"ח (נ"א).

⁵⁶⁷ הוא הכתר, ראש לכל האצילות, ולפי שיש ראשית לגילוי בחכמה, וראשית לשאלה בבניה, וראשית
לשאלה בחסד, לזה אמר שרותא דכולא ראשית לכל ראשית עילאה סתימאה (אור יקר).

בראשית

הכא אחותי בגין דלא אתעדי [מ]גו מהימנותא כדקא יאות דהא אבימלך וכל אינון יתבי ארעא הוו אזלי בתר פולחנא נוכראה ואיהו אתדבק גו מהימנותא ובגין כך עאל לתמן ואמר אחותי מה אחות לא אתפרש מאחא לעלמין אוף הכא דהא אתתא יכילת לאתפרשא אבל אחות לא אתפרש דהא תרין אחין לא יכלין לאתפרשא לעלמין ולעלמי עלמין ובגין כך אמר אברהם אחותי היא דהא כלהון הוו להו⁵⁶⁸ גו שהרי ככביא ומולי ופלחי לון ואברהם הוה מתדבק גו מהימנותא ואמר אחותי דלא נתפרש לעלמין וסימניך (ויקרא כא ג) ולאחותו הבתולה דאתמר לכהן אתרא דאברהם שריא ביה

כתיב (דברים י כ) את יהויה אלהיך תירא אותו תעבוד ובו תדבק ובשמו תשבע האי קרא אוקמוה אבל תא חזי ליהויה אלהיך תירא לא כתיב⁵⁶⁹ אלא את מדרש הנעלם

רואים כך בוטחים באהבתו עד שהולך עמהם ומוליכם באותו הדרך שהלסטים שם בדרך גיהנם אשר אין דרך לנשות ימין ושמאל כיון שמגיע עמהם לשם הוא הראשון שהורג להם ונעשה להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם ומורידין להון מלאכי חבלה ואינון צווחין ואמרין ווי דאצינתנא לדין ולא מהניא לון לאחר כן עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם הפקחין כשרואין אותו מכירים אותו ומתגברים עליו עד ששולטין עליו וסאטין מזה הדרך ולוקחין דרך אחרת להנצל ממנו

רב יוסף בד הוה נחית לבבל חמא אינון רווקיא⁵⁷⁰ דהוו עיילי ונפקי ביני נשי שפירן ולא חטאן אמר לון לא מסתפו אלין מיצר הרע אמרו ליה לא מקונדיטון⁵⁷¹ בישא קאתינא מקדושתא

מתוך האמונה כראוי. שהרי אבימלך וכל אותם יושבי הארץ היו הולכים אחר עבודה זרה, והוא נדבק בתוך האמונה, ולכן נכנס לשם ואמר אחותי, מה האחות לא נפרדת מן האח לעולמים, אף כאן. שהרי אשה יכולה להיפרד, אבל אחות לא נפרדת, שהרי שני אחים לא יכולים להיפרד לעולמים ולעולמי עולמים. ולכן אמר אברהם אחותי היא, שהרי כולם היו להוטים בתוך אורות הכוכבים ומזלות ועובדים אותם, ואברהם היה דבק בתוך האמונה, ואמר אחותי, שלא נפרד לעולמים. וסימן לדבר "ולאחותו הבתולה", שנאמר לכהן המקום שאברהם שרוי בו.

כתוב "את ה' אלהיך תירא אותו תעבוד ובו תדבק ובשמו תשבע". הפסוק הזה בארוהו. אבל בא וראה, לה' אלהיך תירא לא כתוב, אלא כתוב "את

רואים כך, בוטחים באהבתו, עד שהולך עמהם ומוליכם באותו דרך שהלסטים שם, בדרך גיהנם אשר אין דרך לנשות ימין ושמאל. כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג להם, ונעשה להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם, ומורידים להם מלאכי חבלה, והם צועקים ואומרים, אוי שהקשבנו לזה, ולא מועיל להם. לאחר מכן עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם. הפקחים כשרואים אותו, מכירים אותו, ומתגברים עליו עד ששולטים עליו, וסוטים מזה הדרך ולוקחים דרך אחרת להנצל ממנו.

כשהיה רב יוסף יורד לבבל, ראה את אותם רווקים שהיו נכנסים ויוצאים בין נשים יפות ולא חוטאים, אמר להם, האם אתם לא פוחדים מיצר הרע. אמרו לו, לא.

⁵⁶⁸ שאבימלך ושריו היו להוטים תוך אורות כוכבים ומזלות לעבדם ולקטר להם ואברהם היה מתדבק באמונתו ית' ויתעלה (ד"א).

⁵⁶⁹ ה' אלהיך נתבאר בזהר בא מב' מקומות או בחכמה ובינה, או בת"ת ומלוכת, לזה נשמר שאין לפרשת הנה בא' מהם מפני שאם כוונת הכתוב כך היה לו לומר לה' אלהיך תירא והוה ממש לה'. אמנם השתא דקאמר את, משמע דלאו לה' ממש קאמר אלא א"ת שהיא המלכות דרגא קדמאה ממטה למעלה (אור יקר).

⁵⁷⁰ בני אדם פנוים בלא אשה (ד"א).

⁵⁷¹ הוא משקה מעורב כארז"ל מה קונדיטון יש בו יין דבש ופלפלין אף דברי תורה וכו' ואמרו כאן שאינם באים ונולדים מקונדיטון בישין ר"ל ממחשבה רעה אלא לידתם והורתם בקדושה והיינו קונדיטון טובים ולא רעים ולכן לא היו חוששים לחטוא שאין היצה"ר יכול לשלוט בהם כ"כ (ד"א).

בראשית

דקדישא אתגזרנא דאמר רב יהודה אמר רב צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש ונפקי מניה בני קדישי בני מעלי דלא מסתפו מיצר הרע שנאמר (ויקרא כ ד) והתקדשתם והייתם קדושים⁵⁷²

וכי באנו מקונדיטון רע, אנו נגזרנו מקדושת הקדש. שאמר רב יהודה אמר רב, אדם צריך לקדש את עצמו בשעת תשמיש, ויצאו ממנו בנים קדושים, בנים מעולים שלא פוחדים מיצר הרע, שנאמר "והתקדשתם והייתם קדושים".

רבי אבא אמר מאי דכתיב (יחזקאל כ כ) ואת שבתותי קדשו אלא אין עונתן של תלמידי חכמים אלא משבת לשבת⁵⁷³ [ומזהר להו דהואיל] [ונזהר להו והואיל] דתשמיש המטה דמצוה הוא קדשו כלומר קדשו עצמכם בשבתותי בההוא תשמיש דמצוה

רבי אבא אמר, מה זה שכתוב "ואת שבתותי קדשו", אלא אין עונתם של תלמידי חכמים אלא משבת לשבת, ומזהיר אותם, שהואיל ותשמיש המטה היא מצוה, "קדשו", כלומר קדשו עצמכם בשבתותי באותו תשמיש של מצוה.

אמר רב יהודה אמר רב האי מאן דעייל לקרתא וחמי נשי שפירין⁵⁷⁴ ירכין עיניו ויימא הכי בך⁵⁷⁵ (נ"א סך) ספאן [איגור] (אגור) איגזרנא (קרדינא)⁵⁷⁶ <קרדיטא> תקיל פוק פוק דאבוי קדישא דשבתא הוא מאי טעמא דחמימות דארחא שלט ביה ויכיל יצר הרע לשלטא עלוי

אמר רב יהודה אמר רב, מי שנכנס לעיר ורואים נשים יפות, ירכין עיניו ויאמר כך [לחש], בך (ראה) שמחשובים הורתי ולידתי (חזק) תוקף התקלה [לבריות], צא צא, שאבי הקדוש של שבת הוא. למה, משום שחמימות הדרך שולט בו, ויכול יצר הרע לשלוט עליו.

קיב/ב

זהר

⁵⁷² עי' זו"ח יא ע"א: מאי קידושא שייך הכא. א"ר יהודה בר יעקב, שלא יעשו פריצותא וחציפותא, ולא לשום זנות כבהמות. וכו', הרשעים על שאינן מולידים אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה לבהמות, שענינם אינם אלא כבהמה. וכו' שמכניס באותו הולד עמל של שוא. עי' רמ"ז ח"ג כד ע"ב: והתקדשתם, בפרישות, והייתם קדושים, בשפע העליון. ועי' שער המצות יתרו: והחמירו רז"ל מאוד שיקדש האדם עצמו בשעת תשמיש לפי שאם יקדש עצמו ימשיך לבנו לבוש עליון וקדוש אשר ע"י יזכה להרבות תורה ומצות ואע"פ שהנשמה של הבן מעולה מנשמת האב הנה היא צריכה אל לבוש אביו כנזכר. ולא עוד אלא שאם לא יקדש האב עצמו בעת תשמיש ימשיך לבנו לבוש אחר רע ויהיה אליו כדמיון יצה"ר ממש להחטיאו [יג] ובזה תבין ג"כ טעם למה מענישים האב בשביל בנו כיון שהוא למטה ממדרגתו אבל יובן עם זה כי הוא גורם להחטיא את בנו והבן זה מאד והרי נתבאר ענין כבוד אב ואם.

⁵⁷³ עי' לעיל יד סע"א.

⁵⁷⁴ יטה עיניו לארץ שלא יסתכל בנשים לבא לידי הרהור ח"ו (ד"א).

⁵⁷⁵ זה הוא לחש שלא לבא לידי הרהור עבירה ופי' סך הבט וראה שמחשובים ואנשי מעשה הוא הורתי ולידתי. ומלת סך הוא בתרגום הבטה וראיה ומלת ספאן הוא לשון חשיבות כענין ריש פ' אלו מגלחין אין הגוים ספונים (ד"א).

⁵⁷⁶ תוקף וחוזק התקלה לבריות צא צא ולא תכנוס בי להביאני לידי הרהור עבירה. ומלת קרדינא הוא לשון תוקף וחוזק כמ"ש לעיל ריש דף טו ע"א ורמז הלחש הוא כנגד לילית וכתותיה שהיא גורמת לאדם לבא לידי קרי בלילה ולכן צריך לומר בסוף הלחש דאבוי קדישא דשבתא פי' אין הורתי מששת ימי החול שיש לכחות חיצונים קצת אחיזה שהריון ההוא מצד הקליפה השולטת בחול. אבל מקדושת שבת אני שאז אין לקליפה שום כח ואחיזה בזיווג ההוא ועי' פרשה ויקרא דף יט ע"א לחש ג"כ אל הזיווג להרחיק ממנו לילית וכתותיה (ד"א).

בראשית

יהו"ה מאי את דא דרגא קדמאה אתר
דחלא⁵⁷⁷ דקב"ה⁵⁷⁸ ובגין כך כתיב⁵⁷⁹ תירא
דתמן בעי בר נש לדחלא קמי מאריה (קב"ה)
בגין דאיהו >בי<³⁸ (ב) דינא⁵⁸⁰

ואותו תעבוד דא דרגא עלאה דקימא על
האי דרגא תתאה ולא מתפרשאן לעלמין⁵⁸¹ את
ואותו דא בדא דבקין⁵⁸² ולא אתפרשן מאי
ואותו דא אתר ברית קדישא אות לעלמין⁵⁸³
דהא פולחנא לא שריא באת⁵⁸⁴ ולאן איהו
למפלח אלא למדחל אבל פולחנא איהו⁵⁸⁵
לעילא ובגין כך ואותו תעבוד

ובו תדבק באתר דאיהו דבקותא⁵⁸⁶
לאתדבקא דאיהו גופא דשרי באמצעיתא
ובשמו תשבע⁵⁸⁷ אתר שביעאה דדרגין וסימניך
(ירמיה ל ט) ואת דוד מלכם אשר אקים להם⁵⁸⁸
בגין כך אתדבק אברהם במהימנותא כד נחת
למצרים וכד אזל לארעא דפלשתים לבר נש

ה". מה זה "את", זו הדרגה הראשונה,
המקום של יראת הקדוש ברוך הוא, ולכן
כתוב "תירא", ששם אדם צריך לירא לפני
רבונו (הקדוש ברוך הוא), משום שהוא
(בית) דין.

"ואותו תעבוד", זו הדרגה העליונה
שעומדת על הדרגה התחתונה הזו, ולא
נפרדים לעולמים. "את" "ואותו" זה עם זה
דבקים ולא נפרדים. מה זה "ואותו", זה
מקום ברית קודש, אות לעולמים, שהרי
עבודה לא שורה באות ואינו לעבוד אלא
לירא, אבל העבודה היא למעלה, ולכן
"ואותו תעבוד".

"ובו תדבק", במקום שהוא דבקות
להדבק שהוא גוף ששורה באמצע. "ובשמו
תשבע", המקום השביעי של הדרגות,
וסימן לדבר "ואת דוד מלכם אשר אקים
להם". לכן נדבק אברהם באמונה כשירד
למצרים וכשהלך לארץ פלשתים. [משל]
לאדם שרצה לרדת לבור עמוק, פחד שלא
יוכל לעלות מתוך הבור, מה עשה, קשר

⁵⁷⁷ כיוון שפעולת כל השמות העליונים בדין הוא במדה זו, לזה אמר כי יראת ה' אלהיך שהוא סוד
הספירות הנעלמות וכו' ודרגא קדמאה קודמת אפילו לבחי' אלהיך אף אם נבארהו במלכות הוא את והיא
מקום היראה מפני שבה הדין, ובה תלויים כל הכחות מכין ועונשין ופועלים בגבורה (אור יקר).

⁵⁷⁸ במלת קב"ה נכלול כללות גדול, קדוש ת"ת, ברוך יסוד, הוא מלכות וכו' (אור יקר).

⁵⁷⁹ ג"ל דדריש כי תיר"א נוטריקון אחותי רעיתי יונתי תמתי והוא התורה שבע"פ שלמד משה במ' יום
למעלה ע"כ ר"ת של ד' כנויים אלו בגימטריא תורה וס"ת בגימטריא מ' ועוד האריך. א"מ (נ"א).

⁵⁸⁰ בית לדין והדיינים נכנסים בתוכו ופועלים הדין ודנים והיינו ה' אלהיך מתועדים בבחי' את ודנים
שם ובחי' את בית ועד לדינים (אור יקר).

⁵⁸¹ ראוי שיבא ו' העטוף והחבור ביניהם וז"ש ואותו בו' וז"ש את ואותו דא בדא דבקן ולא מתפרשן
לעלמין ועוד ראוי שתהיה דבקות הזה שאנו אומרים שיהיה דבקות נוסף על דבקות העלול בעלתו שאם לא
כן יספיק אומרו את אותו בלא ו' כי מלות אלו יורו על עלול ועילה (אור יקר). ותימה דאמרין דמתפרשין
בנרגן מפריד אלוף וצ"ע א"נ במלכות דאצילות וכדאמרין בפ' תצא רעז ע"ב דמלכות דאצילות עלה אתמר
אני ה' הוא שמי וכו' וע' בהקדמה ז ע"ב וברעיא מהימנא פנחס רכא ע"א אתון דהוי"ה דאצילות לית בהו
פרודא ושם רכא ע"ב (ד"א). ע' בד"א לשון א"נ אינו צודק דנראה שהוא תירוץ אחר לקושיא אמנם חסר
תירוץ והובא ביודעי בינה ודחה הרמ"ז גם תירוץ זה והוא תירוץ דכל הפרצופין מבחינת מ"ה וב"ן. ומבחי'
מ"ה לית פרודא ומסיק במ"ש בשער תיקון הנוק' והדברים עתיקין עש"ב. מאי"ן (נ"א).

⁵⁸² כי כחשק התחתון לעליון כן חשק העליון לתחתון (אור יקר).

⁵⁸³ פי' מ' רמוזה בתיבת את ה"א תירא אבל העבודה היא לז"א כמ"ש ואותו תעבוד ותיחד עמו
שכינתיה ועי' בסה"מ בתפלת אליהו הנביא מפורש באורך. הרש"ב (נ"א).

⁵⁸⁴ היא מדה א' לבד ולא יצדק עבודה אבל בעצם יצדק יראה מפני שהיא מדה בפני עצמה צדק בלא
משפט ח"ו שאפשר שישירף העולם בדיניה כדפי' ר"ש בשעת פטירתו כל יומאי אצטערנא דלא יוקדי עלמא
בדינוי דצדק (אור יקר).

⁵⁸⁵ קטו ע"א (הערת הזוהר)

⁵⁸⁶ הענין הוא כי בני אדם בנשמתם אחוזים בספירות, והם גבורים חסידים בחסד וגבורה וכו' והנה
צריך שיתדבק האדם במדה ההוגנת לו, ואין אדם יודע באיזה מדה יתדבק שמשם אצילות נשמתו לכך
יאחוז בת"ת שבו דבקות כל הספירות, והוא גוף האילן שממנו מסתעפין כל הספירות (אור יקר).

⁵⁸⁷ היינו הבי' הרכבת עליהם בשמו היא המ' שתשפיע למ' הנק' שם סוד השביעיות שבבינה ז"פ ז' מ"ט
שערים כמ"ל דף מ"ז. ז"ח (נ"א).

⁵⁸⁸ עי' פרשת קדושים פו ע"א ופד ע"א (לש"ו).

בראשית

קשר אחד של חבל למעלה מהבור, אמר, הואיל וקשרתי קשר זה, מכאן והלאה אכנס לשם.
דבעא לנחתא גו גובא עמיקא דחיל דלא יכיל לסלקא מגו גובא מה עבד קשר חד קשרא דחבל לעילא מן גובא אמר הואיל דקשירנא קשרא דא מכאן ולהלאה אעול תמן

כך אברהם בשעתא דבעא לנחתא למצרים עד לא ייחות תמן קשר קשרא דמהימנותא בקדמיתא לאתקפא ביה ולבתר נחת אוף הכי נמי כד עאל לארעא דפלשתים בגין כך (משלי יב יט) שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר דא אבימלך דאמר (בראשית כ ה) בתם לבבי ובנקיון כפי וכד אהדרו ליה מה כתיב (בראשית כ ו) גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ולא כתיב נקיון כפים⁵⁸⁹

ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא רבי יהודה פתח ואמר (ש"א ב ט) רגלי חסידיו ישמור וגו'⁵⁹⁰ חסידו כתיב חד ודא אברהם דקב"ה נטיר ליה תדיר⁵⁹¹ ולא אעדי⁵⁹² נטירו מניה לעלמין ומה דאמר רגלי דא אתתיה דקב"ה שדר שכינתיה עמה⁵⁹³ ונטר לה תדיר

דבר אחר רגלי חסידיו ישמור חד דא אברהם דקב"ה אויל עמיה תדיר בגין דלא ייכלון לנזקא ליה ורשעים בחשך ידמו (שם) אלין אינון מלכין דקטל קב"ה בהווא ליליא דרדף בתרייהו הה"ד בחשך ידמו דא ליליא דאתקשר בחשוכא⁵⁹⁴ וקטל לון ואברהם רדיף ולייליא קטיל לון הה"ד (בראשית יד טו) ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכם ויחלק עליהם לילה דא קב"ה דפליג רחמי מן דינא⁵⁹⁵ בגין למעבד נוקמין לאברהם ובגין כך ורשעים בחשך ידמו ויכם מבועי ליה אלא דא קב"ה כי לא בכח יגבר איש (שמואל א'

כך אברהם, בשעה שרצה לרדת למצרים, טרם שירד לשם קשר בתחלה את קשר האמונה להתחזק בו, ואחר כך ירד. כמו כן גם כשנכנס לארץ פלשתים. לכן "שפת אמת תכון לעד". "ועד ארגיעה לשון שקר", זה אבימלך שאמר "בתם לבבי ובנקיון כפי". וכשהחזירו לו מה כתוב, "גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת", ולא כתוב נקיון כפים.

"ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא". רבי יהודה פתח ואמר, "רגלי חסידיו ישמור וגו'". כתוב "חסידו", [כלומר] אחד, וזה אברהם, שהקדוש ברוך הוא שומר אותו תמיד ולא מסיר ממנו את שמירתו לעולמים. ומה שאמר "רגלי", זו אשתו, שהקדוש ברוך הוא שלח שכינתו עמה, ושומר אותה תמיד.

דבר אחר, "רגלי חסידיו ישמור", אחד, זה אברהם, שהקדוש ברוך הוא הלך עמו תמיד כדי שלא יוכלו להזיק לו. "ורשעים בחושך ידמו", אלו אותם מלכים שהרג הקדוש ברוך הוא באותו לילה שרדף אחריהם. זהו שכתוב "בחושך ידמו", זה הלילה שנקשר בחושך והרג אותם, ואברהם רדף והלילה הרג אותם. זהו שכתוב "ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכם", "ויחלק עליהם לילה", זה הקדוש ברוך הוא שחלק רחמים מן הדין כדי לעשות נקמות לאברהם, ולכן "ורשעים

⁵⁸⁹ איתא בילקוט א"ל הקב"ה תום לב יש לך נקיון כפים אין לך הדא אמרה משמוש ידיים היה שם וכתב הב' היפה על זה אבימלך תרתי קאמר בתום לבבי סבור שהיא אחותו ובנקיון כפי שלא קרבתני אליה והקב"ה הורה לו על האמת אבל על השנית לא הודה לו כי משמוש היה ושלח ידו לנגוע אליה אלא שהקב"ה מנעו מלחטו וכמ"ש רש"י (מ"מ) קפט ע"א (ד"א). עי' לקמן קיג ע"א.
⁵⁹⁰ בעת הצורך (אור יקר).
⁵⁹¹ אפילו שלא בשעת הצורך (אור יקר).
⁵⁹² אשה לאשה וזכר לזכר (אור יקר).
⁵⁹³ בגבורה, וא"ת לימא דממש בחשך בגבורה, מנא לך דהיינו ליליא שכינתא דאתקשר בחשוכא (אור יקר).
⁵⁹⁴ ליל דין, לילה רחמים, וכן לילה עד חצות דין, מחצות ואילך רחמים (אור יקר).
⁵⁹⁵

בראשית

ב ט) דאיהו ואליעזר⁵⁹⁶ הוּו בלהודייהו

רבי יצחק אמר והא תנינן באתר דנזקא שכיח לא יסמוך בר נש על ניסא ולא הוה אתר דנזקא אשתכח כהאי דאברהם אזיל בתר חמשה מלכין למרדף בתרייהו ולאנהא קרבא אמר רבי יהודה כד אזיל אברהם להאי לא אזיל לאנהא קרבא ולא סמך על ניסא אלא צערא דלוט אפקיה מביתיה ונטיל ממונא למפרק ליה ואי לאו דימות בהדיה גו שביה כיון דנפק חמא שכינתא דנהרא קמיה וכמה חילין סחרניה בהדיא שעתא רדף בתרייהו וקב"ה קטיל לון הה"ד (שמואל א ב ט) ורשעים בחשך ידמו

רבי שמעון אמר⁵⁹⁷ רזא איהו רגלי חסידו ישמור דא אברהם וכד נפק אשתתף יצחק בהדיה ונפלו קמיה ואי לאו דאשתתף יצחק בהדיה דאברהם לא אשתציאו הה"ד ורשעים בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש אע"ג דחילא אשתכח תדיר בימינא אי לא הוה בסטרא דשמאלא לא אתדחייין קמיה דבר אחר רגלי חסידו ישמור בשעתא דבר נש רחים ליה לקב"ה קב"ה רחים ליה בכל מה דאיהו עביד ונטיר ארחוי כמה דאת אמר (תהלים קבא ח) יהו"ה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם תא חזי כמה חביבותיה דאברהם לגבי קב"ה דבכל אתר דהוה אזיל לא הוה חייש³⁹ על דיליה כלום

קי"ג א

זהר

אלא רגלי חסידו ישמור ודא היא אתתיה⁵⁹⁸ דכתיב (בראשית כ ד) ואבימלך לא קרב אליה וכתוב (שם ו) כי על כן לא נתתיך לנגוע אליה בפרעה מה כתיב (שם יב יז) וינגע יהו"ה את פרעה וגו' על דבר איהו אמרה וקב"ה הוה מחי ובגין כך

בחושך ידמו". "ויכס", היה צריך לכתוב ויכוס. אלא זה הקדוש ברוך הוא, כי לא בכח יגבר איש, שהוא ואליעזר היו לבדם.

רבי יצחק אמר, והרי שנינו שבמקום שנזק מצוי לא יסמוך אדם על הנס, ולא היה מקום שהנזק מצוי כמו אצל אברהם שהלך אחר חמשה מלכים לרדוף אחריהם ולערוך קרב. אמר רבי יהודה, כשהלך אברהם על זה, לא הלך לערוך קרב ולא סמך על הנס, אלא צערו של לוט הוציא אותו מביתו, ולקח ממון לפדות אותו, ואם לא, שימות יחד איתו בתוך שבי. כיון שיצא ראה שכינה שמאירה לפניו וכמה צבאות סביבה, באותה שעה רדף אחריהם, והקדוש ברוך הוא הרג אותם. זהו שכתוב "ורשעים בחושך ידמו".

רבי שמעון אמר, סוד הוא, "רגלי חסידו ישמור", זה אברהם, וכשיצא, יצחק השתתף עמו ונפלו לפניו, ואם לא השתתף יצחק יחד עם אברהם, לא השמידו. זהו שכתוב "ורשעים בחושך ידמו". "כי לא בכח יגבר איש". אף על גב שהכח נמצא תמיד בימין, אם לא היה בצד השמאל לא היו נדחים לפניו. דבר אחר, "רגלי חסידו ישמור", בשעה שאדם אוהב את הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא אוהב אותו בכל מה שהוא עושה ושומר דרכיו, כמו שנאמר "ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם". בא וראה כמה חביבותו של אברהם לקב"ה, שבכל מקום שהיה הולך, לא היה חושש @ על שלו כלום,

אלא רק כדי להדבק בקב"ה, ולכן "רגלי חסידו ישמור", וזוהי אשתו, שכתוב "ואבימלך לא קרב אליה", וכתוב "כי על כן לא נתתיך לנגוע אליה". בפרעה מה כתוב, "וינגע ה' את פרעה וגו' על דבר [שרי]", היא אמרה, והקדוש ברוך הוא היה מכה, ולכן "רגלי חסידו ישמור". "ורשעים בחושך ידמו", אלו פרעה ואבימלך,

⁵⁹⁶ דהיינו חסידו אברהם, איש אליעזר (אור יקר).

⁵⁹⁷ קשיא ליה הפסוק אומר רגלי חסידו ישמור, משמע שמירה לבד, ואח"כ אמר ורשעים בחשך ידמו שהוא נצחון, לא שמירה לבד. לזה פירש כי אברהם אל היה הנצחון מצד מדתו לכך צריך שמירה מן הרשעים שלא יזיקוהו, וז"ש רגלי חסידו דא אברהם, וכד נפק לנגד האויבים אשתתף בהדיה יצחק, ובסוד הגבורה נלו קמיה, וז"ש בחשך, דהיינו גבורה וכו' (אור יקר).

⁵⁹⁸ האשה קרויה רגליו של איש (נ"א, וכן הוא בדע"ה ח"ב צא ע"ג), ועי' שער מאמרי רז"ל (מאמר פסיעותיו של א"א) ששרשה מנה"י דז"א.

בראשית

רגלי חסידיו ישמור ורשעים בחשך ידמו (שמואל א ב ט) אלון פרעה ואבימלך דקודשא בריך הוא עבד בהו דינין בליליא כי לא בכח יגבר איש מאן איש דא אברהם דכתיב (בראשית כ ז) ועתה השב אשת האיש וגו'.

ויהו"ה פקד את שרה כאשר אמר וגו' (בראשית כא א) רבי חייא פתח ואמר (זכריה ג א) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יהו"ה והשטן עומד על ימינו לשטנו האי קרא אית לאסתכלא ביה ויראני את יהושע הכהן הגדול דא יהושע בן יהוצדק עומד לפני מלאך יהו"ה מאן מלאך יהו"ה דא אתר צורא⁴⁰⁵⁹⁹ דנשמתיה⁶⁰⁰ דצדיק [צדירא] (צדורה) ביה וכל אינון נשמתין דצדיקיא קיימין תמן ודא הוא מלאך יהו"ה⁶⁰¹

והשטן עומד על ימינו לשטנו דא יצר הרע דאיהו משוטט ואזיל בעלמא לנפלא נשמתין ולאפקא רוחין ולמסטי לון לברייתא לעילא ותתא ודא הוא בשעתא דאטיל ליה נבוכדנצר לאשא עם אינון נביאי השקר והאי הוה מסטין לעילא בגין דיתוקד עמהון דהכי הוא אורחוי דלאו איהו מקטרג אלא בזמנא דסכנה ובזמנא דצערא שריא בעלמא ואית ליה רשו למסטי ולמעבד דינא אפילו בלא דינא כמה דאת אמר (משלי יג כג) ויש נספה בלא משפט

מהו לשטנו דהוה אמר או כלהו ישתזבון או כלהו יתוקדון דהא בשעתא דאתיהיב רשותא למחבלא לחבלא לא אשתזיב זכאה מן חייבא ובגין כך בשעתא דדינא שריא במתא בעי בר נש⁶⁰² לערקא⁶⁰³ עד לא אתפס תמן דהא מחבלא כיון דשרי הכי נמי עביד לזכאה כחייבא וכל שכין דהו תלתיהון כחד והוה (תבע) [טבע] דיתוקדון כלהו או ישתזבון כלהו בגין דכד אתעביד

מדרש הנעלם

ויהו"ה פקד את שרה כאשר אמר (בראשית

שהקדוש ברוך הוא עשה בהם דינים בלילה. "כי לא בכח יגבר איש", מי זה "איש", זה אברהם, שכתוב "ועתה השב אשת האיש וגו'".

"וה' פקד את שרה כאשר אמר וגו'". רבי חייא פתח ואמר, "ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה' והשטן עומד על ימינו לשטנו". יש להסתכל בפסוק זה. "ויראני את יהושע הכהן הגדול", זה יהושע בן יהוצדק. "עומד לפני מלאך ה'", מי זה "מלאך ה'", זהו המקום (שנשמות הצדיקים צרורות) צרור של נשמת הצדיק צרורה בו, וכל אותן נשמות הצדיקים עומדות שם, וזהו "מלאך ה'".

"והשטן עומד על ימינו לשטנו", זהו יצר הרע שהוא משוטט והולך בעולם ליטול נשמות ולהוציא רוחות ולהסטות את הבריות למעלה ולמטה. וזה הוא בשעה שהטיל אותו נבוכדנצר לאש עם אותם נביאי השקר, וזה היה מסטין למעלה כדי שישרף עמם. שכך היא דרכו, שאינו מקטרג אלא בזמן של סכנה, ובזמן שהצער שורה בעולם, ויש לו רשות להסטות ולעשות דין אפילו בלי דין, כמו שנאמר "ויש נספה בלא משפט".

מה זה "לשטנו", שהיה אומר, או שכולם ינצלו או שכולם ישרפו. שהרי בשעה שנתנה רשות למשחית לחבל, לא נצול הצדיק מהרשעים, ולכן בשעה שהדין שרוי בעיר, אדם צריך לברוח בטרם שיתפס שם, שהרי כיון שהמשחית מתחיל, כך גם עושה לצדיק כמו לרשע, וכל שכן שהיו שלשתם כאחד, והיה תובע שישרפו כולם או ינצלו כולם, משום שכאשר נעשה

"וה' פקד את שרה כאשר אמר".

⁵⁹⁹ כלומר היא השכינה (נ"א).

⁶⁰⁰ היא מלכות שהנשמות צרורות בה (מ"מ).

⁶⁰¹ דא שכינתא קסו ע"א (ד"א), וכן לעיל סא ע"א, ותז"ח ה ע"א.

⁶⁰² פרשת וישב קכד ע"ב כד דינא אתער ע"ש (ד"א).

⁶⁰³ ריש פרשה מצורע דף נד איתא שצריך לערקא מכל סוחרני מתא (ד"א).

בראשית

(כא א)

רבי יוחנן פתח בהאי קרא (שיר ז ו) ראשך עליך ככרמל ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים (שיה"ש ז ו) עשה קודשא בריך הוא שלמונים למעלה (ומאותם) שלמונים למטה כשנותן קודשא בריך הוא מעלה לשרים של מעלה נוטלים מעלה המלכים של מטה

נתן מעלה לשרו של בבל בכל נטל מעלה נבוכדנצר הרשע דכתיב ביה (דניאל ב למ) אנת הוא רישא די דהבא והיו כל העולם משועבדים תחת ידו ובנו ובן בנו הה"ד (שיה"ש ז ו) ראשך עליך ככרמל זהו נבוכדנצר הה"ד (דניאל ד ט) תחותיה תטלל חיות ברא ודלת ראשך כארגמן זהו בלשצר דאמר ארגוונא ילבש מלך אסור ברהטים זהו אויל מרודך שהיה אסור עד שמת אביו נבוכדנצר ומלך תחתיו

אמר רבי יהודה למאי אתא האי טעם בשיר השירים אלא אמר רבי יהודה שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם ואלו הן [וכו'] כסא הכבוד שנאמר (תהלים צג ב) נכון כסאך מאז מעולם אתה וכתוב (ירמיה יז יב) כסא כבוד מרום מראשון שהוא [היה ראש [הנקדון]⁴¹ <הנקרב> לכל ונטל הקדוש ברוך הוא את הנשמה הטהורה מכסא הכבוד להיות מאירה לגוף הה"ד ראשך עליך ככרמל זהו כסא הכבוד [שהוא] ראש על הכל

ודלת ראשך כארגמן זו היא הנשמה הנטלת ממנו מלך אסור ברהטים זהו הגוף שהוא אסור בקבר וכלה בעפר ולא נשאר ממנו אלא כמלא תרוד [רקב]⁶⁰⁴ וממנו יבנה כל הגוף [ו]כשפוקד הקדוש ברוך הוא את הגוף הוא אומר לארץ שתפליט אותו לחוץ דכתיב (ישעיה כו יט) וארץ רפאים תפיל

אמר רבי יוחנן המתים שבארץ הם חיים תחלה הה"ד (ישעיה כו יט) יהיו מתוך נבלתי יקומו אלו שבחוצה לארץ הקיצו ורננו

קיג/ב
זהר

רבי יוחנן פתח בפסוק זה, "ראשך עליך ככרמל ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים". הקדוש ברוך הוא עשה שליטים למעלה ושליטים למטה, כשנותן הקדוש ברוך הוא מעלה לשרים של מעלה, המלכים של מטה נוטלים מעלה.

נתן מעלה לשרו של בבל, נבוכדנצר הרשע נטל מעלה, שכתוב בו "אנת הוא רישא די דהבא" [אתה הוא ראש הזהב]. והיו כל העולם משועבדים תחת ידו ובנו ובן בנו. זהו שכתוב "ראשך עליך ככרמל", זהו נבוכדנצר. זהו שכתוב "תחותיה תטלל חיות ברא" [תחתיו תצלל חיות השדה]. "ודלת ראשך כארגמן" זהו בלשצר, שאמר "ארגוונא ילבש" [ילבש ארגמן]. "מלך אסור ברהטים", זהו אויל מרודך שהיה אסור עד שמת אביו נבוכדנצר ומלך תחתיו.

אמר רבי יהודה, למה בא טעם [רמז] זה בשיר השירים. אלא אמר רבי יהודה, שבעה דברים נבראו קדם שנברא העולם, ואלו הן וכו', כסא הכבוד שנאמר "נכון כסאך מאז מעולם אתה", וכתוב "כסא כבוד מרום מראשון, שהוא היה ראש הקדום לכל, והקדוש ברוך הוא נטל את הנשמה הטהורה מכסא הכבוד להיות מאירה לגוף. זהו שכתוב "ראשך עליך ככרמל", זהו כסא הכבוד שהוא ראש על הכל.

"ודלת ראשך כארגמן", זו היא הנשמה הניטלת ממנו. "מלך אסור ברהטים", זהו הגוף שהוא אסור בקבר וכלה בעפר ולא נשאר ממנו אלא כמלא תרוד רקב, וממנו יבנה כל הגוף. וכשהקדוש ברוך הוא פוקד את הגוף, הוא אומר לארץ שתפליט אותו החוצה, שכתוב "וארץ רפאים תפיל".

אמר רבי יוחנן, המתים שבארץ [ישראל] הם יחיו תחלה, זהו שכתוב "יחיו מתוך", "נבלתי יקומו", אלו שבחוצה לארץ, "הקיצו ורננו"

⁶⁰⁴ הקב"ה משאיר בגוף האדם עצם אחד קטן והוא התחתון שבשדרה והעצם הזה אינו כלה ולא נפסד לעולם ונקרא בלשון רבותינו ז"ל תרוד רקב (עבה"ק ח"ב פ"מ).

בראשית

ניסא לא אתעביד פלגו ניסא ופלגו דינא
אלא כלא כחדא או ניסא או דינא

אמר לו רבי יוסי ולא והא בזמנא דבקע קב"ה
ימא לישראל הוה קרע ימא לאלין ואזלין
ביבשתא ומייתא הוה תבין מסטרא אחרא וטבעין
לאלין [ומתיין] (ומייתין) ואשתכח ניסא הכא
ודינא הכא כלא כחדא⁶⁰⁵ א"ל ודא הוא דקשיא
קמיה דכד קב"ה עביד דינא וניסא כחדא לאו
באתר חד ולא בביתא חדא דאשתכח כלא
כחדא⁴² ואי אתעביד קשיא קמיה דהא לעילא
לא אתעביד כלא אלא בשלימו כחדא או ניסא
או דינא באתר חד ולא בפלגו בנין כך לא עביד
קב"ה דינא בחייביא עד דאשתלימו בחובייהו
הה"ד (בראשית טו טז) כי לא שלם עון האמורי
עד הנה וכתוב (ישעיה כז ח) בסאסאה בשלחה
תריבנה ועל דא הוה אסמין ליה ליהושע דיתוקד
בהו עד דאמר ליה (זכריה ג ב) יגער יהו"ה בך
השטן

מאן אמר ליה דא מלאך יהו"ה (ואתמר
ויאמר יהו"ה אל השטן) [ואי תימא ויאמר יהו"ה
אל השטן יגער יהו"ה בך וגו'] תא חזי [כי הא
נמי] <הכא נמי> למושה (הא) בסנה [ד]כתוב
(שמות ג ב) וירא מלאך יהו"ה אליו בלבת אש
וכתיב (שם ד) וירא יהו"ה כי סר לראות לזמנין
<מלאך יהו"ה ולזמנין> מלאך ולזמנין יהו"ה ובגין
כך א"ל יגער יהו"ה בך השטן ולא אמר הנני
גוער בך⁶⁰⁶

תא חזי כגוונא דא ביומא דאשתכח דינא
בעלמא וקב"ה יתיב על כרסייא דדינא כדין
אשתכח האי שטן דאסטי לעילא ותתא
ואשתכח איהו לחבלא עלמא וליטול נשמתין
רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא והוה
משתדל בהאי קרא (דברים כא ג) ולקחו זקני
העיר ההיא עגלת בקר וגו'⁶⁰⁷ וערפו שם את

נס, לא נעשה חצי נס וחצי דין, אלא
הכל כאחד, או נס או דין.

אמר לו רבי יוסי, ולא, והרי בזמן
שהקדוש ברוך הוא בקע את הים לישראל,
היה קורע את הים לאלה והם הולכים
ביבשה, והמים היו שבים מצד אחר
ומטביעים את אלה ומתים. ונמצא נס כאן
ודין כאן, הכל כאחד. אמר לו, וזהו שקשה
לפניו, שכאשר הקדוש ברוך הוא עושה דין
ונס כאחד, לא במקום אחד ולא בבית אחד
שהכל נמצא כאחד. ואם נעשה קשה לפניו,
שהרי למעלה לא נעשה הכל אלא בשלמות
כאחד, או נס או דין במקום אחד ולא
לחצאין. לכן הקדוש ברוך הוא לא עושה
דין ברשעים עד שישתלמו בחטאם. זהו
שכתוב "כי לא שלם עון האמורי עד הנה",
וכתוב "בסאסאה בשלחה תריבנה", ועל זה
היה מסטין ליהושע שישרף עמם, עד
שאמר לו "יגער ה' בך השטן".

מי אמר לו, את זה, מלאך ה' (ונאמר
ו"יאמר ה' אל השטן"). ואם תאמר, "ויאמר
ה' אל השטן יגער ה' בך וגו'", בא וראה, כך
גם למשה בסנה, שכתוב "וירא מלאך ה'
אליו בלבת אש", וכתוב "וירא ה' כי סר
לראות", לפעמים מלאך ה' ולפעמים מלאך
ולפעמים ה'. ולכן אמר לו "יגער ה' בך
השטן", ולא אמר הנני גוער בך.

בא וראה, כדוגמא זו ביום שנמצא דין
בעולם, והקדוש ברוך הוא יושב על כסא
הדין, אז נמצא השטן הזה שמסטה למעלה
ולמטה, והוא נמצא להשחית את העולם
וליטול הנשמות.

רבי שמעון היה יושב ולומד תורה, והיה
עוסק בפסוק הזה, "ולקחו זקני העיר ההיא
עגלת בקר וגו' וערפו שם את העגלה

⁶⁰⁵ מהכא משמע דעד שלא עלו ישראל מן המים נטבעו מצרים. א"מ. מפורש ברז"ל דישאל עולים ומצרים נטבעין וכשהתחילו לטבוע עדיין היו שאר ישראל בים וכל שישראל עולים הם נטבעים. מא"י (נ"א).

⁶⁰⁶ פי' דאי קאי על ז"א הוה ליה למימיר הנני גוער בך, אבל השתא דכתיב יגער ה' בך פירושו ויאמר ה' שהיא מלכות יגער ה' הוא ז"א יגער בשטן (מ"מ).

⁶⁰⁷ עי' ספר הליקוטין (שופטים כא): כי ימצא חלל באדמה וכו'. דע, כי מלת חלל, בגימטריא חיי"ם. וזה לעומת זה עשה האלהים, זה מצד החול ששת ימי המעשה, ונמצא חלל, כמו הנפל שאין לו חיים. וז"ס מ"ש נופל בשדה, הידועה, של איש שדה שהוא סמא"ל, ולכן לא נודע מי הכהו, כי מצאו בתחומו, ויצעק

בראשית

העגלה בנחל ודינא איהו בקופיץ לערפא לה
א"ל רבי אלעזר האי למאי אצטריך בכה רבי
שמעון ואמר ווי לעלמא דאתמשך בתר דא דהא
מן ההוא יומא דההוא הויא

מדרש הנעלם

שוכני עפר אלו המתים שבמדבר דאמר רבי
יוחנן למה מת משה בחוצה לארץ להראות לכל
באי עולם כשם שעתיד הקדוש ברוך הוא
להחיות למשה כך עתיד להחיותם [לדורון] (למה)
שהם קבלו התורה (דאמר רבי יוחנן שעליהם)
[ועליהם] נאמר (ירמיה ב ב) זכרתי לך חסד
נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר
בארץ לא זרועה

דבר אחר הקיצו ורננו שוכני עפר אלו הם
האבות [ו]המתים בחוצה לארץ יבנה גופם
ומתגלגלים תחת הארץ עד ארץ ישראל ושם
יקבלו נשמתם ולא בחוצה לארץ הה"ד (יחזקאל
לו ג) לכן הנבא ואמרת אליהם הנה אנכי פותח
את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי
והבאתי אתכם אל אדמת ישראל מה כתיב
אחריו (יחזקאל לו יד) ונתתי רוחי בכם וחייתם

רבי פנחס אמר הנשמה נטלה מכסא הכבוד
שהוא הראש כדקאמר (שיר ז ו) ראשך עליך
ככרמל ודלת ראשך כארגמן זו היא הנשמה
שהיא דלת הראש מלך אסור ברהטים (שיה"ש ז
ו) הוא הגוף שהוא אסור בקברים זהו הגוף וזהו
שרה וזהו מלך וקודשא בריך הוא פוקדון למועד
אשר דבר אליו הה"ד (בראשית כא א) ויהו"ה
פקד את שרה כאשר אמר פוקד את הגוף לזמן
הידוע שבו יפקוד הצדיקים

אמר רבי פנחס עתיד הקדוש ברוך הוא
ליפות לגוף הצדיקים לעתיד לבא כיופי של אדם
הראשון⁶⁰⁸ כשנכנס לגן עדן שנאמר (ישעיה נח
יא) ונחך יהו"ה תמיד וגו' והיית כגן רוח

אמר רבי לוי הנשמה בעודה במעלתה ניוזנת
באור של מעלה ומתלבשת בו וכשיכנס⁴³ לגוף
לעתיד לבא באותו האור ממש יכנס ואזי הגוף

בנחל". והדין הוא בסכין לערוף אותה. אמר
לו רבי אלעזר, למה צריך את זה. רבי
שמעון בכה ואמר, אוי לעולם שנמשך אחר
זה, שהרי מאותו היום שאותו הנחש

שוכני עפר", אלו המתים שבמדבר.
שאמר רבי יוחנן, למה מת משה בחוצה
לארץ, להראות לכל באי עולם, כשם
שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות למשה,
כך עתיד להחיות לדורו. (למה), שהם קבלו
התורה. (שאמר רבי יוחנן) ועליהם נאמר
"זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך
לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה".

דבר אחר, "הקיצו ורננו שוכני עפר",
אלו הם האבות, והמתים בחוצה לארץ
יבנה גופם ומתגלגלים תחת הארץ עד ארץ
ישראל, ושם יקבלו נשמתם ולא בחוצה
לארץ. זהו שכתוב "לכן הנבא ואמרת
אליהם הנה אנכי פותח את קברותיכם
והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי
אתכם אל אדמת ישראל". מה כתוב אחריו,
"ונתתי רוחי בכם וחייתם".

רבי פנחס אמר, הנשמה ניטלה מכסא
הכבוד שהוא הראש, כמו שנאמר "ראשך
עליך ככרמל". "ודלת ראשך כארגמן", זו
היא הנשמה שהיא דלת הראש. "מלך אסור
ברהטים", הוא הגוף שהוא אסור בקברים.
זהו הגוף, וזהו שרה, וזהו מלך. והקדוש
ברוך הוא פוקדה למועד אשר דיבר אליו.
זהו שכתוב "וה' פקד את שרה כאשר
אמר". פוקד את הגוף לזמן הידוע שבו
יפקוד הצדיקים.

אמר רבי פנחס, עתיד הקדוש ברוך הוא
ליפות לגוף הצדיקים לעתיד לבא כיופי של
אדם הראשון כשנכנס לגן עדן, שנאמר
"ונחך ה' תמיד וגו' והיית כגן רוח".

אמר רבי לוי, בעוד הנשמה במעלתה,
נזונית באור של מעלה ומתלבשת בו,
וכשתכנס (ונשתרש) לגוף לעתיד לבא,
באותו האור ממש תכנס, ואזי הגוף יאיר

ואין מושיע לו, ולזה ולקחו זקני העיר ההיא עגלת בקר, לרמוז לעון העגל, וז"ס אומרה ואתה תבער הדם הנקי וכו'.

⁶⁰⁸ הוא נקודת ההתחלפות מבחינת "כתנות עור" לבחינת "כתנות אור" (דע"ה ח"ב נז ע"ד), עי' לו ע"ב ענין כתנות אור.

בראשית

יאיר כזוהר הרקיע הה"ד (דניאל יב ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וישיגו בני אדם דעה שלימה שנאמר (ישעיה יא ט) כי מלאה הארץ דעה את יהו"ה מנא לן הא ממה דכתיב ונחך יהו"ה תמיד והשביע בצחצחות נפשך זה אור של

קיד/א

זהר

בישא דאתפתה ביה אדם שליט על אדם ושליט על בני עלמא איהו קאים למסטי עלמא ועלמא לא יכיל לנפקא מעונשיה עד דייתי מלכא משיחא ויוקים קב"ה לדמיכי עפרא דכתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח וגו' וכתיב (זכריה יג ב) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ואיהו קאים על עלמא דא למיטל נשמתין דכל בני נשא

ותא חזי הא כתיב (דברים כא א) כי ימצא חלל וגו' >תא חזי כל בני עלמא ע"י מלאך המות נפקא נשמתיהו> אי תימא דבר נש דא על ידא דההוא מלאך המות נפק נשמתיה לאו הכי אלא מאן דקטיל ליה⁶⁰⁹ אפיק נשמתיה עד לא מטא זמניה לשלטאה ביה ההוא מלאך המות ובגין כך (במדבר לה לג) ולא רץ לא יכופר וגו' >ולא רץ דילן< ולא די לון דקאים איהו למסטי עלמא למננא ולקטרגא תדיר כל שכן דגזלין מיניה מה דאית ליה לנטלא

וקב"ה חיים על בנוי ובגין כך קרבין על האי עגלה⁶¹⁰ בגין לתקנא עמיה מה דאתנטייל (מ)ההיא נשמתא דבר נש מניה ולא ישתכח מקטרגא על (קריבין בהאי) עלמא ורוא עלאה תנינן הכא שור פרה⁶¹¹ עגל עגלה⁶¹² כלהו ברוא עלאה אשתכחו ובגין כך בדא מתקנין ליה ודא הוא דכתיב (דברים כא ז) ידינו לא שפכה את

כזוהר הרקיע. זהו שכתוב "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע". וישיגו בני אדם דעה שלמה, שנאמר "כי מלאה הארץ דעה את ה'". מנין לנו זה, ממה שכתוב "ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך", זה אור של

הרע שאדם התפתה בו, שולט על האדם ושולט על בני העולם, הוא עומד להסטות את העולם, והעולם לא יכול לצאת מעונשו עד שיבא מלך המשיח ויקים הקדוש ברוך הוא את ישני העפר, שכתוב "בלע המות לנצח וגו'", וכתוב "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", והוא עומד על עולם זה ליטול את כל נשמות בני האדם.

ובא וראה, הרי כתוב "כי ימצא חלל וגו'". בא וראה, כל בני העולם נשמתם יוצאת על ידי מלאך המות. אם תאמר שבן אדם הזה יצאה נשמתו על ידי אותו מלאך המות, לא כך, אלא מי שהרג אותו, הוציא את נשמתו בטרם הגיע זמנו שישלוט בו אותו מלאך המות. ולכן "ולא רץ לא יכופר וגו'". ולא רץ שלנו, ולא די להם שעומד הוא להסטות העולם לחנם ולקטרג תמיד, כל שכן שגוזלים מאתנו מה שיש לו לקחת.

והקדוש ברוך הוא חס על בניו, ולכן מקריבים את העגלה הזו, כדי לתקן עמו מה שנלקחה אותה נשמה של האדם ממנו, ולא ימצא מקטרג על (הקרובים בזה) העולם. וסוד עליון שנינו כאן. שור, פרה, עגל, עגלה, כולם נמצאים בסוד עליון, ולכן בזה מתקנים אותו. וזהו שכתוב "ידינו לא שפכה את הדם הזה וגו'". לא שפכו ולא

⁶⁰⁹ שאין מלאך המות משתתף במיתה ההיא מפני שלא ניתן לו רשות לשלוט בו. וא"ת והיאך אפשר שימות בלא מלאך המות, והרי שלט בו המות שמת. וי"ל שהמות ענין א' ומלאך המות ענין אחר. והם ב' קלי', הקלי האחת הוא מלאך המות שע"י שולט הקלי הב' היא המות. והן אמת שהמות שלט באדם זה אמנם לא ע"י הקלי הראשונה. ונ"ל דהיינו טעמא שנהגו שאין רוחצים ההרוגים שלא נטמאו בחרב המלאך המות בזולת טעמים אחרים (אור יקר ש"ג סי' יב).

⁶¹⁰ בסוד שעיר לעזאזל (אור יקר).

⁶¹¹ פני שור משמאל דהיינו בסוד הגבורה. פרה מלכות, אם כן עגל הוא בסוד החיצונים שני עגלים שעשה ירבעם. ועגלה בסוד הנקבה שלו, נמצא דהיינו בסוד שעיר עזאזאל ושעירים ירקדו שם (אור יקר). פי' שור ביסוד, ופרה במלכות, א"נ חו"ב דנוגה (מ"מ).

⁶¹² דר"נ דנוגה א"נ זר"ן דנוגה (מ"מ).

בראשית

הדם הזה ונו⁶¹³ לא שפכה ולא גרימנא מיתתיה
ובדא לא אשתכח מקטרגא עלייהו ובכלא יהיב
קב"ה עיטא לעלמא

תא הזי⁶¹⁴ כנוונא דא ביום ר"ה⁶¹⁵ ויום
הכפורים דדינא אשתכח בעלמא איהו קאים
לקטרגא וישראל בעיין לאתערא בשופר⁶¹⁶
ולאתעטרא קול⁶¹⁷ דכליל באש"א ומי"א ורוח"א
ואתעבידו חד⁶¹⁸ ולאשמעא ההוא קול מגו
שופר⁶¹⁹ וההוא קול סלקא עד אתר דכרסייא
דדינא⁶²⁰ יתבא ובטש בה⁶²¹ וסלקא כיון דמטא
האי קול מתתא⁶²² קול דיעקב⁶²³ אתתקן
לעילא⁶²⁴ וקב"ה⁶²⁵

מדרש הנעלם

מעלה ועצמותיך יחליץ זה [פקידת] (פקדון)
הגוף והיית כגן רוח וכמוצא מים אשר לא יכזבו
מימיו (ישעיה נח יא) זהו דעת [הבורא יתברך]
(בריות) ואזי ידעו (דעת) הבריות שהנשמה
הנכנסת בהם שהיא נשמת החיים נשמת
התענוגים שהיא קבלה תענוגים מלמעלה
ומעדנת לגוף והכל תמהים בה ואומרים (שיר ז ז)
מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים זו היא
הנשמה לעתיד לבא

גרמנו מיתתו. ובזה לא נמצא עליהם
מקטרג, והקדוש ברוך הוא נתן עצה לעולם
בכל.

בא וראה, כדוגמא זו, ביום ראש השנה
ויום הכפורים שנמצא הדין בעולם, הוא
עומד לקטרג, וישראל צריכים להתעורר
בשופר ולהתעטר@ קול שכלול באש ומים
רוח ונעשים אחד, ולהשמיע אותו קול
מתוך השופר. ואותו קול עולה עד מקום
שיושב כסא הדין ומכה בו ועולה. כיון
שמגיע הקול הזה מלמטה, הקול של יעקב
נתקן למעלה, והקדוש ברוך הוא

מעלה. "ועצמותיך יחליץ", זה פקידת
הגוף. "והיית כגן רוח וכמוצא מים אשר לא
יכזבו מימיו", זהו דעת הבורא יתברך. ואזי
ידעו הבריות שהנשמה הנכנסת בהם,
שהיא נשמת החיים, נשמת התענוגים,
שהיא קבלה התענוגים מלמעלה ומעדנת
לגוף, והכל תמהים בה ואומרים "מה יפית
ומה נעמת אהבה בתענוגים", זו היא
הנשמה לעתיד לבא.

⁶¹³ היינו בסוד ונשא השעיר עליו וכו', אמנם אין הכוונה רק לסלק תביעתו מעל הרבים והיחיד בעונו
ימות ולכך אינו וידוי גמור (אור יקר).

⁶¹⁴ לעיל סד ע"א ולקמן פ' אמור צא ע"א (ד"א).

⁶¹⁵ אנו עושים בדרך שלא ימצא דלטוריא על ישראל (אור יקר).

⁶¹⁶ שהוא כנגד הבינה, שהיא אם המעטרת על ישראל וכנגדה שופר תחתון (אור יקר).

⁶¹⁷ שהוא הת"ת שאצילותו מעמקי השופר שהוא הבינה, דהיינו בסוד הדעת הכולל חג"ת, דהיינו מים
אש ורוח, וכן הקול הגשמי היוצא למטה בטבע כולל: אש דהיינו הבל חם, ומים דהיינו לח, ורוח דהיינו
הבל פה כנודע. והוא רמז לקול עליון, ולכך יש בו כח לעוררו והנה בעלותו למעלה הנה יכלול חג"ת
ויכניסם אל תוך הבינה כלולים ויעוררם מעמקי שורשם ויתקנם ויוציאם משם מתוקנים (אור יקר). קול
השופר שבעולם הזה (מ"מ).

⁶¹⁸ האש והמים והרוח, ואחר שהם יוצאים מיוחדים מהפה הם נעשים קול בפנימיות גוף השופר (אור
יקר).

⁶¹⁹ כן ממש סוד העליה למעלה שעולה קול תחתון, פושט צורה ולובש צורה, מעלול לעילה בסוד
ההתעוררות העולה ממטה למעלה עד עלותו מהפה שהוא המלכות פתח שער הכניסה (אור יקר).

⁶²⁰ היא כסא לגבורה ב"ד העליון, וגבורה ומלכות הם ב' ימי ראש השנה (אור יקר). מלכות (מ"מ).

⁶²¹ להעלותה בסוד ההתעוררות עד עלות הקול הזה עד הת"ת לכלול חו"ג עמו להתעלם לעמקי הבינה,
להתתקן בסוד רחמי השרשים הפנימיים (אור יקר). הבטישה הוא בסוד זיווג נעלם (בהגר"א בספד"צ יג ע"א
ד"ה וכבר), שזיווג נקרא בטישה כי ענין הזיווג הוא לזווג את ב' ההפכים כגון ז"נ שהם יוצאים מחו"ג אש
ומים כדי שיתמתקו (בהגר"א תז"ח יח ע"ב ד"ה כד אתפשט).

⁶²² בסוד קשר העולמות ממטה למעלה בסוד מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (אור יקר).

⁶²³ דהיינו הת"ת כולל החסד והגבורה (אור יקר).

⁶²⁴ בסוד הבינה שמשם תיקונו כדכתיב כונון שמים בתבונה (אור יקר).

⁶²⁵ שהוא הבינה (אור יקר).

בראשית

אמר רבי יהודה [תא חזי שכך הוא דכתיב (שם ו) מלך אסור ברהטים⁶²⁶ וכתיב בתריה מה יפית ומה נעמת] ואמר רבי יהודה באותו זמן עתיד הקדוש ברוך הוא לשמח עולמו ולשמוח בבריותיו שנאמר (תהלים קד לא) ישמח יהוה במעשיו ואזי יהיה שחוק בעולם מה שאין עכשיו דכתיב (שם קכו ב) אז ימלא שחוק פינו וגו' הה"ד (בראשית כא ו) ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים שאזי עתידים בני אדם לומר שירה שהוא עת שחוק

רבי אבא אמר היום שישמח הקדוש ברוך הוא עם בריותיו לא היתה שמחה כמותה מיום שנברא העולם והצדיקים הנשארים בירושלם⁶²⁷ לא ישובו עוד לעפרם דכתיב (ישעיה ד ג) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו הנותר בציון ובירושלם דייקא אמר רבי אחא אם כן זעירין אינון [א]לא כל אינון דאשתארו בארעא קדישא דישראל דינא [דילהוין] בירושלם וכציון לכל דבר מלמד דכל ארץ ישראל בכלל ירושלים היא ממשמע דכתיב (ויקרא יט כג) וכי תבאו אל הארץ הכל בכלל

רבי יהודה ברבי אלעזר שאל לרבי חזקיה אמר לו מתים שעתידי הקדוש ברוך הוא [להחיות למה לא יהיב נשמתהוין] (להחיות לא בנשמתין) באתר דאתקברו תמן ויתון לאחייא בארעא דישראל אמר לו נשבע הקדוש ברוך הוא לבנות ירושלם ושלם תהרס לעולמים דאמר רבי ירמיה עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו ולבנות ירושלם ולהורי-דה> בנויה מלמעלה בגין (ס"א בנין) שלא יהרס ונשבע שלא תגלה עוד כנסת ישראל ונשבע שלא יהרס בנין ירושלים שנאמר

קיד/ב

זהר

אתער רחמי⁶²⁸ דהא כנוונא דישראל מתערי

אמר רבי יהודה, בא וראה שכך הוא, שכתוב "מלך אסור ברהטים", וכתוב אחריו "מה יפית ומה נעמת". ואמר רבי יהודה, באותו זמן עתיד הקדוש ברוך הוא לשמח עולמו ולשמוח בבריותיו, שנאמר "ישמח ה' במעשיו". ואזי יהיה שחוק בעולם מה שאין כן עכשיו, שכתוב "אז ימלא שחוק פינו וגו'". זהו שכתוב "ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים", שאזי עתידים בני אדם לומר שירה, שהוא עת שחוק.

רבי אבא אמר, היום שישמח הקדוש ברוך הוא עם בריותיו, לא היתה שמחה כמותה מיום שנברא העולם, והצדיקים הנשארים בירושלים לא ישובו עוד לעפרם, שכתוב "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו". הנותר בציון ובירושלים דוקא. אמר רבי אחא, אם כן מעטים הם. אלא כל אותם שנשארו בארץ ישראל הקדושה, דינם כירושלים וכציון לכל דבר, מלמד שכל ארץ ישראל בכלל ירושלים היא, ממשמע שכתוב "וכי תבאו אל הארץ", הכל בכלל.

רבי יהודה ברבי אלעזר שאל לרבי חזקיה, אמר לו, מתים שעתידי הקדוש ברוך הוא להחיותם, למה לא נתן נשמתם במקום שנקברו שם, ויבאו להחיות בארץ ישראל אמר לו, נשבע הקדוש ברוך הוא לבנות ירושלים, ושלא תהרס לעולמים. שאמר רבי ירמיה, עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו ולבנות ירושלים ולהורידה בנויה מלמעלה (בנין) כדי שלא יהרס. ונשבע שלא תגלה עוד כנסת ישראל. ונשבע שלא יהרס בנין ירושלים, שנאמר

מעורר רחמים. שהרי כדוגמא שישראל

⁶²⁶ דכתיב מלך אסור ברהטים וכו' נ"ב הנשמה הוא מלך ואסורה ברהטים במוצא מים אשר לא יכזבו מימיו כאמור ריש עמוד ולכן נקרא רהטים ואח"כ מעדנת לגוף שגם הגוף יתחבר בבורא וזה הדיבוק נקרא עידון כמו עידון בשר ואז מה יפה האהבה בתענוגים שגם הגוף אל יבטל ההתחברת להבורא ולכן פסוק זה מסוגל לטהר המחשבה כי האדם הבא להתחבר בבורא ובאם שהגוף מעכב יש לו צער גדול (ונקרא) כמו [שכ'] את הנפש אויביך (יהי) [יקלענה] בכף הקלע היפך מנפש הצרור תמיד בצרור החיים (נ"י) (ש"ג).

⁶²⁷ אחרי התחיה (דע"ה ח"ב נח ע"ב).

⁶²⁸ מסוד עמקיה ע"י השרשים הפנימיים (אור יקר).

בראשית

לתתא קול חד כליל באש"א ורוח"א ומי"א
דנפקי כחדא מגו שופר הכי נמי אתער לעילא
שופר⁶²⁹ וההוא קול דכליל באש"א ומי"א
ורוח"א אתתקן ונפיק דא מתתא ודא מעילא
ואתתקן עלמא ורחמי אשתכחו וההוא מקטרנא
אערבב דחשיב לשלטאה בדינא ולקטרנא
בעלמא וחמי דמתערי רחמי כדין אערבב
ואתשש היליה⁶³⁰ ולא יכיל למעבד מדי וקב"ה
דאין עלמא ברחמי דאי תימא⁶³¹ דדינא אתעביד
לאו הכי⁶³² אלא אתחברו רחמי בדינא ועלמא
אתדן ברחמי

תא הזי כתיב (תהלים פא ד) תקעו בחדש
שופר בכסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא⁶³³
דהא כדין שלטא האי חיויא בישא⁶³⁴ ויכיל
לנוקא עלמא וכד מתערי רחמי⁶³⁵ סלקא סיהרא
ואתעברת מתמן⁶³⁶ ואיהו אתערבב ולא יכיל

מעוררים למטה קול אחד כלול באש ורוח
מים שיוצאים כאחד מתוך השופר, כך גם
מתעורר למעלה שופר. ואותו קול שכלול
באש ומים רוח נתקן, ויוצא זה מלמטה וזה
מלמעלה, ונתקן העולם, ונמצאים
הרחמים. ואותו מקטרג מתערבב, שחושב
לשלוט בדין ולקטרג בעולם, ורואה
שמתעוררים רחמים. אז מתערבב ותש כחו
ולא יכול לעשות דבר, והקדוש ברוך הוא
דן את העולם ברחמים, שאם תאמר
שנעשה דין, לא כך, אלא מתחברים רחמים
עם דין, והעולם נדון ברחמים.

בא וראה, כתוב "תקעו בחדש שופר
בכסה ליום חגנו", שהלבנה מתכסה, שהרי
אז שולט הנחש הרע ויכול להזיק לעולם.
וכשמתעוררים רחמים, עולה הלבנה
ועוברת משם, והוא מתערבב ולא יכול

⁶²⁹ הוא סוד אור מקיף לשבע תחתונות דבינה, והנה הבינה תוקעת ומוציאה פנימיות ז'ין לחוץ דרך פיה והם יוצאים ונמשכים משם ולמטה ואז הם עוברים דרך אור מקיף שלה בז' תחתונות שלה, ואח"כ הם יוצאים מתוך שופר זה (מ"מ).

⁶³⁰ שכל כח גבורתו מהדין וכמו שנחלש הדין נחלש כחו כי כחו בהיותו יונק מהגבורה ובהיות הגבורה והדין מתגבר שוטר הדיינים שהוא הוא הקלי' מתגברת לפעול מאמר הדיין וכאשר ישראל ממשכים הרחמים דהיינו סוד המתיקות הגבורה בעמקי הבינה ע"י קול דיעקב המעלה אותה למעלה כדפי' הגבורה מתחלשת ודיניה מתבטלים שם ברוב שהם רחמים וחסד ומתהפכת היא ממקורה לרחמים והדין מתבטל והיא מתחלשת עד שיחשוד שמא יגברו הרחמים כ"כ שיוערר הקב"ה סוד הגאולה על בניו ובתקיעות ראשונות שהוא ייחוד ראשון רחמים פעם א' לבד בהיל ואל בהיל שאין כח הרחמים מתגברים כ"כ ועומד ירא ובוטח שלא יתעורר הגאולה ברחמים המועטין אמנם בהשנות ישראל בתקיעות שניות אז מתעוררים הרחמים בחזקה ממקומם וירא לנפשו פן יתבטלו הקלי' מכל וכל ע"י הרחמים הגודלים שישראל מעוררים ויתעורר אור הגאולה (אור יקר).

⁶³¹ פי' ואם יעלה על דעתך לומר שאחר שהגבורה במקומו היא ינוקת דין מהבינה והשפיעה הדין ההיא במלכות וחתכו הדין ע"פ הדין שבמדות א"כ אף אם נבטל אותה אח"כ בשרשים העליונים מה תועלת שהרי הדין שנשפע נשפע ומה שנגזר נגזר (אור יקר).

⁶³² כלומר לא יעלה על דעתך זה שאינו כן, אלא ממש באותם הרחמים הנמשכים מתתקן הדין אפילו מה שכבר גזרו והעולם נידון ברחמים וכו', שהכוונה שאין הדין מתבטל מכל וכל ונאבד שסוף סוף הם ימי דין לדון העולם, אלא מתמזג עם הרחמים (אור יקר).

⁶³³ בכסה כסוי ה' דהיינו דאתכסיא סיהרא ועניינו שהיא מתלבשת בלבוש נכרי שהם י' קלי' דתמן מתלבשין עשר אותיות קדושות (אור יקר). קטו ע"א (ד"א).

⁶³⁴ הוא הנחש השולט בהיותו יונק ממנה אחר שהיא שחרורת למטה מכסה פניה מהשמש מפני שפירסה נדה באדמימות הדין להשפיע לחיצונים וכו' ואין לפרש דאתכסיא ואינה באה בימים אלו אל הדין, שאינו, שהרי היא יום ב' של ראש השנה והיא ב"ד התחתון, ואי אפשר לפעול הדין זולתה. אמנם העיקר שהיא מתכסת מאור השמש שאין בעלה מאיר בו מפני שהיא אסורה לבעלה, ואין לה ייחוד עד סוכות וכו' (אור יקר).

⁶³⁵ מאירים אור עליון בה ואז היא מתטהרת ומתלבנת משחרוריתה והופכת פניה לבעלה בסוד לבונה ולא שיהיה ייחוד לה כלל עם בעלה שאין ייחוד עד יום ראשון של סוכות, אלא היא מתלבנת ופורשת עצמה מלהשפיע בקלי' ומאירה (אור יקר).

⁶³⁶ מיניקת הדין ומהשפעתו בחיצונים לבד, ובזה איהו איערבב בב' דברים הא' שאינו שולט למטה, והב' שאינו יונק מהקדושה (אור יקר).

בראשית

לשלטאה ואתעבר⁶³⁷ דלא יתקרב תמן ועל דא ביום ר"ה בעי לאערבבא ליה כמאן דאתער משנתיה ולא ידע כלום

ביום הכפורים בעינן לנייחא ולמעבד ליה נייחא דרוחא בשעיר⁶³⁸ דקרבינ ליה וכדין אתהפך סניגוריא עליהו דישראל⁶³⁹ אבל ביומא דר"ה אתערבב דלא ידע ולא יכיל למעבד כלום חמי אתערותא דרחמי סלקין מתתא ורחמי מלעילא וסיהרא סלקא בנייחו כדין אתערבב ולא ידע כלום ולא יכיל לשלמאה וקב"ה דן להו לישראל ברחמי וחיים עליהו ואשתכח להו זמנא⁶⁴⁰ כל אינון עשרה יומין דבין ר"ה ליום הכפורים לקבלא כל אינון דתייבין קמיה ולכפרא לון מחובייהו וסליק לון ליומא דכפורי ועל דא בכלא קב"ה פקיד לון לישראל למעבד עובדא בגין דלא ישלוט עליהו מאן דלא אצטריך ולא ישלוט עליהו דינא ויהון כלהון זכאין בארעא

מדרש הנעלם

(ישעיה סב ד) לא יאמר לך עוד עזובה ולא רצך לא יאמר עוד שממה ובכל מקום שאתה מוצא לא לא היא שבועה הה"ד (בראשית ט יא) ולא יכרת כל בשר עוד ממי המבול ולא יהיה עוד המים למבול וגו' וכתוב (ישעיה נד ט) אשר נשבעתי מעבור מי נח מכאן שלא לא שבועה ומן לאו אתה שומע הן ועתיד הקדוש ברוך הוא לקיים עולמו קיום שלא תגלה כנסת ישראל ולא יהרס בנין בית המקדש, לפיכך אין מקבלים נשמתם אלא במקום שקיים לעולמים, כדי שתהיה הנשמה קיימת בגוף לעולמים. וזה הוא שכתוב "הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו וגו'".

לשלוט, ועובר שלא יתקרב לשם. ולכן בראש השנה צריך לערבב אותו כמי שמתעורר משנתו ולא יודע כלום.

ביום הכפורים צריך לנוח ולעשות לו נחת רוח בשעיר שמקריבים לו, ואז מתהפך לסגור על ישראל, אבל ביום של ראש השנה מתערבב, שלא יודע ולא יכול לעשות כלום. רואה התעוררות של הרחמים עולים מלמטה, ורחמים מלמעלה, והלבנה עולה ביניהם, אז הוא מתערבב ולא יודע כלום ולא יכול לשלוט. והקדוש ברוך הוא דן את ישראל ברחמים וחס עליהם ומוצא להם זמן כל אותם עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים לקבל את כל אותם השבים [בתשובה] לפניו, ולכפר להם מחטאיהם, ומעלה אותם ליום הכפורים. ועל זה הקדוש ברוך הוא מצוה את ישראל בכל [המצות הנ"ל] לעשות מעשה, כדי שלא ישלוט עליהם מי שלא צריך, ולא ישלוט עליהם הדין, ויהיו כולם צדיקים בארץ

"לא יאמר לך עוד עזובה ולא רצך לא יאמר עוד שממה". ובכל מקום שאתה מוצא לא לא, היא שבועה. זהו שכתוב "ולא יכרת כל בשר עוד ממי המבול ולא יהיה עוד מבול וגו'", וכתוב "אשר נשבעתי מעבור מי נח", מכאן שלא לא, שבועה, ומן לאו אתה שומע הן. ועתיד הקדוש ברוך הוא לקיים עולמו קיום שלא תגלה כנסת ישראל ולא יהרס בנין בית המקדש, לפיכך אין מקבלים נשמתם אלא במקום שקיים לעולמים, כדי שתהיה הנשמה קיימת בגוף לעולמים. וזה הוא שכתוב "הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו וגו'".

⁶³⁷ והיינו דמסיק כמאן דלא ידע כלום לא זכות ולא חובה כמו שאין אנו מבקשים מלמעלה רק להחליש כח הדין שיהיה מתוק, אמנם ביוה"כ אנו מבקשים ממש סליחה וכפרה, א"כ צריכים אנו ממש למעבד ליה ניחא דרוחא כדי להשיג מבוקשנו (אור יקר).

⁶³⁸ שנים אנשים מרגלים הם חכמה ובינה דדכורא דנוגה דאצילות ואותו של חכמה נמתק יותר ונשאר גורל א' לה', אך השני מוח בינה דנוגה ניתן ביוה"כ שהוא ג"כ סוד בינה לעזאזל, הוא ז"ן דנוגה דב"ע (מ"מ).

⁶³⁹ וסיהרא סלקא בנייחו בין הרחמים העולים ממטה למעלה ובין היורדים ממעלה למטה שהוא סולם שבו עולים ויורדים אור ישר ואור חוזר (אור יקר).

⁶⁴⁰ דרשו ה' בהמצאו, ועם היות שכל עשרה ימים מקבל תשובתם, עכ"ז לענין הכפרה סליק לון ליומא דכיפורים שלא ישלוט עליהו מאן דלא אצטריך, דהיינו דינא הדין הקדוש וב' חלוקות אלו בב' בחי' לכל א' דהיינו "בעובדא" שהם תקיעות, "ובמילין" שהם הברכות והתפילות (אור יקר).

בראשית

אמר רבי חזקיה [מהכא] [מקרא הוא] הוא קדוש ירושלם קדוש הנותר בה קדוש הוא קדוש דכתיב (שם ו ג) קדוש יהו"ה צבאות וכתיב (הושע יא ט) בקרבך קדוש ירושלם קדוש דכתיב (קהלת ח י) וממקום קדוש יהלכו הנותר בה קדוש דכתיב (ישעיה ד ג) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו מה קדוש הראשון קיים אף השאר קדוש קדוש קיים

אמר רבי יצחק מאי דכתיב (זכריה ח ד) עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם ואיש משענתו בידו מרוב ימים מאי טיבותא [דא] (כדי) למיזל כרין [ד] כתיב (שם) ואיש משענתו בידו אלא אמר רבי יצחק⁶⁴¹ עתידים הצדיקים לעתיד לבא (להיות) [להחיות מתים]⁶⁴² כאלישע הנביא דכתיב (מ"ב ד כט) וקה משענתי בידך ולך⁶⁴³ וכתיב (שם) ושמת משענתי על פני הנער אמר ליה קודשא בריך הוא דבר שעתידים לעשות [הצדיקים] לעתיד לבא אתה רוצה עכשיו לעשות מה כתיב (שם לא) וישם את המשענת על פני הנער ואין קול ואין עונה ואין קשב

אבל הצדיקים לעתיד לבא עלה בידם הבטחה זו דכתיב (זכריה ח ד) ואיש משענתו⁶⁴⁴ בידו כדי להחיות בו את המתים (מה מתים אותם) [מהגרים] שנתגירו מאומות העולם דכתיב בהו (ישעיה סה כ) כי הנער בן מאה שנה ימות והחוטא בן

קטו/א

זהר

כרחימו דאבא על בנין וכלא בעובדא ובמלין תליא והא אוקימנא מלין ויהו"ה פקד את שרה כאשר אמר (בראשית כא א) דכתיב למועד אשוב אליך כעת חיה

אמר רבי חזקיה, מכאן (מפסוק הוא) הוא קדוש, ירושלים קדוש, הנותר בה קדוש. הוא קדוש שכתוב "קדוש ה' צבאות", וכתוב "בקרבך קדוש". ירושלים קדוש שכתוב "וממקום קדוש יהלכו". הנותר בה קדוש שכתוב "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו", מה קדוש הראשון קיים, אף השאר קדוש קדוש קיים.

אמר רבי יצחק, מה זה שכתוב "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים", מה טובה היא זו (כדי) ללכת אז שכתוב "ואיש משענתו בידו". אלא אמר רבי יצחק, עתידים הצדיקים לעתיד לבא להחיות מתים כאלישע הנביא, שכתוב "וקח משענתי בידך ולך", וכתוב "ושמת משענתי על פני הנער". אמר לו הקדוש ברוך הוא, דבר שעתידים לעשות הצדיקים לעתיד לבא אתה רוצה לעשות עכשיו. מה כתוב, "וישם את המשענת על פני הנער ואין קול ואין עונה ואין קשב".

אבל הצדיקים לעתיד לבא עלה בידם הבטחה זו, שכתוב "ואיש משענתו בידו", כדי להחיות בו את המתים. (מי הם המתים), מהגרים שנתגירו מאומות העולם, שכתוב בהם "כי הנער בן מאה שנה ימות והחוטא בן

כאהבת האב על הבנים, והכל תלוי במעשה ובדיבורים, והרי בארנו הדברים.

"וה' פקד את שרה כאשר אמר", שכתוב "למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן",

⁶⁴¹ קלה ע"א (הערת הזוהר).

⁶⁴² כוונתו שהתחיה לא תהיה בפעם אחת אלא בהדרגתיות (דע"ה ח"ב נז ע"ד).

⁶⁴³ וקה משענתי בידך כו'. נ"ב משענת נקרא מה שאדם מדבק בבורא ב"ה. וכשהוא מרוב ימים היינו מא"א שהם היומם ארוך מהם יהיו שיחיו המתים. ומשם הרפואה כמ"ש בא"ז. לכן נקרא ארך (נ"י) (ש"ג).

⁶⁴⁴ הנובלות של תחיית המתים אשר נוטפו מכלי כתר, הם נוטפים טיף ארוך, כמקל ומשענת, לכן נקראים השמות הללו משענת, וגם כן כמו אדם חלש שאינו יכול לעמוד על רגליו נשען על משענתו, כן הצירופים הללו מחייה את המתים ומעמידם על רגליהם, אשר הם חלשים ואינם יכולים לעמוד על רגליהם (עמק המלך ש"ה פע"ב).

בראשית

ולשרה בן⁶⁴⁵ ותנינן פקד את שרה פקידה לנוקבא זכירה לדכורא⁶⁴⁶ ובגין כך ויהויה פקד את שרה [כאשר אמר] דכתיב (שם יח י) שוב אשוב אליך כעת חיה וגו' מהכא משמע דאמר⁶⁴⁷ ויאמר שוב אשוב אליך ויאמר סתם דאיהו הוה ולא שליחא אחרא

ויעש יהויה לשרה וגו' (שם כא א) כיון דאמר ויהויה פקד את שרה מהו ויעש יהויה לשרה אלא הכי תנינן דאיבא דעובדוי⁶⁴⁸ דקב"ה מההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן איהו ואיהו נשמתהון דצדיקייא⁶⁴⁹ ואיהו מזלא⁶⁵⁰ דכל ברכאן⁶⁵¹ טבאן וגשמי ברכאן⁶⁵² נולי מניה ומתמן נפקי דכתיב (שם ב י) להשקות את הגן דאיהו מזיל ומשקה⁶⁵³ מעילא⁶⁵⁴ לתתא⁶⁵⁵ בגין דבני (נשא) בהאי מזלא תליין ולא באתר

ושנינו "פקד את שרה", פקידה לנקבה זכירה לזכר, ולכן "וה' פקד את שרה כאשר אמר", שכתוב "שוב אשוב אליך כעת חיה וגו'", מכאן משמע שאמר "ויאמר שוב אשוב אליך", ויאמר סתם שהוא היה ולא שליח אחר.

"ויעש ה' לשרה וגו'". כיון שאמר "וה' פקד את שרה", מהו "ויעש ה' לשרה". אלא כך שנינו, שפרי מעשיו של הקדוש ברוך הוא, מאותו נהר ששופע ויוצא מעדן הוא, והוא נשמות הצדיקים, והוא המזל שכל הברכות הטובות וגשמי ברכה נוזלים ממנו ומשם יוצאים, שכתוב "להשקות את הגן", שהוא מזיל ומשקה מלמעלה למטה משום שבני (אדם) תלויים במזל הזה, ולא במקום אחר. ועל זה כתוב "וה' פקד את שרה",

⁶⁴⁵ היינו שישוב לפוקד אותה. "ולמועד", היינו ר"ה, שבו נפקדה שרה. ואמרו "והנה בן לשרה", היינו שתתעבר, והיינו "כאשר אמר". והיכן אמר, באמרו "למועד אשוב", והיא היתה השכינה שאמרה למועד אשוב, שהיא היתה הפוקדת. וראיה כדתנינן פקידה לנוק' כי הפקידה לנקבה מהנקבה (אור יקר ש"ג סי' יג).

⁶⁴⁶ הפקידה לנקבה מהנקבה והיינו וה' פקד את שרה. והזכירה לזכר מהזכר והיינו יזכור אלהים את אברהם דהיינו נוק' [וא"ת הא כתיב וה' פקד הויה היינו דכורא וכתוב וזכר אלהים את אברהם שם אלהים היינו נוק'], ואדרבא איפכא משמע ו"ל שעם היות שאנו אומרים פקידה לנוק' היינו בשיתוף זכר ונקבה, ועכ"ז נקבה עיקרן, זכירה לדכורא בשתוף נוק', וזכר עיקר. ואדרבה לשתף שם הנקבה אמר ויזכור אלהים את אברהם (אור יקר).

⁶⁴⁷ קב ע"ב (הערת הזוהר).

⁶⁴⁸ הם הנשמות שהם מזווג ת"ת ומלכות אמנם עיקר השפע עצמו שממנו מתאצל הנשמה הוא מבינה [נהר] יוצאה מחכמה [עדן] (אור יקר).

⁶⁴⁹ מתחילת היות שפע זה נמשך מההוא נהר דנגיד, מתייחס אל היותו נשמתהון דצדיקייא (אור יקר). @

⁶⁵⁰ עיקר הכוונה לבאר אומרו בני חיי ומזוני לא בזכותא. ונודע כי ג' אלו הם כו' ג' בחי' שבמזל: הא' בני, בסוד קו האמצעי שהוא סוד הבן. הב', חיי מהימין, ששם והחכמה תחיה בעלה. הג', מזוני, דהיינו מהשמאל שלחן בצפון (אור יקר).

⁶⁵¹ יסוד (מ"מ). ועי' שעה"כ מה ע"א: הה"ח יורדין אל היסוד כדי שיתנם בנוקבא בעת הזווג ולכן היסוד נקרא חסד, והנה לסיבה זו נקרא התיקון הזה מזלא עילאה כנ"ל, והוא לפי שהוא בסוד היסוד של הכתר, המזיל טללי ברכה וחסדים טובים. וכו' אבל התיקון הי"ג שהיא ונקה גם כן הוא נקרא מזלא עילאה כנ"ל והטעם הוא לפי שהוא בחינת החסד שבכתר אשר הוא נוזל ויורד בפי האמה כנז'.

⁶⁵² בערך מזוני דהיינו גשמים ודאי טוב מימין, וגשמים מגבורה, ושתי בחי' אלו שהם חיי ומזוני מזלי מנייה מימין ושמאל, המזל מפנימיותו, יתיחדו ג' אלו אל הבינה הנקראת מז"ל בשיתוף החכמה והכתר, מפני היותם שפע מזוני ובני וחיי בחינתם ממש למעלה. עם היות שאי אפשר השפעתם אל התחתונים אם לא ע"י הת"ת והמלכות, שהם עיקר אל ההשגחה אל התחתונים, וכל פעולה נמשכת ע"י, ואל זה רומז באמרו "ומתמן נפקי", להיותם נמשכים אל המלכות ע"י הת"ת, באמרו יוצא להשקות את הגן וכו' (אור יקר).

⁶⁵³ ר"ל לא ביציאתו משקה, אלא נמשך להשקות, וזהו מזיל ומשקי. ואם כן עם היות שהוא נקרא נה"ר בבחי' העליונה היוצא מהעדן והיא בחי' הנשמות עכ"ז להיות שמזיל בהמשכו למטה נקרא מז"ל (אור יקר).

⁶⁵⁴ בהיותו למעלה אצל החכמה (אור יקר).

⁶⁵⁵ במלכות (אור יקר).

בראשית

פקידה בלבדה.

אחרא⁶⁵⁶ ועל דא כתיב ויהויה פקד את שרה
פקידה בלחודוי

ויעש יהויה לשרה עשייה איהו לעילא מהאי
דרגא⁶⁵⁷ כמה דאתמר דהא במזלא תלייא ועל
דא (ב)כאן פקידה [וכאן] (ובכאן) עשייה ובגין
כך אמר יהויה ויהויה וכלא חד

רבי אלעזר פתח ואמר (תהלים קכז ג) הנה
נחלת יהויה בנים שכר פרי הבטן הנה נחלת
יהויה אחסנתא לאתאחדא ביהויה דלא יתעבר
מינה לעלמין דבר נש דזכי לבנין בהאי עלמא
זכי בהו למיעל לפרגודא בעלמא דאתי בגין
דהווא ברא דשביק בר נש וזכי ביה בעלמא דא
איהו יזכי ליה לעלמא דאתי וזכי לאעלא ביה
לנחלת יהויה מאן נחלת יהויה דא ארץ החיים
והכי קרא לה לארץ ישראל דאיהי ארץ החיים

דוד מלכא (קרא ליה) נחלת יהויה⁶⁵⁸ דכתיב
(ש"א כו יט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת
יהויה לאמר לך עבוד אלהים אחרים ובגין כך
הנה נחלת יהויה
מדרש הנעלם

מאה שנה יקולל אמר רבי יצחק סיפיה דקרא
מוכח דכתיב (זכריה ח ד) מרוב ימים

דבר אחר ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים
כתיב (ישעיה סו י) שמחו את ירושלם וגילו בה
כל אוהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים
עליה אמר רבי יהודה לא היתה שמחה לפני
הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כאותה
שמחה שעתידי לשמוח עם הצדיקים לעתיד לבא
וכל אחד ואחד מראה באצבע ואומר (שם כה ט)
הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה יהויה קוינו
לו נגילה ונשמחה בישועתו וכתיב (שם יב ה)
זמרו יהויה כי גאות עשה מודעת זאת בכל
הארץ

רבי יוחנן אמר לא חזינן מאן דפריש האי
מלה כדוד מלכא דאמר (תהלים קד כט) תסתיר

"ויעש ה' לשרה" עשייה היא למעלה מן
הדרגה הזו, כמו שנאמר שבמזל זה תלוי,
ועל זה כאן פקידה וכאן עשייה, ולכן אמר
ה' וה', והכל אחד.

רבי אלעזר פתח ואמר, "הנה נחלת ה'
בנים שכר פרי הבטן". "הנה נחלת ה'", חלק
להאחז בה' שלא יתבטל ממנה לעולמים,
שאדם שזוכה לבנים בעולם הזה, זוכה
בהם להיכנס לפרגוד לעולם הבא, משום
שאותו הבן שהשאיר בן האדם וזוכה בו
בעולם הזה, הוא יזכה אותו לעולם הבא,
וזוכה להיכנס בו לנחלת ה'. מה זה "נחלת
ה'". זו ארץ החיים, וכך קרא לה את ארץ
ישראל, שהיא ארץ החיים.

דוד המלך (קרא לה) "נחלת ה'", שכתוב
"כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר
לך עבוד אלהים אחרים", ולכן "הנה נחלת
ה'

מאה שנה יקלל". אמר רבי יצחק, סוף
הפסוק מוכיח, שכתוב "מרוב ימים".

דבר אחר, "ותאמר שרה צחוק עשה לי
אלהים", כתוב "שמחו את ירושלים וגילו
בה כל אוהביה שישו איתה משוש כל
המתאבלים עליה". אמר רבי יהודה, לא
היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום
שנברא העולם כאותה שמחה שעתידי
לשמוח עם הצדיקים לעתיד לבא, וכל אחד
מראה באצבע ואומר, "הנה אלהינו זה
קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה
ונשמחה בישועתו", וכתוב "זמרו ה' כי
גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ".

רבי יוחנן אמר, לא ראינו מי שפירש את
הדבר הזה כדוד המלך שאמר "תסתיר פניך
יבהלון וגו'", מכאן שאין הקדוש ברוך הוא

⁶⁵⁶ קפא ע"א (הערת הזוהר). בשלמא אם יהיה כח במדרגות האמצעיות לתת או לעכב ח"ו, היה ראוי
שנאמר סדר השתלשלות המדרגות בלשון נהר נמשך עד למטה, אמנם מאחר וכל ההתלות למעלה אם ינתן
ירד בנזילה שלא יעכב ואם לא יתן ח"ו אין מציאות, והיינו אומרו "בהאי מזלא תליין ולא באתר אחרא"
(אור יקר).

⁶⁵⁷ קיב ע"ב (הערת הזוהר).

⁶⁵⁸ עי' תיקו"ז נד ע"ב שזה לאפוקי נחלת ערב רב.

בראשית

פניך יבהלון [וגו'] מכאן שאין הקדוש ברוך הוא עושה רעה לשום אדם אלא כשאנו משגיח בו הוא כלה [מאליו⁶⁵⁹] דכתיב תסתיר פניך יבהלון תוסף רוחם יגועון [וגו'⁶⁶⁰ ואחר כך] (שם ל) תשלח רוחך יבראון וגו' ואחר כך (שם לא) יהי כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במעשיו ואזי השחוק בעולם (שם קכו ב) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה הה"ד (בראשית כא ו) ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים לשמוח בישועתו⁶⁶¹

רבי חייא אמר תא הזי עד שהגוף עומד בעולם הזה הוא חסר מן התשלום לאחר שהוא צדיק והולך בדרכי יושר ומת ביושרו נקרא שרה בתשלומה הגיע לתחיית המתים הוא [שרה] כדי שלא יאמרו שאחר הוא שהחיה הקדוש ברוך הוא לאחר שהוא חי ושמה עם השכינה ומעביר הקדוש ברוך הוא היגון מן העולם דכתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח ומחה יהוה אלהים דמעה מעל כל פנים וגו' אזי נקרא יצחק בשביל הצחוק והשמחה שיהיה לצדיקים לעתיד לבא

רבי יהודה אתא ליהוא אתר דכפר חנן שדרו ליה תקרובתא כל בני מאתא עאל לגביה רבי אבא אמר ליה אימתי לזייל מר אמר ליה אפרע מה דיהבו לי

קט"ו/ב

זהר

בנים מאן אזכי ליה לבר נש בנין אי זכי בהו בהאי עלמא שכר פרי הבטן אנרא וחולקא טבא בההיא עלמא בההוא איבא דמעו איהו דזכי בר נש בההוא עלמא בהו

עושה רעה לשום אדם, אלא כשאנו משגיח בו, הוא כלה מאליו, שכתוב "תסתיר פניך יבהלון תוסף רוחם יגועון וגו'", ואחר כך "תשלח רוחך יבראון וגו'", ואחר כך "יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו". ואזי השחוק בעולם, שכתוב "אזי ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה". זהו שכתוב "ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים", לשמוח בישועתו.

רבי חייא אמר, בא וראה, עד שהגוף עומד בעולם הזה, הוא חסר מן התשלום. לאחר שהוא צדיק והולך בדרכי יושר ומת ביושרו, נקרא שרה בתשלומה, הגיע לתחיית המתים, הוא שרה, כדי שלא יאמרו שאחר הוא שהחיה הקדוש ברוך הוא. לאחר שהוא חי ושמה עם השכינה ומעביר הקדוש ברוך הוא היגון מן העולם, שכתוב "בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'", אזי נקרא יצחק בשביל הצחוק והשמחה שיהיה לצדיקים לעתיד לבא.

רבי יהודה בא לאותו מקום של כפר חנן. שלחו לו מנחה כל בני העיר. נכנס לפניו רבי אבא, אמר לו, מתי מר הולך. אמר לו, אפרע מה שנתנו לי

בנים", מי מזכה את האיש הזה, "בנים". אם זוכה בהם בעולם הזה, "שכר פרי הבטן". שכר וחלק טוב באותו עולם, באותו פרי מעיו הוא שזוכה בן אדם באותו עולם בהם.

⁶⁵⁹ בהסתרת פני הרחמים מפני הדין יבהלון כי מדת הדין שולטת (עבה"ק ח"ב פמ"ד).

⁶⁶⁰ וקשה, הרי מלאך המוות הוא הממית, וא"כ צ"ע איך אפשר לומר שעצם חסרון ההשגחה הוא הממית. וצ"ל שכל עבירה גוררת בעקבותיה חיוב מיתה והיינו מלאך המוות, אלא שהקב"ה מתנהג במידת "נושא עוון" וע"כ אינו מת עדיין אם כי חיוב המיתה נותר בעינו. ובשעת מיתתו מסיר הקב"ה את השמירה הבאה מצד מידת "נושא עוון" ואז באה עליו המיתה שנגזרה עליו מעיקרא ע"י מלאך המוות מחמת העוון ההוא (דע"ה ח"ב יד ע"ג).

⁶⁶¹ ב' מיני דינים הם: א' להלחם בחויה רצועא בישא, והוא דינא קשיא על ראש רשעים יחול. וא', הוא לשלח למטרה לבת עין רחמותא. והן ב' מלחמות וב' דינין. ודינא קדישא הוא התעוררות החיבור ויחוד ושמחה, צחוק עשה לי אלקים (בראשית כא ו), ואלה תולדות יצחק (שם כה יט), ישמח ה' במעשיו (תהלים קד לא) (בהגר"א בתיקו"ז מח ע"א).

בראשית

תא הזי⁶⁶² הנה נחלת יהוה בנים⁴⁴ (תהלים קכו ג) ירותא ואחסנתא דאיבין דעובדוי דקב"ה מלעילא איהו מאילנא דחיי דהא מתמן זכי בר נש לבנין כמה דאת אמר (הושע יד ט) ממני פריך⁶⁶³ נמצא מה כתיב (שם ה) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו וגו'⁶⁶⁴ אשרי בעלמא דין ואשרי בעלמא דאתי לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער (שם ה) מאן אויבים בשער אלין מאריהון דדינין דכד נשמתא נפקת מהאי עלמא כמה אינון מריהון דדינין דזמינין קמיה עד לא ייעול לדוכתיה בשער בההוא תרעא דייעול תמן בנין דמשכונין שביק בהאי עלמא ובגנייהון יזכי בההוא עלמא ועל דא לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער

רבי יהודה ורבי יוסי הוו אזלי בארחא א"ל רבי יהודה לרבי יוסי פתח פומך ולעי באורייתא דהא שכינתא אשתכחת גבך דכל זמן (דמלי) <במלי> דאורייתא לעאן⁶⁶⁵ שכינתא אתיא ומתחברא וכל שכן באורחא⁶⁶⁶ דשכינתא קדמא ואתיא ואזלא קמייהו דבני נשא דזכאן במהימנותא דקב"ה

פתח רבי יוסי ואמר (שם קכה ג) אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך אשתך כגפן פוריה כל זמנא דאתתא בירכתי ביתא ולא נפקא לבר היא צנועה ואתחזי לאולדא בנין דכשרן כגפן מה גפן לא אתנטעא אלא בזינה ולא בזינא אחרא⁶⁶⁷ כך

בא וראה, "הנה נחלת ה' בנים", ירושה של פירות של מעשה הקדוש ברוך הוא מלמעלה הוא מעץ החיים, שהרי משם זוכה בן אדם לבנים, כמו שנאמר "ממני פריך נמצא", מה כתוב "אשרי הגבר אשר מילא את אשפתו מהם לא יבושו וגו'", אשרי בעולם הזה ואשרי בעולם הבא. "לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער". מי האויבים בשער. אלו בעלי הדינים. שכאשר נשמה יוצאת מהעולם הזה, כמה הם בעלי הדינים שמזומנים לפניו עד שלא תכנס למקום בשער באותו שער שתכנס לשם, משום שהשאייר משכונות בעולם הזה, ובגללם יזכה באותו עולם. ועל זה "לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער".

רבי יהודה ורבי יוסי היו הולכים בדרך. אמר רבי יהודה לרבי יוסי, פתח פין ודבר בתורה, שהרי השכינה נמצאת אצלך, שבכל זמן שמדברים בדברי תורה, באה השכינה ומתחברת, וכל שכן בדרך, ששכינה מקדימה ובאה והולכת לפני בני אדם שזוכים באמונת הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, "אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך". "אשתך כגפן פוריה", כל זמן שהאשה בירכתי הבית ולא יוצאת החוצה, היא צנועה וראויה להוליד בנים כשרים. "כגפן", מה גפן לא ננטעת אלא במינה ולא במין אחר, כך אשה כשרה לא תעשה

⁶⁶² כאלו אמר ד"א ת"ח, שלפי הראשון הכי קאמר, במה זוכה האדם לנחלת ה', שהיא מלכות, ע"י הבנים. והשתא מפרש הנה נחלת ה' נחלת ז"א ופירותיו הם הבנים שהבנים של אדם הם אחסנתא ואיבין של ז"א שנקרא הוי"ה (מ"מ).

⁶⁶³ ממני פריך, נמצא כי הפירות הנעשין מזווג העליון דז"ן דקדושה הם נשמתין ורוחין ונפשין דישראל והענין כי בחי' נפשות באים מן הנוקבא עצמה אמנם בחי' נשמות ורוחות באים מן צד הזכר המזדווג עם הנוקבא (ע"ח שער הקלי' ב). עי' לעיל פה ע"ב.

⁶⁶⁴ פי' אשרי שיוליד בנים הרבה בעולם הזה שבזכותם ינצל מדינה של גהנם וז"ש לקמן בגין דמשכונין שביק בהאי עלמא (מ"מ). עי' זהר חדש (פט ע"א): כל המניח בן בעה"ז, ומלמדו תורה ומעשים טובים, אין מלאכי חבלה וגיהנם שולטין בו. הה"ד, לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער, אלו מלאכי חבלה, שאינם יכולים לשלוט עליו. ועי' תיקו"ז מז ע"א: על אלין טפין אתמר (תהלים קכו ה) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם וגו' את אויבים בשער דאיהו תרעא דצדיק אות ברית קדש דעלה אתמר זה השער לה' צדיקים יבאו בו (תהלים קיח כ).

⁶⁶⁵ כל מקום שיש תורה, ת"ת נמצא שם, והיא רודפת אחריו אל היסוד, וכו"ש באורחא דמשרך השכינה ללכת אחרי הולכי דרכים להיותה נודדת אחריהם, ולהיות להם שמירה דרך שכן שמה, שהיא שומרת דרך היסוד, שהוא צנור השפע הנשפ מדרך כוכב מיעקב (אור יקר ש"ג סימן יד).

⁶⁶⁶ עט ע"ב (הערת הזוהר).

⁶⁶⁷ כל אילנות גדלים בפרדסים בערבוביא ואין כך בגפן שדרכה כרם לעצמה (אור יקר).

בראשית

אתתא דכשרא לא תעבד נטיען כבר נש
אחר⁶⁶⁸ מה גפן לא אית ביה רכיבה⁶⁶⁹ מאילנא
אחרא אופ הכי אתתא דכשרא הכי נמי חמי מה
אגרה

מדרש הנעלם

בני מאתא ואיזיל אמר ליה לא ליחוש מר
להאי תקרובתא לאורייתא [הוא ד]עבדו ולא
יקבלו מנג כלום אמר ליה ולא מקבלי מלי
דאורייתא אמר אין אתו כל בני מאתא אמר ליה
רבי יהודה כלהון מארי מתיבתא אמר ליה ואי
אית מאן דלא יאות למיתב הכא ליקום וליזיל

קם רבי אבא ואבדיל מנייהו עשרה די יקבלון
מניה א"ל יתיבו בהדי גברא רבא דנא ואנא
[ואינן] נקבל למחר ונתיב עמיה אזלו אינן
[עשרה] דאשתארו עמיה יתיבו [אינן עשרה]
ולא אמר כלום אמרו ליה אי רעותיה דמר נקבל
אפי שכינתא אמר להו והא רבי אבא לית הכא
שדרו בהדיה ואתא פתח ואמר ויהו"ה פקד את
שרה כאשר אמר (בראשית כא א) מאי שנויא
הוה הכא הוה ליה למימר ויהו"ה זכר את שרה
כמה דאמר (שם ל כב) ויזכור אלהים את
רחל⁶⁷⁰ דאין פקידה אלא על מה דהוה

בקדמיתא

אלא בקדמיתא הוה דכתיב (שם יח י) שוב
אשוב אליך כעת חיה ועל אותו ענין נאמר
שפקד עכשיו משמע דכתיב (שם כא א) כאשר
אמר דאלמלא לא נאמר כאשר אמר לימא
זכירה אבל פקד ההיא מלה דאמר למועד אשוב
אליך לבתר אמר הכי האי צדיק דזכי למיסק
להווא יקר עלאה דיוקניה מתפתח בכרסי
יקריה וכן לכל צדיק וצדיק דיוקניה לעילא כד
הוה לתתא לאבטחא לההיא נשמתא קדישא
והיינו דאמר רבי יוחנן מאי דכתיב (חבקוק ג

נטיעות עם איש אחר. מה גפן אין בה
הרכבה מעץ אחר, אף כך אשה כשרה גם
כך. ראה מה שכרה,

בני העיר ואלך. אמר לו, אל יחשש מר
למנחה הזאת, לתורה הם עשו את זה, ולא
יקבלו ממך כלום. אמר לו, ולא יקבלו דברי
תורה? אמר, כן. באו כל בני העיר. אמר לו
רבי יהודה, כולם ראשי ישיבות. אמר לו,
ואם יש מי שלא נאה לו לשבת כאן,
שיקום וילך.

קם רבי אבא והבדיל מהם עשרה
שיקבלו ממנו. אמר להם, שבו עם האיש
הגדול הזה, ואני והם נקבל למחר ונשב
עמו. הלכו. ואותם עשרה שישבו עמו ישבו
(אותם עשרה) ולא אמר כלום. אמרו לו,
אם רצונו של מר, נקבל פני שכינה. אמר
להם, והרי רבי אבא אינו כאן. שלחו לו
ובא. פתח ואמר, "וה' פקד את שרה כאשר
אמר", מה השנוי שהיה כאן, היה לו לומר
וה' זכר את שרה, כמו שאמר "ויזכור
אלהים את רחל", שאין פקידה אלא על מה
שהיה בתחלה.

אלא בהתחלה היה, שכתוב "שוב אשוב
אליך כעת חיה", ועל אותו ענין נאמר
שפקד עכשיו, משמע שכתוב "כאשר אמר",
שאלמלא לא נאמר כאשר אמר, שיאמר
זכירה, אבל פקד, אותו דבר שאמר למועד
אשוב אליך. אחר כך אמר כך, צדיק זה
שזוכה לעלות לאותו כבוד עליון, דמותו
נחקקת בכסא כבודו, וכן לכל צדיק וצדיק
דמותו למעלה כמו שהיה למטה להבטיח
לאותה נשמה קדושה.

וזהו שאמר רבי יוחנן, מה זה שכתוב

⁶⁶⁸ מה גפן וכו' כי כמו הגפן שאין מרכיבין אותה באילן אחר ולא אילן אחר בה, כך אשתך לא תלך אצל
שאני הגון לה ולא יבוא הוא אצלה (מ"מ).

⁶⁶⁹ [נוסף על אל אתנטעא] עוד שלא תתרכב הזמורה מחוטר אילן אחר, ושניהם רמז לצניעות הא' שלא
תבוא לידי זנות ממש, דהיינו לא אתרכבא, דהיינו ממזרים בפועל, או ממזרים בכח, דהיינו בהיותה נטועה
בין שאר אילנות יונקת מלחותם, דהיינו מחשבה טהורה בעת ההולדה וכל זה נשמר בצניעות (אור יקר).

⁶⁷⁰ נ"ב כי זכר לזכור ופקודה לנוקבא כמו שהנקבה מקבלת מהזכר כן הדיבור הראשון למועד אשוב הוא
הדכורא והדיבור השני וה' פקד ממה שאמר מקודם הוא נוקבא וכן כתב בסידור האר"י ז"ל בפקודת נוקבא
וכן קבלתי ממורי דוב בער ז"ל, ומכונה זה לפקיד כי ראש השמות הוא ע"ב ואחוריים שלו פקד כי
האחוריים מקבל מהפנים ולכן נקרא אחורי שמקבל מאחר וע"ש זה נקרא כל המקבל מאחר פקידה נ"י
(ש"נ).

בראשית

יא) שמש ירח עמד זבלה, שזוהרים גוף ונשמה שעומדים בגורן הקדוש העליון שלמעלה כדמות שהיה עומד בארץ, ואותה דמות נזונית מהנאת הנשמה, ואותה עתידה להתלבש בעצם הזו שנשארה בארץ. והאדמה תעבור ממנה וטופלת את הזוהמא החוצה, וזהו שנקרא קדושה. וכשעומדת אותה הדמות ההיא שלמעלה, באה בכל חדש

קטז/א
זהר

בניך כשתילי זיתים מה זיתים לא נפלי טרפייהו⁶⁷⁴ כל יומי שתא וכלהו קשירין⁴⁶ תדיר אוף הכי בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך מה כתיב בתריה (תהלים קכח ד) הנה כי כן⁶⁷⁵ יבורך גבר ירא יהו"ה מאי הנה כי כן יבורך גבר הנה כי כן מבעי ליה אלא לאסגאה מלה אחרא דאוליפנא [דא מינה] (דאמינא) דכל זמנא דשכינתא הוה צניעא באתרה כדקא חזי לה כביכול בניך כשתילי זיתים אלין ישראל כד שראן בארעא סביב לשלחנך דאכלי ושתאן⁶⁷⁶ וקרבין קרבנין וחדאן קמי קב"ה ומתברכן עלאין ותתאין בגינייהו

לבתר דשכינתא נפקת אתגלו ישראל מעל פתורא דאבוהון והווי בני עממיא וצווחין כל יומא ולית דאשגח בהו בר קב"ה דכתיב (ויקרא כו מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו' וחמינן כמה קדישין עלאין מיתו בגורין תקיפין

"שמש ירח עמד זבלה", שזוהרים גוף ונשמה שעומדים בגורן הקדוש העליון שלמעלה כדמות שהיה עומד בארץ, ואותה דמות נזונית מהנאת הנשמה, ואותה עתידה להתלבש בעצם הזו שנשארה בארץ. והאדמה תעבור ממנה וטופלת את הזוהמא החוצה, וזהו שנקרא קדושה. וכשעומדת אותה הדמות ההיא שלמעלה, באה בכל חדש

"בניך כשתילי זיתים". מה זיתים אין עלין שלהם נופלים כל ימות השנה וכולם קשורים תמיד, אף כן "בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך". מה כתוב אחריו, "הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'". מה זה "הנה כי כן יבורך גבר", היה צריך לכתוב הנה כן. אלא לרבות דבר אחר שלמדנו זה ממנה, שכל זמן שהשכינה היתה צנועה במקומה כראוי לה, כביכול "בניך כשתילי זיתים", אלו ישראל כששרויים בארץ. "סביב לשלחנך", שאוכלים ושותים ומקריבים קרבנות ושמחים לפני הקדוש ברוך הוא, ומתברכים עליונים ותחתונים בגללם.

אחר שיצאה השכינה, וגלו ישראל מעל שלחן אביהם, והם בין העמים וצועקים כל יום, ואין מי שישגיח בהם פרט לקב"ה, שכתוב "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'". וראינו כמה קדושים עליונים מתו בגזרות תקיפות, וכל זה

⁶⁷¹ עי' ח"ג ככז ע"ב עד קמה ע"א, וכן רפז עד רצח. קראו גרן שבו דשין ומבררין בר מגו תבנא דאורייתא שבהן מלובש (גר"א שם). עי' מים אדירים קמב שתיבת "אדרא" הוא מלשון עולה בדרך ישר, ולכן מכונים "אדרא" ע"ש שהם חזקים וכלולים מא"ס ועד אין תכלית ביושר. ועיי"ש קלד ע"ב: א"ר שמעון זכאה חולקיה דמאן דאשתכח בהאי אדרא קדישא עלאה דאנן ביה זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי - החברים שתיקנו את אלו התיקונים קבלו חלקם בראש בכך שהטעימם הקב"ה בעולם הזה מעין העוה"ב בהשגת רזין דאורייתא. שכן העוה"ב הוא בבחינת י"ג נהרי דאפרסמונא דכייא דהיינו י"ג נביעין דמשח רבות, והוא מה שנקט כאן בלשון "ובעלמא דאתי". ולכן הזכיר את העניין זה כאן בתיקון הי"ג, שכן עיקר גילוי י"ג נביעין דהמשח רבות הוא דווקא בתיקון זה⁶⁷¹ (ב"ע קלה ע"א).

⁶⁷² ס"א מזונה (הערת הזוהר)

⁶⁷³ ג"ל דר"ל ופולט הגוף לחוץ א"מ (נ"א).

⁶⁷⁴ קים ליה דממזרא לא חיי, ואין דְבַר בא אלא לטהר אגב רוחא כמה ממזרים (אור יקר). עי' במ"ר (פ"ט סי' ח): אחת לששים ולשבעים שנה הקדוש ברוך הוא מביא דבר גדול בעולם ומכלה מהם את הממזרים ונוטל עמהם כשרים שלא לפרסם את החטאים, ע"כ. אין עלין שלהם נופלין אלא הם תמיד ירוקים ובוטר כמ"ש וכולהו בסירי ר"ל שהם אביב כי תרגום (ר"ל ת"י) של והשעורה אביב הוא בסירא (ד"א).

⁶⁷⁵ כאותה ענין השכינה יבורך גבר (אור יקר).

⁶⁷⁶ איש תחת גפנו והיינו שולחנך או פי' אחר דהיינו המזבח שלמים, דמשולחן גבוה קא זכו (אור יקר).

בראשית

וכל דא בנין עונשא דאורייתא דלא קיימו ישראל כד הוּ שראן בארעא קדישא

חמי מה כתיב (דברים כה מז) תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל האי קרא איהו רזא תחת אשר לא עבדת בשמחה בזמן דכהני הוּ קרבין קרבנין ועלוון ודא היא בשמחה⁶⁷⁷ ובטוב לבב⁶⁷⁸ [אלין] (ב) ליואי מרוב כל אלו ישראל⁶⁷⁹ דהוּ אמצעיים בנייהו ונטלי ברכאן מכל סמרין

דכתיב (ישעיה ט ב) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה⁶⁸⁰ אלין כהני שמחו לפניך כשמחת בקציר [אלין ישראל] דקב"ה בריך לון עבורא דחקלא ויהבי מעשרא מכלא כאשר יגילו בחלקם שלל אלין ליואי דנטלי מעשרא מנו אדרא⁶⁸¹

דבר אחר הרבית הגוי אלין ישראל דמהימנותא דקב"ה עלייהו⁶⁸² כדקא חזי לו הגדלת⁶⁸³ השמחה דא איהו דרגא רישא עילאה⁶⁸⁴ דאברהם דאתדבק בה⁶⁸⁵ דאיהו גדול וחרוה [ביה אשתכת] שמחו לפניך מדרש הנעלם

לסגדא קמי מלכא קדישא בריך הוא דכתיב (ישעיה סו כג) והיה מדי חדש בחדשו והוא מבשר ליה ואמר למועד אשוב אליך לההוא זמן דעתיד לאחיא מיתיא עד דאתפקדת לההוא זמנא כמה דאתבשר הה"ד (בראשית כא א) ויהו"ה פקד את שרה כאשר אמר וההוא יומא דחדי קודשא בריך הוא בעובדוי הה"ד (תהלים

משום עונש התורה שלא קיימו ישראל כשהיו שרויים בארץ הקדושה.

ראה מה כתוב, "תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל". פסוק זה הוא סוד. תחת אשר לא עבדת בשמחה, בזמן שכהנים היו מקריבים קרבנות ועולות, וזו היא בשמחה. "ובטוב לבב" אלו הלויים. "מרוב כל" אלו ישראל שהיו אמצעיים ביניהם ונוטלים ברכות מכל הצדדים.

שכתוב "הרבית הגוי לו הגדלת השמחה", אלו הכהנים. "שמחו לפניך כשמחת בקציר", אלו ישראל שהקדוש ברוך הוא בריך להם את תבואת השדה ונותנים מעשר מן הכל. "כאשר יגילו בחלקם שלל", אלו לויים שנוטלים מעשר מתוך הגורן.

דבר אחר, "הרבית הגוי", אלו ישראל שאמונת הקדוש ברוך הוא עליהם כראוי לו. "הגדלת השמחה", זוהי דרגת הראש העליון של אברהם שנדבק בה, שהוא גדול, ושמחה נמצאת בו. "שמחו לפניך",

להשתחוות לפני המלך הקדוש ברוך הוא, שכתוב "והיה מדי חדש בחדשו". והוא מבשר לו ואומר, "למועד אשוב אליך", לאותו זמן שעתיד להחיות מתים עד שתפקד לאותו זמן כמו שהתבשרה. זהו שכתוב "וה' פקד את שרה כאשר אמר". ואותו יום שישמח הקדוש ברוך הוא במעשיו. זהו שכתוב "ישמח ה' במעשיו".

⁶⁷⁷ כי החסד תחת הבינה (אור יקר), עי' לעיל קטו ע"א במדרש הנעלם מש"כ על "ותאמר שרה צחוק".@

⁶⁷⁸ היא הגבורה שמטיבה עצמה מן החסד, דהיינו לבב שתי לבבות, והיינו עי' רנת הלויים, כדכתיב וחסידך ירננו. (אור יקר).

⁶⁷⁹ כל היינו היסוד מקבל עי' הת"ת דהיינו ישראל (אור יקר).

⁶⁸⁰ הגדלת השמחה פי' שעל הכהנים נאמר הרבית הגוי שהיו מרובים ואוחזים במדת החסד ועי' מעשיהם הטובים נגדל החסד לו. הגדלת ר"ל בשבילו הגדלת השמחה. (מ"מ).

⁶⁸¹ מתוך הגורן (ד"א).

⁶⁸² היא השכינה, ולכן נקראו "הגוי", הידוע ששכינה עליהם (אור יקר).

⁶⁸³ ויקרא ח ע"א ככהנא וכו' (ד"א).

⁶⁸⁴ היינו החסד ראש לבנין והיא עילאה בהתדבק בבינה וחוט של חסד משוך על המלכות והיינו לו הגדלת השמחה לו שכינה עם ישראל הגדלת חסד המשחה בינה (אור יקר).

⁶⁸⁵ פי' שהשמחה היא חסד ושני שלישי חסד דז"א מהם נעשה חכמה דז"א וז"ש רישא עילאה שחכמה היא ספי' ראשונה דז"א כי כתר אינו מן המנין ומ"ש דאברהם וכו' ר"ל שא"א ע"ה שם אחיזתו כמ"ש דאתדבק בה (מ"מ).

בראשית

קד לא) ישמח יהו"ה במעשיו

אמר ליה רבי אבא לימא לן מר על פרשתא לבתר אמר יאות לכון למפתח פרשתא דא פתח ואמר ויהי אחר הדברים האלה⁶⁸⁶ והאלהים נסה את אברהם וגו' (בראשית כב א) ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת וגו' הכא אית לאסתכלא האי אומנא דאפיק כספא ממקורא דארעא מאי עבד בקדמיתא מעייל ליה בנור דליק עד דנפיק מניה כל זוהמא דארעא והא אשתארת כספא אבל לא כספא שלימתא⁶⁸⁷

לבתר מאי עביד מעייל ליה בנורא כדבקדמיתא ומפיק מניה סטייפי⁶⁸⁸ כמה דאת אמר (משלי כה ד) הגו סינים מכסף [וגו'] וכדין הוא כספא שלימתא בלא ערבוביא כך הקדוש ברוך הוא מעייל האי גופא תחות ארעא עד דמתרקב כוליה ונפיק מניה כל זוהמא בישא ואשתאר ההוא תרווד רקב⁶⁸⁹ ואתבני גופא מניה ועד כען הוא גופא⁶⁹⁰ ולא שלים⁶⁹¹ לבתר ההוא יומא רבא דכתיב (זכריה יד ז) והיה יום אחד הוא יודע ליהויה לא יום ולא לילה⁶⁹² מתשמרן כלהו בעפרא כדבקדמיתא מן קדם דחילו ותקיפו דקודשא בריך הוא

הה"ד (ישעיה ב יט) ובאו [במערות צורים ו]במחלות עפר (ובנקיקי הסלעים) מפני פחד

אמר לו רבי אבא, יאמר לנו מר על הפרשה, שאחר כך אמר, ראוי לכם לפתוח פרשה זו. פתח ואמר, "ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם וגו', ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת וגו'". כאן יש להתבונן, האומן הזה שמוציא כסף ממקור הארץ, מה עושה. בתחלה מכניס אותו לאש דולקת עד שמוציא ממנו את כל הזוהמא של הארץ, והרי נשאר כסף, אבל לא כסף שלם.

אחר כך מה עושה, מכניס אותו באש כבתחלה ומוציא ממנו סיגים, כמו שנאמר "הגו סיגים מכסף וגו'", ואז הוא כסף שלם ללא ערבוביה. כך הקדוש ברוך הוא מכניס את הגוף הזה תחת הארץ, עד שכולו נרקב ויצאה ממנו כל הזוהמא הרעה, ונשאר אותו תרווד רקב ונבנה ממנו הגוף, ועד עכשיו הוא גוף ולא שלם. אחר אותו יום הגדול, שכתוב "והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה", מסתרים כולם בעפר כבתחלה מלפני פחד והכח של הקדוש ברוך הוא.

זהו שכתוב "ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד ה' ומהדר גאוונו

⁶⁸⁶ פתח ואמר ויהי אחר הדברים האלה, פי' שהוקשה לו שלעיל אמר כי הגוף אחר התחיה נק' יצחק, וא"כ מה ענין עקידת יצחק כדי לשוחטו. וביאר כי הוא מיתה תנינא, דהדרת למות פעם ב' בע"ש, שהוא סוף אלף הששי, כדי לכנס לשבת שהוא אלף הז' נקיים לגמרי. לפי שאז אינה מיתה גמורה כראשונה, כי לא תהיה רק ב' ימים, שנאמר יחיינו מיומים, וביום הג' יקימנו כו', ולכן נקרא עקידת יצחק שלא מת אלא נעקד לפי שעה, ונחשב כאלו מת. ואח"כ נשבע הקב"ה שלא ינסה את אברהם, שהוא הנשמה, אז כבר הגוף הנק' יצחק הוא כספא נקיה (זהר הרקיע).

⁶⁸⁷ ע' מבו"ש טו ע"ב וז"ל בראשונה היו הסיגים והקלי' מעורבים בכלים, אשר לסיבה זו היה בהם הפירוד הנז', והוצרכו למות ולברר הפסולת דוגמת מיתת האדם אשר חוזר לעפרו להתנער מהפסולת שבו ובבוא תחיית המתים יקום כספא שלים בלי סיגים.

⁶⁸⁸ סיגי הזהב (ד"א).

⁶⁸⁹ כף מלא רקב (ד"א). עי' פת"ש א"א י: הזוהמא הדבוקה בנפש שמזדכך בקבר, שע"ז נשאר מלא תרווד רקב (עי' נזיר מט ע"ב), ונסתלקו ממנו ג' יסודות אמ"ר ונשאר יסוד עפר לבד, כמ"ש (דניאל יב ב) ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו וגו' והוא ג"כ סוד שנשאר בחינת שם ב"ן לבד, ונסתלק שם מ"ה שהוא דרגא דרוח ובו נכלל סוד סילוק הנשמה עם נשמה לנשמה, שהם סוד אש ומים, ולכן בתחא"מ, אז יחזרו אלו ג' אתוון במילוי אלפין בסוד היחוד, ועי"ז נפתחת בחינת שם ב"ן, שראשי נמלא טל [יו"ד ה"א וא"ו בגימ' ט"ל].

⁶⁹⁰ החסר בז"ג תמצא בז"ח (ד"א).

⁶⁹¹ שבתחילה יבנה הגוף מאותו התרווד רקב, ואז יהיה נקי וטהור מזוהמא, אבל עדיין תהיה בו עביות וחומריות, וממילא הוא לא שלים (דע"ה ח"ב נח ע"א).

⁶⁹² והוא אחר מלחמות גוג ומגוג עי' לעיל קז ע"ב (דע"ה ח"ב נח ע"א).

בראשית

וגו", ויצא נשמתם ומתעכל אותו תרווד רב, ונשאר גוף שנבנה שם, [האור] שלו כאור השמש וכזהר הרקיע, שכתוב "והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע וגו", ואז כסף שלם, גוף שלם בלי ערבוביה אחרת. שאמר רבי יעקב,

קטז/ב

זהר

בשעתא דסלקין לאתדבקא בך כשמחת בקציר⁶⁹⁷ דא כנסת ישראל דשמחת בקציר דיליה הוה כאשר יגילו בחלקם שלל כאשר יגילו אלין שאר חילין ורתיכין לתתא בזמנא דמחלקי שלל וטרפי טרפא⁶⁹⁸ בראשיתא [דכלא]

רבי יהודה פתח ואמר (תהלים קיט קבו) עת לעשות ליהו"ה הפרו תורתך עת לעשות ליהו"ה מהו אלא הא אוקמוה אבל עת דא כנסת ישראל⁶⁹⁹ דאקרי עת כמה דאת אמר (ויקרא מז ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש מאי ואל יבא בכל עת⁷⁰⁰ כמה דאת אמר (משלי ז ה) לשמרך מאשה זרה ודא הוא (ויקרא י א) ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה וגו' מאי טעמא עת בנין דאית לה עת וזמן לכלא⁷⁰¹ לקרבא⁷⁰² לאתנהרא⁷⁰³ לאתחברא⁷⁰⁴ כדקא יאות⁷⁰⁵⁴⁸ כמה דאת אמר (תהלים סט יד) ואני תפלתי⁷⁰⁶ לך יהו"ה עת רצון

בשעה שעולים להדבק בך. "כשמחת בקציר", זו כנסת ישראל ששמחת הקציר היא שלה. "כאשר יגילו בחלקם שלל", כאשר יגילו אלו שאר הצבאות והמרכבות למטה בזמן שמחלקים שלל וטורפים טרף בראשית הכל.

רבי יהודה פתח ואמר, "עת לעשות לה' הפרו תורתך". מה זה "עת לעשות לה'", אלא הרי פרשוה, אבל "עת" זו כנסת ישראל שנקראת עת, כמו שנאמר "ואל יבא בכל עת אל הקדש". מה זה "ואל יבא בכל עת", כמו שנאמר "לשמרך מאשה זרה", וזה הוא "ויקריבו לפני ה' אש זרה" וגו'. ולמה [נקראת] "עת", משום שיש לה עת וזמן לכל להתקרב להיות מאירה ולהתחבר כראוי, כמו שנאמר "ואני תפלתי לך ה' עת רצון". "לעשות לה'" כמו שכתוב "ויעש דוד שם", שכל מי שעוסק בתורה

⁶⁹³ והוא ג' כ' יהיה בביאת המשיח כמ"ש בפ' שמות ז ע"ב ופ' פנחס רמג ע"א (דע"ה ח"ב נח ע"א).

⁶⁹⁴ שהרבה ימותו מגודל הפחד והאימה (דע"ה ח"ב נח ע"א).

⁶⁹⁵ כי מעת ביאת המשיח עד זמן תחיית המתים יתעכל גם העביות וחומריות הגוף (דע"ה ח"ב נח ע"א).

⁶⁹⁶ מכאן עד סוף מדרש הנעלם בדף קיח אינו נמצא בז"ג רק בז"ח [בז"ק] (הערת הזוהר).

⁶⁹⁷ היינו יום מתן תורה שבו הת"ת עם המלכות, שאפשר*## דהיינו העומר שהיא ה' המלכות (אור יקר). שביום שבועות הוא בזמן קציר חטים ואז נגדלת המלכות עד שהיא בכל פרצוף ז"א ואז מזדווגת עם ישראל שהזווג המשובח הוא ישראל ורחל ויש לה שמחה גדולה (מ"מ).

⁶⁹⁸ וטורפים טרף (ד"א).

⁶⁹⁹ נוק' נקראת עת. והטעם, שזיווגה תלייא לפרקים דלא כמו באו"א שהם לא מתפרשין לעלמין (ב"ע ב ע"ב). ועי' בהגר"א בספד"צ ב ע"ב: עת הוא זיווג כידוע בסוד (תהלים א ג) אשר פרו יתן בעתו, והערת המאיר הספרא שם.

⁷⁰⁰ משום דאית עת טובה דהיינו אשת חיל עטרת בעלה, ועת רעה דהיינו לשמרך מאשה זרה נמצאת למד דאיהי אתקריאת עת (אור יקר).

⁷⁰¹ הם כ"ח עתים ללבנה (אור יקר).

⁷⁰² היינו קורבתה לקבל מלמעלה להתקשט (אור יקר).

⁷⁰³ היינו קישוטה מאור העליון אחר קורבתה (אור יקר).

⁷⁰⁴ היינו יחודא עם בעלה אחר הקישוט (אור יקר).

⁷⁰⁵ והאי איהו עת – פי' לעשות לתקן (אור יקר).

⁷⁰⁶ מלכות (אור יקר).

בראשית

לעשות ליהו"ה⁷⁰⁷ כמה דכתיב (ש"ב ח יג) ויעש⁷⁰⁸ דוד שם דכל מאן דאשתדל באורייתא כאילו עביד ותקן האי עת לחברא לה בקב"ה וכל כך למה בנין דהפרו תורתך דאילו לא הפרו תורתך לא אשתכח פרודא דקב"ה מישראל⁷⁰⁹ לעלמין

אמר רבי יוסי כגוונא דא כתיב (ישעיה ס כב) אני יהו"ה בעתה אחישנה מהו בעתה בעת ה' דתקום מעפרא כדין אחישנה אמר רבי יוסי ועם כל דא יומא חד⁷¹⁰ איהי כנסת ישראל גו עפרא⁷¹¹ ולא יתיר⁷¹² אמר רבי יהודה הכי אמרו אבל תא הזי רזא דאוליפנא בשעתא דכנסת ישראל אתגלייא מאתרה⁷¹³ כדין אתוון דשמא קדישא⁷¹⁴ כביכול אתפרשו דאתפרשא ה"א⁷¹⁵ מן וא"ו ובגין דאתפרשו מה כתיב (תהלים לט ד) נאלמתי דומיה⁷¹⁶ בנין דאסתלק וא"ו מן ה"א וקול לא אשתכח כדין דבור אתאלם ובגין כך היא שכיבת בעפרא⁷¹⁷ כל ההוא יומא (דנא) <דה"א> ומאן איהו אלף המשאה⁷¹⁸ ואע"ג דאקדימת⁷¹⁹ בגלותא עד לא ייעול ההוא אלף המשאה רזא דה"א וכד ייתי אלף שתיתאה דאיהו רזא

מדרש הנעלם

כאלו עשה ותיקן את העת הזאת לחבר אותה עם הקדוש ברוך הוא. וכל כך למה, משום שהפרו תורתך, שאלו לא הפרו תורתך, לא נמצא פירוד של הקדוש ברוך הוא מישראל לעולמים.

אמר רבי יוסי, כדוגמא זו כתוב "אני ה' בעתה אחישנה". מהו "בעתה", בעת ה', שתקום מן העפר, אז "אחישנה". אמר רבי יוסי, ועם כל זה, יום אחד כנסת ישראל בתוך העפר ולא יותר. אמר רבי יהודה, כך אמרו, אבל בא וראה הסוד שלמדנו. בשעה שכנסת ישראל גלתה ממקומה, אז אותיות השם הקדוש כביכול נפרדו, שנפרדה ה"א מן וא"ו, ומשום שנפרדו מה כתוב, "נאלמתי דומיה", משום שהסתלק וא"ו מה"א וקול לא נמצא, אז הדיבור נאלם. ולכן היא שוכבת לעפר כל אותו היום (הזה) של ה"א. ומי הוא, האלף החמישי. ואף על גב שהקדימה בגלות טרם שנכנס אותו האלף החמישי, הסוד של ה"א, וכשיבא האלף הששי שהוא הסוד

- 707 ייחודה עם הת"ת עד שנעשה עת רצון ודאי (אור יקר).
708 תקן ה' ת"ת לדוד שם היא המלכות שדוד מרכבה אליה (אור יקר).
709 שישראל תלויים בשכינה ובהיות שכינה נפרדת מהת"ת, הם מתרחקים ג"כ ממנו בגלות (אור יקר).
710 פקודי רכו ע"ב ד"א).
711 תוך עפר שפלות הגלות ד"א).
712 אפשר דיום של הקב"ה קאמר דהיינו אלף שנה. ואפשר דיום א' ממש, והטעם שסוכת דוד נופלת לעולם נופלת, ולא הגיעה לארץ עד יום א' סמוך לגאולה והיינו שהאריכו בגמ' בענין דוד שבן דוד בא וכו' במיעוט השפע (אור יקר).
713 שם אדני' מיסוד הוי"ה (אור יקר).
714 דהיינו שם הוי"ה עצמו והטעם שנתפרש יחוד אותיות (אור יקר).
715 שנתפרש אות ה' מהוי"ה דהיינו המלכות מחכמה, שהם ב' בחי' אליה: הא', שם אדני'. הב', אות ה'. הפירודים ד': הא', שם אדני' משם הוי"ה. הב', אות ה' מיה"ו, שהוא אב לפירוד ד' אותיות. הג', י"ה מו"ה, כאומרו נאלמתי דומיה, דהיינו נאלמתי ו' מה', ודוממתי מאותיות י"ה שנסתלקו מו"ה וכו'. הד', י' לא אתחבר בה', בגין דו' לא אתחבר בה' (אור יקר).
716 עי' ח"ב כו ע"א (לש"ו).
717 לא נשאר בנוקבא דז"א דאצילות דקדושה רק בחי' מלכות שבה שהיא בחי' עשירית תחתונה שבה. ושאר הט' ספירות העליונים שבה שבאו לה מט"ס הראשונים שבו דז"א כנודע, אלו ירדו למטה בנוקבא דקליפה. ואלו הט"ס ראשונים נקרא רישא, אשר היא שכיבת לעפרא, כי היא נתונה בין הקליפות, בסוד עפר המשכן [כידוע ונחש עפר לחמו (ישעיה סה כה) - בהגר"א בסד"צ לא ע"ב] [ע"ח שער הקלי' ג].
718 ר"ל הוד חמישי לחסד וז"ס כל היום דו"ה בהיפוך הו"ד. א"מ (נ"א).
719 דאקדימת קע"ב שנים מאלף רביעי (אור יקר), עי' רמב"ן ור' בחיי בראשית (ב ג).

בראשית

גופא דנהיר ירמי קודשא בריך הוא מלעילא דכתיב (ישעיה כו יט) כי טל אורות טלך וכתיב (שם כב יז) הנה יהו"ה מטלמלך וגו' וכדין יתקרן קדישין עלאין דכתיב (שם ד ג) קדוש יאמר לו ודא הוא דאתקרי תחיית המתים דבתרייתא ודא הוא (כספא שלים גופא שלימא) [נ"א נסיונא] בתרייתא ולא יטעמון עוד טעמא דמותא דכתיב (בראשית כב טז) בי נשבעתי נאם יהו"ה כי יען אשר עשית וגו' כי ברך אברכך וגו' ובההוא זמנא מצלו צדיקיא דלא יתנסון בדא יתיר

מה כתיב (שם ד) וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל וגו' אלן שאר חייבי עלמא דאתקרן אילים כמה דאת אמר (ישעיה ס ז) אילי נביות ישרתונך ומתרגמינן גדולי נביות נאחו בסבך" וגו', כמו שנאמר "וכל קרני רשעים אגדע". ("וישלח אברהם" וגו') "וילך אברהם ויקח את האיל" וגו', שהם מזומנים להתנסות בכל נסיון רע, וישארו הצדיקים לעולם הבא כמו מלאכים עליונים קדושים ליחד את שמו, ולכן כתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" וגו'. אמר לו (אמר להם) רבי יהודה, מכאן והלאה פתחו הפתח שיכנס [כל מי שרוצה].

הגיע יום אחר ונכנסו לפניו כל בני העיר. אמרו לו, יאמר לנו מר דברי תורה בפרשה שקרינו בה ביום שבת, "וה' פקד את שרה". קם בין העמודים, פתח ואמר, "וה' פקד את שרה" וגו', שלשה מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא ולא מסרם לא ביד מלאך ולא ביד שרף. מפתח של חיה ושל גשמים ושל תחיית המתים. בא אליהו ונטל השנים, של גשמים ושל תחיית המתים. ואמר רבי יוחנן, לא נמסר ביד אליהו אלא אחת, שאמר רבי יוחנן, כשבקש אליהו להחיות בן הצרפית, אמר לו הקדוש ברוך הוא, לא נאה לך לקחת בידך שני מפתחות, אלא תן לי מפתח הגשמים, ותחיה המת. והיינו שכתוב "לך הראה אל אחאב וגו' ואתנה מטר". לא אמר ותן מטר, אלא "ואתנה". והרי אלישע היו

גוף שמאיר הקדוש ברוך הוא יוריד מלמעלה, שכתוב "כי טל אורות טלך", וכתוב "הנה ה' מטלמלך" וגו', ואז יקראו קדושים עליונים, שכתוב "קדוש יאמר לו". וזהו שנקרא תחיית המתים של הסוף, וזהו (כסף שלם גוף שלם נ"א נסיון) אחרון, ולא יטעמו עוד טעם המות, שכתוב "בי נשבעתי נאם ה' כי יען אשר עשית וגו' כי ברך אברכך" וגו'. ובאותו זמן מתפללים הצדיקים שלא יתנסו בזה יותר.

מה כתוב, "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל" וגו', אלו שאר רשעי העולם שנקראו אילים, כמו שנאמר "אילי נביות ישרתונך, ומתרגמים, גדולי נביות. "אחר נאחו בסבך" וגו', כמו שנאמר "וכל קרני רשעים אגדע". ("וישלח אברהם" וגו') "וילך אברהם ויקח את האיל" וגו', שהם מזומנים להתנסות בכל נסיון רע, וישארו הצדיקים לעולם הבא כמו מלאכים עליונים קדושים ליחד את שמו, ולכן כתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" וגו'. אמר לו (אמר להם) רבי יהודה, מכאן והלאה פתחו הפתח שיכנס [כל מי שרוצה].

הגיע יום אחר ונכנסו לפניו כל בני העיר. אמרו לו, יאמר לנו מר דברי תורה בפרשה שקרינו בה ביום שבת, "וה' פקד את שרה". קם בין העמודים, פתח ואמר, "וה' פקד את שרה" וגו', שלשה מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא ולא מסרם לא ביד מלאך ולא ביד שרף. מפתח של חיה ושל גשמים ושל תחיית המתים. בא אליהו ונטל השנים, של גשמים ושל תחיית המתים. ואמר רבי יוחנן, לא נמסר ביד אליהו אלא אחת, שאמר רבי יוחנן, כשבקש אליהו להחיות בן הצרפית, אמר לו הקדוש ברוך הוא, לא נאה לך לקחת בידך שני מפתחות, אלא תן לי מפתח הגשמים, ותחיה המת. והיינו שכתוב "לך הראה אל אחאב וגו' ואתנה מטר". לא אמר ותן מטר, אלא "ואתנה". והרי אלישע היו

⁷²⁰ פירוש פתחו השער ויהיה פתח פתוח לכל הרוצה ליכנס לשמוע ד"ת יכנס. הרש"ב (נ"א).

בראשית

ק"ז/א

זהר

דוא"ו כד"ן וא"ו יוקים לה"א בזמנא⁷²¹ שית זמנין עשר⁷²² כד"ן שלימו [שתין נפש⁴⁹ ו' עשר זמנין [י' >וא"ו< שי"ת זמנין עשר⁷²³] וא"ו סלקא (בעשר) [בי' וא"ו נחתא בה"א⁷²⁴ אשתלים וא"ו גו עשר שית זמנין⁷²⁵ כד"ן הוו שתין לאקמא מעפרא ובכל שתין ושתין⁷²⁶ מההוא אלף שתיתאה אתתקף ה"א וסלקא בדרגוי לאתתקפא⁷²⁷ ובשית מאה שנין לשתיתאה⁷²⁸ יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבויעי דחכמתא לתתא ויתתקן עלמא⁷²⁹ לאעלא בשביעאה כבר נש [דמתתקן] [דמתקן]⁷³⁰ ביומא שתיתאה מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא⁷³¹ אוף הכי נמי וסימניך (בראשית ז יא) בשנת שש מאות שנה להיי נח וגו' נבקעו כל מעיינות תהום

של וא"ו, אז וא"ו יקים את ה"א. בזמן שש פעמים עשר שישים נפש, אז שלמות של וא"ו עשר פעמים וא"ו שש פעמים עשר, [שוא"ו] וא"ו עולה [בעשר] בי', וא"ו יורדת בה"א. נשלמת וא"ו בתוך עשר שש פעמים, אז הם שישים להקימה מהעפר, ובכל שישים ושישים מאותו האלף הששי מתחזקת ה"א, ועולה בדרגותיה להתחזק. ובשש מאות שנים [לאלף] הששי, יפתחו שערי החכמה למעלה ומעיינות של חכמה למטה, ויותקן העולם להיכנס לשביעי, כאדם שמתקן ביום ששי מכשמעריב השמש להיכנס לשבת, כמו כן גם כאן, וסימן לדבר "בשנת שש מאות שנה לחיי נח וגו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה".

⁷²¹ שמות ט ע"ב (הערת הזוהר)

⁷²² שנוטל ו' כח מ" אל הגאולה ואח"כ נחתא בחמש דהיינו ה' לגאולה (אור יקר).

⁷²³ ו' שהוא ז"א מקבל הארה מאבא ששם החיים הנצחיים בסוד החכמה תחיה בעליה וכל קצה מו"ק דז"א מקבל הארה מאבא שהוא י' דשמא קדישא הרי הם ס' ומ"ש ו' עשר זמנין ו' שית זמנין עשר ר"ל כל החשבונות הם שוים בין אם נחשוב עשר פעמים ו' שאז אנו מושכים מאבא לו' שהוא ז"א הם ס' בין אם נחשוב ו' פעמים עשר שאז ז"א עולה לקבל מאבא הם ג"כ ס' ולכך בכל שישים מתעורר משיח לבוא, וז"ש ו' סלקא בי', ר"ל ו' שהוא ז"א עולה לקבל הארה מאבא הנקרא י' (מ"מ).

⁷²⁴ פי' אחר שקיבל הארה מאבא משפיע במלכות (מ"מ).

⁷²⁵ פי' כל קצה וקצה מו"ק דז"א קיבלו הארה מאבא שנק' י' הם ששה פעמים י' גימ' ס' (מ"מ).

⁷²⁶ אפשר דהיינו הקצין שמתעוררין בכל שישים שנה (אור יקר). נ"ל דצ"ל וכל שתין ודו"ק. וע' בפ' שמות עמוד מ"ו. א"מ (נ"א).

⁷²⁷ בעשר ספירות שבאות ו' הכלול מ' דאמרן דהיינו עשר שהם שש מאות, ואז נשלמה השכינה בסוד עשרה פעמים שישים מסוד החכמה דהיינו י' ולכך יתפתחו עשר מבויעי דחכמתא לעילא בספירות ולתת אל התחתונים (אור יקר).

⁷²⁸ פי' אלו זכו ישראל היו נגאלים בששים שנה הראשונים של אלף הששי וכן בכל שישים ושישים. ואם לא יזכו סוף הקץ הוא עד שית מאה שנין והכוונה שאז כל קצה מו"ק דז"א מקבל הארה מאבא שהוא י' וכל י' כלולה ממאה הם שית מאה שנין ואם היו זוכים היה די שכל קצה כלול מעשרה לבד ואז היה בא בששים שנה ועונותינו האריכו קיצנו שצריך לכלול כל קצה מעשרה ועשרה ממאה הם ת"ר (מ"מ).

⁷²⁹ זהו אחר הגאולה זמן שהעולם מתתקן ליכנס לסוד עולם שכולו שבת (אור יקר).

⁷³⁰ האריז"ל גילה סתרי מעשה בראשית ומעשה מרכבה, והיו גלויים לפניו ככל פשטות התורה, ונפתחו על ידו, ומאז ניתן רשות לכל העוסקים בזה להבין בהם כל א' לפי כחו. ובפרט משנת ת"ר ואילך וכו'. ומ"ש יתפתחון כו' ר"ל שניתן רשות לכל המשתוקקים להדבק באלהים חיים ולהתעסק בחכמת האמת לכנוס וליטול את השם כהראוי. וכל מי שיעמיק בזה ישכיל וימצא שלא היה כ"ז קודם שנת ת"ר, כי עד אז עדיין היו הדברים סתומים וחתומים ולא היו אלא ליחידי סגולה לבד, כן שמעתי בשם הגאון החסיד ר' ישראל סלאנטער ז"ל (דע"ה ח"א לח ע"ג).

⁷³¹ מכאן נראה שחצי יום הששי הם ת"ק שנה וחצי השני הם ת"ק אחרים ולכך בשית מאה שנין אערב שמשא לאעלא בשבתא כי נכנסו בחצי יום הששי הסמוך לשבת ולפי זה ליל ששי אינו עולה בשם כי נהורא עמיה שרי ולפניו כחשכה כאורה והלילה בכלל היום הוא (מ"מ).

בראשית

רבה⁷³²

א"ל רבי יוסי כל דא אריכו זמנא יתיר מכמה דאוקמוה חברייה דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל ולא יתיר דכתיב (איכה א יג) נתנני שוממה כל היום דוה א"ל הכי אוליפנא מאבא ברזין דאתוון דשמא קדישא וביומי דשני עלמא וביומי דבראשית וכלא רזא חדא איהו וכדין יתהוי קשתא בעננא בגוונ⁷³³ נהירין כאתתא דמתקשטא לבעלה⁷³⁴ דכתיב (בראשית ט טו) וראיתיה לזכור ברית עולם והא אוקמוה ושפיר הוא

וראיתיה בגוונין נהירין כדקא יאות וכדין לזכור ברית עולם מאן ברית עולם דא כנסת ישראל ויתחבר וא"ו בה"א ויוקים לה מעפרא כמא דאת אמר (שמות ב כד) ויזכור אלהים את בריתו דא כנסת ישראל דאיהי ברית⁷³⁵ כמא דאת אמר (בראשית ט יג) והיתה לאות ברית וגו' כד [יתער] (אתער)⁷³⁶ וא"ו לגבי ה"א כדין אתין עלאין יתערון בעלמא⁷³⁷ ובנוי דראובן⁷³⁸ זמינין דיתערון קרבין בכל עלמא וכנסת ישראל יוקים לה מעפרא וידכר לה קב"ה וישתכח קב"ה לגבה⁷³⁹ גו גלותא כחושבן וא"ו שית זמנין וי' (עשר) עשר זמנין שית שנין וכדין תיקום ויתפקד עלמא למעבד נוקמין ומאן דאיהו מאיך יתרמי

א"ל רבי יוסי שפיר קאמרת בגין מדרש הנעלם

ליה אין לקיים פי שנים ברוחו של אליהו אלא שלשתם לא מסרם הקדוש ברוך הוא ביד שליח דאמר רבי סימון בא וראה כחו של

אמר לו רבי יוסי, כל זה זמן ארוך יותר מכפי שבארוהו החברים שהוא יום אחד גלות של כנסת ישראל ולא יותר, שכתוב "נתנני שוממה כל היום דוה". אמר לו, כך למדתי מאבי בסודות האותיות של השם הקדוש ובימים של שנות העולם ובימים של בראשית, והכל הוא בסוד אחד. ואז תראה הקשת בענן בצבעים מאירים כמו אשה שמתקשטת לבעלה, שכתוב "וראיתיה לזכור ברית עולם", והרי פרשוה ויפה הוא.

"וראיתיה" בצבעים מאירים כראוי, ואז "לזכור ברית עולם". מה זה "ברית עולם", זו כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו עם ה"א ויקימה מן העפר, כמו שנאמר "ויזכור אלהים את בריתו", זו כנסת ישראל שהיא ברית, כמו שנאמר "והיתה לאות ברית" וגו'. אז יתעורר וא"ו אל ה"א, אז אותות עליונים יתעוררו בעולם, ועתידים בני ראובן לעורר מלחמות בכל העולם, וכנסת ישראל יקים אותה מן העפר ויזכור אותה הקדוש ברוך הוא, וימצא הקדוש ברוך הוא אצלה בתוך הגלות כחשבון וא"ו שש פעמים י' (עשר). עשר פעמים שש שנים, ואז תקום ויפקוד העולם לעשות נקמות, ומי שהוא נמוך יגבה.

אמר לו רבי יוסי, יפה אמרת, משום

לו, כן, לקיים פי שנים ברוחו של אליהו. אלא שלשתם לא מסרם הקדוש ברוך הוא ביד שליח, שאמר רבי סימון, בא וראה כחו

⁷³² סוד נח הוא כאן בחוטמא נייחא דרוחא, והם בסוד שש מאות ברזא דו' יסוד דרדל"א, והוא רוחא דחייין ולזה אמר לחיי נח, ואז נבקעו כל מעינות תהום רבה והם אורות דמו"ס ימא דחכמתא, ומ"ש לשון בקיעה, כי המו"ס הוא סתים בסתימו וקרומא לא אתפתח ביה (ב"ע עו ע"א).

⁷³³ עב ע"ב (הערת הזוהר).

⁷³⁴ עי' בהגר"א על ספד"צ ע"ב ע"ב בענין הקשת, וכן לעיל יח ע"א וצח ע"א.

⁷³⁵ יתייחס שם זה אל היסוד ואל המלכות מטעם שהברית רומז בב' מדות אלו דהיינו האמה בעצמה רומז ביסוד ועטרה שעליו רומז למלכות והיינו צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשניהם והמילה לשלמות שתי המדות להעביר ערלה מהאמה והעטרה לכך היה שם ברית ביסוד ובמלוכת (אור יקר).

⁷³⁶ לבא אליה אל תוך הגלות (אור יקר).

⁷³⁷ רלו ע"א (הערת הזוהר).

⁷³⁸ עי' לקמן רלה ע"ב ורלו ע"א.

⁷³⁹ כפי פשוטו קשה הדבר מאד דמשמע שאחר ששים שנה ממלחמת ראובן יהיה הגאולה וכדין יתפקד מלכא וכו' דהיינו מלחמות משיח בן יוסף (אור יקר).

בראשית

הקדוש ברוך הוא בפעם אחת מחיה מתים ומוריד שאול ויעל מזריח מאורות [ומוריד דשאים] <ומוריד גשמים> מצמיה חציר מדשן יבולים פוקד עקרות נותן פרנסה עוזר דלים סומך נופלים זוקף כפופים מהעדא מלכין ומהקם מלכין והכל בזמן אחד וברגע אחד ובבת אחת מה שאין שליח לעולם יכול לעשותו.

תניא אמר רבי יוסי כל מה [שעושה] [שעשה] הקדוש ברוך הוא אינו צריך לעשות אלא בדבור דכיון דאמר ממקום קדושתו יהא כך מיד נעשה בא וראה כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא דכתיב (תהלים לג ו) בדבר יהו"ה שמים נעשו דאמר רבי [יוחנן] (יהודה) מאי דכתיב (שמות יב יב) ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך וגו' [אי הכי] (וכי) יקרא סגיא הוא למצראי דלא דמי מאן דתפש מלכא למאן דתפש הדיוטא ועוד אין לך אומה מזוהמת בכל טומאה כמו המצרים דכתיב בהו (יהזקאל כג כ) אשר בשר חמורים בשרם וגו' שהם חשודים על משכב זכור והם [באים] מהם שעשה מה שעשה לאביו וקלל אותו ולכנען בנו

וכי לא היה להקדוש ברוך הוא מלאך⁷⁴⁰ או שליח לשגר לעשות נקמה [במצרים כמו שעשה] באשור שהיה (בן) בנו של שם דכתיב (בראשית י כב) בני שם עילם ואשור ושם היה כהן גדול ונתברך שנאמר (שם ט כו) ברוך יהו"ה אלהי שם והיה לשם הגדולה והברכה על אחיו וכתוב בם (ישעיה לז לו) ויצא מלאך יהו"ה ויכה במחנה אשור ועל ידי שליח נעשה כל שכן המצרים שהם מזוהמים יותר מכל אומה ואמר אני ולא מלאך אלא אמר רבי יהודה מכאן למדנו כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא ומעלתו שהוא גבוה על הכל אמר הקדוש ברוך הוא אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף דבר קדוש בין רשעים ארורים מטונפים אלא אני

ק"ז/ב

זהר

של הקדוש ברוך הוא, בפעם אחת מחיה מתים ומוריד שאול ויעל, מזריח מאורות ומוריד גשמים, מצמיח חציר, מדשן יבולים, פוקד עקרות, נותן פרנסה, עוזר דלים, סומך נופלים, זוקף כפופים, מעביר מלכים ומקיים מלכים, והכל בזמן אחד וברגע אחד ובבת אחת, מה שאין שליח לעולם יכול לעשותו.

שנינו, אמר רבי יוסי, כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, אינו צריך לעשות אלא בדבור, שכיון שאמר ממקום קדושתו יהא כך, מיד נעשה. בא וראה כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא, שכתוב "בדבר ה' שמים נעשו". שאמר רבי יוחנן (יהודה), מה זה שכתוב "ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך וגו'". אם כך כבוד גדול הוא למצרים, שלא דומה מי שתופס מלך למי שתופס הדיוט. ועוד, אין לך אומה מזוהמת בכל טומאה כמו המצרים, שכתוב בהם "אשר בשר חמורים בשרם" וגו', שהם חשודים על משכב זכור, והם באים מחם שעשה מה שעשה לאביו, וקלל אותו ולכנען בנו.

וכי לא היה לקב"ה מלאך או שליח לשגר לעשות נקמה במצרים כמו שעשה באשור שהיה בנו של שם, שכתוב "ובני שם עילם ואשור". ושם היה כהן גדול ונתברך, שנאמר "ברוך ה' אלהי שם", והיה לשם הגדולה והברכה על אחיו, וכתוב בם "ויצא מלאך ה' ויכה במחנה אשור", ועל ידי שליח נעשה. כל שכן המצרים שהם מזוהמים יותר מכל אומה, ואמר אני ולא מלאך. אלא אמר רבי יהודה, מכאן למדנו כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא ומעלתו שהוא גבוה מעל הכל. אמר הקדוש ברוך הוא, אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת, ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף, דבר קדוש בין רשעים ארורים מטונפים, אלא אני

⁷⁴⁰ עי' ח"ב ז ע"א (לש"ו).

בראשית

דאיהו גו רזא דאתוון ולית לן לאתערא חושבן וקיצין אחרנין⁷⁴¹ דהא בספרא דרב ייבא סבא⁷⁴² אשכחן חושבן דא דכתיב (ויקרא כו לד) אז תרצה הארץ⁵⁰⁷⁴³ והוא רזא דוא"ו דכתיב (שם מב) וזכרתי את בריתי יעקוב ודא הוא וא"ו כלא כחדא ועל דא אזכור ולבתר והארץ אזכור דא כנסת ישראל תרצה תתרעי ארעא⁷⁴⁴ לגבי קב"ה אבל יומא חד דאמרו חברייא ודאי כלא הוא גניז קמי קב"ה וכלא אשתכח ברזא דאתוון דשמא קדישא דהא גלותא באינון אתוון גלי לון רבי ייסא הכא והשתא באינון אתוון אתגליין [וגלי לון]

א"ל תא חזי דאפילו כד אתפקדא שרה מהאי דרגא לא פקיד לה אלא ברזא דוא"ו דכתיב (בראשית כא א) ויהו"ה⁷⁴⁵ פקד את שרה וגו' בגין דכלא ברזא דוא"ו איהו ובהא⁵¹ כליל כלא⁷⁴⁶ וביה אתגליא כלא⁷⁴⁷ בגין דכל מלה דאיהי סתימא איהי גלי כל סתים⁷⁴⁸ ולא אתי מאן דאיהו באתגליא ויגלי מה דאיהו סתים

א"ר יוסי כמה אית לן לאתמשכא גו גלותא עד ההוא זמנא וכלא תלי ליה קב"ה כד יתובון בתיובתא אי יזכו ואי לא יזכו כמה דאתמר

שהוא בתוך סוד האותיות, ואין לנו לעורך חשבון וקצים אחרים, שהרי בספרו של רב ייבא הזקן מצאנו חשבון זה, שכתוב "אז תרצה הארץ", והוא הסוד של וא"ו, שכתוב "וזכרתי את בריתי יעקוב", וזהו וא"ו, הכל כאחד. ועל זה "אזכור". ואחר כך "והארץ אזכור" זו כנסת ישראל. "תרצה", תתרצה הארץ אל הקדוש ברוך הוא.

אבל יום אחד שאמרו החברים, ודאי הכל גנוז לפני הקדוש ברוך הוא, והכל נמצא בסוד האותיות של השם הקדוש, שהרי הגלות באותן האותיות רבי ייסא גילה אותן כאן, ועכשיו באותן האותיות התגלו וגלה אותן.

אמר לו, בא וראה שאפילו כשנפקדה שרה מדרגה הזו, לא פקד אותה אלא בסוד של וא"ו, שכתוב "וה' פקד את שרה" וגו'. משום שהכל הוא בסוד של וא"ו, ובזה כלול הכל ובו מתגלה הכל, משום שכל דבר נסתם הוא מגלה כל נסתם, ולא בא מי שהוא בגלוי ויגלה מה שהוא נסתם.

אמר רבי יוסי, כמה יש לנו להמשך בתוך הגלות עד אותו הזמן, והקב"ה תלה הכל כשישובו בתשובה, אם יזכו ואם לא

⁷⁴¹ אין לנו לרדוף אחרי חשבון קצין אחרים ולא לחוש להם כי זה צודק מפני שהוא תלוי בשם הו"ה וכן פי' רב ייסא סבא ופירש בפסוק אז תרצה הארץ דהיינו ראשונה אלף שנה, דהיא שכיבת לעפרא שאז היא מרצה ומכפרת עונות בגוים. ושבתותיה הם עשר כלולות מעשה ועשר מעשר שעולים אלף ואחר כך בהיותה בתוך גלותה וזכרתי את בריתי יעקב דהיינו הת"ת ובו כלול ו"ק דהיינו שתי שנין דקאמר לעיל שהם ו"ק כלולות מעשר כדפי' לעיל וזה שאמר ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם דהיינו כולא כחדא כלומר כלול הכל בתוך הת"ת והארץ אזכור כי הזכירה בת"ת לרמוז כללות ואח"כ יוקים לה קב"ה מעפר וזהו והארץ אזכור יחוד המלכות וקמה מתוך העפר כדפי' וז"ש ולבתר והארץ אזכור דא כנ"י (אור יקר).

⁷⁴² עי' הקדמה לעמק המלך: וגם רבי עקיבא תלמידו היה מחבר ספרים, וגם "אותיות דרבי עקיבא" הוא ספר ארוך מאוד, ואין לנו אלא מעט מזעיר. וגם חבר ספר הבדלה דרבי עקיבא הנזכר בזוהר, וספר הקנה וספרא דרב ייסא סבא, וספרא דרב ייבא סבא.

⁷⁴³ הוא שנאמר, "כל היום דוה" שהוא יגון ואנחה של הגלות, בסוד יומו של הקב"ה אלף שנה, והם נקראים "אלף יומי דחול". ודוק אומרו כל היום, אף על פי שהיה החרבן קע"ב שנה קודם התחלת אלף החמשי, מכל מקום האלף החמשי היתה ביותר דוה, ועד אלף של"ה [בנוסף] נגזר הגלות מפי הקב"ה, עד "תרצה הארץ את שבתותיה". סוד השמיטות המוציאות נשמות חדשות (עמק המלך ש"ה פנ"ה).

⁷⁴⁴ מלשון הכתוב תרצה נראה דבה תליא מלתא עד שהיא תרצה לזה אמר שאינו כן, אלא תתרעי ארעא לגבי קב"ה ואמנם ימשיך ענין זה יומא חד דאמרו חברייא דהיינו אלף שנה כדלעיל (אור יקר).

⁷⁴⁵ דהיינו הוא ובית דינו (אור יקר). מש"כ רז"ל כל מקום שנאמר וה' הוא ובית דינו, פי' הענין כי הו' של וה' הוא רמז לבינה והיינו הוא בסוד הלוי הוא והו"ה גופא הוא ז' ו"ן ב"ד, וז"ש צדק ומשפט מכון כסאך כי הכסא בבריאה ואימא מקננא תמן וצדק היינו נוק' ומשפט ז"א מכון כסאך היינו בינה (זהר הרקיע).

⁷⁴⁶ שכל שם בן ד' בו (אור יקר).

⁷⁴⁷ כלומר מכחו מתגלה הכל במלכות (אור יקר).

⁷⁴⁸ אין לך דבר מתגלה בעולם אפילו פקידה שהיא במלכות שלא יהי מלמעלה, ועי' ת"ת מתגלה (אור

יקר).

בראשית

בהאי קרא דכתיב (ישעיה ס כב) אני יהו"ה בעתה אחישנה וכו' אחישנה לא וכו' בעתה⁷⁴⁹

אזלו עד דהוו אזלי א"ר יוסי אדכרנא השתא דהא באתר דא יתיבנא יומא חד עם אבא ואמר לי ברי זמין אתה כד מטון יומך לשיתין שנין לאשכחא בהאי אתר סימא⁷⁵⁰ דחכמתא עלאה והא זכינא לאינן יומין ולא אשכחנא ולא ידענא אי הני מלין דקאמרן או ההיא חכמתא דאיהו אמר ואמר לי כד ימטון קולפין דנורא⁷⁵¹ גו מהירי ירך אתאביד מינך אמינא ליה אבא במה ידעת א"ל בהני תרין צפורין דאעברו על רישך ידענא

אדהכי אתפרש רבי יוסי ועאל גו מערתא מדרש הנעלם

עושה מה שאין יכול לעשות מלאך ולא שרף ולא שליח שאני אומר ממקום קדושתו יהא כך ומיד נעשה מה שאין המלאך יכול לעשותו אבל הקדוש ברוך הוא ממקום קדושתו אומר יהא כך ומיד נעשה מה שהוא רוצה לעשות ולפיכך לא נעשית נקמה זו ע"י מלאך ושליח (ו) בשביל קלון המצרים ולהראות גדולתו של מקום שלא רצה שיכנסו ביניהם דבר קדוש ועל הדרך הזה נאמר אני ולא מלאך אני יכול לעשותו ולא מלאך⁷⁵²

כיוצא בו אמר רבי יהודה מאי דכתיב (יונה ב י) ויאמר יהו"ה לדג⁷⁵³ וכמה צדיקים וחסידים מישראל שלא דבר עמהם הקדוש ברוך הוא

יזכו, כמו שנאמר בפסוק הזה שכתוב "אני ה' בעתה אחישנה". זכו "אחישנה", לא זכו "בעתה".

הלכו. ובעודם הולכים אמר רבי יוסי, נזכרתי עכשיו שבמקום הזה ישבתי יום אחד עם אבי, ואמר לי, בני, עתיד אתה כשתגיע ימך לששים שנים למצא במקום הזה אוצר של חכמה עליונה, והרי זכיתי לאותם הימים ולא מצאתי, ואינו יודע אם הדברים הללו שאמרנו או אותה החכמה שהוא אמר. ואמר לי, כשיגיעו השלהבות של האש לתוך האוירי ידך, יאבד ממך. אמרתי לו, אבא, במה ידעת. אמר לי, באותן שתי צפורים שעברו על ראשך ידעתי.

בין כך נפרד רבי יוסי ונכנס לתוך מערה

עושה מה שאין מלאך ולא שרף ולא שליח יכולים לעשות, שאני אומר ממקום קדושתו יהא כך, ומיד נעשה, מה שאין המלאך יכול לעשותו. אבל הקדוש ברוך הוא ממקום קדושתו אומר יהא כך, ומיד נעשה מה שהוא רוצה לעשות. ולפיכך לא נעשית נקמה זו על ידי מלאך ושליח, בשביל קלון המצרים, ולהראות גדולתו של מקום שלא רצה שיכנסו ביניהם דבר קדוש. ועל הדרך הזה נאמר אני ולא מלאך, אני יכול לעשותו, ולא מלאך.

כיוצא בו אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב "ויאמר ה' לדג", וכמה צדיקים וחסידים מישראל שלא דיבר עמהם

⁷⁴⁹ עיי' תז"ח לז ע"א: ואם לא זכו בעתה בעת ה', ועיי' בהגר"א: בעת ה' - כמ"ש אם זכו יצא מס' דדכורא, ואז אחישנה. ואם לאו מסט' דנוקבא, בעתה. ועיי' שעה"פ (ישעיה): הנה אין בן דוד בא, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, כמש"ל בפסוק ובא לציון גואל. גם נודע, כי אם ישראל ישובו בתשובה, יבא מיד הגואל, כמש"ה, היום אם בקולו תשמעו (תהלים צ"ד, ו') ואם אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות, איך יתקיים זה וזה. לזה אמר הכתוב, הקטון יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, ויולידו נשמות לאין מספר, ויכלו לצאת כל הנשמות, כיון ששבו בתשובה, כנזכר בפסוק שלפניו, שהוא, ועמד כלם צדיקים, והרי נתקיימו שתיהם וכו'. ונמצא כי הגאולה באה בעתה, לפי שכבר יצאו כל הנשמות. והוא אחישנה, כי על ידי התשובה, אקדים זמן הגאולה, ואעשה נס גדול כזה, שהקטן יהיה לאלף, והרי הוא בעתה ואחישנה.

⁷⁵⁰ כשיגיעו ימך לששים שנה אזי תמצא סימא וכו' אוצר מחכמה עליונה בסוד האצילות (ד"א).
⁷⁵¹ כשיגיע שלהבת אש בין אורות ידך דהיינו בין אוירי אצבעותיך אזי יהיה הספר ההוא נאבד מידך לגמרי (ד"א). ופירוש קולפין מקל ר"ל כוחות האש סודות שבספר מתוך פסת כף ידך יאבדו ממך. הרשב"ב (נ"א). עיי' ז"ח מג ע"א.

⁷⁵² עיקר אחיזתם [של הקלי] כשהטיל הנחש בחוה הזוהמא ע"י היסוד שלו, לכן במצרים שהיא ערות הארץ, שם נתערבו הרבה מהניצוצות, ולפיכך ישראל ג"כ נשתעבדו שם, וגם השכינה גלתה עמהם, כדי להעלות אותם הניצוצות אשר שם. ולכן היה צריך הוא ית"ש לירד למצרים בכבודו ובעצמו בתוך גלולי מצרים, להוציא ניצוצות הקדושה. כי יש קליפה קשה, שאפילו המלאך יהיה שם אפשר שתאחז בו הקליפה, ולכן הוצרך שיהיה אני ולא מלאך וכו' (ספר הליקוטין תהלים פד, וכן עיי"ש בלקוטי תורה).
⁷⁵³ עיי' ח"ב קצח ע"ב.

בראשית

ובא לדבר עם הדג דבר שאינו מכיר ויודע אלא אמר רבי יהודה כיון שעלתה תפלתו של יונה לפני הקדוש ברוך הוא ממקום קדושתו אמר בשביל שיקיא את יונה אל היבשה למ"ד לדג כמו בשביל כלומר ויאמר יהו"ה בשביל הדג שיקיא את יונה אל היבשה ממקום קדושתו אמר הקדוש ברוך הוא יהא כך ומיד נעשה מה שאין שליה יכול לעשותו.⁷⁵⁴

תניא אמר רבי שמעון מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא היא ובעוד שהיא יושבת על המשבר הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד אם ראוי הוא לצאת לעולם (יוצא ו)פותח דלתות בטנה ויוצא ואם לאו סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אם כן, לא יצא רשע לעולם. אלא כך שנינו, על שלש עברות נשים מתות וכו', (אמר רבי שמעון והרי) ואמר רבי יצחק, למה אשה מפלת פרי בטנה. אלא אמר רבי יצחק, הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם, ומקדים להמיתו במעי אמו, שנאמר "הנפלים היו בארץ בימים ההם". כתוב "הנפלים" בלא יו"ד ראשונה, ולמה, בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בזנות וירבו

הקדוש ברוך הוא, ובא לדבר עם הדג דבר שאינו מכיר ויודע. אלא אמר רבי יהודה, כיון שעלתה תפלתו של יונה לפני הקדוש ברוך הוא, ממקום קדושתו אמר בשביל שיקיא את יונה אל היבשה. [אות] למ"ד לדג כמו בשביל, כלומר, ויאמר ה' בשביל הדג שיקיא את יונה אל היבשה. ממקום קדושתו אמר הקדוש ברוך הוא יהא כך, ומיד נעשה, מה שאין שליח יכול לעשותו.

שנינו, אמר רבי שמעון, מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא היא, ובעוד שהיא יושבת על המשבר, הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד, אם ראוי הוא לצאת לעולם, (יוצא ו)פותח דלתות בטנה ויוצא, ואם לאו, סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אם כן, לא יצא רשע לעולם. אלא כך שנינו, על שלש עברות נשים מתות וכו', (אמר רבי שמעון והרי) ואמר רבי יצחק, למה אשה מפלת פרי בטנה. אלא אמר רבי יצחק, הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם, ומקדים להמיתו במעי אמו, שנאמר "הנפלים היו בארץ בימים ההם". כתוב "הנפלים" בלא יו"ד ראשונה, ולמה, בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בזנות וירבו

ק"ח/א

זהר

חדא ואשכח ספרא חד דהוה נעיין גו נוקבא דטנרא בסייפי מערתא⁷⁵⁵ נפק ביה כיון דפתח ליה חמא שבעין ותרין גליפין דאתון⁷⁵⁶ דאתמסרו לאדם הראשון ובהו הוה ידע כל חכמתא דעלאין קדישין⁷⁵⁷ וכל אינון דבתר

אחת, ומצא ספר אחד שהיה נעוץ בתוך נקב של הסלע בקצה המערה. יצא איתו. כיון שפתח אותו, ראה שבעים ושתיים חקוקי אותיות שנמסרו לאדם הראשון, ובהם היה יודע כל החכמה של עליונים

⁷⁵⁴ ויאמר ה' לדג ויקיא את יונה אל היבשה. שהוציאו משם לת"ת, שהוא יבשה, בסוד ו"ק שלו וו"ק שלה, כמנין יב"ש (ספר הליוקטים יונה א).

⁷⁵⁵ ומצא ספר אחד שהיה נעוץ בתוך נקבי המערה בסוף המערה (ד"א). היה הולך הקבלה מפה לאוזן השומע, אל יחידי סגולה שבכל דור ודור, והמה חברו ספרים כגון, רבי ישמעאל כהן גדול שחבר ספר פרקי היכלות, וכו' וגם אחר החורבן לא נמנע רוח אלהים חיים להיות מרחפת על הראויים אליו, כנראה בדורו של רשב"י ע"ה וחביריו, וכו' והוא עשה ספר הזוהר, וכו' וגם ספרים אחרים נעשו באותו זמן, שנגנזו במערות, ולפעמים נתגלו לבני אדם הולכי מדברות, וכשרצו לעיין בהם פרחו מידם, וכו'. אבל כלל העולה מן הספרים, שחשו לכבוד 'מלכו של עולם', והסתירו החכמה במלות זרים ושונים, ולשון מועט מחזיק את המרובה, עד שכמעט כמה קונטרסים צריך פירוש על ענין אחד (הקדמה לעמק המלך).

⁷⁵⁶ שם ע"ב בצירופיו (אור יקר).

⁷⁵⁷ חכמת השכלים הנפרדים הנבדלים שבתוך ההיכלות (אור יקר). הקליפות אשר מקום אחיזתם הוא אחורי הרחיים אשר הם מתגלגלים אחורי הפרוכ' שהיא המחיצה מסך מבדיל וע' פ' בא לו ע"ב (ד"א).

בראשית

ריחיא⁷⁵⁸ דמתגלגלן⁷⁵⁹ בתר פרוכתא⁷⁶⁰ גו
טהירין עלאין⁷⁶¹ וכל אינון מלין דזמינין למיתי
לעלמא עד <יומא> דיקום⁷⁶² עננא דבסטר
מערב⁷⁶³ ויהשיך עלמא

קרא לרבי יהודה ושרו למלעי בההוא ספרא
לא ספיקו למלעי תרי או תלתא סטרין דאינון
אתוון עד דהוו מסתכלין בההיא חכמה עלאה
כיון דמטו למלעי בסתירו דספרא ומשתעו דא
עם דא נפק שביבא דאשא⁷⁶⁴ ועלעולא דרוחא⁷⁶⁵
ובטש בידיהון ואתאביד מנייהו⁷⁶⁶

בכה רבי יוסי ואמר דילמא ה"ו חובה איהו
גבן או דלאו אנן זכאין למנדע ליה כד אתו לגבי
דרבי שמעון אשתעו ליה עובדא דא אמר לון
דילמא בקין משיחא דאינון אתוון הויתון
משתדלי אמרו ליה דא לא ידעינן דהא כלא
אתנשי מינן אמר לון רבי שמעון לית רעותא
דקב"ה בדא דיתגלי כל כך לעלמא

וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבי
דעלמא⁷⁶⁷ זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא
ולמנדע ביה קצין וחושבנין ובההוא זמנא
אתגליא לכלא הה"ד (צפניה ג ט) כי אז אהפוך

קדושים, וכל אותם שאחר הריחיים
שמתגלגלים אחר הפרוכת תוך אורות
עליונים, וכל אותם דברים שעתידים לבא
לעולם עד היום שיקום ענן בצד מערב
ויחשיך את העולם.

קרא לרבי יהודה והתחילו ללמוד באותו
ספר. לא הספיקו ללמוד שנים או שלשה
עמודים של אותן האותיות עד שהיו
מסתכלים באותה חכמה עליונה. כיון
שהגיעו ללמוד בסתרי הספר ודברו זה עם
זה, יצא שביב של אש ונשיבה חזקה של
רוח והכה בידיהם ואבד מהם.

בכה רבי יוסי ואמר, אולי חס וחלילה
חטא הוא אצלנו, או שאין אנו זכאים
לדעת אותו. כשבאו אל רבי שמעון, ספרו
לו המעשה הזה. אמר להם, אולי בקץ
המשיח של אותם אותיות הייתם עסוקים.
אמרו לו, את זה לא ידענו, שהרי הכל
נשכח מעמנו. אמר להם רבי שמעון, אין
רצון הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה כל כך
לעולם.

וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפילו
תינוקות של העולם עתידים למצא
נסתרות של חכמה ולדעת בו קצים
וחשבונות. ובאותו זמן יתגלה לכל זהו

⁷⁵⁸ הריחיים הם ההיכלות העליונים שהם היכל נוגה והיכל עצם השמים שהם שחקים נגד נצח הוד וחוכ
להיכלות אלו משתלשלים כמה מדרגות קדושות וז"ש דמתגלגלון (אור יקר). פי' הם הקלי' שהם אחר
מחנות שכינה שהם ארגמ"ן שנקראים ריחיים כמ"ש הרב בפסוק אשר אחר הריחיים (מ"מ).

⁷⁵⁹ משתלשלין ויורדים עד חוצה לקדושים וזה שאמר בתר פרוכתא (אור יקר).
⁷⁶⁰ פי' והם אחר המסך שבין אצילות לבריאה (מ"מ).

⁷⁶¹ הקלי' הם בין אור מקוף דמלכות ובין אור פנימי דמלכות אחוריהם לאור המקיף ופניהם לאור
הפנימי ומפני חשש שלא יינקו מאור פנימי שהוא קטן מאור המקיף שם המאציל ב"ה המסך מחצוניות נה"י
דאימא על ז'ין כדי שלא יינקו. נמצא שהם בין אור המקיף ובין אור הפנימי, וז"ש גו טהירין עילאין
שהאורות של מעלה נקראים טהירין עילאין, והם בתוכם בו מקיף לפנימי (מ"מ). תוך האורות העליונות
הכל היה מבואר שם (ד"א).

⁷⁶² נראה משל לאיזהו מלחמה מצד מלכי מערב (אור יקר). אפשר המ' שלא יצא מכותל מערבי (נ"א).
⁷⁶³ היינו דאתגזרת אבן די לא בידין ומחת לצלמא ביטול הקליפות והשבתתם וכאומר כי הנה החשך
וגו' ז"ח (נ"א).

⁷⁶⁴ עי' לעיל מג ע"ב, וח"ב רנב ע"ב: תחות האי חיותא ד' שרפים מלהטן כלהו כחזור ושושן ושביבי
דאשא סלקין ע"ב גלגלין לכל חד. ##*

⁷⁶⁵ עי' אד"ר קמב ע"ב, שהם ג' בחי' שד שנבראו בין השמשות, ועי' בהגר"א בספד"צ כז ע"ב: אמר כאן
תלת דרגין דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין, והן תלת דרגין דנפקין מחוטמא תלת שלהובין תננא ואשא
וגחלי דנורא, וכו', והן אף וחימה ומשחית.

⁷⁶⁶ כיון שהגיעו לעסוק בסודות הספר ההוא והיו מספרים זה עם זה אז יצא שלהבת אש וסופה וסער
והכה בידיהם ועי' זה נאבד הספר מידיהם (ד"א).

⁷⁶⁷ נערים קטנים שבעולם ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה כי אז תתמלא הארץ דעה
(ד"א). פירוש למנדע קצין דגאולה וחושבנין של ימי הגלות שיתגלה אפילו לנערים. הרשב"ב (נ"א).

בראשית

אל עמים וגו' מהו אז⁷⁶⁸ בזמנא דתיקום כנסת ישראל מעפרא ויוקים לה קב"ה כדין אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהו"ה ולעבדו שכם אחד

תא הוי אע"ג דאברהם כתיב ביה (בראשית יב ט) ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה וכל מטלנוי הוו לדרומא⁷⁶⁹ ואתקשר ביה לא סליק לדוכתיה כדקא יאות עד דאתיליד יצחק⁷⁷⁰ כיון דאתיליד יצחק אסתלק לאתריה ואיהו אשתתף בהדיה ואתקשרו

מדרש הנעלם

ממזרים בעולם

המה הגבורים אשר מעולם שאין גבור ופריץ <ועריץ> כמו הממזר אנשי השם שהכל יכירו לקרותו השם הידוע ממזר דכיון שרואים מעשיו שהוא פריץ ועריץ וגבור, הכל יקראוהו אותו שם ומאמר רבי שמעון הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד אין לך רשע בעולם מאותם הרשעים היוצאים לעולם שאין הקדוש ברוך הוא מעיין בו ורואה אם אותו הגוף יניח בן צדיק וכשר או שיציל לאדם מישראל ממיתה משונה או שיעשה טובה אחת, ובשביל כך הקדוש ברוך הוא מוציא לעולם

ביומוי דרבי יוסי הווי אינון פריצי דהוו משדדי בטורייא עם פריצי אומות העולם וכד משכחי בר נש ותפשי ליה לקטליה הווי אמרין [ליה] מה שמך אי הוה יודאי הווי אזלין עמיה ומפקין ליה מן טורייא ואי הוה בר נש אחרינא קטלי ליה [והא] [והוה] אמר רבי יוסי אתחזון אינון בכל האי למיעל לעלמא דאתי

תנו רבנן ג' דברים הללו אינון באין לעולם אלא בקולות קול חיה דכתיב (בראשית ג טז) בעצב תלדי בנים וכתיב (שם ל כב) וישמע אליה אלהים" קול גשמים דכתיב (תהלים כט ג) קול יהו"ה על המים וכתיב (מ"א יח מא) כי קול המון הגשם קול תחיית המתים דכתיב (ישעיה מ

שכתוב "כי אז אהפוך אל עמים" וגו'. מה זה "אז", בזמן שתקום כנסת ישראל מן העפר והקב"ה יקים אותה, אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד.

בא וראה, אף על גב שכתוב באברהם "ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה", וכל מסעותיו היו לדרום ונקשר בו, לא עלה למקומו כראוי עד שנולד יצחק. כיון שנולד יצחק, התעלה למקומו והשתתף עמו ונקשרו

ממזרים בעולם.

"המה הגבורים אשר מעולם", שאין גבור ופריץ ועריץ כמו הממזר. "אנשי השם", שהכל יכירו לקרותו השם הידוע ממזר, שכיון שרואים מעשיו שהוא פריץ ועריץ וגבור, הכל יקראוהו אותו שם. ומה שאמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד, אין לך רשע בעולם מאותם הרשעים היוצאים לעולם, שאין הקדוש ברוך הוא מעיין בו ורואה אם אותו הגוף יניח בן צדיק וכשר, או שיציל לאדם מישראל ממיתה משונה, או שיעשה טובה אחת, ובשביל כך הקדוש ברוך הוא מוציא לעולם.

בימי רבי יוסי היו אותם פריצים שהיו שודדים בהרים עם פריצי אומות העולם, וכשמוצאים בן אדם ותופסים אותו להורגו, היו אומרים לו, מה שמך, אם היה יהודי, היו הולכים עמו ומוציאים אותו מן ההרים, ואם היה איש אחר, הורגים אותו. (והרי) והיה אומר רבי יוסי, ראויים אלו בכל זה להיכנס לעולם הבא.

שנו רבותינו, שלשה דברים הללו אינם באים לעולם אלא בקולות, קול חיה, שכתוב "בעצב תלדי בנים", וכתוב "וישמע אליה אלהים". קול גשמים, שכתוב "קול ה' על המים", וכתוב "כי קול המון הגשם". קול תחיית המתים, שכתוב "קול קורא במדבר". למה צריך כאן קול במדבר. אלא

⁷⁶⁸ היינו יחוד יאהדונה"י כמנין א"ז אותיות. ז"ח (נ"א).

⁷⁶⁹ להתקשר עם מדתו שהיא החסד (אור יקר).

⁷⁷⁰ מפני ששלמות החסד בהיות הגבורה נכללת עמה מים באש ואש במים דהיינו ואיהו אשתתף בהדיה דקאמר לקמיה ועל ידי שהוא עצמו קרא שמו נכלל בו ונכללה הגבורה מחסד והיינו יצחק שהוא לשון שמחה שהוא תיקון הגבורה בסוד הרנה אל הנלווים וכן החסד נמשכת משם (אור יקר).

בראשית

ג) קול קורא במדבר מאי בעי הכא קלא במדברא אלא אמר רבי זריקא אלין אינון קלייא לאתערא מתי מדבר ומכאן [ד]הוא הדין לכל העולם אמר רבי יוחנן הא תנן כשנכנס אדם לקבר נכנס בקולות כשיקומו בתחיית המתים אינו דין שיקומו בקולי קולות אמר רבי יעקב עתידה בת קול להיות מתפוצצת בבתי קברות ואומרת הקיצו ורננו שוכני עפר ועתידים להיות בטל של אור גדול של מעלה דכתיב (ישעיה כו

יט) כי טל אורות טליך וארץ רפאים תפיל אמן

כן יהי רצון

ק"ח/ב

זהר

דא בדא בגין כך איהו קרי ליה יצחק ולא אהרא בגין לשתפא מיא באשא דכתיב (בראשית כא ג) ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק מאן הנולד לו אש ממים

ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק (בראשית כא ט) אמר רבי חייא מיומא דאתיליד יצחק והוה ישמעאל בביתא דאברהם לא אסתלק ישמעאל בשמא באתר דדהבא שריא <סוספיתא> (ספיסתא⁷⁷¹) לא אדכר קמיה⁷⁷² ובגין כך את בן הגר המצרית גבר דלא יתחזי לאדכרא⁷⁷³ קמיה דיצחק

אמר רבי יצחק ותרא שרה בעינא דקלנא חמאת ליה שרה דלא חמאת ליה בעינא דאיהו ברא דאברהם אלא דאיהו ברא דהגר המצרית ובגין כך ותרא שרה דשרה חמאת ליה בעינא דא ולא אברהם⁷⁷⁴ דאילו באברהם לא כתיב (בראשית כא ט) את בן הגר אלא את בנו תא חזי לבתר מה כתיב (שם יא) וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו ולא כתיב על

אמר רבי זריקא, אלו אותם קולות לעורר מתי מדבר, ומכאן שהוא הדין לכל העולם. אמר רבי יוחנן, הרי שנינו, כשנכנס אדם לקבר, נכנס בקולות. כשיקומו בתחיית המתים אינו דין שיקומו בקולי קולות. אמר רבי יעקב, עתידה בת קול להיות מתפוצצת בבתי קברות ואומרת "הקיצו ורננו שוכני עפר". ועתידים לחיות בטל של אור גדול של מעלה, שכתוב "כי טל אורות טלך וארץ רפאים תפיל". אמן כן יהי רצון.

זה עם זה. לכן הוא קרא לו יצחק ולא אחר, כדי לשתף מים עם אש, שכתוב "ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק", מי שנולד לו, אש ממים.

"ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק". אמר רבי חייא, מיום שנולד יצחק והיה ישמעאל בבית אברהם, לא התעלה ישמעאל בשם. במקום שזהב שורה, לא נזכר פסולת לפניו, ולכן "את בן הגר המצרית", איש שלא ראוי להזכיר לפני יצחק.

אמר רבי יצחק, "ותרא שרה" בעין של קלון ראתה אותו שרה, שלא ראתה אותו בעין שהוא בן אברהם, אלא שהוא בן הגר המצרית, ולכן "ותרא שרה", שראתה שרה אותו בעין זו ולא אברהם, שאילו באברהם לא כתוב את בן הגר, אלא את בנו. בא וראה אחר כך מה כתוב, "וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו", ולא כתוב על אודות בן הגר המצרית, לכן "ותרא

⁷⁷¹ סיגים (אור יקר ש"ג סי' טו).

⁷⁷² במקום שיש זהב לרוב אזי סיגי הזהב לא נחשב שם לכלום אף כאן במקום יצחק שהוא רמז גוון הזהב סוד הדין שבא מצפון כמ"ש מצפון זהב יאתה אזי סוספיתא שהוא סיגי הזהב מותרות הדין שאחז בו ישמעאל לא נחשב נגדו כלום והוא מבואר (ד"א).

⁷⁷³ בשמו ישמעאל (אור יקר).

⁷⁷⁴ אדה"ר כשחטא כדי ליתקן, נתגלגל בג' האבות, וחווה בג' האמהות. ואמנם אברהם תיקן עון הע"ז, כשהושלך לאור כשדים, כדכתיב (דברים י"ב ג') ואשיריהם תשרפון באש. ולא עליו, אלא על ניצוץ ישמעאל שהיה בו כלול אז עדיין, בסוד הצדיק הנתפס בעון הדור. ולזה כשיצא ישמעאל מן גוף אברהם חזר לסורו, כדכתיב (בראשית כ"א ט') ותרא שרה את בן הגר המצרית מצחק, זו ע"ז, כדרז"ל (ספר הליקוטים תולדות כח).

בראשית

אודות בן הגר המצרית בנין כך ותרם שרה את
בן הגר המצרית ולא חמאת דאיהו בריה
דאברהם

רבי שמעון אמר⁷⁷⁵ האי קרא תושבתא
דשרה איהו בנין דחמאת ליה דקא מצחק לכו"ם
אמרה ודאי לאו ברא דא ברא דאברהם למעבד
עובדוי דאברהם אלא ברא דהגר המצרית איהו
אהדר לחולקא דאמיה בנין כך (שם י) ותאמר
לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא
יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק וכי ס"ד
דקני לה שרה או לברה אי הכי לא אודי קב"ה
עמה דכתיב (שם יב) כל אשר תאמר אליך שרה
שמע בקולה אלא בנין דחמאת ליה בכו"ם
ואמיה אולפא ליה נמוסי דכו"ם בנין כך אמרת
שרה כי לא יירש בן האמה הזאת אנא ידענא
דלא ירית [לעלמין חולקא דמהימנותא ולא יהא
ליה <עם ברי> חולקא לא בעלמא דין ולא
בעלמא] (לעלמא דין⁷⁷⁶ ולא לעלמא דאתי⁷⁷⁷)
ובנין כך אודי עמה קב"ה

וקב"ה בעא לאפרשא בלחודוי זרעא קדישא
כדקא יאות⁷⁷⁸ דבנין כך ברא עלמא דהא
ישראל⁷⁷⁹ סליק ברעותא דקב"ה עד לא יברי
עלמא ובנין כך נפק אברהם לעלמא ועלמא
מתקיים בניניה ואברהם ויצחק⁵²⁷⁸⁰ קיימו ולא
אתיישבו בדוכתייהו עד דנפק יעקב לעלמא כיון
דנפק יעקב לעלמא אתקיימו אברהם ויצחק
ואתקיים כל עלמא ומתמן נפק עמא קדישא
לעלמא ואתקיים כלא כגוונא קדישא כדקא

שרה את בן הגר המצרית", ולא ראתה
שהוא בן אברהם.

רבי שמעון אמר, הפסוק הזה תשבחת
לשרה הוא, משום שראתה אותו מצחק
לעבודת כוכבים ומזלות, אמרה ודאי שבן
זה אינו בנו של אברהם לעשות את מעשי
אברהם, אלא בן הגר המצרית הוא, חזר
לחלק של אמו. לכן "ותאמר לאברהם גרש
האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן
האמה הזאת עם בני עם יצחק". וכי עלה
על דעתך שקנאה לה שרה או לבן שלה,
אם כך, לא היה מודה הקדוש ברוך הוא
עמה, שכתוב "כל אשר תאמר אליך שרה
שמע בקולה". אלא משום שראתה אותו
עם עבודת כוכבים ומזלות ואמו מלמדת
אותו מנהגי עבודה זרה, לכן אמרה שרה
"כי לא יירש בן האמה הזאת", אני יודעת
שלא יירש לעולמים את חלק האמונה, ולא
יהיה לו עם בני חלק לא בעולם הזה ולא
בעולם הבא. ולכן הודה עמה הקדוש ברוך
הוא.

והקדוש ברוך הוא רצה להפריד לבדו
את הזרע הקדוש כראוי, שלכן ברא את
העולם, שהרי ישראל עלה ברצון הקדוש
ברוך הוא עד שלא נברא העולם, ולכן יצא
אברהם לעולם והעולם היה מתקיים
בגללו, ואברהם ויצחק עמדו ולא התיישבו
במקומם עד שיצא יעקב לעולם. כיון שיצא
יעקב לעולם, התקיימו אברהם ויצחק
ועמד כל העולם, ומשם יצא העם הקדוש
לעולם והתקיים הכל כדוגמת קדוש כראוי.

⁷⁷⁵ ר"ש פליג ארבי חייא ורבי אלעזר, ששניהם פרשו שמחמת שנאה אמרה שרה מה שאמרה ור"ש אמר
שלא אמרה כן אלא מחמת עבודה זרה שהיה עובד כדמסיק ולכך אמר תושבתא דשרה ולא לגנות כמו
שדרשו ר' חייא ורבי אלעזר (אור יקר).

⁷⁷⁶ בירושת הארץ והתורה והמצוות (אור יקר).

⁷⁷⁷ חלק בשכרם (אור יקר).

⁷⁷⁸ הקב"ה כוון להיות ישראל חלקו נבדלים משאר האומות, כדכתיב ואבדיל אתכם מכל העמים להיות
לי. ואף אם ימצא חסיד בין שאר האומות ויש לו שכר טוב בעמלו, עכ"ז אין ראוי שיתערב לא הוא ולא
זרעו בישראל, שהם הנשמות הקדושות הנאצלות ונבראות ונוצרות ונעשות בקדושה. ולהיות כל מגמת
הקב"ה בזה כדי להשרות שכינתו עליהם לזה הפריד לוט מאברהם שהם ב' אומות עמון ומואב והפריד
ישמעאל מיצחק שהם י"ב אומות, ושם למד אברהם והפריד שאר בני קטורה (אור יקר).

⁷⁷⁹ ובג"כ נפק אברהם כלומר סבת מציאות אברהם היה ישראל וכיון שישראל קיום העולם נתקיים
העולם בעבור אברהם כיון שאברהם תחלת ישראל לצאת לעולם, וא"ת מי יאמר לו זה שאברהם בשביל
ישראל ולא היה אברהם בשביל עצמו (אור יקר).

⁷⁸⁰ מדת אברהם חסד ומדת יצחק גבורה, ולא נשלמו במדתם בקיום עד שבא יעקב להיות שהם שתי
הקצוות ואין שלימות הקצוות אלא על ידי המכריע דהיינו שלום ת"ת, והיינו תתן אמת ליעקב, וזה סבה
להיות חסד לאברהם (אור יקר).

בראשית

יאות ובנין כך א"ל קב"ה כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי ביצחק יקרא לך זרע ולא בישמעאל מה כתיב לבתר (שם יד) ותלך ותתע במדבר באר שבע⁷⁸¹ כתיב הכא ותתע וכתיב התם (ירמיה י טו) הבל המה מעשה תעתועים וקב"ה בגינייה דאברהם לא שביק לה ולברה⁷⁸²

תא חזי בקדמיתא כד אזלת מקמה דשרה מה כתיב (בראשית טו יא) כי שמע יהו"ה אל ענייך והשתא דטעאת בתר כו"ם אע"ג דכתיב (בראשית כא טז) ותשא את קולה ותבך מה כתיב (שם יז) כי שמע אלהי"ם אל קול הנער ולא כתיב כי שמע אלהי"ם את קולך באשר הוא שם הא אוקמוה דלאו בר עונשא הוא לגבי בי דינא דלעילא דהא בי דינא דלתתא ענשין מתליסר שניין ולעילא⁷⁸³ ובי דינא דלעילא מעשרים שניין ולהלאה ואע"ג דחייבא הוה לאו בר עונשא איהו⁷⁸⁴ והא אוקמוה ודא הוא דכתיב באשר הוא שם

א"ר אלעזר אי הכי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומי לעשרין שנין מאן אתר אתענש בגין דהא מתליסר שניין ולתתא לאו בר עונשא איהו אלא בהטאוי דאבוי אבל מתליסר שניין ולעילא מהו א"ל קב"ה חס עליה דלימות זכאי (ולא לימות חייב) ויהיב ליה אנר טב בההוא עלמא ולא לימות חייב דיתענש בההוא עלמא ואוקמוה⁷⁸⁵ א"ל אי חייבא הוא ולא מטון יומי

קיט/א

לעשרין שנין מהו כיון דאסתלק מעלמא [במאי] (במאן) הוא עונשיה א"ל בדא אתקיים (משלי יג כג) ויש נספה בלא משפט⁷⁸⁶ דכד

ולכן אמר לו הקדוש ברוך הוא "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי ביצחק יקרא לך זרע" ולא בישמעאל. מה כתוב אחר כך, "ותלך ותתע במדבר באר שבע", כתוב כאן "ותתע", וכתוב שם "הבל המה מעשה תעתועים", והקדוש ברוך הוא לא עזב אותה ואת בנה בגלל אברהם.

בא וראה, בהתחלה כשהלכה מלפני שרה מה כתוב, "כי שמע ה' אל עניך", וכאן שטעתה אחר עבודת כוכבים ומזלות אף על גב שכתוב "ותשא את קולה ותבך", מה כתוב, "כי שמע אלהים אל קול הנער" ולא כתוב כי שמע אלהים את קולך. "באשר הוא שם", הרי פרשוה שלא בן עונש הוא אצל בית הדין שלמעלה, שהרי בית דין של מטה מענישים משלש עשרה שנה ומעלה, ובית דין של מעלה מעשרים שנה ולמעלה. ואף על גב שהיה רשע, אינו בן עונש, והרי פרשוה, וזהו שכתוב "באשר הוא שם".

אמר רבי אלעזר, אם כך, מי שמסתלק מהעולם בטרם הגיעו ימיו לעשרים שנה, מאיזה מקום נענש, משום שהרי משלש עשרה שנים ומטה אינו בר עונשים אלא בחטאי אביו. אבל משלש עשרה ומעלה מהו. אמר לו, הקדוש ברוך הוא חס עליו שימות זכאי (ולא ימות חייב), ונותן לו שכר טוב בעולם ההוא, ולא ימות חייב שיענש באותו עולם, ובארוה. אמר לו, אם אינו חייב ולא הגיעו ימיו

לעשרים שנה, מהו, כיון שהסתלק מהעולם במה ענשו. אמר לו, בזה מתקיים "ויש נספה בלא משפט", שכשעונש יורד

⁷⁸¹ שייך כאן מה שבסוף הספר בסימן יט (הערת הזוהר).

⁷⁸² כשראה אברהם שישמעאל רשע וחייב מיתה, לזה אמר (בראשית י"ז ח) לו ישמעאל יחיה לפניך, ר"ל שיחזור בתשובה, וכן היה שחזר בתשובה כידוע. ואח"כ ניצוץ הטוב שהיה בישמעאל, יצא ממנו יתרא הישמעאלי, שלקח בת נחש (ספר הליקוטים תולדות כח).

⁷⁸³ לכך המלקות שבב"ד התחתון הוא ט"ל ג"פ י"ג כמנין שנותיו של לוקה אבל בב"ד של מעלה שהם מכ' שנה לכך המלקות שתין פולסי דנורא ג"פ כ'. ז"ח (כ"כ התוס' בחגיגה דף טו א' הובא בעין יעקב ע"ש. מא"ן) (נ"א), ועי' בזה בזו"ח יט ע"ב וכ ע"א שיש מח' במדרשים, והזהר מכריע כצד זו@.

⁷⁸⁴ משמע דלאו בר עונשין הוו ורשע הוי ובגמ' דילן משמע באשר הוא שם דצדיק הוה אז ומשמע נמי דכבר היה בר עונשין. א"מ. בש"ס ר"ה דף ט"ז אין ראייה משם ויכול להתפרש כזוהר אבל מב"ר מוכח קצת לחד שינויא דהרא"ם והיפ"ת אבל לשינויא אחרינא מה דהיה צדיק באותה שעה היינו בענין הצמא גם אין ראייה דהיה בר עונשין ד"ל דלעשות לו נס אינו ראוי אם היה רשע באותה שעה. מא"ן (נ"א).

⁷⁸⁵ עי' זו"ח כ ע"א.

⁷⁸⁶ הת"ת נק' משפט אינו עם צדק [מלכות] (אור יקר).

בראשית

עונשא נחית לעלמא איהו (דינא)⁵³ אערע⁷⁸⁷ בלא כונה לעילא ותתא בההוא מחבלא ויתענש כד לא אשגחו עליה מלעילא⁷⁸⁸ ועליה כתיב (שם ה כב) עונותיו⁷⁸⁹ ילכדנו את הרשע א"ת לאסגאה מאן דלא מטון יומיו לאתענשא עונותיו ילכדנו (את הרשע) ולא בי דינא דלעילא ובחבלי הטאתו יתמך ולא בי דינא דלתתא בגין כך כתיב (בראשית כא יז) כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם

רבי שמעון פתח ואמר (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקוב מלא בוא"ו אמאי אלא בתרין ספרין [איהו] (אינון) רזא דחכמתא הדא דאיהו רזא דרנא דחכמתא אתר דשרי ביה יעקב⁷⁹⁰ אבל האי קרא על גלותא דישראל אתמר דכד אינון גו גלותא ההוא זמנא דיתפקדון ביה יעקב⁵⁴⁷⁹¹ יתפקדון >ברזא דוא"ו< (דבוא"ו) ואיהו באלף שתיתאה⁷⁹² ופקידה ברזא דוא"ו שית רגעי ופלג עידן ובזמנא דשתין שנין⁷⁹³ לעבורא דדשא⁷⁹⁴⁵⁵ באלף שתיתאה יקים אלה שמיא פקידו לברתיה דיעקב ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה⁷⁹⁵ שית שנין ופלגא ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ואינון שבעין (ותלת) (ותרין) ופלגא בשיתין ושית יתגלי מלכא משיחא בארעא דגליל⁷⁹⁶ וחד ככבא⁷⁹⁷ דבסטר מזרח יבלע שבע

לעולם, הוא (הדין) פוגע בלי כוונה למעלה ולמטה באותו משחית, ויענש כשלא משגיחים עליו מלמעלה. ועליו כתוב "עוונותיו ילכדנו את הרשע", "את" לרבות מי שלא הגיעו ימיו להענש. "עוונותיו ילכדנו" (את הרשע), ולא בית הדין שלמעלה. "ובחבלי חטאתו יתמך", ולא בית דין שלמטה. לכן כתוב "כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם".

רבי שמעון פתח ואמר, "וזכרתי את בריתי יעקוב", מלא בוא"ו, למה, אלא בשני צדדים הוא (הם) סוד של חכמה, אחד שהוא הסוד של דרגה של חכמה, המקום ששורה בו יעקב. אבל פסוק זה נאמר על הגלות של ישראל, שכשהם בתוך הגלות, אותו זמן שיפקדו (בית יעקב), הם יפקדו בסוד של וא"ו, והוא באלף הששי. ופקידה בסוד של וא"ו, ששה רגעים וחצי עת. ובזמן של שישים שנים לברית הדלת באלף הששי, יקים אלהי השמים פקידה לבת יעקב. ומאותו זמן עד שיהיה לה זכירה, שש וחצי שנים. ומאותו זמן שש שנים אחרות, והם שבעים (ושלש) ושתיים וחצי.

בששים ושש יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל. וכוכב אחד בצד מזרח יבלע שבעה

⁷⁸⁷ בההוא מחבלא המשחית היונק ממנה בעידן רתחא (אור יקר).

⁷⁸⁸ ברחמים (אור יקר).

⁷⁸⁹ שהוא גרם לעצמו שלא נחבא מהמחבל כענין לך עמי בא בחדריך ומפני שעון מגיע עד היסוד לכך אמר בי דינא דלעילא ומשום דחטאת איהו במלכות דריש מיניה בי דינא דלתתא (אור יקר).

⁷⁹⁰ מדת הת"ת או ו' של שם הוי"ה (אור יקר).

⁷⁹¹ מפני שיתפקדו בקצים אחרים והם בכמה חשבונות, אמנם ההוא זמנא דיתפקדון ביעקב שהוא העת ממש, שלא זכו בשאר הקצים ועברו כולם והגיע פקודתם ביעקב יתפקדון ברזא דו', דהיינו מקום יעקב במדת הת"ת, ואיהו אלף הו' שקודם אין פקידה מצד יעקב אלא מצד שאר המדות ושאר הקצים אמנם בהגיע אלף הו' הוא זמן הרמוז לו' מדת יעקב (אור יקר).

⁷⁹² ואתחנן ער ע"א (הערת הזוהר, ובלש"ו).

⁷⁹³ דהיינו ס' שנין, שכן עולה מציאות הו' בסוד העשיריות, וחצי מילוי וא"ו כי וא"ו עולה י"ג מחציתה שש שנים ומחצה דהיינו שי תרגעי ופלג עידן (אור יקר).

⁷⁹⁴ [לפי ה"ג] אלו הימים אלו הם ימי עיבור הגאולה ודיניה דהיינו שרה מלכות מצד החסד ומתעברת מיצחק כח הגבורה לגאולה (אור יקר). לברית הדלת ורמז אל התעוררות אות ו' משם הקדוש יקו"ק שנקרא ברית התיכון כמ"ש בפ' תרומה קעה ע"ב (ד"א).

⁷⁹⁵ פקידה מהמלכות והוא סוד גילוי משיח בן יוסף שהוא מצד המלכות, וזכירה מת"ת והוא סוד משיח בן דוד שהוא מצד הת"ת שהם ב' משיחי חד נוק' דשלטא ביה מותא, וחד דכורא דלא שלטא ביה מותא ובין זה לזה ו' שנים ומחצה (אור יקר).

⁷⁹⁶ הוא רמז לה' עליונה גליל העליון ושם היה החרבן ראשונה לכך יקום בראשונה (אור יקר). שמות ז ע"ב ט ע"ב (הערת הזוהר).

בראשית

ככביא מסטר צפון ושלחובא דאשא אוכמא⁷⁹⁸ תהא תליא ברקיעא שיתין יומין וקרבין יתערון בעלמא לסטר צפון⁷⁹⁹ ותרין מלכין יפלון באינון קרבין ויזדווגון⁵⁶ כלהון עממא⁸⁰⁰ על ברתיה דיעקב לאדחייא <לה> (לון) מעלמא ועל ההוא זמנא כתיב (ירמיה ל ז) ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע⁸⁰¹ וכדין <יסתימון> (תסתימון) נפשין מגופא⁸⁰² ובעיין לאתחדשא וסימניך (כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים וכתבי) (בראשית מו כו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' כל נפש ששים ושש בשבעין ותלת כל מלכי עלמא יתכנשו⁸⁰³ לנו קרתא ורבתא דרומין וקב"ה יתער עלייהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא בר אינון מלכין דלא ימטון לתמן ויהדרון לאגחא קרבין אחרנין

ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא ויתכנשו עמיה כמה עמין וכמה חיילין מכל סיפי עלמא וכל בני ישראל יתכנשו בכל אינון אתרי עד דאשתלימו אינון שנין למאה כדין וא"ו יתחבר בה"א וכדין (ישעיה סו כ) והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה ליהו"ה וגו' ובני <ישמעאל> (ישראל) זמינין בההוא זמנא לאתערא (עליהון) <עם> כל עמין דעלמא למיתי על ירושלם דכתיב (זכריה יד ב) ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה וגו' וכתביב (תהלים ב ב) יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהו"ה ועל משיחו וכתביב (שם ד) יושב בשמים ישחק יהו"ה ילעג למו⁸⁰⁴

כוכבים מצד צפון, ושלחבת אש שחורה תהיה תלויה ברקיע שישים יום, ומלחמות יתעוררו בעולם לצד צפון, ושני מלכים יפלו באותם המלחמות. ויזדווגו כל העמים על בת יעקב לדחות אותה (אותם) מהעולם. ועל אותו הזמן כתוב (והיתה) "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", ואז יכלו הנפשות מהגוף ורוצים להתחדש, וסימן לדבר, ("כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים", וכתוב) "כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו', כל נפש שישים ושש". בשבעים ושלש כל מלכי העולם יתכנסו לתוך העיר הגדולה של רומי, והקדוש ברוך הוא יעורר עליהם אש וברד ואבני אלגביש ויאבדו מהעולם, פרט לאותם מלכים שלא יגיעו לשם ויחזרו ללחום מלחמות אחרים.

ומאותו זמן מלך המשיח יתעורר בכל העולם, ויתכנסו עמו כמה עמים וכמה חיילות מכל סופי העולם, וכל בני ישראל יתכנסו בכל אותם מקומות, עד שישלמו אותן שנים למאה. אז וא"ו תתחבר עם ה"א, ואז "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה" וגו'. ובני ישמעאל (ישראל) עתידים באותו זמן להתעורר (עליהם) עם כל עמי העולם לבא על ירושלים, שכתוב "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה" וגו', וכתוב "יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו", וכתוב "יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו".

⁷⁹⁷ היינו דרך כוכב מיעקב ימצא מן המזרח מדת יעקב ויבלע שבעה ככביא מסטר צפון הם ז' אומות ז' שרים מן הצפון דהיינו שהם שרים שמאליים (אור יקר).

⁷⁹⁸ מורה על המלכות בדיניה שהיא תלויה מהת"ת דהיינו תהא תלי ברקיעא שתין יומין נגד זזה ספירות כלולות מעשר שבת"ת (אור יקר).

⁷⁹⁹ מלחמות לצד השמאליים מהם (אור יקר).

⁸⁰⁰ שיעשו עצת שלום ביניהם ויתהפכו לישראל להשמיד מפני שהקימו להם מלכות ותהיה עת צרה ליעקב, אמנם לא יבואו לשבר אלא וממנה יושע (אור יקר).

⁸⁰¹ פ' יכלו הנשמות שבאוצר ואז יתחילו לירד נשמות חדשות בעולם ועי' בפקודי רצט ע"א (ד"א).

⁸⁰² מיום שנחרב הבית אין נשמות מאוצר חדש אלא ואתם שהם בסוד אוצר הנקרא גוף שהם אותם המתגלגלות וחוזרות ושבות ובעת ההיא נתקנו הנשמות וצריכיים בני אדם נשמות לזווגם וצריך לחדש להם אוצר לנשמות והיינו בתחלת הזכירה שהיא בס"ו ופלגא ויתמשכו ביני וביני ו' שנים ופלגא עד הגיע זמן שבעים ושלש (אור יקר).

⁸⁰³ בעצה הנזכרת על כל ישראל ויעברם הקב"ה מן העולם שם ושאר המלכים הקרואים ולא הגיעו שם יחזרו ולא להלחם על ישראל ראו הנס ולכן יעשו מלחמות אחרות מהם ובהם וישמך הזמן בקבול גליות ישראל כ"ז שנין עד תשלום ע"ג לק' וכו' (אור יקר).

⁸⁰⁴ עי' זהר שמות ז ע"ב עד דף י' (דע"ה ח"ב נח ע"ג).

בראשית

לבתר וא"ו זעירא⁸⁰⁵ יתער לאתחברא ולחדשא נשמתין⁸⁰⁶ דהוו עתיקין בגין לחדתא עלמא כמה דכתיב (שם קד לא) ישמח יהו"ה במעשיו וכתיב (שם) יהי כבוד יהו"ה לעולם לאתחברא כדקא (ד) יאות ישמח יהו"ה במעשיו לנחתא לון לעלמא ולמהוי כלהון בריין חדתין לחברא עלמין כלהו כחד זכאין אינון כל אינון דישתארון בעלמא בסייפי אלף שתיתאה למיעל בשבתא דהא כדין איהו יומא חד לקב"ה בלחודוי לאודוונא כדקא יאות ולמלקט נשמתין חדתין למהוי בעלמא⁸⁰⁷ עם אינון דאשתארו בקדמתא דכתיב (ישעיה ד ג) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני (בראשית כב א) רבי יהודה פתח ואמר (תהלים מד ה) אתה הוא מלכי וגו' דא הוא שלימו דכל דרגין כחדא⁸⁰⁸ דא בדא צוה ישועות יעקב (שם) כל אינון שליחן דעבדי שליחותא

קיט/ב

בעלמא דליהוי כלהו מסטרא דרחמי⁸⁰⁹ ולא להוו מסטרא דדינא בגין דאית מארי שליחן⁸¹⁰ מסטרא דרחמי ומסטרא דדינא קשיא אינון שליחן דאטיין מסטרא דרחמי לא עבדי שליחותא דדינא בעלמא כלל

ואי תימא הא מלאכא דאתגלי ליה לבלעם הא תנינן שליחא דרחמי הוה ואתהפך לדינא לא לעולם לא אשתני אלא שליחא דרחמי הוה

אחר כך וא"ו קטנה תתעורר להתחבר ולחדש נשמות שהיו ישנות כדי לחדש את העולם, כמו שכתוב "ישמח ה' במעשיו", וכתוב "יהי כבוד ה' לעולם", להתחבר כראוי. "ישמח ה' במעשיו", להוריד אותם לעולם, ושכולם יהיו בריות חדשות לחבר את כל העולמות יחד. אשריהם כל אותם שישארו בעולם בסוף האלף הששי להיכנס לשבת, שהרי אז הוא יום אחד לקב"ה לבדו, להזדווג כראוי וללקוט נשמות חדשות שיהיו בעולם עם אותם שנשארו בראשונה, שכתוב "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם".

"ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני". רבי יהודה פתח ואמר, "אתה הוא מלכי" וגו', זוהי השלמות של כל הדרגות יחד זו עם זו. "צוה ישועות יעקב", כל אותם השליחים שעושים שליחות

בעולם, שכולם יהיו בצד הרחמים ולא יהיו מצד הדין, משום שיש בעלי שליחים מצד הרחמים ומצד הדין הקשה. אותם שליחים שבאים מצד הרחמים לא עושים שליחות של דין בעולם כלל.

ואם תאמר, הנה המלאך שהתגלה לבלעם, הרי שנינו שליח של רחמים והתהפך לדין. לא, לעולם לא משתנה, אלא שליח הרחמים היה להגן על ישראל

⁸⁰⁵ פירוש היא יסוד כי ת"ת הוא ו' גדולה ומשך ו"ו הוא יסוד יתעורר לאתחברא עם מ'. הרש"ב (נ"א).

⁸⁰⁶ נשמות שהן ישנות בגלגול (ד"א). והנה על אף שמבאר בספר הגלגולים פ"א ופ"ז שכל הנשמות כלולים היו באדה"ר, ישנו עוד מין של נשמות אשר לא היו כלולים בו, והם גבוהים במעלה מאותם שהיו כלולים בו, והם נאצלו בעת עולם הנקודות, והיינו כל הנשמות דמלכי יושר שלא נכללו באדה"ר מכיוון שלא נתקנו עדיין, ועתידיים ליתקן ולבא לעולם הבא [אלף השביעי (שם ע"ד)], ויתייחדו הם עם אותן שנכללו בו, כל א' בבית זוגיה (כללים ח"א קה ע"ב).

⁸⁰⁷ ח"ב י ע"א ועי' לעיל כח רע"ב (לש"ו).

⁸⁰⁸ פי' "אתה" היינו אבא, "הוא" בינה, "מלכי" הוא ז"א, "אלהים" מלכות, וז"ש שלימו דכל דרגין בחדא שהם ד' אותיות הו"ה אר"א וז"ו (מ"מ).

⁸⁰⁹ פירוש שהיו המלאכי מסטרא דרחמי כי ברחמים יש דין ויש רחמים שהוא רחום בדין ולכן רחמים כולל חסד וגבורה כי ר"ח עולה יצחק ומים היינו חסד שאם יתנהג העולם בחסד אינם ראויים ואם בגבורה לבד יחרב העולם אלא שיהיו מסטרא דרחמי רחום בדין כנזכר. ז"ח (נ"א).

⁸¹⁰ ירצה שיהיו כל השלוחים שימצאו בעולם ישועות, דהיינו כולם לרחמים, שמאליים וימיניים, ולא מלאכים בשם אחר, שהם קשים, יונקים מצד הדין הקשה (אור יקר ש"ג סי' טז).

בראשית

לאננא עליהו דישראל ולמהוי סניגוריא עלייהו ולקבליה הוא דינא וכך אורחוי דקב"ה כד אוטיב לדא ההוא טיבו דינא לדא כך הא שליחא דרחמי הוה להו לישראל ולבלעם אתהפך לדינא בגין כך צוה ישועות יעקב אמר דוד פקיד על עלמא כד ישתלחון שליחאה די להויין מסטרא דרחמי

רבי אבא⁸¹¹ אמר צוה ישועות יעקב דאינון [גון] גלוותא⁸¹² וישתכח פורקנא⁸¹³ (ד)להון גו גלותהון תא חזי תושבתן דאבהן יעקב הוה⁸¹⁴ ואלמלא יצחק לא אתא יעקב לעלמא ובגין כך צוה ישועות יעקב דא יצחק דכיון דאשתזיב יצחק ישועות יעקב הוה

ויהי אחר הדברים האלה (בראשית כב א) רבי שמעון אמר הא תנינן ויהי בימי על צערא⁸¹⁵ אתמר ויהי אע"ג⁸¹⁶ דלא כתיב בימי טפסי⁸¹⁷ דצערא⁸¹⁸ אית ביה ויהי אחר בתר דרגא⁸¹⁹ תתאה⁸²⁰ דכל דרגין עלאין ומאן איהו דברים כמה דאת אמר (שמות ד י) לא איש דברים⁸²¹

ולהיות עליהם סנגור, וכנגדו הוא הדין. כך דרכיו של הקדוש ברוך הוא, כשמיטיב לזה, אותו החסד הוא דין לזה. כן השליח הזה היה של רחמים לישראל, ולבלעם התהפך לדין, לכן "צוה ישועות יעקב", אמר דוד, צוה על העולם, כאשר ישלחו שלוחים שיהיו מצד הרחמים.

רבי אבא אמר, "צוה ישועות יעקב", שהם בתוך הגלות, ותמצא להם גאולה בתוך גלותם. בא וראה, המשובח של האבות היה יעקב, ואלמלא יצחק לא בא יעקב לעולם. ולכן "צוה ישועות יעקב", זה יצחק, שכיון שניצל יצחק, היו ישועות יעקב.

"ויהי אחר הדברים האלה". רבי שמעון אמר, הנה שנינו "ויהי בימי" נאמר על צער. "ויהי" אף על גב שלא כתוב בימי, יש בו טופס של צער. "ויהי אחר", אחר הדרגה התחתונה של כל הדרגות העליונות. ומהו "הדברים", כמו שנאמר "לא איש דברים אנכי". ומי היה אחר הדרגה הזו, "והאלהים

⁸¹¹ ישועות הם המלאכים מצד הגבורה ואמר ישועות מפני שצריכים ליכנס אלו המלאכים תוך הגלות והקשוי, ואינם נכנסים תוך הגלות והקלי' אלא מלאכי הגבורה. ואמר ישועות מפני שאינם חוששים בחצונים, ואלו הם ישועות יעקב שמושיעים אותם תוך עמקי הקלי' (אור יקר).

⁸¹² והטעם שבחר אלו עם היות שמלאכי חסד יפים יותר מפני הצורך שיגאלו בעמקי החצונים (אור יקר).

⁸¹³ וראיה שישועות יעקב הוא מלאכי הגבורה (אור יקר).

⁸¹⁴ ובודאי שבזכות יעקב ניצל יצחק כדפי' לא עתה יבוש יעקב וכו' אמנם עם כל זה, אלמלא יצחק לא אתא יעקב וא"כ הצלתו של יעקב הוא יצחק עם היות שניצל יצחק בזכות יעקב, א"כ כחות הגבורה הם הצלת יעקב בגלותם (אור יקר). פי' כאלו אמר ד"א שלפי' ראשון דר' אבא צוה ישועות יעקב ר"ל שיעשה תשועה ליעקב שהם ישראל מהגלות, ולפי' זה צוה ישועות יעקב דא יצחק, ולפי זה פסוק זה נאמר בשעת העקידה ואח"כ סדרו דוד בתהלים וכן כמה פסוקים (מ"מ).

⁸¹⁵ כי מלת ויהי היא מלה של צער וי' ה', ב' מלות המורות על צער ודין, ומלת הי מצד הגבורה המגביר ה' נוקבא על י' דכורא, וכשאומר בימי הורה שכל הימים העליונים הגביר בהם הדין והקושי שנהפכו מאור יום אל חשך הדין והלילה אבל מלת ויהי מורה דין אבל לא בימים העליונים (אור יקר).

⁸¹⁶ מלשון זה נראה הפך מ, ש בש"ס ויהי בימי ודאי לשון צער ויהי איכא ושיש לשון צער ויש לשון שמחה נראה אמר ויהי בימי צער גדול ויהי הקצת צער (מ"מ).

⁸¹⁷ לשון טיפין כלומר לא דם ממש אלא צחצוחי דם ודין (אור יקר). טופסי כמו טופסי דשטרי דומה לצער, א"ג טפסי ניצוצות הגחלת שאינו צער גמור (מ"מ).

⁸¹⁸ טופס הצער יש בו שבא השטן לקטרג עליו (ד"א).

⁸¹⁹ דבר היא המלכות, הדברים הם בחינותיה, האלה שהיא למטה מג' אבות הנקראים אלה, והם ג' בחי' דבר שרה נגד ג' אבות, ואחריהם החצונים, שאחורי הנקבה הדינים הקשים (אור יקר).

⁸²⁰ פי' הקלי' שהיא אחר המלכות שהיא הדברים באה לקטרג על אברהם, ומהו הקטרוג כדי שיתנסה בעקידת יצחק, כדי שיהיה נשלם. שתחלה היה אברהם במדת החסד לבד, ואחר העקידה נכללה גבורה בחסד, והיה כלול אברהם גם מהגבורות ויצחק היה כלול גם הוא מהחסדים (מ"מ).

⁸²¹ שהיה מעולם הנקבה הגאולה והיינו שירה נוק' ומשה מעלמא דדכורא (אור יקר).

בראשית

אנכי ומאן הוה בתר דרגא דא והאלהים נסה⁸²²
את אברהם (בראשית כב א) דאתיא יצר הרע
לקטרגא קמי קב"ה

הכא אית לאסתכלא והאלהים נסה את
אברהם את יצחק מבעי⁸²³ ליה דהא יצחק בר
תלתין ושבע שנין הוה והא אבוי לאו בר עונשא
דיליה הוה דאלמלא אמר יצחק לא בעינא לא
אתענש אבוי עליה מאי טעמא והאלהים נסה
את אברהם ולא כתיב נסה את יצחק אלא את
אברהם ודאי⁸²⁴ דבעי לאתכללא בדינא דהא
אברהם לא הוה ביה דינא כלל מקדמת דנא
והשתא אתכליל מיי"א באש"א ואברהם לא הוה
שלים עד השתא דאתעטר למעבד דינא
ולאתקנא ליה באתריה⁸²⁵

וכל יומיו לא הוה שלים עד השתא
דאתכליל⁸²⁶ מיי"א באש"א ואש"א במיי"א ובנין
כך והאלהים נסה את אברהם ולא את יצחק
דאזמין אברהם לאתכללא בדינא וכד עביד דא
עאל⁸²⁷ אש"א במיי"א ואשתלים דא עם דא⁸²⁸
ודא עביד דינא⁸²⁹ לאתכללא דא בדא וכדין יצר
הרע אתא לקטרגא עליה דאברהם דלא
אשתלים כדקא יאות עד דיעביד דינא ביצחק
דיצר הרע אחר הדברים איהו ואתא לקטרגא

ותא חזי רזא דמלה אע"ג דקאמרין דאברהם
כתיב ולא יצחק יצחק נמי אתכליל ביה בהאי
קרא רזא דכתיב והאלהים נסה את אברהם
נסה לאברהם לא כתיב אלא את אברהם את⁸³⁰

נסה את אברהם, שבא יצר הרע לקטרג
לפני הקדוש ברוך הוא.

כאן יש להסתכל, "והאלהים ניסה את
אברהם", היה צריך לכתוב את יצחק, שהרי
יצחק היה בן שלשים ושבע, והרי אביו לא
היה בר עונש שלו, שאלמלא אמר יצחק
איני רוצה, לא היה נענש אביו עליו, למה
"והאלהים נסה את אברהם" ולא כתוב
ניסה את יצחק. אלא את אברהם ודאי,
שרצה להיכלל עם דין, שהרי אברהם לא
היה בו דין כלל מקודם לכן, ועכשיו נכללו
מים עם אש, ואברהם לא היה שלם עד
עכשיו, שהתעטר לעשות דין ולהתקינו
במקומו.

וכל ימיו לא היה שלם עד עכשיו שנכלל
מים עם אש ואש עם מים, ולכן "והאלהים
נסה את אברהם" ולא את יצחק, שהזמין
אברהם להיכלל עם דין. וכשעשה את זה,
נכנס אש במים ונשלם זה עם זה, וזה
עושה הדין להיכלל זה עם זה. ואז יצר הרע
בא לקטרג על אברהם שלא השתלם כראוי
עד שיעשה דין ביצחק, שיצר הרע הוא
אחר הדברים הוא בא לקטרג.

ובא וראה סוד הדבר. אף על גב שאמרנו
שכתוב אברהם ולא יצחק, גם יצחק נכלל
בפסוק הזה, סוד הכתוב "והאלהים נסה
את אברהם", לא כתוב נסה לאברהם, אלא

⁸²² מכח דבריו של שטן שבא לקטרג וכו' ואפשר לפר שהאלה החצונים כעין אלה אלהיך ישראל ואחר
הדברי מהם החצונים דהיינו האלה ואל משמע הכי דברי ר"ש אלא ממלת והאלהים נסה מיייתי דבריו של
שטן שהיו שם שהנסיון על ידי ערעור החצוני הוא כעין איוב (אור יקר).

⁸²³ רל ע"ב ופקודי רנז ע"א (ד"א).

⁸²⁴ למה לא הזכיר הכתוב יצחק בהדיא רק בריבוי את והלא העקידה היתה לשניהם בשוה שאברהם
שהיה חסד נכלל בגבורה ויצחק שהיה גבורה נכלל בחסד וא"כ למה לא היה הקטרוג רק על אברהם כמ"ש
את אברהם ולא את יצחק וכו', וי"ל שאברהם יצאו רוב שנותיו שהיה בן קל"ז שנה בשעת העקידה ועדיין
לא נשלם ולכן היה הקטרוג עליו, אבל יצחק אין לו אז רק צ"ז שנה ואם לא נשלם עתה עדיין יש לו זמן
שיושלם אח"כ כדרך הצדיקים שהולכים ונשלמים (מ"מ).

⁸²⁵ פירוש לתקן הדין במקום הדין עצמו שהרי החסד פועל דין. ז"ח (נ"א).

⁸²⁶ קסד ע"ב וקד ע"א (ד"א).

⁸²⁷ קלג ע"ב (הערת הזוהר)

⁸²⁸ יצחק (אור יקר).

⁸²⁹ אברהם (אור יקר).

⁸³⁰ בתיקונים יצחק ק"ץ ח"י והיינו יסוד (ד"א). פי' כי יצחק נרמז בריבוי "את" ונודע כי מלת "את"
במלכות דכליל מא' עד הת' וגם כמו שנודע כי את הוא רחל עם לאה ותרווייהו הוי רבויין ותוספות נפקא
מן דכורא תאומות דיליה והנה יצחק אחיד בגבורה דיליה והוא אחיד בגבורה עילאה דדכורא והכא נרמז

בראשית

דייקא ודא יצחק דהא בההיא שעתא בגבורה תתאה⁸³¹ שריא כיון דאתעקד ואזדמן בדינא על ידא דאברהם כדקא יאות כדין אתעטר באתריה בהדיה דאברהם ואתכלילו אש"א במי"א וסליקן לעילא וכדין אשתכח מחלוקת⁸³² כדקא יאות מיא באשא מאן (עבד) [חמא] אבא רחמנא דאתעביד אכזר אלא בגין לאשתכחא מחלוקת מיא באשא ולא אתעטרא באתרייהו (כדקא יאות) עד דאתא יעקב ואתתקן כלא כדקא יאות ואתעבידו תלתא אבהן שלמין ואתתקנו עלאי ותתאי⁸³³

ויאמר קח נא את בנך (בראשית כב ב) וכי היאך יכיל אברהם דאיהו סבא אי תימא בגין דיצחק לא נפיק מרשותיה כלל יאות אבל כמה דאת אמר (במדבר כ כה) קח את אהרן ואת אלעזר בנו אלא בגין לאמשכא לון במלין ולאדברא לון לרעותא דקב"ה אוף הכא קח במלין את בנך את יחידך אשר אהבת (ו)הא

קב/א

אוקמוה ולך לך אל ארץ המוריה כמה דאת אמר (שיר ד ו) אלך לי אל הר המור לאתקנא באתרא דיתחזי

ביום השלישי וישא אברהם את⁸³⁴ עיניו וירא את המקום מרחוק (בראשית כב ד) ביום השלישי הא אוקמוה אלא כיון דאתמר ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים מאי טעמא ביום השלישי וירא את המקום מרחוק אלא בגין דכתיב (בראשית כא יב) כי ביצחק יקרא לך זרע ודא הוא יעקב דנפק מניה והאי הוא ביום השלישי וירא את המקום מרחוק כמה דאת אמר (ירמיה לא ב) מרחוק יהו"ה נראה

את אברהם, את דוקא, וזה יצחק. שהרי באותה שעה היה שורה בגבורה התחתונה, כיון שנעקד והזדמן בדין על ידי אברהם כראוי, אז התעטר במקומו יחד עם אברהם ונכללו אש במים ועלו למעלה, ואז נמצאה מחלוקת כראוי, מים עם אש. מי (עשה) ראה אב רחמן שנעשה אכזר, אלא כדי שתמצא מחלוקת מים באש ולהתעטר במקומם (כראוי), עד שבא יעקב והכל נתקן כראוי, ונעשו שלשה אבות שלמים ונתקנו עליונים ותחתונים.

"ויאמר קח נא את בנך". וכי איך יכול אברהם שהוא זקן. אם תאמר משום שיצחק לא יצא מרשותו כלל, יפה, אבל כמו שנאמר "קח את אהרן ואת אלעזר בנו", אלא כדי להמשיכם בדברים ולהנהיגם לרצון הקדוש ברוך הוא, כמו כן כאן קח בדברים. "את בנך את יחידך אשר אהבת", הרי

פרשוה. "ולך לך אל ארץ המוריה", כמו שנאמר "אלך לי אל הר המור", לתקן במקום שראוי.

"ביום השלישי ויש"א אברהם" א"ת עיניו וירא את המקום מרחוק". "ביום השלישי", הרי פרשוה, אלא כיון שאמר "ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים", למה "ביום השלישי וירא את המקום מרחוק", אלא משום שכתוב "כי ביצחק יקרא לך זרע", וזהו יעקב שיצא ממנו, וזהו ביום השלישי. "וירא את המקום מרחוק", כמו שנאמר "מרחוק ה' נראה לי". "וירא את המקום", זהו יעקב,

---

במלכות תתאה שעד ההוא שעתא בגבורה תתאה הוי שריא ע"י כי אדם קונה ומשלים נשמתו מתתא לעילא כנודע ויצחק אז עדיין לא השלים נשמתו רק בבחי' ה"ג שבה ואח"כ ע"י העקידה השלים גבו' דדכורא וכיוצא בזה נאמר באברהם ויסע אברם כי תחלה היה בחסד נוק' ואח"כ עלה עד חסד דוכרא (זהר הרקיע).

⁸³¹ פ' שהיה בגבורה דנוקבא ואח"כ עלה בגבורה דדכורא (ד"א).

⁸³² פ' ע"י אברהם שהיה חסד ועשה עצמו אכזרי לשחוט את בנו נתגבר החסד ולקח קצת מהגבורות וכל ע"י יצחק שהיה דין ואפ"ה הכניע עצמו לפני החסד ע"ז לקחה הגבורה קצת מהחסד וזו היא מחלוקת שהיא לש"ש שסופה להתקיים שנתקיימה ע"י יעקב הכלול מחסד וגבורה וכריעה ביניהם (מ"מ).

⁸³³ ר"ל בכל העולמות יש מחלוקת ומכריע בינתיים האצ"ל חג"ת נה"י וכן בברי' עמוד ימין עמוד שמאל עמוד מזרח מכריע וכן ביצירה מיכאל גבריאל רפאל מכריע בינתיים וכן בעשיה במרכבות זכריה ד' מרכבות סוסים לבנים מצד החסד סוסים אדומים מצד הגבורה. ז"ח (נ"א).

⁸³⁴ ס"ת אמת (ד"א).

בראשית

לי⁸³⁵ וירא את⁸³⁶ המקום דא הוא יעקב דכתיב (בראשית כה יא) ויקח מאבני המקום אסתכל אברהם ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה וחמא ליה ליעקב דזמין למיפק מניה מרחוק כמה דאמרין מרחוק ולא לזמן קריב

אמר ליה רבי אלעזר מאי שבחא איהו לאברהם (ד) כד אסתכל וחמא דזמין למיפק מניה יעקב דהא כד אזיל למיעקד ליה ליצחק לאו שבחא כל כך איהו דיליה [א"ל ודאי] (והא) חמא ליה ליעקב דהא מקדמת דנא ידע אברהם חכמתא ואסתכל השתא ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה למעבד שלימו וכדין חמא ליה ליעקב דכתיב (שם כב ד) וירא את המקום אבל השתא קיימא ליה מלה מרחוק בגין דאזיל למיעקד ליה ליצחק ולא בעא להרהר אבתריה דקב"ה

מרחוק חמא ליה גו אספקלריאה דלא נהרא בלחודוי⁸³⁷ ובגין כך חמא ליה ולא אתגלי כלא דאלו אספקלריאה דנהרא⁸³⁸ [הוה שכיח על האי אספקלריאה דלא נהרא] אתקיים עליה אברהם כדקא יאות אבל מרחוק בלחודוי הוה מרחוק מאי טעמא אסתלק [מהאי] (בהאי) מלה אספקלריאה דנהרא בגין דהאי דרגא דיעקב הוה ובגין דיעקב עד לא אתייליד לא אשתכח השתא על האי דרגא ותו בגין דיהך ויקבל אנרא וירא את המקום מרחוק דא יעקב כמה דאתמר מרחוק דלא זכה ביה (ראייה בעינוי בהאי עלמא

שכתוב "ויקח מאבני המקום". הסתכל אברהם ביום השלישי שהוא הדרגה השלישית, וראה את יעקב שעתיד לצאת ממנו. "מרחוק", כמו שאמרנו מרחוק ולא לזמן קרוב.

אמר לו רבי אלעזר, מה שבח הוא לאברהם כשהסתכל וראה שעתיד לצאת ממנו יעקב, שהרי כשהלך לעקוד את יצחק אינו שבח כל כך שלו. אמר לו, ודאי (והרי) שראה את יעקב, שהרי מקודם לכן ידע אברהם את החכמה, והסתכל עכשיו ביום השלישי שהיא דרגה שלישית לעשות שלמות, ואז ראה את יעקב, שכתוב "וירא את המקום". אבל עכשיו עמד לו הדבר מרחוק, משום שהלך לעקוד את יצחק ולא רצה להרהר אחרי הקדוש ברוך הוא.

מרחוק ראה אותו בתוך האספקלריה שלא מאירה בלבדה, ולכן ראה אותו ולא התגלה הכל. שא"ל היתה מצויה האספקלריה המאירה על האספקלריה שאינה מאירה, היה מתקיים עליה אברהם כראוי, אבל מרחוק בלבדו היה, מרחוק, למה הסתלקה מהדבר הזה האספקלריה המאירה, משום שזו היתה דרגתו של יעקב, ומשום שעדיין לא נולד יעקב, לא נמצא כאן על הדרגה הזו. ועוד, כדי שילך ויקבל שכר. "וירא את המקום מרחוק", זה יעקב, כמו שנתבאר. "מרחוק" שלא זכה בו. (ראייה בעינוי בעולם הזה, אלא מרחוק,

⁸³⁵ זה יובן במה שביארנו בפסוק מרחוק ה' נראה לי כי כל מקום שנאמר מרחוק הוא אבא וכמ"ש בס' הזוהר בפסוק ותצב אחותו מרחוק בפ' שמות ובפ' בהעלותך ונודע כי יעקב נעשה מהארת היסוד דאבא שבתוך ז"א ונמצא כי ראה אברהם שעתיד לצאת ממנו יעקב שהוא מן היסוד דאבא הנקרא רחוק (שער מאמרי רשב"י). פי' אברהם ראה יעקב שנקרא מקום שבאה לו הארה מאבא שנק' מרחוק, וירצה וירא את המקום שהוא יעקב ומקום הנזכר הארתו מאבא שהוא מרחוק כד אתא יעקב מת הוה אברהם יובן במ"ש באוצ"ח כי תחלה לא השיג יעקב אבינו רק פרצוף יעקב החיצון ואח"כ ע"י מעשיו השיג יעקב הפנימי שבתוך ז"א ונעשה מרכבה לז"א והנה אברהם לא ראה יעקב רק בן ט"ו שנה ועדיין לא השיג להיות מרכבה לז"א וז"ש דהא כד אתא יעקב פי' להיות מרכבה לז"א מת הוה אברהם (מ"מ).

⁸³⁶ נ"ל דיעקב עם האותיות בגימטריא מקום (א"מ) (ואפשר ס"ת וירא את המקום אמ"ת מדת יעקב כמ"ש תתן אמת ליעקב ור"ת גימטריא י"ב שיוליד י"ב שבטים צדיקים לתקן השכינה מרחוק גימטריא משד"י הרומז ליסוד שתקן ג"ע של אדה"ר ופירש מאמר הזוהר בעצם האריך הרחיב הרמז ע"בסימן י"ב והביא דברי הרמ"ק והרח"ו ולבנת הספיר ועלימו תטיף מלתו. מא"ן (נ"א).

⁸³⁷ ומפני כך ראה ולא ראה שהמלכות פה, וממנה נאמר והאהלים פה (אור יקר).

⁸³⁸ דהיינו מדת הת"ת מאיר ממזרח שמש, מושך מן החכמה ויורד ומתקן במלכות למטה דהיינו סוד מקום, דהיינו ויקח מאבני המקום, שהמלכות יתוקן מקום ע"י הת"ת באור החכמה ותהיה אספקלריאה המאירה אלא ראה באספקלריאה התחתונה בהתעלות הת"ת מעליה שאינה מאירה, והיינו וירא את המקום אור המאיר מן החכמה למלכות על ידי הת"ת מרחוק שנתעלה למעלה למקורו בחכמה ונשאר מלכות אספקלריאה שאינה מאירה לבדה (אור יקר).

בראשית

אלא מרחוק מנו האי דרגא דהא כד אתא יעקב⁸³⁹ מית הוה אברהם ואסתלק מעלמא⁸⁴⁰ וירא את המקום מרחוק אבל לא בראייה אחרת⁸⁴¹.

ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים וגו' (שם ט) <רמיז> [רמז] (חמא) הכא דאע"ג דאתו לההיא ראייה וחמא ליעקב אמר אברהם ודאי קב"ה ידע בגוונא אחרא דאתחזי מיד ויבן שם אברהם את המזבח וגו' מה כתיב לעילא (שם ז) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי הא אוקמוה אבל מאי טעמא לא⁸⁴² אתיב ליה (מדוי) [מיד] אלא בגין דהא אסתלק מרחמי דאבא על ברא ובגין כך כתיב הנני בני הנני דאסתלקו רחמי ואתהפך לדינא

ויאמר אברהם (שם ח) ולא כתיב ויאמר אביו דהא לא קאים עליה [כאבא] (דאבא) אלא בעל מחלוקת הוה ביה אלהים יראה לו השה יראה לנו מבעי ליה מאי יראה לו אלא א"ל אלהים יראה לו לגרמיה כד איהו <יצטרך> (אצטרך) אבל השתא בני ולא אמרא מיד וילכו שניהם יחדו רבי שמעון פתח ואמר (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון הן אראלם אלין מלאכי עלאי צעקו בההיא שעתא ובעו לקיימא על ההיא מלה דכתיב (בראשית טו ה) ויוצא אותו החוצה בגין כך צעקו חוצה

מתוך הדרגה הזו, שהרי כשבא יעקב, אברהם היה מת והסתלק מהעולם, "וירא את המקום מרחוק", אבל לא בראייה אחרת).

"ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים" וגו'. רמוז (ראה) כאן, שאף על גב שבאו לאותה ראייה וראה את יעקב, אמר אברהם, ודאי הקדוש ברוך הוא יודע בצורה אחר שראוי, מיד "ויבן שם אברהם את המזבח" וגו'. מה כתוב למעלה, "ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי", הרי פרשוה. אבל למה לא השיב לו (דבר) מיד. אלא משום שהרי הסתלק מרחמים של אב על בן, ולכן כתוב "הנני בני", הנני שהסתלקו הרחמים והתהפך לדין.

"ויאמר אברהם", ולא כתוב ויאמר אביו, שהרי לא עמד עליו כאב, אלא בעל מחלוקת היה עמו. "אלהים יראה לו השה", היה צריך לכתוב יראה לנו, מה זה יראה לו. אלא אמר לו "אלהים יראה" לו לעצמו כשהוא יצטרך, אבל עכשיו "בני", ולא כבש, מיד "וילכו שניהם יחדו". רבי שמעון פתח ואמר, "הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון". "הן אראלם" אלו מלאכים עליונים, "צעקו" באותה שעה ורצו לעמוד על אותו הדבר, שכתוב "ויוצא אותו החוצה", לכן "צעקו חוצה". "מלאכי שלום", אלו אותם מלאכים אחרים שהיו

⁸³⁹ תמה כשנדקדק בשנותיהם תמצא יעקב בן י"ג שנים כשמת אברהם וכן אמרו רז"ל על פ' ויזד יעב נזיד תבשיל של עדשים היה לאבלו של אברהם אבינו שנסתלק ה' שנים [קודם] כדי שלא יראה לעשו יוצא לתרבות רעה בשנת ה"ג. ו"ל עם הנז' כי עד דכתיב ויגדלו הנערים שהיו בן י"ג שנה גמורים ושלימים אז ניכר היות עשו הרשע ויעקב איש תם יושב אהלים. וקודם זה איננו ניכר וזו היא הראיה שלא ראהו אברהם שלם כפי הצורך אכן ראייה גופנית ודאי ראהו (שמונה שיערים למהרח"ו) (הגהות מהרח"ו). לא יעלה בדעת דברים כפשוטן דאברהם לא חמא ליה ליעקב דהא לא מית עד דהוה בן ט"ו שנה דהא בן ס' ליצחק נולד וחיה אברהם קעה ע"ה ביומי דיצחק ט"ו בטר דאתייליד יעקב אבל לא זכה ליה ראייה בעינוי בהאי עלמא כד אתקין יעקב להאי מקום על תקונוי כד לקח מאבני המקום כד קיפל קב"ה א"י תחותיו והוא סוד נעלם ועי' של"ה (ד"א).

⁸⁴⁰ אין הדבר כפשוטו כי הרי בן ט"ו שנים היה יעקב כשמת אברהם כמ"ש ז"ל ע"פ ויזד יעקב נזיד תבשיל של עדשים היה לאבלותו של יצחק על פטירת אברהם אביו אבל הכונה כי כאשר נתגלה מציאות גדולת יעקב בעולם שהוא בצאתו מבאר שבע דכתיב ביה ויקח מאבני המקום כו' ואז כבר הוה אברהם מית ועל לקיחת יעקב אלו אבני המקום הזה נתבא אברהם וז"ש וירא את המקום מרחוק כלומר ראה את יעקב שנתקשר בשכינה כאשר לקח מאבני המקום כו' בסוד וישב על המטה הנז' ביעקב דאמרו בזוהר דיתבי על ערסא שלימא הנקרא מטתו שלשלמה ואמנם אברהם ראה ענין זה מרחוק פירוש שדבר זה היה רחוק עדין כי מעשה זה אחר מיתתו של אברהם (שער מאמרי רשב"י).

⁸⁴¹ מהרמ"ק אית ספרים דלא גרסי זה (ד"א).

⁸⁴² פ"י דאמר יצחק אבי היינו רחם כרחם אב ואמאי לא נתעורר עליו ברחמים וז"ש דהא אסתלק מרחמי ר"ל במה שהשיב לו הנני בני והראה לו כי נהפך חס"ד לאברהם לפחד יצחק וז"ש הנני בני נעשיתי גבורה. א"מ. ונראה פשוט דמ"ש לא אתיב ליה מידי היינו כי הנני בני אינו תשובה למה שבקש רחמים כרחם אב והי"ל לפייסו ומפרש דרמז שלקח הגבורה כמ"ש הרב הנזכר. מאי"ן (נ"א).

בראשית

מלאכי שלום אלין אינון מלאכין אחרנין דהוון
ומינין למיהך קמיה דיעקב ובגיני דיעקב אבטח
לון שלימו קב"ה דכתיב (שם לב ב) ויעקב הלך
לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים ואלין אקרונ
מלאכי שלום כלהו בכו כד חמו ליה לאברהם
דעקיד ליה ליצחק ואודעזעו עלאי ותתאי וכלהו
עליה דיצחק

ויקרא אליו מלאך יהוה וגו' (בראשית כב
יא) פסיק טעמא בגווייהו דלאו אברהם בתראה
כקדמאה⁸⁴³ בתראה

קב/ב

שלים קדמאה לא שלים⁸⁴⁴ בנוונא דא שמואל
שמואל (שמואל א' ג י) בתראה שלים קדמאה
לא שלים בתראה נביא קדמאה לא נביא אבל
משה משה (שמות ג ד) לא פסיק בגין דמיומא
דאתיליד לא אעדי מניה שכינתא⁸⁴⁵

אברהם אברהם רבי חייא⁸⁴⁶ אמר בגין
לאתערא ליה ברוחא אחרא בעובדא אחרא⁸⁴⁷
בלבא אחרא⁸⁴⁸ רבי יהודה⁸⁴⁹⁵⁸ אמר אתבריר
יצחק ואסתליק [ב]רעותא קמי קב"ה כריחא
דקטרת בוסמין⁸⁵⁰ דקרבין כהנייא קמיה תרין
זמנין ביומא ואשתלים קרבנא דהא צערא
דאברהם⁸⁵¹ הוה בשעתא דאתמר ליה (בראשית
כב יב) אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו

עתידים ללכת לפני יעקב, ובשביל יעקב
הקב"ה הבטיח להם שלמות, שכתוב
"ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי
אלהים", ואלו נקראו "מלאכי שלום", כולם
בכו כשראו את אברהם שעקד את יצחק
והזדעזעו עליונים ותחתונים וכולם על
יצחק.

"ויקרא אליו מלאך ה' וגו'. מפסיק טעם
ביניהם, שאין אברהם האחרון כראשון,
האחרון

שלם, הראשון לא שלם. כדוגמא זו
שמואל שמואל, האחרון שלם, הראשון לא
שלם, האחרון נביא, הראשון לא נביא. אבל
במשה משה אין הפסק, משום שמיום
שנולד לא זזה ממנו שכינה.

אברהם אברהם, רבי חייא אמר, כדי
לעוררו ברוח אחרת, במעשה אחר, בלב
אחר. רבי יהודה אמר, יצחק נבחר והתעלה
ברצון לפני הקדוש ברוך הוא כריח קטורת
הבשמים שמקריבים הכהנים לפניו פעמיים
ביום ונשלם הקרבן, שהרי צערו של
אברהם היה בשעה שנאמר לו "אל תשלח
ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה", חשב
שקרבונו לא נשלם ולחנם עשה וסדר הכל

⁸⁴³ נשא באידרא דנזיר ככו ע"א (ד"א).

⁸⁴⁴ משנתגייר והכיר בוראו מה שאין כן בשמואל ששלמותו בנבואה (אור יקר). הרב בסידור קדמאה לא
שלים פי' קודם העקידה שלא נכלל מהגבורות עדין לא היה שלם, ואחר העקידה שנכלל מהגבורה ונמתקו
הגבורות על ידי החסדים אז הוא שלים, וזהו בתראה שלים (מ"מ). נשא קלח ע"א (הערת הזוהר).

⁸⁴⁵ ולא שלא יהיה שלימות משה רבינו יותר אחר שהוציא ישראל ממצרים וקבל התורה ממה שהיה
קודם, וראיה שאחר כך נתקדש יותר שפירש מאשתו, אלא בערך זה לבד דלא אעדי שכינתא וכו' ולהיות זה
שלמות בערך אברהם ושמואל לא פסיק טעמא (אור יקר).

⁸⁴⁶ דחיקא ליה שאין זה מקום הוראת קדמאה לא שלים בענין העקידה לכך פי' לאתערא ליה, מפני
היות אברהם משתכר בין חשק עבודת קונו לזבח את בנו קראו כמי שמעורר איש משנתו אברהם חזור בך
ותהיה אברהם כמנהגך רחמני שעד עתה היה אברהם מצד החסד ונתהפך נשמתו ורוחו מצד הגבורה
מתלבש באכזריות לעבודת קונו. וזהו "ברוחא אחרא" שיחזור לרוח החסד שבו בעובדא אחרא, דהיינו
רחמני מדת חסד לא מדת גבורה, שע"י מעשה הזבח נעשה מרכבה לגבורה ונכלל החסד בגבורה כדלעיל
(אור יקר).

⁸⁴⁷ מעשה אברהם ולא מעשה יצחק (אור יקר).

⁸⁴⁸ האכזריות שבלב המשתתף עם הנשמה והמעשה כדפי' (אור יקר).

⁸⁴⁹ דחיקא ליה דברי רב חייא כי מלת אברהם ג"כ יורה החסד כלולה מהגבורה ואם כן, לא יורה
התהפכות המדות אלא רצה לרמוז צערו ב' פעמים הא' בהתאכזר על בנו הב' ביטול מחשבתו היינו קרבן ב'
פעמים, וזה רמז אברהם ב' פעמים, הא' תמיד של שחר קרבן בנו, והב' תמיד של בין הערבים דהא צערא
דאברהם וכו' (אור יקר).

⁸⁵⁰ ואיתא בתיקונים ומועיל בשעת המגפה ב"מ קריאת פרשת העקדה כקריאת הקטורת. א"מ (נ"א).

⁸⁵¹ גליון זהו דעני לאברהם בהר המוריה שהמציא לו האיל (ד"א).

בראשית

מאומה חשיב דקרבניה לא אשתלים ולמנא
עבד וסדר כלא ובנה מזבח מיד וישא אברהם
את עיניו וירא והנה איל אחר וגו' (שם יג)

הא תנינן הוא איל דאתברי בין השמשות
[הוה ובשנתו] >הוה ובן שנתו< היה כמה דאת
אמר (במדבר ז טו) כבש אחד בן שנתו והכי
אצטריך⁵⁹ (והא יצחק לא הוה בעלמא) ואת
אמרת בין השמשות⁶⁰ אלא אתפקד חילא
לאזדמנא ההוא אימרא בשעתא דאצטריך ליה
לאברהם [כמה] דכל אינון מלין דהוו בין
השמשות אתמנא חילא לאזדמנא⁸⁵² [ההוא
מלה] (לההוא זמנא) בשעתא דאצטריך ליה הכי
נמי האי איל דאתקריב תחותיה דיצחק⁸⁵³

פתח ואמר (ישעיה סג ט) בכל צרתם לא צר
ומלאך פניו הושיעם וגו' תא חזי בכל צרתם
דישראל כד אזדמן לון עאקן כתיב לא באל"ף⁸⁵⁴
וקרי בוא"ו⁸⁵⁵ בגין דקב"ה עמהון בעקו לא
באל"ף אתר עלאה יתיר אע"ג דלאו בההוא
אתר רוגזא ועקן⁸⁵⁶ להתם לעילא מטא עקתא
דישראל לא באל"ף כמה דאת אמר (תהלים ק ג)
הוא עשנו ולא אנחנו כתיב באל"ף וקרי בוא"ו
ומלאך פניו הושיעם [והא] (והא) איהו עמהון
בההוא עקו ואת אמרת הושיעם [אלא] מושיעם
לא כתיב אלא הושיעם מקדמת דנא⁸⁵⁷ דאיהו
זמין בההוא עקו למסבל עמהון
תא חזי בכל זמנא דישראל אינון בגלותא

ובנה מזבח. מיד "וישא אברהם את עיניו
וירא והנה איל אחר" וגו'.

הרי שנינו, הוא היה האיל שנברא בין
השמשות, ובן שנתו היה, כמו שנאמר
"כבש אחד בן שנתו". וכך צריך. (ואתה
אמרת בין השמשות, ועוד, והרי יצחק לא
היה בעולם, אלא נפקד וכו' נ"א והרי יצחק
לא היה בעולם) ואתה אומר [שנברא] בין
השמשות. אלא נפקד כח שיזמן אותו האיל
בשעה שאברהם הצטרך אותו. כמו שכל
אותם הדברים שהיו בין השמשות, התמנה
כח שיזדמן לו דבר (לזמן ההוא) בשעה
שצריך אותו. כך גם האיל הזה שהקריב
תחת יצחק.

פתח ואמר, "בכל צרתם לא צר ומלאך
פניו הושיעם" וגו'. בא וראה, בכל צרתם
של ישראל, כשמזדמנות להם צרות, כתוב
לא באל"ף וקוראים בוא"ו, משום שהקדוש
ברוך הוא עמם בצרה. לא באל"ף מקום
יותר עליון, אף על גב שאין באותו מקום
רוגז וצרה, לשם למעלה מגיעה צרתם של
ישראל. לא באל"ף, כמו שנאמר "הוא עשנו
ולא אנחנו", כתוב באל"ף וקוראים בוא"ו.
"ומלאך פניו הושיעם", והרי הוא עמם
באותה צרה, ואתה אומר "הושיעם". אלא
לא כתוב מושיעם אלא הושיעם מקודם
לכן, שהוא עתיד באותה צרה לסבול
עמהם.

בא וראה, בכל זמן שישראל בגלות,

⁸⁵² בעל לבנת הספיר היה גורס בזה ע"ש (ד"א).

⁸⁵³ בערך הקדימה ברוחניות מבריאת העולם נקרא אין, ובערך מציאותו לא היה אלא בן שנתו שקרוב
לעת צורכו נתגשם ונגלם (אור יקר).

⁸⁵⁴ בג' מקומות מגיע צרתם של ישראל והם בסוד נפש רוח נשמה, והם ג' שמות אה"ה יהו"ה אדנ"י
ואולם טעם הענין כי בהיות ישראל בצרה מצא להם ג' דברים הא' הוא הכנסם בקל"י ושליטת החצונים
עליהם, הב' הוא הדין שנתהפכו הרחמים לדין עלהם. הג', המקורות העליונים שהיו מתפתחין אליהם
נסתלקו מטעם דלא שריין באתר פגם. והם ג' אלו מגיעין אל ג' שמות אלו הנזכרים אל שם אדנ"י מגיע כל
שלשתם היא עמהם בתוך גלות והחצונים כדכתיב למענכם שולחני בבלה, ומכל שכן השאר. אל שם הוי"ה
מגיע שתיים האחרים שהיא אינו עמהם בתוך החצונים ממש. האמנם השפע מסתלק ממנו וגם מתהפך
מרחמים לדין ואין לך יום שאין בו קללה יותר מחבירו. ואל שם אהיה אין מגיע לו שום א' מהם מהשנים
אלא השלישי דהיינו מקורותיו נסתמין מפני היות כסא שלו פגום. והנה אל ג' אלה כוון הכתוב באומרו
בכל צרתם לא צר בא' שהוא שם אה"ה דהיינו מבינה ולמעלה חכמה וכתר כי הכל יוכלל בשם אה"ה
והוא סוד אתר דשריא אריך אנפין, ואין בו פגם כלל ח"ו מפני שאין בו דין (אור יקר). פי' א"א (מ"מ).

⁸⁵⁵ פי' ז"א (מ"מ).

⁸⁵⁶ עכ"ז ודאי שלא יהיו בו מג' דברים אלא הא', דהיינו היות כסאו פגום, דכורסייא דעתיקא קדישא
איהו הוי"ה אדנ"י, ובהיותם פגומים ח"ו הוא מסתלק וזהו חלק הצרה המגיע לו בענין זה (אור יקר).

⁸⁵⁷ הושיעם לא אהדר למלאך דהיינו שכינה אלא להקב"ה שהושיעם בסבת המלאך וכו' והישעיה הוא
בא' מב' פנים, או שיעת צרה לבד דהיינו ברכת גואל ישראל שבעמידה, או ישועת גלות דהיינו ברכת גאל
ישראל שבברכת קריאת שמע (אור יקר).

בראשית

שכינתא עמהון בגלותא והא אוקמוה דכתיב (דברים ל ג) ושב יהו"ה אלהיך את שבותך ורחמך וגו' דבר אחר ומלאך פניו הושיעם דא שכינתא [דאיהו] (ואיהו) עמהון בגלותא ואת אמרת דאיהו הושיעם⁸⁵⁸ אלא הכי הוא ודאי דאלין אינון משכנותיו דקב"ה בגלותא ובגין דשכינתא עמהון קב"ה אדכר לון לאוטבא לון ולאפקא לון מן גלותא דכתיב (שמות ו ה) ואזכור את בריתי בקדמיתא ולבתר (שם ג ט) ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי

וגם ראיתי לאסגאה [ראיה] אחרא דאיהו קדמאה דכלא וכתיב (שם ב כד) ויזכור אלהים את בריתו דא שכינתא את אברהם לאברהם מבעי ליה אלא את אברהם דא [הוא] חברותא וזווגא דילה באבהן את אברהם⁸⁵⁹ דא הוא מערבית דרומית את יצחק דא הוא צפונית מערבית ואת יעקב דא הוא זווגא חדא כללא חדא⁸⁶⁰ זווגא שלים כדקא יאות כנווגא דא את השמים (בראשית א א) דא הוא כללא מדת לילה ביום ואת הארץ דא מדת יום בלילה כחדא אופי הכא בכלהו את וביעקב ואת למהוי כלא זווגא חדא דלא מתפרשין דכר ונוקבא לעלמין וזמין קב"ה לאכרוזא בכל עלמא ולאשמעא קל דיימא (ישעיה סג ח) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע ברוך ה' לעולם אמן ואמן

שכינה עמהם בגלות, והרי פרשוה שכתוב "ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך" וגו'. דבר אחר, "ומלאך פניו הושיעם", זו שכינה, שהיא עמהם בגלות, ואתה אומר שהוא הושיעם. אלא כך זה בודאי, שאלה הם משכנותיו של הקדוש ברוך הוא בגלות, ומשום ששכינה עמהם, הקדוש ברוך הוא זוכר אותם להיטיב להם ולהוציאם מהגלות, שכתוב "ואזכור את בריתי", בהתחלה. ואחר כך, "ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי".

"וגם ראיתי", לרבות ראיה אחרת שהיא הראשונה של הכל, וכתוב "ויזכור אלהים אל בריתו", זו שכינה. "את אברהם", היה צריך לכתוב לאברהם, אלא "את אברהם" זו החברות והזווג שלה עם האבות. "את אברהם", זהו מערבית דרומית. "את יצחק", זהו צפונית מערבית. "ואת יעקב", זהו זווג אחד, כלל אחד, זווג שלם כראוי. כדוגמא זו "את השמים", זהו כלל של מדת לילה ביום. "ואת הארץ", זו מדת יום בלילה כאחד. כמו כן כאן בכלום את, וביעקב ואת, שיהיה הכל זווג אחד שלא נפרדים זכר ונקבה לעולמים, ועתיד הקדוש ברוך הוא להכריז בכל העולם ולהשמיע קול שיאמר "ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע".

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

¹ @לכדוק

² מאיזה (דפ"ו).

³ טחיה (דפ"ו).

⁸⁵⁸ ואת אמרת דאיהו הושיעם וכו' פי' היה עמהון בגלות הא אין חבוש מתיר עצמו אלא הכי הוא וכו' פירוש שמרוב אהבתו בישראל נותן עמהם חיבתו היתירה שאין חיבה יתירה כמו הוא ית' לסוף מחשבה זו ולא זו מחבבה וכו' ושולחם להיות ביניהם כד"א ובפשעכם שלחה וגו' ומלאך פניו הושיעם מפני שמלאך פניו עמהם על כן הושיעם וזהו פי' וישלח מלאך וגו' ששלח מלאך להיות עמנו ובשבילו ויוציאנו ממצרים ע' פ' ויקהל ריז ע"ב (ד"א).

⁸⁵⁹ במדבר קכ ע"א (הערת הזוהר)

⁸⁶⁰ בשחרית בימי החול זווג יעקב ברחל, אינו בנצח ואיהי בהוד, ובשחרית דשבת מזדווגים יעקב ורחל והם בכל פרצפו ז"א ובמוסף מזדווגים ישראל ורחל וזהו הזווג האמיתי שעולה ז"א לקמום אבא ורחל למקום אימא ומזדווגים. ונלע"ד שלכך כפל הזהר ג' לשונות זווג חדא נגד זווג יעקב ורחל בשחרית דחול, ומ"ש כללא חדא נגד זווג יעקב ורחל בשחרית דשבת שהם נכללים בכל פרצופי ז"א, ומ"ש זווגא שלים כדקא יאות נגד זווג ז"א ורחל במוסף דשבת שהוא הזווג הגדול שבכל הזווגים (מ"מ).

בראשית

- 4 והמשכילים כד"א (משלי טז) משכיל על דבר ימצא טוב היינו יזהרו כזהר הרקיע כזהר (נוסף בתז"ח).
- 5 בסליקו (תז"ח).
- 6 זהיר ואנהיר ואדליק נליץ (תז"ח).
- 7 זהירין (נוסף בתז"ח).
- 8 זהרא לטמיר (תז"ח).
- 9 נליצו דרגין (תז"ח).
- 10 "זה"ר ספרא דא" נמחק בתז"ח, ובמקומו איתא "סיפתא בעיקורא".
- 11 (ס"א לגבי זהר) – דפ"ו.
- 12 *##עי' מ"מ שמשמע שזה וגו ללא "".
- 13 "ויעל אלהים מעל אברהם" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "וילך ה' כאשר כלה מיד".
- 14 (ס"א יכיל) – דפ"ו.
- 15 (נ"א סגירו או נדה) – דפ"ו.
- 16 אסתלקין (דפ"ו).
- 17 (ביה) – דפ"ו.
- 18 מליל (נוסף בהגהות הגר"א)
- 19 מוסגר בדפ"ו.
- 20 ירידה לביש ארדה נא – דפ"ו.
- 21 כלין וקלין (הגהות הגר"א).
- 22 קלין (דפ"ו).
- 23 חרצין (נוסף בדפ"ו).
- 24 (ס"א פסקא) – נוסף בדפ"ו.
- 25 (ס"א חנניאל) – דפ"ו.
- 26 חלק ראשון (דפ"ו).
- 27 אסיק (דפ"ו).
- 28 (ס"א ממנו) – דפ"ו.
- 29 *##לשאול לרב זילבר הרב שולץ לא ידע.
- 30 קטורא (אור יקר).
- 31 ורוח (אור יקר).
- 32 בהוא – נוסף בדפ"ו.
- 33 (ס"א מההוא זמנא) – נוסף בדפ"ו.
- 34 (ס"א לאובלא) – נוסף בדפ"ו.
- 35 היא (דפ"ו).
- 36 באברהם נאמר (דפ"ו).
- 37 אך לא בת אמי – נמחק בהגהות הגר"א.
- 38 בדיניא וסימנך ואת דוד מלכא אשר אקים להם דא דרגא עלאה וכו' ובשמו תשבע אתר שביעאה לדחגין ואותו תעבוד בגין כך אתדביק וכו' (הגהות הגר"א).
- 39 חיים (דפ"ו).
- 40 (ס"א דנשמתיין לדקיא כרירין) – נוסף בדפ"ו, וכן הוא במ"מ.
- 41 הנקדם (דפ"ו).
- 42 דאשתכח ללא כחדא – מוסגר בדפ"ו.

בראשית

- 43 (ונשטרק) – דפ"ו.
- 44 הנה נחלת יהו"ה בניס – נמחק בהגהות הגר"א.
- 45 דלעאן במילי דאורייתא (אור יקר). ##*
- 46 (נ"א בסירי) – דפ"ו.
- 47 (נ"א נהורא) – דפ"ו.
- 48 והאי איהו עת לעשות לה' דאיהו כנסת ישראל (נוסף באור יקר).
- 49 "כדין שלימו שתין נפש" נמחק במ"מ, ובמקומו איתא "שתין נפש כדין שלימו".
- 50 ותרץ הארץ (נוסף בהגהות הגר"א).
- 51 ובה (אור יקר).
- 52 (לא) – דפ"ו.
- 53 דינא דצדק (אור יקר).
- 54 ביה יעקב – מוסגר דלפ"ק. @
- 55 דשרה (י"ג באור יקר).
- 56 ויזדמנון (אור יקר).
- 57 "עם דא" נמחק באור יקר, ובמקומו איתא "אתדן".
- 58 אלעזר (אור יקר).
- 59 (נ"א ואת אמרת בין השמשות ותו והא ילחק לא הוה בעלמא אללא אתפקיד וכו') – דפ"ו.
- 60 ותו יצחק לא הוה בעלמא (מ"מ).